

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Underworld

BRIDE

by ritual

MAGGIE COLE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

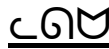
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BRIDE *by ritual*

THE
Underworld
MAGGIE COLE

PULSE PRESS INC

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Epilog

Maviye Direniş Giriş Bölümü

Orijinal Mafia Wars serisini izlemeye hazır mısınız? Ivanovlar ve O'Malleyler'i tanıyın!

Sizden çok büyük bir iyilik rica edebilir miyim?

Maggie Cole'dan daha fazla içerik

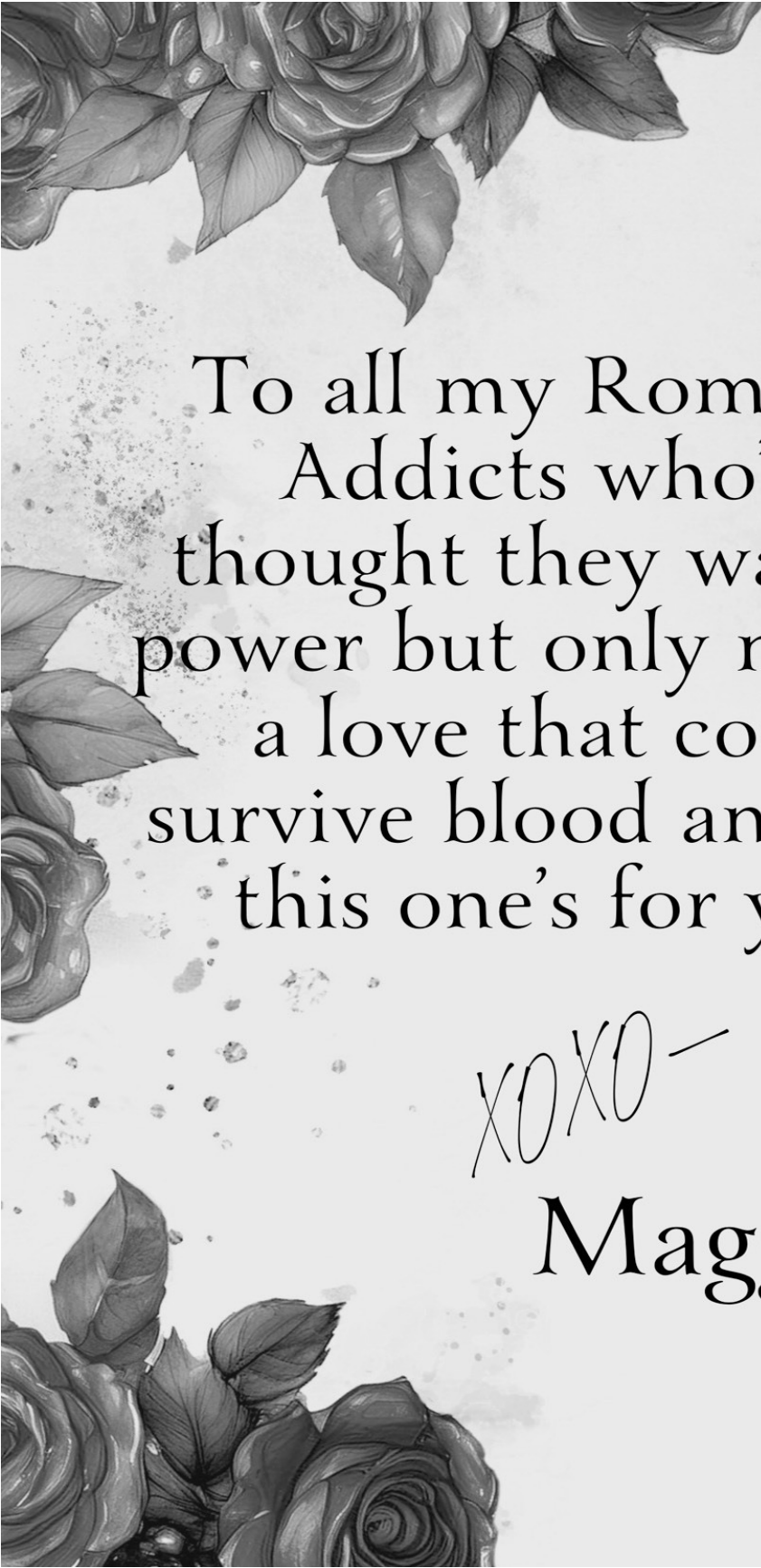
Yazar Hakkında

Telif hakkı © 2025 Maggie Cole'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

To all my Romance
Addicts who've
thought they wanted
power but only needed
a love that could
survive blood and fire,
this one's for you.

XOXO—

Maggie

Mafia Wars universe

It's Complicated Series

The Ivanovs (Mafia Wars)

Secret Mafia Billionaire

Dmitri and Anna
Mikhail/Mikey
Mariya

Ruthless Stranger

Maksim and Aspen
Makar

Broken Fighter

Boris and Nora
Shannon
Asher Tatum
TWINS

Cruel Enforcer

Sergey and Kora
Kylie Kinsley
Dion
TWINS

Vicious Protector

Adrian and Skylar
Blue
Daria
Mila
Lucas

Savage Tracker

Obrecht and Selena
Oceanous
Eros
Demi

The O'Malleys (Mafia Wars)

Unchosen Ruler

Liam and Hailee
Liam Jr./LJ
Kai

Perfect Sinner

Nolan and Gemma
Flynn
Braden
Isla
Raine

Brutal Defender

Killian and Arianna
Amari
Kian
Indigo
Seraphina
Crimson
Siblings

Deviant Hacker

Declan and Simona
Loyal
Aurora

Relentless Hunter

Finn and Brenna

Sean O'Malley

The Marinos (Mafia Wars New York)

Toxic

Dante and Bridget
Fiona

Immoral

Gianni and Cara
Romeo
Harlow

Crazed

Massimo and Katiya
Marco
Onyx
Lelani
Martina

Carnal

Tristano and Pina
Rocco
Stefano

Flawed

Luca and Chanel
Zara

Siblings

The O'Connors (Mafia Wars Ireland)

Illicit King

Brody and Alaina
Caireann
Brody Jr.

Illicit Captor

Aidan and Scarlet
Jack
Pa

Illicit Heir

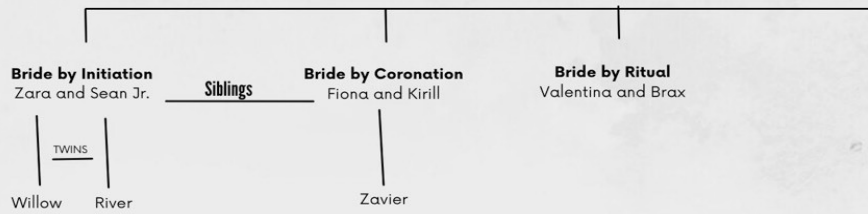
Devin and Lauren
Dominick
Maya

Illicit Monster

Tynan and Maeve
Fallon
Liam

THE Underworld

ÖNSÖZ

Brax O'Malley

Bir baba pusula olmalıymış ama ben pusulasız yol bulmayı öğrenerek büyüdüm. Hapiste olmadığı zamanlar çok azdı. Çıktığında ise annemle birlikte, ellerine ne geçerse içip sarhoş bir halde vakit geçirirdi.

Sekiz yaşıma geldiğimde, sadece kendime güvenerek ve hesaplanmış riskler olarak sokakların efendisi olmayı öğrenmiştim.

Sonra her şey değişti. Bir gün, kusursuz durumda, siyah bir 1985 model Camaro IROC-Z spor araba kaldırıma yanaştı. Kel, iri yarı bir adam, daha önce hiç görmediğim bir otorite saçıyordu. Birkaç dükkan öteden bile İrlanda aksanındaki soğukluğu duyabiliyordum.

On beş yaşımdayken yeni bir zorluk ortaya çıktı. İçgüdülerim geri durmamı haykırıyordu ama egom buna izin vermedi. Onu yankesicilikle soymaya kalkıştım ve kısa süre sonra kendimi arabasına tıkılmış, bileklerim kelepçelenmiş ve Chicago sokaklarında hızla giderken buldum.

Finn O'Malley, sadece beni esir alan kişi olmaktan çok daha fazlasıydı. Hiç sahip olamadığım baba figürü oldu. Ve O'Malley ailesine katılmak, hayatımda istediğim ilk lüks oldu. Bana ailenin ne anlama geldiğini, sadakatin neden önemli olduğunu ve çok çalışmanın yeterli olmadığını gösterdi.

Sonra bir adım daha ileri gitti. Klana kabul edilmeden önce bile benim için kefil oldu ve O'Malley olduğumu, bu yüzden yasal olarak adımları değiştirebileceğimi söyledi.

Brenna, daha önce hiç okula gitmemiş olmama rağmen, özel bir öğretmen tutmam konusunda ısrar etti. Bana okuma yazmayı, hijyen kurallarını öğretti ve yemek yapmayı ve çamaşır yıkamayı öğretti.

Finn beni O'Malley spor salonuna götürdü, kas yapmayı öğretti ve ringe çıkardı. Sabırla bana araba tamir etmeyi ve evdeki şeyleri tamir etmeyi öğretti. Ve yalvarana kadar beni aile işinden korudu, sonunda pes etti.

En büyük dersi, en önemli kuralıyla ilgiliydi: Her zaman etrafınızdakilerden daha zeki olmalıydınız. Beyninizi kullanmadığınız an, düşmanınız onu kullanarak etrafınızı sarıp saldırmaya başlayacaktı.

Yıllar boyunca bu kurallara göre yaşadım. Hayat hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Ama sonra kuralı çiğnedim. Aklımı kullanmadım ve şimdi çarpık, gizli bir dünyanın içindeyim. En iyi arkadaşım Sean ve kız kardeşi Fiona da orada. Ve tarikat size katılmanın sizin seçiminiz olduğunu söylemeye çalışsa da, öyle değil. Hayat ya da ölüm tek seçenek olduğunda, hayatta kalmak kazanır.

Yeraltı dünyasının içine atılan her adımın bir sonucu var. Ve tıpkı ilk giriş törenim gibi, Valentina ile evlenmeye mecbur bırakıldım. O da masada bir yer edinmek istiyor ve tek şansı benimle evlenmek.

O halde ben de oyuna katılacağım. Şimdilik küçük yaramazımla eğleneceğim. Ama yerime oturduktan sonra, Yeraltı Dünyasını nasıl yok edeceğimi çözeceğim. Sean ve Fiona'yı kurtaracağım.

Valentina da dahil olmak üzere herkes lanetlenebilir.

Valentina Abruzzo

Sesler kükreyerek, beton zeminden yankılanıp omurgamdan yukarı doğru tek bir sese dönüşüyor. Ciğerlerim ve uğultulu kaburgalarım arasında yoğun bir hava sıkışmış durumda. Yüksek, amansız bir ıslık kulak zarlarımın arasında nabız gibi atıyor, gözlerimin arkasına baskı yapıyor ve düşüncelerin olması gereken yeri çalıyor.

On üç adam artık nefes almıyor. Sean O'Malley zar zor ayakta duruyor. Nefes almak için mücadele ediyor, kan içinde ve tanınmayacak kadar şişmiş durumda.

Tam çıkmak üzereyken, üç uzun bip sesi tüylerimi diken diken etti, panik ve merak da içimde bir ürperti yarattı. Çantamdan cep telefonumu çıkardım.

Güvenlik: Kırmızı Alarm.

Hava gittikçe boğucu hale gelirken ciğerlerim temiz hava için çığlık atıyor. Kalabalığın üzerinden bakıyorum ve dört kişilik güvenlik ekibinin uzun boylu, geniş omuzlu bir adamı ringe sürüklediğini görüyorum. Adam onlarla savaşıyor ve bir an için onları alt edebileceğini düşünüyorum, ta ki boğazına bir bıçak dayanana kadar. Vücudunun arkası geriliyor.

John, kulakları sağır eden sessizliğı bozuyor. İrlanda aksanıyla gür bir sesle, "Buraya kimseyi getirmemeniz söylendi size," diyor.

Sean, "Onu ben getirmediim," diye iddia ediyor.

"Peki o zaman buraya nasıl geldi?"

Sean sessiz kalıyor.

"Dikkatli değildin," diye suçluyor John.

Sean daha uzun boylu.

John, kot pantolonundan bir çakı çıkarıp açtı. Bıçağı Sean'ın yüzünün önüne tuttu. "Şerefi sen yap."

"Neyin onurları?" diye sordu Sean, ifadesi sertleşerek.

John, "Eğer onu siz getirmediyseniz ve burada olmasını istemiyorsanız, ondan kurtulun. Boğazını kesin." diye emretti.

Sean, hırpalanmış bedenini daha da yukarı kaldırıyor. "Hayır. Bu adamın kefil benim!" diye kükrüyor.

Kalabalıkta tüyler ürpertici bir şaşkınlık nidası yükseldi.

John alaycı bir şekilde kıkırdadı, "Onun kefil misin?"

"Evet. Ona kefil olurum," diye tekrarladı Sean.

Gerilim bağlantıları.

Ne olması gerektiğinden emin olamadan nefesimi tutuyorum. Ölümle burun buruna gelen hiç kimse bir başkası için kefil olmamıştır. Hele de Sean O'Malley Sr.'ın çocukları kadar Yeraltı Dünyası için önemli biri için hiç kimse.

Byrne sert ama saygılı bir sesle araya girerek, "On üçü vurdu. İhaleyi kazandı." dedi.

John başını hızla ona çevirdi. "Talimatlara uymadı."

"Evet, yaptım," diye savunuyor Sean.

John göğsüne bir yumruk attı. "Dikkatsiz davrandın."

"Hâlâ on üç sayı attı," diye ısrar ediyor Byrne.

Kalabalık kontrolü ele geçiriyor ve kulakları sağır eden bir sesle "On üç! On üç! On üç!" diye bağırıyor.

Başka bir alarm sesi duyuldu. Bu sefer tam beş saniye boyunca çaldı.

Saçmalık!

Kalabalığın üzerine bir sessizlik daha çöker. Çantamı asistanım Cassian'a veririm. Öfkeyle üyelerin arasından geçerek hangi yolu izleyeceğime karar vermeye çalışırım.

Birileri bedelini ödeyecek ve umarım bu kişi ben olmam.

Yeraltı dünyasında kutsal kurallar vardır. Herkesin bir görevi vardır ve görevlerinizi yerine getiremezseniz insanlar zarar görür. Çoğu zaman ölürlür. Dolayısıyla bu güvenlik ihlalinin sorumlu olan herkes ve muhtemelen ben de bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağız.

Bu, yönetmek ve kontrol etmekle yükümlü olduğum bir etkinliktir.

Omni'ye güven, diye kendime söylüyorum, alt üst olmuş midemi yatıştırmak için, ama bu bir yalan. Masada yerinizi alana kadar her hareketiniz izleniyor ve yargılanıyor.

Kalabalık kenara çekiliyor. Yakut işlemeli kırmızı maskemin gözlerime ve burnuma iyice oturduğundan emin olmak için dokunuyorum. Çenemi kaldırıp küçük patikadan yavaşça ilerleyerek Sean'ın önünde duruyorum. Çenesini tutarak, "Onun tıpatıp aynısısın," diyorum.

Yüzünde kısa bir duygu ifadesi belirdi. O kadar hızlı oldu ki, zar zor fark ettim. "Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Hayır. Bizim zamanımızdan önceydi. Ama benim ailem öyle yapıyordu ve fotoğraflarını gördüm." diye yanıtladım.

"Anne baban kim?" diye soruyor.

Eğlenerek neredeyse gülümseyecektim, sonra sert bir şekilde azarladım: "Bu senin soracağın bir soru değil."

"Hangi soruyu sormalıyım?" diye karşılık veriyor.

Bir an ona bakıyorum, şişlik ve kanın arasından görebildiğim her özelliğini inceliyorum. "Babanın mizah anlayışına sahip olduğunu söylediler. Sanırım haklılarmış," diyorum.

"Bazıları öyle diyor," diye birden ağzından kaçırdı.

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Onu daha dikkatlice inceledim, sonra yaklaştım. Parmağımı kıvrıp, eğilerek kulağına fısıldadım: "Babanın konumu sana kurallara uymama hakkı veriyor mu sence?"

Geri çekilerek, özür dileyen ama kararlı bir sesle, "Hayır. Değil. Buraya gelirken dikkatsiz davrandım. Kabul ediyorum. Zamanında gelmeyi düşünüyordum ve özür diliyorum. Bir daha asla olmayacak. Ama sizi temin ederim ki, bu adam için kefil olabilirim." diye cevap verdi.

O kefil oluyor.

Tekrar.

Ne yapalım.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

İkisini de öldürmeliyim.

O, Sean Sr.'ın çocuğu.

O, Seçilmiş Kişi.

"Ona neden bu kadar bağlısınız?" diye soruyorum.

Sean, "Onun için kefil olurum," diye tekrar teyit ediyor.

Geri çekilip davetsiz misafire doğru baktım.

Aman Tanrım.

Uzaktan bakıldığında vücudunun arkası tüm hikayeyi anlatmıyor. Gerçek emekle şekillenmiş bir yapısı var, gösterişle değil. Açık kahverengi saçları asi, evcilleştirilmeyi bekliyor. Karanlık, sabit gözleri, paramparça edilmek

üzere olmasına rağmen, bana kibirle bakıyor. Ve meydan okuyan ifadesi, bu kadar keskin bir çenede olmaması gereken gamzelerini gizleyemiyor.

Bakışlarım vücudunda aşağı doğru kayıyor, kalın uyluklarını ve gri eşofmanının altından belirginleşen büyük çıkıntıyı inceliyor. Ama asıl can alıcı nokta ellerinde.

Bunlar devasa şeyler. Kırabileceklerine, kaldıracabileceklerine, tutabileceklerine, tahrip edebileceklerine hiç şüphe yok.

Göğsümde küçük bir kıvılcım çakıyor. Bunun bir arzu mu yoksa meraklı bir ilgi mi olduğundan emin değilim. Ama tek bir şeyden eminim.

Böyle bir adam ya bir tehlikedir, ya bir araçtır, ya da sizden beklediğinizin tam tersi gibi görünen, aslında bir sorundur.

Hiç tepki vermedi. Şaşırtıcı bir şekilde, yüz ifadesi yırtıcı bir bakışa dönüştü.

Sean'a dönüp birden, "Tamam, kaba bir şekilde seksi, ama başkaları da öyle. Neden onun için kefil oluyorsun?" diye patladım.

İsa. Bunu neden söyledim ki?

Hiç tereddüt etmeden, "Onun kim olduğunu biliyorum," diyor.

Saf küçük evlat.

Eğlenerek kaşımı kaldırdım. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Ah. Sen çok aptalsın."

"Nedenmiş?"

İçeri giren kişiye şöyle bir göz ucuyla baktım; yüzündeki kışkırtıcı ifadeyi hâlâ yüzümde taşıdığını, içinde bulunduğu zor duruma ya da boğazına dayanan bıçağa aldırış etmediğini biliyordum.

Bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelerek Sean'a döndüm ve uyardım: "İnsanları tanıdığını sanıyorsun, ama seni temin ederim ki, tanımıyorsun."

Titreme yeniden beliriyor.

Adrenalin yükseliyor ama ses tonumdaki hüznü tamamen gizleyemiyorum. "Ah. Anlıyorum. Bir gerçeği söyledim ve sen bunu inkar edemiyorsun."

Daha dik durarak, "Bu adama kefil olabilirim ve onu öldürmeyeceğim. Eğer mutlaka öldürmeniz gerekiyorsa, başımı alın ve onu serbest bırakın," dedi.

Kalabalık şaşkınlıktan nefeslerini tuttu.

Daha yakından bakıyorum. Bu adam onun için kim ki, ona bu kadar sadık?

"Onu öldürmektense öldürülmeyi mi tercih edersin?" diye soruyorum.

Sean, "Beni öldürmeye kalkışmanı tercih ederim," diye onaylıyor.

Dudaklarım seğirdi. "Deneme mi?"

"Savaşmadan pes edeceğimi mi sanıyorsun?" diye meydan okuyor.

On üç adamı öldürdü ve yerini kazandı.

Bu yabancıнын burada olmasının sorumlusu o.

Bu aynı zamanda bir güvenlik ihlali.

Sean onu buraya getirdi.

Eğer Sean onun için ölmeye razı olacak kadar önemli biriyse, bu davetsiz misafirin kim olduğunu neden bilmiyorum?

Sonunda bir karar veriyorum. Gülümseyerek uyarıyorum: "Davetsiz misafirleri savunanlar farklı bir yol seçerler."

Sean birden, "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum," diye söyledi.

İstemsizce davetsiz misafire bir kez daha bakıyorum. Bana aynı delici bakışı dikmiş. Ona baktığım için kendime lanet ediyorum ve dikkatimi tekrar Sean'a çevirerek, "Sean O'Malley Jr., gerçekten farklı bir yol mu istiyorsun?" diye soruyorum.

Başını sallayarak ve büyük bir inançla bağırarak, "Bu adamın kefil ben!" dedi.

Kalabalık nefesini tutar.

İyi seçim. Böylesine yakışıklı bir adamı öldürmek israf olurdu.

Sadece dış görünüşü değil. Ateş hattında kendini nasıl koruduğu da önemli.

Ne diyorum ben?

Yol şimdi değişecek.

Omni ne diyecek?

Suç benim mi olacak?

Olan oldu.

Yabancıya doğru parmaklarımı şıklattım.

Adamlar onu serbest bırakıp Sean'a doğru itiyorlar.

Acele etmeden onu bir kez daha baştan aşağı süzdüm. Kendimi tutamayıp, "En azından, görünüşe göre..." diye başımı yana eğip gözlerimi etrafta gezdirdim ve devam ettim, "Şöyle diyelim, kadınlar için faydaları var?"

Sean, "Onun için kefil olurum" diye tekrarlıyor.

Bu adam onun için kim?

Geri çekiliyorum. "O zaman sorumluluk sana ait. Eve git, Sean O'Malley Jr. İyileş. Adaylığın güvence altında. Ama unutma, başka bir yol seçtin."

Kalabalığa doğru dönüp bağırdım: "Şimdi yüzüklerle bir giriş törenine katılacak!"

Kalabalık coştı ve ürperme bir kez daha omurgamdan aşağı sızdı. Üyelerin arasından gururla geçtim, güvenlik görevlilerine öfkeli bakışlar fırlattım ve çıkıştan dışarı fırladım.

Şoförüm Vito arka kapının yanında duruyor. Kapıyı açıyor. "Hanımefendi."

Hiçbir şey söylemeden içeri giriyorum.

Cassian bana debriyajımı uzattı ve kapıyı kapattı. Yolcu kapısını açıp içeri girdi.

"O kimdi?" diye soruyorum.

Cassian arkasını döndü. Koyu renkli gözleri, benim hissettiğim kadar öfkeyle doldu. "Bilmiyorum."

"Bunu bilmek senin işin, bu yüzden ben de biliyorum," diye öfkeyle söylendim, tam Vito sürücü kapısını sertçe kapatırken.

"Bunu öğreneceğim," diye güvence veriyor Cassian.

Ayırıcı pencere düğmesine bastım ve telefonumu elime aldım. Bir kez çaldı.

Kirill'in yoğun Rus aksanı cümleyi dolduruyor. "Valentina."

"Gördün mü?" diye soruyorum, sinirlerim daha da geriliyor.

"Evet."

Dudaklarımı yaladım ama ağzım kuru. "Neden onun hakkında bana bilgi verilmedi?"

"Buna cevap veremem," diyor Kirill.

"Sen kralsın," diye hatırlatıyorum ona.

Telefon hattı sessizleşiyor.

SUV keskin bir dönüş yapıp hızlanıyor. Gözlerimi kapatıp tekrar soruyorum: "Neden bana haber verilmedi?"

"Bunun cevabını biliyorsun," diye yanıtlıyor Kirill.

İçimdeki endişeleri yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum, ama yeni kaygılar beni sarıyor. Sesime güvendiğimde, "Bu Omni'den gelen başka bir testti," diyorum.

Kirill sessiz kalıyor.

Zorlukla yutkunuyorum. "Geçtim mi?"

"SUV'nizde oturup eve mi gidiyorsunuz?" diye soruyor, ama aslında bu bir SUV değil.

Kaygılı bir nefes veriyorum. "Evet."

"İşte cevabınız."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, başımı koltuğa yaslıyorum ve bir an için rahatlama hissini yaşamama izin veriyorum.

Kirill araya girerek, "Yol artık değişti" dedi.

Kaygım daha da artıyor. "Biliyorum."

Birkaç dakika boyunca derin bir sessizlik hakim olur.

"Belki de onu öldürtmeliydim?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Bu, Seçilmiş Kişiyi ortadan kaldırmış olurdu."

Kalbim göğüs kafesine daha hızlı çarpıyor. "Yeni yol nedir?"

Kirill içini çekti. "Cevaplayamayacağımı bildiğin soruları sorma. Ama zamanı gelince, tekrar sınanacaksın."

Donakaldım.

SUV, trafikte zigzag yaparak ilerliyor.

"Artık bu senin taşıman gereken yük, Valentina. Güvenlik açığı, Sean'ın emirleri yerine getirmemesi, hakkında hiçbir şey bilmediğin adam..."

"Sean'ın itaatsizliği benim suçum olmamalı. Onun emirleri yerine getirmesini sağlamak Byrne'in görevi," diye hatırlatıyorum.

Kirill homurdanır.

"Bu ne anlama geliyor?" diye çıkıştım.

Alaycı bir şekilde, "Valentina, az önce söylediklerini bir düşün. Akıllı bir kadınsın. İki artı ikiyi bir araya getir. Ne istiyorsun?" dedi.

Tırnaklarımı bacağıma batırarak, "Masada bir yer" diye mırıldandım.

"Peki her şeyden kim sorumlu?"

Kurumuş boğazımı temizlemeye çalışıyorum ama faydası olmuyor. Sesim çatlıyor, "Benim."

Şöyle diyor: "Doğru. Eğer o koltuğu istiyorsanız, karşınıza çıkan her engeli aşabileceğinizi kanıtlamanız gerekiyor. Bunu daha önce de sordum ama son kez soruyorum. O koltuğu gerçekten istiyor musunuz?"

"Evet," diyorum hiç tereddüt etmeden.

"Başarısızlığın sonuçları var. Bu, üstlenmek isteyeceğim bir görev değil. Geri çekilmenize izin vereceğim, ancak bunu hemen şimdi yapmalısınız," diye teklif ediyor.

Sessiz kalıyorum.

Şöyle uyarıyor: "Başka bir şansınız olmayacak. Geri çekilip olduğunuz yerde mutlu olun ya da ilerleyin. Ya masada yerinizi alacaksınız ya da denemekten vazgeçmeyeceksiniz."

İçimden bir ses, geri çekilip Yeraltı Dünyası'ndaki mevcut seviyemle mutlu olmamı haykırıyor. Ama kendimi tanıyorum. Anne babamın oturduğu yeri kazanana kadar asla rahat edemeyeceğim. Zaten mutluluk nedir ki? Sadece gözlerinin önünde olup bitenleri görmek istemeyen zayıf zihinli insanların bir duygusu.

Koltuğumda daha dik oturarak, "Koltukımı istiyorum, Kirill," dedim.

"Öyleyse seçiminizi yaptınız," diyor üzgün bir sesle.

"Benim için bu kadar heyecanlanma," diye tersledim. Kirill kral olabilir, ama ben onun tek arkadaşıyım. Ve dünyada güvendiğim tek kişi o.

Yine de bu bana hiçbir ayrıcalık kazandırmayacak. Koltuğumu hak etmeliyim yoksa öleceğim. Ve Omni'nin, Kirill'i bir daha nefes alamamamı sağlamakla görevlendirmesi de ihtimal dahilinde.

"Dediğim gibi, seçimini yaptın," diye tekrarlıyor.

SUV araç sağa doğru savrulup duruyor.

Pencereden dışarı baktım ve ayırıcı pencere düğmesine bastım. "Neden durduk?"

Vito dikiz aynasından bana baktı. "Emirler, efendim."

"Cassian mı?" diye soruyorum.

Başını çeviriyor, gözleri soru dolu. "İçeri girmeme izin verilmiyor."

İçimden bir şey koptu. "Kirill?"

"Penthouse. El iziniz işe yarayacak. Altı saatiniz var," diyor Kirill ve telefonu kapatıyor.

Altı saat ne için?

Vito kapımı açıyor. Dışarı çıkmama yardım etmek için elimi tutuyor. "Hanımefendi."

Bakışlarımı sertleştirdim, elini tuttum ve SUV'den indim. Michigan Gölü'nden gelen şiddetli rüzgarı yarıp geçtim.

Genç bir görevli ön kapıyı açıyor. "Hanımefendi." Başını sallıyor ve beni tanıyormuş gibi bana bakıyor.

Elbette öyle. Eminim ki o yeraltı dünyasındadır.

Onu bir daha düşünmedim, resepsiyondaki güvenlik görevlisini görmezden geldim ve asansöre doğru yöneldim. Düğmeye bastım.

Kapılar açılıyor, içeri giriyorum ve avucumu paravanın üzerine bastırıyorum. Metalin kapanma sesi kulaklarıma çarpıyor ve kutu yavaşça yükseliyor.

Asansör açılıyor ve geniş bir fuayeye, ardından da ön kapıya adım atıyorum. Muhteşem bir büyük salon, Chicago silüeti, siyah deri mobilyalar, kırmızı detaylar ve taze pişmiş kurabiye kokularıyla göz kamaştırıyor.

Şöminede gürleyen alevler yanıyor. Etrafa göz ucuyla bakıyorum ama odada kimse yok. "Merhaba?" diye sesleniyorum duvara doğru bir adım atarak. Düğmeyi çeviriyorum ama ateş sönmüyor.

Harika.

"Merhaba? Kimse var mı?" Koridorda dolaşıp odalara bakarak tekrar deniyorum. Lüks çatı katını dolaşmak biraz zaman alıyor, ama sonunda kimsenin olmadığını anlıyorum.

Ana odaya geri dönüp buz kovaşından şampanya şişesini çıkarıyorum. Alev alev yanan ateş yüzünden neredeyse tamamen suya dönüşmüş. Bir kadeh alıp dolduruyorum. Serinlemek için çoğunu içiyorum ama bu sadece beni daha da ısıtıyor. Yine de bardağın son bir kadehini daha doldurup kadehin yanında duruyorum, binaların parıltısına bakıyorum ve bir pencere açabilmeyi diliyorum ama pencere kalın, tek parça bir camdan oluşuyor.

Ben burada ne yapıyorum?

Altı saat.

Hiçbir cevap gelmiyor. Aile odasında bir aşağı bir yukarı yürüyorum, akşam yaşananları tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum ve yeniden sinirleniyorum.

Omni'nin bana Sean Jr. hakkında verdiği her şeyi inceledim. Her bir bilgiyi uykumda bile söyleyebilecek kadar ezberledim. Destekleyici fotoğraflar ve diğer materyaller de dahil olmak üzere 100 sayfadan fazlaydı ve bana incelemek için sadece 10 saat verdiler. Yine de hepsini ezberledim.

Bir şeyi mi kaçırdım?

Kafamda hızlıca bir gözden geçiriyorum.

Hayır, yapmadım. Hatırlardım.

Yüzümden bir damla ter süzülüyor. Hâlâ maske taktığımı fark ediyorum.

Başımın üzerinden geçirip masaya atıyorum ve arkama yaslanıp saçlarımı karıştırıyorum, terli tutamların boynuma yapışmaması için uğraşıyorum.

Alçak bir ıslık sesi beni ürküttü.

Zıplıyorum ve dönüyorum.

Kavgada tanıştığım yabancı, kollarını kavuşturmuş, kasları tişörtünün altından belirginleşmiş bir şekilde kapıda duruyor. Küfür ve vaatlerle dolu kibirli bakışları bedenime saplanıyor ve zaten sıcak olan odayı rahatsız edici bir cehenneme çeviriyor.

Kalbim çılginca çarpıyor, bacaklarımda ter damlaları beliriyor ve onun beni süzdüğü her saniye tüm bunları daha da yoğunlaştırıyor.

Sonunda koyu renkli gözlerini bana dikti ve alaycı bir şekilde, "Demek maske düşüyor," dedi.

Nefesimi tutuyorum.

Ağzı kıvrılıyor ve bir kaşı kalkıyor.

Kendine gel, diye kendimi azarlıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Adın ne?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bilmiyor musun?"

Kaburgalarımın arkasında titrek bir ürperti kıvrılıyor, karnımda yükselen sıcak ve keskin titremeye yarışıyor.

"Sen..." diye ekliyor.

"Bir soru sorduğumda cevap vereceksin," diye uyarıyorum ama otoriter tavrımı kaybettim.

Homurdanır, kapıyı kapatır ve ilerler.

Donakaldım, nereye gideceğimi bilemedim.

"Ya sana itaatsizlik edersem ne olur?" diye kışkırtıyor.

Bir an onu inceledikten sonra, "Bunun sonuçları var," diye yanıtladım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp üzerime eğildi. Bir parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve yavaşça nefes alıp verdi.

Ne yapıyor o?

Gözleri dudaklarıma kaydı.

O kadar uzun süre bakıyor ki içim titriyor, ağzım sulanıyor.

"Burası neden bu kadar sıcak?" diye dalgın bir ses tonuyla sordu, sonra yanağımdaki bir damla teri sildi.

Dokunuşunun altında kıvılcımlar saçılıyor.

Parmaklarını çenemin üzerinden, sonra köprücük kemiğimin üzerinden gezdiriyor ve kulağıma eğilerek fısıldıyor: "Beni buraya iş için mi yoksa

keyif için mi getirdin?"

Brax

Önce sıcaklık vuruyor ve bunun asıl etkisi gürleyen ateşten değil. Yaşamama karar veren aynı kadın, maskesiz bir şekilde bana bakıyor, teni yoğun ve sıcak havada parıldıyor.

Öfkelenmeliyim, bu kadını ve dahil olduğu her şeyi yerle bir edecek kelimeleri tam olarak hesaplamalıyım. Temsil ettiği gizli örgütün sadece küçük bir kısmını gördüm ve şimdiden beğenmediğime karar verdim. Bu yüzden onunla ne yapacağımı düşünmemeliyim bile.

Ama o, omurgası dimdik, çenesi yukarıda ve bir kraliçenin cüretkarlığıyla, ela gözlerini bana dikmiş, hiçbir korku belirtisi göstermeden duruyor. Bacakları beklediğimden daha uzun ve kırmızı, askısız mini elbisesi kalp şeklindeki kalçasını sergiliyor. Duruşu, beni öldürmeye ve sonra rujunu düzeltmeye hazır olduğunu haykırıyor. Ve köprücük kemiğinin hemen altına kırmızıyla FINZIA yazısı dövme yapılmış.

Bu bir pul mu?

Marka?

O, birine mi ait?

Bunu söylemek zor. Ama koyu ve dağınık saçları da işleri kolaylaştırmıyor. Kontrol edebildiği, karmakarışık bir kıvrırcık yığını ve içimden bir ses hep

böyle olduğunu söylüyor.

Kontrol edilemeyen nabzım yavaşlamıyor. Adem elmasının üzerinde bir damla ter beliriyor ve gözleri yavaşça oraya kayıyor.

En ufak zayıflığı bile arar.

Bir tane bulduğunu düşünüyor.

Beni buraya zevk için mi yoksa iş için mi getirdiğini söylemesini hâlâ bekliyorum, ama uyarıyorum: "Sadece sıcaktan dolayı, fazla bir şey düşünme."

Daha yakından bakarken dudakları aralandı. Daha önce boğazıma bıçak dayandığında beni tahrik eden aynı İtalyan aksanıyla, "Senin durumundaki çoğu erkekten daha sakınsın," diye mırıldandı.

"Bu hangi pozisyon?" diye soruyorum, bir santim daha yaklaşarak. Yaklaşmamalıydım. Ondan sakınmalıydım. Parfüm sürmüş bir tuzak olduğunu anlayacak kadar akıllıydım.

Peki neden damarlarımda kanım köpürüyor gibi hissediyorum? Sanki biri kan dolaşıma benzini dökmüş ve eline kibriti vermiş gibi.

Nefesi içeri çekilip sonra dışarı çıkıyor, benimkine çarpıyor.

İçimde ilkel bir kıvılcım çakıyor, sinir bozucu bir çekim yaratıyor. O tehlikeli ve onun dünyasından çıkmam gerekiyor, daha da içine girmemem. Ama sanki O'Malley'lerin bana disiplin hakkında öğrettiği tüm dersler sığağın içinde kayıyor.

Daha başlamadan bitir bunu, diye kendi kendime emrediyorum.

Gözlerindeki ateş titreyerek ela gözlerini eritiyor.

Geriye kalan tüm mantık da kayboluyor. Ağzımdan şu sözler dökülüyor: "Bana sanki zaten bana sahipmişsin gibi bakıyorsun."

O da alçak sesle, "Sen de bana sanki bunu istiyormuşsun gibi bakıyorsun," diye yanıtlıyor.

Islak tişörtüm birdenbire tenimin bir parçası gibi hissettiriyor. Damarlarımdaki karıncalanma tam anlamıyla patlamalara dönüşüyor ve

kulaklarımın arasında her türlü uyarı zili çalıyor.

Sessizlik uzar, boğucu hava kaburgalarımı ve boğazımı sarar; bakışları sabit kalır ama daha meraklı bir hal alır. Kalabalığın önünde beni incelediğı gibi.

Bu durum onu daha da tehlikeli hale getiriyor.

Sessizliğı bozuyor. "Size nasıl hitap etmeliyim?"

"Sanırım adımı zaten biliyorsunuzdur," diye itiraf ediyorum.

Çenesi seğıriyor.

"Ah. Demek benim içine düştüğüm o sadist bataklığın baş patronu sen değilsin?" diye alay ediyorum.

Gözleri kısılır. "Ölüler diyarına karşı saygılı bir üslup kullanmanızı öneririm," diye öğüt verir.

Yeraltı dünyası mı?

Parmak ucuyla göğüs dekoltesinin üzerinde gezinirken, ter damlasını FINZIA dövmesinin üzerinden geçiriyorum. "Ya da ne?"

Bana öyle bir bakış attı ki, tüylerim diken diken oldu.

Geriye doğru bir adım atıyorum, temiz havaya ihtiyacım var ama hiç hava yok. Gerçekten de Şeytan'ın ininde olsam hiç şaşırırmazdım. Bir an daha bekliyorum, sonra soruyorum: "Brax. Ya sen?"

"Braxton'ın kısaltması mı?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece Brax."

"Brax nasıl bir isim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, tişörtümün sıırılsıklam olmamasını diledim. "Peki, adınız nedir?" diye sordum.

Bekliyor, sanki bana söylemenin ölümüne mi yoksa yaşamasına mı yol açacağını düşünüyor gibi.

Alaycı bir şekilde "Ciddi misin?" diye sordum.

"Valentina," diye ağzından kolayca dökülüyor.

O kadar yaklaştım ki, kıvrıcık saçları koluma değdi ve parfümünün kokusu aramızda yayıldı. Sesimi alçalttım. "İşleri sen mi yönetiyorsun?"

Dili yavaşça dudaklarını yaladı. "Bana kontrol etmem söylenen şeyleri yönetiyorum," diye yanıtladı.

Homurdanıyorum. "Yani patron tekrar devreye girip oynamaya hazır olana kadar sen sorumlusun?"

Hafifçe gülüyor.

"Komik olan ne?" diye soruyorum.

"Çok safsın."

"Öyleyse neden bana anlatmıyorsun?" diye sordum, dudaklarına bakarak.

Geri çekildi, şampanya şişesini aldı ve kadehini doldurdu. Çoğunu içti, sonra başını yana eğdi. "Yeraltı dövüşüne davetsizce sızdın. Sean senin için kefil olmuş olabilir, ama başına ne geldiğinden haberin yok."

Haklı.

"Bana her şeyi anlatır mısın?" diye emrettim.

Mutfağa doğru yürür, kadehi durular, sonra suyla doldurur. Hepsini içer, sonra kadehi lavaboya koyar ve döndürür. "Önce sorularımı cevapla."

Göz kapağımdan terler akıyor ve sağ gözümü yakıyor. Gözlerimi sertçe kırıyorum.

Aman Tanrım, burası çok sıcak.

Tiştörtümün alt kısmını sıyırıp yüzümü siliyorum ama faydası yok. "Boş ver," diye mırıldanıp tiştörtü başımdan geçiriyorum, sonra da "Ya geçirmezsem?" diye soruyorum.

Valentina'nın gözleri gövdeyi süzdü.

Bakışları üzerimde her saniye oyalan penisim fermuarıma daha da sertçe bastırıyor. "Buraya zevk için mi yoksa iş için mi geldiğimi hâlâ

söylemedin," diye takılıyorum.

Gözleri gözlerimle buluştu. "Sorularımı dürüstçe cevaplamazsan, bunun sonuçları olacaktır. Her zaman sonuçları olur, eminim bu gece bunu öğrendin."

"İnsanların muhtemelen hiçbir sebep yokken dövülerek öldürüldüğü durumlarda bunun sonuçları nelerdir?" diye soruyorum.

Bakışları sertleşti. "Her zaman bir sebep vardır, sen bilmesen bile."

"Böylece?"

"Evet."

"Sanki hiçbir şeyi sorgulamıyormuş gibi cevap veriyorsun," diyorum.

Bakışları buz kesiyor. "Ölümler dünyasını sorgulamıyorum, sen de sorgulamamalısın."

"Öbür dünya mı?" diye soruyorum.

"Evet. Toplumumuzun adı bu."

O isim hakkında ne düşündüğümü kendime saklıyorum ve "Yani onların söylediklerini körü körüne mi yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

Valentina sessiz kalıyor, ancak yüz ifadesi bir uyarı niteliği taşıyor.

Korkmamalıyım ama içimden bir ses onun tehditlerini ciddiye almam gerektiğini söylüyor.

"Ah. Aferin sana. Beyninde biraz zekâ varmış," diye ilan ediyor. Dudakları kıvrılıyor, beni daha da kışkırtıyor.

Sırıttım. "Ben sadece kaslardan ibaret değilim, küçük yaramaz."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Lavaboya geri dönüyor, bardağı suyla dolduruyor ve sonra kanepeye oturuyor. Ter, çıplak bacaklarında parıltıyor ve yavaşça bacaklarını çaprazlıyor. Kırmızı saten tehlikeli bir şekilde yukarı doğru kalkıyor.

Aman Tanrım.

Kanım yeniden kaynamaya başladı.

"Oturun," diye emretti, sandalyeyi işaret ederek.

Tartışmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorum, bu yüzden itaat ediyorum ama bu durumumu daha da kötüleştiriyor. Önden bakmak yandan bakmaktan daha işkence gibi.

"Acaba bacaklarımı açıp daha yakından incelemenize izin versem mi?" diye azarladı.

Hiç tereddüt etmeden, "Eğer bunu istiyorsanız, yapacağım." diyorum.

"Eminim ki öyle yapardınız."

Omuz silkerek, "Köpeğin önüne mama kabı koymayın," dedim.

Valentina, hem eğlenmiş hem de gücenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Yani ben bir köpek mama kabı mıyım?"

Kibritin çakması içimde bir yanma hissi uyandırıyor. Tereddüt etmiyorum. "İstersen, sana bir köpeğin nasıl yemek yediğini göstereyim."

Yanakları kızardı.

"Başlangıçtaki soruya geri dönelim. Buraya keyif için mi yoksa iş için mi geldim?" diye tekrarlıyorum, keyif için demesini ve eminim ki unutulmaz bir gece olacak olan şeye devam etmeme izin vermesini umuyorum.

"Buraya öğrenmek için geldin." Koltukta kıpırdanıyor, bacaklarını çaprazlayıp tekrar çaprazlıyor.

Ona işaret ediyorum. "Bunun tek sonucu, bacaklarınızın her santimini incelemek istemem olacak."

Başını yana eğip sırtıttı. "Keşke öyle olsa."

"Sanırım öyle."

Kırmızı parmaklarını şıklattı. "Dikkat et Brax. Altı saatten az kaldı ve zaman daralıyor. Kaybettiğin her saniye sonunu getirebilir."

Homurdandım. "Altı saatten az bir süre ne için?"

"Öğrenmek için."

"Neyi öğreneceğim?"

"Kurallar. Prosedürler. Artık öbür dünyaya adım attığınıza göre hayatınızın gidişatı," diye açıklıyor.

Gözlerimi devirdim. "Bana bu dramayı anlatmayın. Bir de ateşi söndürsek olur mu? Burası çok sıcak."

Sesi öfkeyle doluyor. "Sen tam bir aptalsın!" diye bağırıyor.

"Ben aptal değilim," diye belirtiyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "İtalyanca biliyor musun?"

Kibir beni sarmış durumda. Kollarımı kavuşturup arkama yaslanıyorum ve sırtıyorum.

"Nasıl?" diye soruyor.

Koltuktan fırlayıp ön kapıya doğru yürüdüm. "Seni ilgilendirmez. Bu kısa ziyaret güzeldi ama çok terledim. Bu cehennemden bıktıysan biraz temiz hava almak için bana katılabilirsin." Kapı koluna uzandım ama kilitliydi.

"Kilitli."

"Tabii ki," diyorum ama sonra içimden bir şey kopuyor. Sadece bir anahtar deliği var ve onu açmanın hiçbir yolu yok. Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. Dönüyorum. "Burada neler oluyor?"

Valentina ayağa kalktı. "Size altı saatten az zamanımız kaldığını söylemiştim. Önerim, bunu ciddiye almanız."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ya da ne?"

Yüzü düştü. İçini çekti. "Ölümler diyarına girdin. Ölüm dışında kimse girip çıkamaz. Bunu açık açık anlatmam mı gerekiyor?"

İçimdeki şüphe daha da arttı. "Peki ya Sean?" diye sordum.

"Peki ya o?"

"Sizin tarikatınıza nasıl dahil oldu?"

"Bu bir tarikat değil," diye tersledi.

"Hayır mı? Kesinlikle benzer özelliklere sahip gibi görünüyor. Yani..."

"Son uyarı. Yeraltı dünyası hakkında saygısızca konuşmayın. Sizi sonuçlarından koruyamam," diye sert bir sesle tehdit etti.

Ağzımı açıyorum ama konuşmuyorum. Gözlerinde daha önce görmediğim bir uyarı var ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Sesini alçaltarak, "Öbür dünya her zaman izliyor ve dinliyor. Hareketlerinizi ve sözlerinizi akıllıca seçin." dedi.

Kalbim daha hızlı atıyor. Valentina gider gitmez, adamlar beni Sean'dan ayırıp buraya getirdiler, bu yüzden onunla konuşamadım bile. Ne tür bir duruma düştüğümü bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor.

Dövmesinin üzerinde parmaklarını gezdiriyor. "Bir seçim yap Brax. Bunu ciddiye al, yoksa hayatındaki son seçim olacak."

"Çünkü beni öldüreceksin?" diye alaycı bir sesle sordum. Valentina'nın kendini koruyabileceğinden emindim, ama aynı zamanda onu alt edebileceğimi de düşünüyordum. Daha önce hiç kadın öldürmedim, ama eğer onunla kendim arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, kendimi seçerdim.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sırttı.

"Seni öldürmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye tehdit ettim, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Size neler yapabileceğimi gösterme fırsatını çok isterdim, ama bu geceki görevim bu değil. Ancak bu zamanı akıllıca kullanmazsanız, başkaları bekliyor. Ve bana güvenin, bu kapıdan içeri girerlerse savaşmaktan başka seçeneğiniz olmayacak."

Göğsüm sıkışıyor. Oda beni daha da boğuyor. Kımıldamıyorum.

Ses tonunu yumuşatıyor. "Sen ölürsen, ben de ölürüm."

"Ah, beni şimdiden sevdin mi Juliet?" diye takıldım.

Yüz ifadesi sertleşti. "Bu bir oyun değil, Brax!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pekala. Ama biraz rahatla. Zaten burası yeterince sıcak, bir de bana ateş püskürtmene gerek yok."

Başını yana eğiyor.

Kapıdaki anahtar deliğine bir göz attım ve bunu ciddiye almam gerektiğine karar verdim. Sean'ın o adamların hepsini nasıl öldürdüğünü görmüştüm. Bu yüzden homurdandım, "Pekala. İşini yap. Ama burada buz var mı?" Buzdolabının önüne geçip kapıdaki kolu ittim.

Öğütüyor ama buz çıkmıyor.

"Acaba bizi sıcak çarpmasından öldürmek istemiyorlar mı?" diye mırıldandım.

"Bu bizim cezamız."

Dönüyorum. "Bizim mi?"

Bana bakıyor.

"Devam et. Ben hallederim. Neden ikimiz de cezalandırılalım ki?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Soru sorma."

"Neden?"

"Hiç dinliyor musun?"

Başımı salladım. "Her zaman."

"Öyleyse bu becerilerinizi şimdi kullanın. Elimizde..." Saatine baktı ve sesi alçaldı. "Beş saatten az zamanımız kaldı."

"Bu terleme kulübesinde mi?"

"Evet."

"Kahretsin." Sinirle başımı salladım, sonra koridora çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye endişeyle sordu, hemen arkamdan.

"Duşu bulmak için. Bana katılabilirsin," diye teklif edip ilk kapıyı ardına kadar açtım.

"Brax, bu bir oyun değil," diye uyarıyor.

"Evet, anlıyorum. Ama biraz serinlemem lazım," dedim ve banyoyu buldum. Cam kapıyı açtım, kolu çevirdim ve su fışkırdı. "Şükürler olsun, İsa'ya."

Eşofmanımı çıkarıyorum.

"Gerçekten mi?" diye sızlandı.

Başımı çevirip kaşlarımı oynattım. "İstersen elbisenin fermuarını açayım."

"Bunu ciddiye almıyorsun!"

"Valentina, sakın ol. Serinlemek için hızlıca duş almam gerek, sonra söz veriyorum ne istersen yapacağım," diye yemin edip elimi suya soktum. "Kahretsin!" diye bağırarak elimi geri çektim.

"Banyoda soğuk su yok. Sadece mutfak musluğundan soğuk su geliyor," diyor Valentina.

Musluğu çeviriyorum ama buhar daha da artıyor.

"Sadece durumu daha da kızıştırıyorsun," diye iddia ediyor.

"Kahretsin!" Suyu kapatıp dönüyorum. "Bu saçmalık!"

Gözleri irileşti. Penisime baktı ve yutkunmakta zorlandı.

"Merak etmeyin, daha da büyüyecek," diye böbürleniyorum.

Bakışlarını yavaşça benimkine çevirdi.

Sırıtiyorum.

Valentina göğsüme dürttü. "Üzerine giyin ve saçmalamayı bırak. Senin aptallığın yüzünden ölmeyeceğim ya da masadaki yerimi kaybetmeyeceğim!"

"Masada yerin var mı?" diye soruyorum.

"Üzerine giyin," diye tekrarlıyor, dönüyor ve gidiyor.

Islak eşofmanıma ve boxer şortuma göz attım. Bunları giymenin imkanı yok. Çamaşır dolabını açıp bir havlu aldım, kendime sardım ve doğruca mutfak lavabosuna gittim.

"Üzerine kıyafetlerini giymeni söyledim," diye sesleniyor Valentina.

"Islak pantolon giymek istemiyorum, seksi Minx." Suyu açıyorum, eğiliyorum ve yüzüme soğuk su serpiyorum.

"Lütfen bunu ciddiye alabilir misin?" diye hırslı bir şekilde sordu.

Döndüm. "Pekala. Burada yiyecek bir şey var mı?" Buzdolabının kapağını hızla açtım.

İnledi.

"Bu insanlar sadist," diye mırıldanıyorum boş buzdolabına ve kilerdeki yiyeceklere uzanıyorum.

"Hiçbir şey bulamayacaksın. İlla su içmek istiyorsan iç," diye emretti.

"Dövüşmediğim sürece suyu pek sevmem," diye itiraf edip tezgâhın üzerine atlıyorum.

Oklarını sürekli bana doğrultuyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki? Devam et."

Elini yüzüne sürerek inledi. "Sen imkansızsın."

"Daha çok muhteşem. Öyleyse sen bildiğini yap. Bana öğret, ey bilge kişi," diye alay ediyorum.

Bar taburesini çekip oturuyor. "Öncelikle ezberlemeniz gereken şey Yeraltı Dünyası Yazıtları."

"Yazıtlar?"

"Evet."

Homurdanıyorum. "Ve siz buna tarikat demiyor musunuz?"

Yüzünde öfke beliriyor. "Bir daha söylersen, ikimiz için de son olur."

"Çok etkileyici."

"Brax—"

"Pekala. Buna tarikat demeyeceğim."

Bana bakıyor, göğsü yavaşça inip kalkıyor.

Tezgahtan atlayıp yanındaki tabureye oturdum. "Yeraltı Yazıtları. Ne diyordunuz?"

Dönüp şöyle dedi: "Bir numara. Kan hatırlar. Hiçbir yemin unutulmaz. Hiçbir ihanet silinmez. Beden, ruhun beyan ettiğinin bedelini öder."

Bacaklarının çapraz duruşuna baktım. "Eğer ruhunun bedenimin bedelini ödemesini istiyorsan, sorun değil."

Bana vuruyor. "Dikkat etme zamanı, Brax. Bunu ciddiye al."

İnleyerek, "Pekala." dedim.

"Öyleyse tekrarla," diye emretti.

"Kan hatırlar. Hiçbir yemin unutulmaz. Hiçbir ihanet silinmez. Beden, ruhun beyan ettiğinin bedelini öder."

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?" diye soruyor.

İşaret parmağımı dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Elbette, küçük yaramaz."

Onu üzerinden itiyor. "Öyleyse anlat bana."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye sızlanıyorum.

"Bunu ciddiye alacağını söylemiştin! Bu şaka değil! Beni öldürteceksin!" diye bağırdı, yüzünde ilk kez korku belirmişti.

Bu beni olduğum yerde donduruyor.

Gözlerini kırpıştırıp başını çevirdi.

Pes ediyorum. "Tamam. Özür dilerim. Anladım. Ciddi olacağım."

Bana bakıyor. "Öyleyse bana bunun ne anlama geldiğini söyle?"

Tereddüt etmem. Sadakat dünyasına yabancı değilim. "Sanırım bu, bir kere Yeraltı Dünyası'nın bir parçası olduktan sonra çıkış yolunun olmadığı anlamına geliyor. Sadakatsizlik etmeye cüret eden herkes ölümle bedelini ödüyor."

Başını sallayıp gülümsedi. "Güzel."

"Sana beynim olduğunu söylemiştim," diye takılıyorum.

Hafifçe gülümsedi. "Bir sonrakini anlamak senin için daha zor olacak."

"Neden böyle?" diye soruyorum.

Valentina şöyle aktarıyor: "Az konuş. Her şeyi gör. Sessiz bir dil daha uzun yaşar. Dikkatsiz bir dil mezarı besler."

"Yanılıyorsunuz. Sırları mezara götürmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum," diye övünüyorum.

"Buna neden inanmakta zorlanıyorum?" diye soruyor.

"Ben bir fare değilim," diye tükürdüm.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben öyle demedim."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Sadece çok konuştuğunu kastettim."

"Şaka yapmak, ne zaman susman gerektiğini bilmekle ilgili değil. Ben şu an bir muhbir değilim ve asla da olmayacağım. Ve başkalarını nasıl gözlemleyeceğimi biliyorum," diye ısrar ediyorum.

Daha dik oturuyor. "Tamam. Güzel."

Ona dik dik bakıyorum.

Boğazını temizledi. "Üçüncüsü. Benden sonra tekrarlayın. Alınan bir can, ödenmiş bir borçtur. Ama bağışlanan bir can, takılan bir zincirdir. Merhamet, onu sunan eli bağlar."

"Alınan bir can, ödenmiş bir borçtur. Ama bağışlanan bir can, takılan bir zincirdir. Merhamet, onu sunan eli bağlar." diye okuyorum.

"Peki, bunun anlamı nedir?" diye soruyor.

"Yani..." Midem alt üst olurken, donakaldım.

Valentina ısrarla, "Brax, bunun ne anlama geldiğini söyle bana," diyor.

Omurgamdaki ürperti yeniden başladı. Gözlerine baktım. "Bu, Sean'ın boynuna bir zincir taktığım ve yeraltı dünyasının ona hiç merhamet göstermeyeceği anlamına geliyor."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Doğru. Şimdi bunun neden şaka olmadığını anladın mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir korku beni sarıyor.

Valentina

Bu cehennemnin içinde mahsur kalmamızın üzerinden üç saat geçti ve bu beni çok yıpratıyor. Her nefesim sanki güneşten kazınmış hava gibi geliyor. Şöminenin alevleri bir an bile sönmedi. Aksine, alevler daha da şiddetleniyor, hatta zaman zaman maviye dönüyor.

Ter tenimi ele geçirmiş. Lekeli ipek elbisem üzerime yapışmış. Zaten biliyorum ki hiçbir kuru temizlemeci onu eski haline getiremez, bu da beni çok sinirlendiriyor. Bu elbiseye bir servet ödedim. Ve içgüdülerim bana Omni'nin beni buraya koymaya karar verdiği her neyse, bunu giyeceğimi bildiklerini söylüyor.

Brax, sanki sıcaktan hiç etkilenmiyormuş gibi kanepeye yayılmış durumda, ama havlusu sıırılsıklam, göğsü yavaşça inip kalkıyor ve bunun da kısa sürede öğrendiğim kadarıyla bir sinirlilikten kaynaklandığını anlıyorum. Her birkaç dakikada bir, beni sinirlendiren o alaycı gülümsemesiyle bana bakıyor, bu da onun sadece beni rahatsız etmek için hayatta kaldığına inanmama neden oluyor.

"Hâlâ kutsal yazıtlarını ezberliyor musun, Minx?" diye takılıyor.

"Sana öğrettiğim her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmen için iki kez kontrol ettiğim için minnettar olmalısın," diye bilgilendiriyorum. Peçetenin

arkasına karaladığım satırları tekrar tarıyorum. Odanın neminden dolayı harfler bulanıklaşıyor.

Gülerek, "O şeyin içinde kendini canlı canlı pişiriyorsun," dedi.

Yukarı bakıp kaşımı kaldırdım.

Bana doğru parmağını çevirerek sırttı. "Bu elbise de işkenceye ek bir unsur."

Peçeteyi yere attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun içinde nasıl kalıyorsunuz?" diye soruyor.

"Buna disiplin denir."

"Buna aptallık deniyor." Doğruluyor. "Şu anda ne için canımı verirdim biliyor musun?"

"Klima mı?"

"Ve..."

Omuz silkerek, "Bir bira." dedim.

Yüzü birden aydınlandı. "Biftek. Orta pişmiş. Açık ateşte ızgara, yanında viskiyle."

Dudaklarım seğirdi. "Bu çok içgüdüsel bir şey. Ama şu anda alevlerle ilgili herhangi bir şeyi nasıl düşünebildiğini anlamıyorum."

Yere kayarak yüzünü benimkine dayadı. "Biftek olmadığına göre, seni o elbisesiz alacağım."

Kalbim uçuşuyor. "Öyle mi?"

Yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Evet."

"Lavaboyu dene. Karnın doycak."

"Denedim. Metal gibi bir tadı var."

Kahkaha attım.

Gözleri göğsüme dikildi. "Çıkar şunu, Valentina. Tanrı aşkına, kusursuz tenine yapışıp erimeden önce çıkar onu."

Peçeteyi buruşturup son birkaç saat içinde biriktirdiğim ıslak kağıtların yanına attım. Ona dik dik baktım. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Muhtemelen." diye fısıldadı kulağıma, "Sırılsıklamsın. Dikkatini dağıtıyor."

Nefesinin sıcaklığı dudaklarımı gıdıklıyor. "Öyleyse gözlerini kapat."

"Hiç şansı yok."

Kımıldamıyorum.

Yerden sıçrar, gerinir ve parıldayan teninin altında her kası kıpırdar. Havlu kalçalarının üzerinde aşağı sarkmış, kayıp düşmeye hazırdır.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Gözlerimi zorla ateşe dikiyorum.

"Bu bir işkence. Bizi buraya koymayı düşünen kişi sadist olmalı," diye sızlanıyor.

"Eminim düşmanlarınıza daha kötülerini yapmışsınızdır," diye yorum yapıyorum yerden kalkarken.

Tüm suçu bana atıyor, şüphelerimi doğruluyor. Adının Brax O'Malley olması dışında onun hakkında hala hiçbir şey bilmiyorum. Bu soyadı onun klanın bir parçası olduğunu doğruluyor, ancak zamanım diğer konularda onu sorgulamama izin vermedi.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Boğazımı temizliyorum. "Kurallarına odaklan."

Yaklaşıyor ve vücudumda yeni bir sıcaklık dalgası yayılıyor. "Üç saatlik kurallar. Sanırım anladım."

"Beni aydınlat."

"Kan hatırlar. İhanet öldürür. Ağzını kapalı tut. Kraliçeyi kızdırma." diye haykırıyor.

Kollarımı kavuşturdum. "Henüz bir kraliçemiz yok."

Bana hem eğlenmiş hem de şüpheyle karışık tuhaf bir bakış attı. "Neden olmasın?"

Kirill'e ve gerçeklerin peşindeki mücadeleye olan bağlılığım.

"Dilini mi yuttun?" diye sordu Brax.

Gerçeği zihnimdeki kasaya kilitliyor ve başımı kaldırıyorum. "Çünkü kral onu henüz seçmedi."

Dilinde alaycı bir ton belirdi. "Ne büyük bir sorumluluk."

"Öyle," diye tersledim.

"Bu konuda bu kadar hassas olmaya gerek yok," diyor.

Ona işaret ederek, "Saygısızlık ediyorsun ve bu yüzden öleceksin," dedim.

Çarpık bir gülümseme belirir yüzünde. Kaşlarını kaldırır.

Başımı salladım. "Bunu ciddiye almalısın, Brax."

İnleyerek, "Öyleyim. Ama kabul etmelisin ki, bu normal bir insan için çok fazla şey. Krallar. Kraliçeler. Bir de üstüne üstlük, parlayan zırhlı şövalyeler olduğunu mu söyleyeceksin?" dedi.

Ona bakıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı.

"Bak, bunun sindirmesi zor bir bilgi olduğunun farkındayım, ama ağzın seni baş belasına sokacak," diyorum.

Yavaşça gülüyor. "Güzel. Bırak öyle olsun. Elbiseyi çıkar, Valentina."

Damarlarımda bir lav akıntısı hissediyorum. "Hayır."

"Korkmuş?"

"Neyden?"

"Beni istemekle ilgili."

Gözlerimi deviriyorum ama içimdeki titreme giderek artıyor. "Hayal görüyorsun," diye suçluyorum.

Yaklaşıp nefesi şakağıma değene kadar yaklaşıyor. Bileğimi kavrayıp başparmağını üzerine koyuyor. "Hayır diyorsun ama nabzın aksini söylüyor."

Elimi geri çekiyorum. "Ha ha, çok komik."

Odayı terk edip temiz bir havluyla geri döndü. Havluyu mutfığa götürdü, üzerine su akıttı, sonra da suyunu sıktı. "Bayılmadan önce en azından biraz serinle." dedi ve havluyu bana fırlattı.

Nemli ve soğuk bir şekilde göğsüme düşüyor, ama rahatlama sadece birkaç saniye sürüyor. İçimden bir ah çekiyorum. "Güzeldi ama kısa sürdü."

"Kısa bir an için iyi hissettirdiğini kabul et," diye ısrar ediyor.

"Az önce yaptım. Kulakların çalışmıyor mu?" diye takıldım.

Sinsi bir sırıtışla, "Rahatlama hissini daha uzun süre yaşayabilseydiniz nasıl olurdu bir düşünün." dedi.

Kımıldamıyorum. Kıyafetlerimi çıkarırsam havanın daha da ısınacağından eminim. İkimiz de çıplak olursak ne ona ne de kendime güvenemem.

Sesini alçaltarak ve kararlı bir şekilde, "Valentina, bayılmadan önce şu elbiseyi çıkar," diye emretti.

Ona, "Bana emir verme hakkın yok," diye hatırlatıyorum.

Omuz silkerek, "Öyleyse bunu bir öneri olarak düşünün." dedi.

"Önerilerde bulunmaya devam et, ben de..."

"Ne?" diye meydan okuyor.

"Bir sonraki nefesinizin canınızı yakacağından emin olacağım," diye uyarıyorum.

Gülümsemesi daha da derinleşti. "Beni tehdit ettiğinde çok güzelsin, Minx."

Sürtük.

Bana her o sevimli takma adıyla seslendiğinde onu düzeltmiyorum. Düzeltmeliyim ama ona durmasını söyleyemiyorum.

Saatin başı çaldığında zil sesi duyuluyor. Havada yeni bir çıtırtı yankılanıyor.

Brax termostata doğru ilerleyip, "Kahretsin!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Şu an 103'te."

Alnımda daha fazla ter belirliyor. Bu yeni bir şey değil. Her saat başı artıyor.

"Allah aşkına, şu elbiseyi çıkar!" diye emrediyor.

"Pekala," diye tısladım, artık bu içeriğe dayanamıyordum. "Gösteri mi istiyorsun? İşte buyurun."

Boynumun arkasından elimi uzatıp fermuarı çekmeye çalıştım ama sıkışmıştı.

"Bırak ben alayım," diye teklif etti Brax, itiraz etmeme fırsat vermeden arkama geçerek. Parmakları çıplak sırtımda aşağı doğru kaydı.

Nefesim kesildi, sonra kendimi toplamaya çalıştım. Döndüm. "Hallederim."

"Zaten fermuarını açtım," diye iddia ediyor.

Elimi arkaya uzatıp teyit ediyorum.

"O iğrenç maddeyi üzerinizden soymanız gerekecek," diye ekliyor.

"Bu iğrenç bir şey değil," diye belirtiyorum.

"Belki gecenin başında değil. Ama şimdi? Iyy." Burnunu buruşturdu.

Gülüyorum.

"Defolun," diye emretti.

Beni izliyor.

Ne olmuş yani? Bir erkeğin beni izlemesi ilk defa olmuyor.

Yeraltı dünyasında yaptığım her şeyin anıları bir anda zihnimi altüst ediyor.

Sanki sıradan bir ritüelmiş gibi davran.

Kumaşı ekiřtiriyorum. Yere dūřuyor ve bir anlık rahatlama hissi beni sarıyor. İçimden bir ah çekiyorum, sonra zbilinsizliđim geri geliyor.

Çıplak deđilim. Sadece tanga ve sūtyenim var. Ama kendimi çıplak hissediyorum.

Bir an için kıpırdamıyor. Sonra gözleri vūcudumun her santimini tarıyor ve meydan okurcasına, "Geri kalanını da çıkar, Valentina," diyor.

"İyiyim."

Eliyle kūlotumu iřaret etti. "Būtin gece seni heyecanlandırđım için mi böyle oldu?"

İslanmış dantellere şöyle bir göz attım, sonra elimi tersiyle koluna vurdum. "Komik."

Kendi havlusunu kenara fırlattı. "ekinmeyin. Gūneř arpmasına maruz kalmayı reddediyorum."

Nefesim kesiliyor ve donup kalıyorum.

Gūmūř ubuk ıřıkta parılıyor. Daha önce eřofmanını dūřūrdūđunde metalin parıltısını grmūřtūm, ama aynı tedirginlik tekrar ortaya çıkıyor.

Sırıttı. "Beğendin mi?"

Yutkunuyorum. "ok samasın."

"Söylemek istediğin şey bu değildi."

Havlumunu dūzeltiyormuř gibi yaparak arkamı dndūm. "Bir erkeđin neden orasını deldireceđini hep merak etmiřimdir?"

Kendi kendine kısık sesle gūluyor. "Kama Sutra'yı hiç duydunuz mu?"

Kendimi zorlayarak tekrar onun cinsel organına bakmamaya çalışıyorum ve "Onu tanıyorum" diye kendi kendime syluyorum.

Yūzūnde kūstahlık beliriyor. "O zaman anlarsın ki mesele sadece pozisyon almakla ilgili deđil. Mesele hassasiyetle ilgili."

"Yani penisini deliğe sokamayacağından mı endişeleniyorsun?" diye takılıyorum.

Gülerek, "Bununla ilgili hiçbir sorun yaşamadım" dedi.

Ona bakakalıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Şöyle devam ediyor: "Yüzyıllar önce erkekler zevk tanrılarını onurlandırmak için metal takarlardı. Bunun kontrol, güç ve bağlantı sağladığına inanırlardı."

"Yani batıl inançlısınız ya da dindarsınız?" diye soruyorum.

"İkisi de değil." Parmağının ucunu nemli omzumda gezdirdi. "Bazı şeyler işe yaradıkları için varlıklarını sürdürürler."

Boğazım kuruyor. "Yani Brax O'Malley eski aşk ritüelleri üzerine çalışan bir akademisyen mi?"

Sırıtarak, "Ben tarihe ve sonuçlara değer veren bir adamım." dedi.

"Bunu sonuç almak için mi yaptınız?"

"Motivasyon diyelim." Yüz yüze gelene kadar etrafımda dönüyor. "Sen acı görüyorsun, ben umut. Kimileri zaferlerini mürekkeple, kimileri demirle işaretler."

Kolundan aşağı akan mürekkep izine baktım. "İkisine de sahipsin."

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor. "Her ihtimali değerlendiriyorum."

Penisinin ucundaki halter çubuğuna bakıyorum. "Acıtmıyor mu?"

Çenemi kaldırarak, "Öyleydi. Şimdi bu bana sadece zevk ve acının aynı sinir uçlarını paylaştığını hatırlatıyor," diye yanıtladı.

Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyor ki, ateşin çıtırtısını bile bastırıyor. Alay etmek, ona iğrenç olduğunu söylemek istiyorum ama dilim itaat etmiyor. Vücudunun görüntüsü, metalin parıltısı, eski ellerin zevk adına onu dövdüğü düşüncesi... hepsi derimin altına işliyor.

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

"Hiç bir şey."

"Yalancı."

Ağzımı açıyorum ama o aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Söyle!" diye ısrar ediyor.

"Ne dersiniz?"

"Meraklı olman."

"Değilim."

"Öylesin."

"Hayır, değilim," diye ısrar ediyorum, oysa aramızdaki hava gerçeğin titreşimiyle dolu.

Elini uzatıp terle ıslanmış bir tutam saçımı yanağımdan çekti. "Sahip olduğun her içgüdüye karşı savaşmaya devam ediyorsun."

"İçgüdüler insanları öldürür."

"Ya da onları hayatta tutuyorlar."

"Ölüler diyarında değil. Kurallar ve yapı hayatta kalmanızı sağlar," diye ısrar ediyorum.

Hafifçe gülümsüyor. "O halde belki de kuralları yeniden yazmanın zamanı gelmiştir."

Bir an için dünya, ağızlarımızın arasındaki boşluğa küçülüyor. Mavi alevler daha belirginleşiyor. Saç çizgimde ter damlaları beliriyor ve tenim onun yakınlığından karıncalanıyor. Kalbim yeni bir güçle çarpıyor.

Sesim kısılıyor. "Kurallarla ilgili şaka yapmayı bırakmalısın."

Bana olan bakışlarını daha da keskinleştiriyor. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Dudaklarımız birleşmiyor ama içimdeki her şey ona doğru yöneliyor. Şöminedeki ısı, sanki canlıymış gibi, Tanrı bilir neyi izliyor ve bekliyor.

Yüksek ve metalik bir tıkırtı o anı bozuyor. Ön kilit ağır bir gürültüyle açılıyor.

Brax'ın çenesi kasıldı. Döndü ve önüme geçti, beni arkasına itti.

Etrafindan şöyle bir göz atıyorum.

Kapı ardına kadar açıldı, odayı serin bir hava akımı ve simsiyah giyinmiş, aynı renkte kayak maskesi takmış bir adamın silueti doldurdu.

"Süre doldu," diyor, sesi yeraltı dünyasının otoritesinin ağırlığını taşıyor.

Brax yerinden kıpırdamıyor.

Panik beni sardı. Brax'a öğretilecek daha çok şey var ve bana verilen görevi yapmadığım için sorumlu tutulmak istemiyorum. Bu yüzden, "Henüz altı saat bile geçmedi" diye itiraz ettim.

Adamın bakışları aramızda gidip geldi, sonra da yere saçılmış havlulara ve yerden yükselen hafif buhara takıldı. "Kararları ben vermiyorum."

"Elbette ki bilmiyorsun," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Brax.

Adam spor çantasını yere fırlattı. "Kral sizi bekliyor."

"Ben mi? Yoksa Brax mı?" diye soruyorum, endişem giderek artıyor.

"İkiniz de. Giyinin." Yerdeki kıyafetlerimizi alıp bir çöp poşetine koydu.

"Eşyalarım ne yapıyorsunuz?" diye havlıyor Brax.

"Emirler," diyor ve kapıdan içeri giriyor.

Brax sinirli bir şekilde arkasını döndü. "Sanırım ders bitti."

Başımı sallayarak, "Şimdilik," dedim ama sınavda başarısız olup olmadığımı merak ettim. Spor çantasını alıp fermuarını açtım. İki çift sandalet, şort, tişört ve fermuarlı kapüşonlu sweatshirt çıkardım. Erkek olanı Brax'a verdim. Şortumu giydim.

Sandaletlerini giyer, kıyafetlerini bırakır, kapıya doğru yürür ve giriş holüne adım atar. Kollarını açar ve bacaklarını yayar.

Kaslı omuzlarından kaslı kalçalarına ve uyluklarına doğru uzanan V şeklindeki yapısına bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Soğumaya çalışıyorum. Şu anda bunları nasıl takabileceğinizden emin değilim."

Tişörtü başımdan geçirip, terliklerimi giydim, kıyafetlerini ve kapüşonlu kazağımı alıp yanına gittim. Şortunu uzattım. "Kral bekliyor. Giyin."

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Sesim yükseldi. "Sana bir dakika bile vermeyeceğim. Sana asla unutmaman gereken başka bir ders daha vereyim. Kral bekliyorsa, her şeyi bırakıp gitmelisin."

Alaycı bir şekilde, "Neden? Beni kafamı mı kesecek?" diye sordu.

Gözlerim ona dikilmiş, göğsüm sıkışıyor.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Önünde şortunu çekiştiriyorum. "Üzerini giy. Şaka yapmayı bırak."

Başını salladı ve hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi. Şortunu giydi ve asansör düğmesine bastı.

"Gömleğini giymeyecek misin?" diye soruyorum.

"Hayır."

"İyi."

Metal kapı açılıyor ve daha fazla serin hava yüzüme çarpıyor. Asansöre biniyoruz ama tenimin altındaki yanma hissi geçmiyor. Eski vaatler ve zevk için dövülmüş metal hakkında nutuk çeken sesinin hayaleti, lobide ilerlerken beni rahatsız ediyor.

Dışarıda bulutlu bir sabah. Havada sert bir soğukluk var ve esen rüzgar terimi buz gibi yapıyor.

Vito, SUV'min dışında duruyor. Beni görüyor, arka kapıyı açıyor, sonra da kaşlarını çatarak Brax'a bakıyor.

"Hanımefendi," diyor ben battaniyenin yanına otururken.

"Günaydın, Vito," diye yanıtladım ve gülümseyerek battaniyeyi aldım. İçeride daha fazla kıyafet giymek için çok sıcaklayacağımı, ama dışarı çıkınca üşüyeceğimi Kirill'in bilmesi şaşırtıcı değildi.

Brax, hâlâ üstsüz bir şekilde yanıma geldi. "Bunu giydiğini söyleyemezsin, değil mi?"

Onu açıp bacaklarımın üzerine geçirdim, sonra kapüşonlu kazağımı giydim. Gözlerimi onun parıldayan göğüs kaslarında gezdirdim. "Sen de tişörtünü giy."

"Hayır. Hâlâ çok sıcakladım."

Vito homurdanarak, "Bayan Valentina takmamı söyledi," dedi. Dikiz aynasından Brax'a baktı.

Brax homurdanarak, "O benim patronum değil," dedi.

Vito arkasını döndü ve Brax ileri atılarak boğazını kavradı.

"Brax!" diye bağırdım.

Vito'nun yüzü kızardı. Nefesi kesildi.

"Bırak onu!" diye emrettim, kolundan çekiştirerek.

Brax bana döndü. "Kimse beni tehdit edemez. Anladın mı?"

"Bırakın gitsin!" diye tekrar talep ediyorum.

Birkaç saniye daha Vito'nun gözlerinin içine baktıktan sonra, "Şimdi seni serbest bırakıyorum. Bir daha asla bana yaklaşmaya kalkma," dedi ve onu serbest bıraktı.

Vito boğuluyor, nefes almakta zorlanıyor.

"Aman Tanrım, Brax!" diye çıkıştım.

Brax, "Sizi koruyabilecek bir şoför tutmalısınız," diyor.

"Yapabilir," diye öfkeyle söylendim.

Brax koltuğa yaslandı ve ayak bileğini dizinin üzerine koydu. "Seni, sana zarar vermek isteseydim, zor bir duruma soktu."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Haklı mı?

Brax, "Sürün. Kral bizi bekliyor." diye yönetiyor.

Vito aynadan ona bakıyor.

Brax ayırıcı camı yukarı kaldırıyor. "Ciddi misin Minx? Hem güvenlik görevlisi hem de şoför olacaksa daha iyi bir şoföre ihtiyacın var."

SUV araç yoldan çıkarak yola koyuldu.

"Krala saygısızlık etmemek için gömleğini giy," diye emrettim, sonra da az önce olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırarak ellerime baktım.

Kirill'e giden yol sessiz ve kısa. SUV, gri sabah ışığında simsiyah ve parıldayan cam kulenin önündeki kaldırıma yanaşıyor.

Vito daha dışarı çıkamadan Brax çoktan kapının yarısını çıkmıştı bile. Binaya şüpheli gözlerle bakıyor, her pencereyi, kamerayı ve olası her çıkış yolunu inceliyor gibi geliyor bana.

Yanına yaklaştım. "Çok uzun süre bakma. Bu onları tedirgin eder."

Gözlerime bakıyor. "Belki de öyle olmalılar."

"Aptal olma." Onu iterek geçtim. Sürgülü kapılar açıldı ve cilalı ahşap ve espresso kokulu sıcak hava beni sardı. Takım elbiseli iki adam doğrulup başlarını salladılar.

"Bayan Abruzzo," diyor daha uzun boylu olan, elini kulaklığına bastırarak.

Diğerleri de benim ilerlemem için işaret verdi. "Bay Petrov sizi bekliyor."

"Elbette öyle," diye mırıldanıyorum.

"Abruzzo mu?" diye hırslı bir sesle sordu Brax.

Ona şöyle bir baktım. Yeraltı dünyasının dışında, ailemin onun ailesinin düşmanı olduğunu unutmuştum.

"Petrov mu?" diyor, aynı tiksintiyle.

Onu uyarmadığım için kendime lanet ediyorum. İhtiyacım olan son şey lobide bir olay çıkması. Güvenlik görevlileri Yeraltı Dünyası üyeleri olabilir, ama binanın geri kalanı gizli gerçekliğimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu yüzden fısıltıyla yalvarıyorum, "Lütfen olay çıkarmayın. Sonra açıklayacağım."

Brax yerinde duruyor.

"Üşümüş görünüyorsunuz Bayan Abruzzo. Size bir kahve getireyim mi?" diye soruyor resepsiyondaki Bruno.

Brax ona şöyle bir bakıp alaycı bir şekilde, "Senin de hayranların var," dedi.

Sırıttım, "Benimle sadece birkaç saat geçirdikten sonra kıskanıyor musun?"

Homurdanıyor.

Mermer lobide hızla ilerlerken, onun da peşimden gelmesiyle rahatladım. Güvenlik kontrol noktasında elimi gösterdim ve tarayıcı yeşil ışık yaktı. Bir grup güvenlik görevlisi daha kenara çekildi. Brax da peşimden geldi, yüzünde güvensizlik ifadesi vardı, ama bunun etrafımdaki adamlardan mı yoksa ileride olacıklardan mı kaynaklandığından emin değildim.

Asansöre vardığımızda kapı açıktı. Güvenlik görevlisine, "Jasper, bu sorun çözüldü mü?" diye sordum.

"Hayır, efendim," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi devirip içeri girdim. Son birkaç aydır işler çok yavaş ilerliyor. Kirill binanın bakımını yaptırmak için her yeri uğraştı ama hiçbir şey düzelmedi.

İçeride, Brax aynalı duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor. "Demek daha önce burada bulundunuz?"

"Sayılamayacak kadar çok kez."

Kapılar kapanıyor ve kutu salyangoz hızında hareket ediyor. "Petrörün derdi ne? Mafya kralı olamayınca kurumsal bir kült lideri rolünü mü üstlendi?"

"Tarikat muhabbetine yeter artık," diye azarladım. "Kral, şimdiye kadar tanıdığınız herkesten daha zeki. Onu sınamayın."

Sırıttı. "Ağzımı kapalı tutmaya çalışacağım. Söz vermiyorum."

Asansör, yukarı çıkmak için bekleyen kimse olmamasına rağmen her katta duruyor.

Dördüncü katta, Brax kendi kendine küfür mırıldanıyor.

"Şimdi moralini bozma. Çatı katına ulaşmadan önce sadece bir düzine durağımız daha var," diye takıldım.

Gözleri kocaman açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Maalesef hayır."

On dakika sonra asansör hafifçe zil çalarak çatı katının giriş holüne açıldı.

"Sonunda," diye mırıldandı Brax.

"Terbiyeli ol," diye hatırlattım ona. Sonra kapıyı açıp "Buradayız," diye seslendim.

Kirill cam duvarın yanında duruyor, yansıması ufuk çizgisine uzanıyor. Döndüğünde yüzündeki düğümlü, çapraz yara izi her zamanki gibi kasvetli görünüyor.

Artık neredeyse hiç fark etmiyorum ama onun karşısına yeni biri çıktığında her zaman bunun bilincinde oluyorum.

"Valentina"yı karşılıyor. Kaşlarını çatarak Brax'ı süzüyor.

Birkaç adım ilerleyip durdum ve reverans yaptım. "Majesteleri." Brax'ın da saygı gösterip göstermediğinden emin olmak için ona şöyle bir baktım.

Yüzünü buruşturuyor, sonra ifadesi sertleşiyor.

İçimden bir şey koptu. Ona tokat atmak istedim ama bu, Kirill'i ilk kez gören herkesin verdiği tipik bir tepki.

En azından tepkisini çabucak gizlemeye çalıştı.

Onu dürttüm.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Eğilin," dedim dişlerimi sıkarak.

"Cidden?"

Ona dik dik bakıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacak gibiyim.

Brax inler, sonra Kirill'e döner. Başını eğerek, küstah bir tavırla, "Majesteleri," der.

"Rahatla," diye emretti Kirill. Sonra bakışları ve sesi suyun üzerindeki buz gibi soğuklaştı. "Sınavı atlattın."

Brax'ın çenesi seğirdi. "Eğer terleme odasını ve açlığı bir sınav olarak adlandırıyorsanız, tamam."

Kirill'in kaşlarını çatması daha da arttı. "Burada olmanızın sebebi hayatta kalmanız, anlamamız değil."

"Evet, yaptım," diye ısrar ediyorum, başımın derde gireceğinden endişelenerek.

Kirill'in sesi yumuşadı. "Sen üzerine düşeni yaptın, Valentina. Ancak, Yeraltı Dünyası'nın öneminin Brax için henüz tam olarak kavranmadığı açık. Bu yüzden seni onun akıl hocası olarak atadım."

Brax'ın terfi sürecini hızlandıracak mı?

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. "Akıl hocası mı?"

Bakışları bana çevrildi. "Evet. Sen, Valentina. Onun eğitimini sen denetleyeceksin."

"Bu protokole uygun değil. Mentorluk daha alt seviyedekiler içindir. Ben zaten..." diye savunuyorum.

"Omni kararını verdi," diye araya giriyor.

Midem alt üst oldu. Yeraltı dünyasında birinin bu kadar hızlı bir şekilde daha yüksek mevkilere yükseltildiğini ilk kez görmüyorum. Sean'ın seçilmesi mantıklıydı çünkü o Seçilmiş Kişi. Ama Brax? Neden bu kadar özel? Ve neden sadece erkeklerin bu kadar hızlı yükseltildiğini görüyorum?

Yıllardır çalışıyorum ve bu adil değil. Bu yüzden ısrar ediyorum, "Hazır değil. O daha...—"

Kirill elini kaldırarak beni susturdu. "Öyleyse onu hazır hale getir."

Brax kısık sesle güldü. "Yanlış kişiyi yakaladınız. Yeraltı imparatorluğunuza katılmakla ilgilenmiyorum."

Kirill yaklaştıkça oda her adımda küçülüyordu. "Yanlış anlıyorsunuz. Bu bir davet değil."

Brax

APetrov karşımda duruyordu ve ben de sanki o bir kraliyet ailesi üyesiymiş gibi başımı eğdim.

Bu detay içimde bir taş gibi ağır ve rahatsız edici bir şekilde oturuyor. Petrov, telaffuz etmeyi öğrenmeden önce nefret etmeyi öğrendiğiniz türden bir isim. Ve Valentina'yı görür görmez onun baş belası olduğunu anladım. Abruzzolu olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama o İtalyan aksanı ve bakışlarındaki öldürücü ifadeyle düşünmeliydim.

Bu durum, tüm bu çıkmazı daha da kötüleştiriyor. Petrovlar ve Abruzzolar, O'Malley'lerle yemek yemezler. Benim dünyamda ya karşıdan karşıya geçerler ya da yerin dibinde son bulurlar. Hiçbir destek olmadan ikisinin önünde durmak akıllıca değil. Bu yüzden Sean'ın babasının, eğlenmek zorunda kaldığım bu akıl almaz gizli dünyayı nasıl yarattığını tekrar merak ediyorum.

Kirill'in çenesindeki yara izi seğiriyor. Bir erkeğin yüzünde gördüğüm en kötü kusur bu.

Bunu nasıl elde etti?

Beni tehdit edeceğini mi sanıyor?

Yanılıyor.

Gölüşüm istediğimden daha sıcak çıkıyor. "Beni işe almaya çalışan ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun? Kendini fazla abartma."

"Sokaktaki çetelerin, kendilerine katılmayı reddeden evsiz çocuğu istediklerini biliyorum," diye yanıtlıyor ifadesiz bir ses tonuyla.

İçimden bir şey kopuyor. Benim hakkımda nasıl bir şey biliyor? Valentina bile bilmiyordu, o nasıl biliyor?

Kirill tehdit ediyor: "Seçimi yanılsamayla karıştırma. Yeraltı dünyasından kaçamazsın."

"Tehditlerinizi kadifeye büründürmeyin," diye hırladım.

Valentina dişlerini sıkarak "Brax," diye uyardı.

Ona bakmıyorum ve şimdi onunla birlikte olmadığımı çok sevindim.

O bir Abruzzo'lu.

Kirill yaklaşıyor. "Gücü yanlış anlıyorsunuz."

"Şu anda bana sahip değilsin. Gelecekte de sahip olamayacaksın," diye ilan ediyorum, daha dik durarak.

Yüzünde bir sempati belirdi. Ses tonunu alçalttı. "Omni emirlerini verdi. Ya sıraya girersiniz ya da kan dökersiniz. Seçim sizin."

"Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?" diye öfkeyle sordum, ona doğru bir adım daha yaklaşarak.

Valentina aramızda beliriyor. Elini göğsüme koyuyor ve dokunuşu altında kıvılcımlar çıkıyor, kendimden nefret etmeme neden oluyor. "Aceleci davranıyorsun," diyor.

"Aceleci mi? Yok canım. Odadaki tek akıllı başında kişi benim." diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Ela gözlerinde endişe var. Onu öpmek ve sonra da itmek istiyorum.

O, düşmanımız.

Kirill araya girerek, "Kendine gelmen için sana 24 saat izin veriyorum. Valentina sana rehberlik edecek." dedi.

Gözlerim bir onunla diğerinin arasında gidip geliyor.

Valentina'nın çenesi kasılır. Ağzını açar, ama Kirill ondan önce konuşur.

"Onu eğiteceksin. O öğrenecek. Sen de yaşayacaksın," diyerek sözlerini bitiriyor ve beni işaret ediyor.

Göğsümü bir kaos kaplıyor, diğer çatı katında nefes almanın ne kadar zor olduğunu hatırlatıyor bana. "Birini kendi projeniz olmaya zorladığınızda ne olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyorum.

Kimse konuşmuyor.

Gözlerimi Kirill'den ayırmadan, "Sonunda pişman olacaksın," diye ekliyorum.

Dudakları seğirdi. "Bunu göreceğiz. Dediğim gibi, sana yeraltı dünyasındaki rolünü ya da ölümü seçmek için 24 saat süre veriyorum. Karar sana kalmış."

Sean'ın kavgasını izlerken yakalandığımda hissettiğim aynı tedirginlik iliklerime kadar işledi. Burnumu sertçe çekerek, "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Kirill daha yakından bakıyor, sonra başını sallıyor. Geri çekiliyor. "Gidebilirsin."

"Harika. Eşyalarım nerede?"

Masadaki siyah çantayı işaret ederek, "İçinde. Ama henüz geri alamazsınız." dedi.

Öfkeden titriyorum. "Cüzdanımı ve ayakkabılarımı alıkoyamazsın."

Kirill'in yüzüne kibir çöker. "Bunu ciddiye alırsan onları geri alacaksın. Şimdi kendi başına git, yoksa muhafızlarım seni dışarı çıkaracak." Beni geçip başka bir yere işaret eder.

Dönüyorum.

Ölümcul bakışlı, tuğla gibi iri dört adam bana bakıyor.

En iyisinin sessizce gitmek ve arkama bakmamak olduğuna karar veriyorum. Muhafızların yanından geçip asansöre biniyorum ve her katta durduğunda lanetler savuruyorum.

Dışarı çıktığımda, soğuk rüzgarın şiddeti beni neredeyse devirdi. SUV'den kapüşonlu kazağımı almadığıma anında pişman oldum, ama neyse ki öfkem beni hareket halinde tuttu. Ayrıca, soğuk havada neredeyse çıplak yürüdüğüm ilk sefer değildi bu.

Çocukluğumun déjà vu'su bir anda geri geliyor. Tüm o koşuşturma, aç geçirilen günler, yağmurda ve karda geçirilen geceler ve beni kendilerine ait kılmak isteyen her gangster yüzü, anılarımın içinden geçip duruyor.

Yayaların arasından iterek geçiyorum, köşeyi öfkeyle dönüyorum ve ara sokaktaki çürüme kokusu midemi bulandırıyor.

İki blok ötede, kalın bir palto ve altın zincir takmış bir adam, "Çocuk, buraya gel!" diye bağıyor.

On iki yaşlarında, cılız bir çocuk temkinli bir şekilde ona yaklaşıyor.

Yaklaştığımda, "Dikkatli ol evlat. Sen onun ucuz iş gücüsün ya da yemisin," diye uyarıyorum.

Bana dik dik, sert ve iri gözlerle bakıyor.

"Kendi işine bak," diye tehdit etti adam.

"Cehenneme git!" diye hırladım ve yoluma devam ettim.

Burası aynı oyun alanı, sadece avcılar farklı. O zaman da sahiplenilmeyi reddettim, şimdi de reddetmeyeceğim.

O halde neden köşeye sıkışmış hissediyorum?

Cehennemi başkasının krallığında diz çökmek için atlatmadım.

Sean'ın binası, ona doğru gittiğimi fark etmeden önce karşıma çıktı. Bir grup binadan çıkarken lobiye girdim ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Dairesine vardığımda kapıyı çalmadım. Kapı açıktı ve içeri girdiğimde öfkem yeniden alevlendi. "Tanrım!"

Sean başını koltuk yastığından kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

Kapıyı kapatıp onu inceledim. Bir gözü şişmiş ve kapalıydı. Diğerinde küçük bir yarık vardı. İkisi de mor ve sarı renkteydi. Battaniyenin yarısı üzerindeydi ve vücudunun geri kalanında da benzer morluklar ve şişlikler vardı.

Rahat bir nefes alarak içini çekti. "Tanrıya şükür hayattasın."

"Konuşacak çok şeyin var," diyorum.

"Beni takip etmemeliydin," diye belirtiyor.

"Artık bunun için biraz geç," diye belirtiyorum, sonra da ekliyorum, "Berbat görünüyorsun."

Ağzından kırık bir kıkırdama döküldü. Tekrar yüzünü buruşturdu.

Battaniyeyi kaldırıp, "Kaburgalarınız mı kırıldı?" diye sordum.

"Öyle düşünmüyorum."

"Emin misin?"

"Hayır."

"Doğrusu, nasıl devam ettiğinizi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne kadarını gördünüz?" diye soruyor.

"Son dokuz."

"Enerjim tam yerindeyken ilk dördünü izlemeliydim," diye şaka yapıyor.

Gülüyorum ve bu bana iyi geliyor.

Sean'ın sesi alçalıyor. "Ciddi misin Brax? Beni takip etmemeliydin. Şimdi sen de bu işin içindesin."

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Bana neler olup bittiğini anlatmalıydın."

Yavaşça başını salladı. "Anlamıyorsun Brax. O zaman da konuşamıyordum, şimdi de konuşamıyorum. Merakı affetmeyen bir şeyin içine girdin."

Ona dik dik bakıyorum. "Benimle bu oyunu oynama. Oradaydım. Gecenin geri kalanını ve sabahın erken saatlerine kadar babanın başlattığı her neyse onun kanunlarını ve kurallarını öğrenmekle geçirdim. Sen bu işe nasıl bulaştın?"

Şişmiş yüzü neredeyse hiç kıpırdamıyor. "Nasıl olduğu önemli değil."

"Kesinlikle öyle değil," diye çıkıştım.

"Beni dinle Brax. Soru sormayı bırak ve söylediklerini ciddiye al," diye ısrar ediyor.

Öfkeyle, "Beni kanlı bir sirk ortamına sürükledin!" diye bağırdım.

"Seni hiçbir yere sürüklemedim. Burnunu ait olmadığı yere soktun!"

"Seni korumak için, çünkü sen benim lanet olası kardeşim gibisin!"

"Korunmaya ihtiyacım yok!"

"Bundan emin misin?" diye soruyorum.

Gergin bir sessizlik giderek artıyor.

Sean'ın sesi, sinirlerimi bozacak kadar sakın çıktı. "Bundan bahsetme. Ne burada, ne de başka bir yerde."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Onları koruyorsun! Onlar sana sahipler, değil mi?"

Gözleri tavana kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Seni koruyorum, aptal. Bir şeyleri biliyor olman, onları tartışabileceğin anlamına gelmez."

"Söylemesi kolay. Senin elinde Petrov ve Abruzzo cinsi köpekler yok ki, sanki yeni evcil hayvanlarıymışsın gibi sana tasma takmaya çalışsınlar," diye patladım.

Yüzü, morluklara rağmen bembeyaz olmuştu. "Ne... Hayır. Başka bir şey söyleme. Tehlikeli."

Yumruk gibi indi. Bir an nefes almayı unuttum. Sonra patladım. "Sean, konuşmaya başlasan iyi olur!"

"Brax, sana daha önce kendi işine bak dediğimde bana güvenmemiştin. Sana tekrar söylüyorum, ama bu sefer beni dinlemeli ve sözlerime uymalısın," diye uyarıyor Sean.

Göğsümde öfke kabardı. "Yani bize mal gibi sahip olmak isteyen bir şeye katıldın ve bununla ilgili bir sorun görmüyorsun mu?"

Elini masaya sertçe vurdu. Odada bir çatırtı yankılandı. Yüzündeki acı ifadesi unutulmazdı. Öfkeyle, "Sus! Sana bir daha söylemeyeceğim," dedi.

Kaşlarımı çattım ve birden anladım. Sean O'Malley kimseye boyun eğmez. Ne amcalarımıza, ne polislere, ne de Tanrı'ya. Suçladım, "Sen onlardan korkuyorsun."

Derin bir nefes alıp acıyla şöyle dedi: "Sadece şunu söyleyeceğim. Ne tür bir işin içinde olduğumuzu bilmiyorum. Ama ağzımı kapalı tutmam konusunda uyarıldım. Ve bu insanlar şaka yapmıyor, Brax. O yüzden bana bir iyilik yap ve kendini öldürtme."

"Pekala. Sırlarını kendine sakla." Ayağa kalktım, mutfak çekmecesinden yedek anahtarımı aldım ve çıkışa doğru yöneldim.

"Brax!" diye sesleniyor.

Duruyorum ama geri dönmüyorum.

"Sen benim kardeşimsin. Bu değişmedi. Seninle konuşabilseydim, konuşurdum," diye iddia ediyor.

"Tabii. İyileş," diye tükürdüm, kapıyı çarparak kapattım ve girdiğim gibi çıktım.

Öfkem iyice arttı ve soğuk, bir ceza gibi beni karşıladı. Başımı öne eğdim, geçen herkesi umursamadım; ayaklarımdaki sızıya ve kaburgalarımın altındaki öfke yanmasına aldırmadan devam ettim.

Sonunda daireme vardığımda duş alıyorum, temiz kıyafetler giyiyorum ve iki tane jambonlu peynirli sandviç yapıyorum. Hızlıca yiyorum, sonra da ev ofisime geçiyorum.

Duvarda altı tane bilgisayar ekranı var. Sean'ın amcaları Declan ve Nolan da beni kanatlarının altına aldılar. Küçük yaşta bana bilgisayar korsanlığı yapmayı, karanlık ağa erişmeyi ve başkalarının asla bulamayacağı şeyleri bulmayı öğretiler.

Elektriği açıp kendi kendime, "Sırlarını saklamak mı istiyorsun? O zaman gelip onları bulacağım," diye mırıldanıyorum.

Parmaklarımı çıtlatıp yazmaya başlıyorum.

Kirill Petrov.

Enter tuşuna bastım, sonra mutfağa gidip buzdolabından bir bira aldım. Soğukluk boğazımdan aşağı süzülürken çok iyi geldi. Birayı ofisime götürüp oturdum ve yeşil harflerin okunamayacak kadar hızlı hareket etmesini izledim.

Karanlık ağa çoğu kişi erişemez. Google veya sosyal medya gibi izlenmez. Arka kapı izleri, yarı silinmiş dosyalar, hükümet uyarıları, karartılmış dosyalar ve "Gizli" olarak etiketlenmiş şifrelenmiş veri düğümlerinden oluşan bir ağıdır.

Biramı bitiriyorum ve harfler hareket etmeyi bırakıyor. Ekranda uzun bir liste beliriyor. Bir bağlantıya tıklıyorum ve birinci ekrana yönlendiriliyorum. Kirill'in Rus bayrağıyla örtülmüş bir tabutun yanında durduğu görüntüler beliriyor. Yüzünde sert bir ifade var ve yara izi hala kırmızı. Altyazıda şunlar yazıyor: K. Petrov — gizli operasyonlar, Doğu Bloku, 2004.

Daha yakından bakıyorum. "Sen ne halt ettin, Scarface?"

Sayfayı aşağı kaydırıyorum ama her bağlantı silinmiş hesaplara ve suçlara tanık olan kayıp kişilere ait çıkmaz sokaklara çıkıyor. Tek değişmeyen şey yüzündeki yara izi, yaşlandıkça daha da soluklaşıyor. Ve her zaman aynı açıdan, aynı cansız gözlerle fotoğrafı çeken kişiye bakıyor.

Hükümetin kim bilir hangi sebeple gizlemeye karar verdiği durumları ve suçları okudum. Ancak bu benim dünyamda da alışılmadık bir durum değil. Suç aileleri olayları nasıl ortadan kaldıracaklarını biliyorlar.

Bir mafya ailesindeki suçlu için hiçbir şey anormal görünmez.

Onu daha önce neden hiç duymamıştım?

Düzinelerce dosya okuyorum, sıkılıyorum, sonra bir sonraki kurbanımı yazıyorum.

Valentina Abruzzo.

Sonuçlar daha da kötü. Sanat müzayedelerinden, sahte model profillerinden ve köprücük kemiğinin altına dövme olarak yaptırdığı "FINZIA" kelimesine yapılan şifreli göndermelerden başka bir şey yok. FINZIA PROJECT – Milan Archive başlıklı bir konuya tıklıyorum.

Sayfa birkaç kelimeyi okuyamadan titriyor, sonra "soy", "miras" ve "masada yer" kelimeleri beliriyor ve hemen kayboluyor.

"Kahretsin!" Elimle masaya vurdum.

Altınla kaplanmış hayaletler gibiler.

Sean'ı ele geçirmiş durumdalar.

Ve ben.

Hayır, öyle değiller.

Beni öldürecekler.

Beni öldürmek isteyen ilk kişi değilim.

Bu farklı.

İçimde acı bir gerçeklik hissi belirliyor. Başka bir aramaya başlamadan önce yanıp sönen imlece bakıyorum.

Yeraltı dünyası.

Bir an için ekran boş kalıyor. Sonra teker teker kelimeler ekranda belirliyor. Ardından her şey hızla yanıp sönüyor.

Erişim engellendi.

Burada olmaman gerekiyor.

Şimdi ayrılın.

Sistem donuyor. İmleç hareket etmiyor. Bilgisayarımın içindeki fanlar daha da yüksek sesle çalışmaya başlıyor ve sonunda tiz bir sese dönüşüyor. Ekranı kırmızı kod satırları kaplıyor, çözemediğim tekrarlayan ifadeler.

Sonra her şey kararıyor.

İçimden bir ürperti geçti. Titreyerek, "Bu da ne?" diye mırıldandım ve güç düğmesine bastım, ama hiçbir şey olmadı.

"Bu da neyin nesi!" diye daha yüksek sesle söylendim, sonra sandalyemi geriye itip ayağa kalktım.

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor. Siyah monitör bir türlü canlanmıyor ve yansımama yeni bir korkuyla bakıyorum.

"Burada olmamalısın" diyen kod satırını yazan kişi blöf yapmıyordu. Şimdi birileri benim baktığımı biliyor.

Sandalyeyi itip baş ağrıyla mücadele ederek avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. Dairemdeki sessizlik içimi kemiriyordu. Uykuya dalmayı denemeyi düşünüyordum ki, telefonum masanın üzerinde titredi.

Finn: Akşam yemeği. Pub. Saat 19:00. Brenna ve ben seni günlerdir görmedik.

Tam cevap verecekken bir başkası daha geldi.

Finn: Onu seni yemeğe sürüklemesi için göndermeme sebep olma.

Hafifçe gülümsüyorum. Başıma gelen en güzel şey, Finn ve Brenna'nın beni kendi çocukları gibi kabul etmeleri idi. Onlar hayatımdaki en önemli insanlar ve sadece onları anne babam olarak görüyorum.

Ben: Yoldayım.

Kollarımı cekete, ayaklarımı da spor ayakkabılara geçirip binadan dışarı çıktım. Kaldırım ıslak olmasına rağmen etrafta birçok insan yürüyordu. O'Malley's'e varmam on dakika sürdü.

İçerisi sıcak ve tanıdık bir hava var, insana huzur veriyor. Bira, balık ve patates kızartması, hamburger kokuları her yeri sarıyor. Derin bir nefes

alıyorum ve Nora'nın tadilat yapmaya karar verdiği her seferinde yenilenen uzun ahşap bara göz atıyorum.

Birkaç stant ilerledikten sonra Finn ve Brenna'yı gördüm. Çoğunluğu tanıdığım insanların arasından sıyrılıp, başımla selam vererek ilerledim.

Finn, "Bakın kim bizimle yemek yemeyi hatırladı?" diye takılıyor.

"Özür dilerim. Çok meşguldüm," diyerek onların karşısındaki masaya oturdum.

Brenna elimi okşadı ve gülümsedi, "Onun seni suçlu hissettirmesine izin verme. Ona sürekli bizim dışımızda da bir hayatın olduğunu söylüyorum. Bunda yeni olan ne var ki?"

Dün gece birlikte olmak istediğim bir Abruzzo'luyla takıldım, sonra da bir Petrov bana emirler verdi.

Suçluluk duygumu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sıradan şeyler işte?"

Finn barmene işaret eder ve saniyeler içinde masaya üç bardak bira gelir. "Horozdan bahset ona," der.

"Horoz mu?" diye sordum, büyük bir yudum alarak.

Gözlerini devirdi ve daha da yaklaştı. "Arkamızdaki komşu horoz almaya karar verdi. Dün yürüyüşe çıkmıştım ve bana saldırdı."

Endişe artıyor. Bir yumruğumu sıkıyorum. "Ne? İyi misin?"

Elini yüzünün önünde salladı. "Evet. Sorun yok."

"Hayır, öyle değil," diye ısrar ediyor Finn.

Kaşlarımı kaldırıyorum, yumruğumu sıkılı tutuyorum.

Öfkeyle, "Bacaklarının her yerinde gagalama izleri var," dedi.

"Aman Tanrım!" diye patladım.

Brenna ısrarla, "Ben iyiyim. Ama zavallı horoz." diyor.

Finn'le göz göze geldim. "Boynunu mu kırdın?"

"Elbette yaptım."

Başımı salladım. "Güzel."

Brenna'nın dudakları seğirdi. "Bu biraz aşırıydı."

"Hayır, öyle değildi. Komşularım şanslı ki onlarınkini kırmadım," diye belirtiyor Finn.

"Kesinlikle," diyorum ve kupamı uzatıyorum.

Finn kadehi tokuşturuyor ve ikimiz de içiyoruz.

Brenna inledi.

Garson Jessica yanımıza geliyor. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Finn, "İkimiz de balık ve patates kızartması istiyoruz. Brax konusunda emin değiliz" diyor.

"Aynı şekilde," diye yanıtlıyorum.

"Bir tur daha mı?" diye soruyor.

"Lütfen," diyorum.

Başını sallayıp ayrıldı.

Finn'in ses tonu değişiyor. Rahat davranmaya çalışıyor ama öyle değil. Merak ettiğini ama meraklı olmadığını anlıyorum. Bu onun hakkında saygı duyduğum bir şey. Bir erkeğin bağımsızlığı ve mahremiyeti hak ettiğini anlıyor. Ama bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğinde müdahale ediyor.

Şöyle diyor: "Yani Sean'ın saklandığını biliyordum, ama senin bahanen ne?"

Boğazım düğümleniyor. "İkimiz de buradayız."

"Antrenmanları aksattı. Killian aklını kaçırmış, her sabah onunla antrenman yapmıyor. Ve şimdi ikiniz de bu sabah gelmediniz," diye belirtiyor Finn.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Hemen, "Sean sadece yorgundu," dedim.

"Sean O'Malley ne zamandan beri yoruluyor?" diye soruyor Finn.

Brenna içini çekti. "Finn—"

Elini kaldırdı, gözleri h l   zerimdeydi. "Peki senin bahanen ne? Spor salonunda bir saat bekledim. Aramalarımaya veya mesajlarımaya cevap vereceğini düşündüm durdum."

Suçluluk duygusu giderek artıyor, ama zoraki bir sırıtışla karşılık veriyorum. " z r dilerim. Uyuyordum. Geç saate kadar çalıştık."

G z n  bile kırpmadı. "Geç kalan mı?"

"Evet." Arkama yaslandım, rahatlamaya çalışarak. "Sean'la dışarı çıktık. Biraz stres attık. Biliyorsun işte... bira, kart oyunları, kötü kararlar."

Brenna hafifçe güldü. "Erkekler gecesi, ha? Günlerdir uyumamış gibi g r nmene şaşmamalı."

" yle mi?"

Yüzünü buruşturdu ve iki parmağını birbirine değdirdi. "Birazcık."

G l yorum, doğal gelmesini umuyorum.

Finn hiç de eğlenmiyor ve buna inanmıyor. Bana söylediğim her yalanı anında gören, yıpranmış yeşil gözleriyle beni inceliyor.

Daha çok bira içiyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor.

"şehir merkezindeki yeni gece kulübü. Ondan sonrası biraz bulanıklaşıyor," diye yalan söylüyorum.

Alaycı bir şekilde, "Dün gece için bu mantıklı, ama Sean diğer günlerde neredeydi?" dedi.

Sean'ın Yeraltı Dünyası hakkında bildiği her şeyi bana anlatmamasına ne kadar  z lsem de, ona olan sadakatim asla azalmayacak. Bu yüzden daha da yalan söylüyorum: "Dediğim gibi, meşgul."

Brenna araya girerek, "Umarım yakında işler onun için sakinleşir," dedi.

Finn kıpırdamıyor. Gözlerini bana dikmiş. "Eğer bir şeye bulaşmışsa, bana söyleyebilirsin. Nasıl başa çıkacağını bulmasına yardım ederim."

Teklifi midemi burkuyor. Keşke kabul edebilseydim ama "o"nun ne olduğunu bile bilmiyor. Doğrusu, ben de bilmiyorum. Kirill veya Valentina'yı bilseydi, çok sinirlenirdi. Ayrıca, içinde bulunduğum 24 saatlik sorundan nasıl kurtulacağımı da asla anlayamaz.

Henüz 24 saatten az bir süre geçti.

İçimden bir şey koptu. Ona bir şey vermem gerektiğine karar verdim. "Önemli bir şey değil. Kavga ettik ve ikimiz de bütün günü iyileşerek geçirdik."

"Dün gece kavga mı ettiniz?" diye sordu Brenna, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

"İyiyiz," diye onu temin ediyorum.

Finn burnundan nefes verdi, ikna olmamıştı. "Aşırı derecede sadıksın evlat."

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım. "Sanırım bunu bana sen öğrettin."

"Evet, ama sana sadakatin seni öldürdüğünü de öğrettim."

Sözler havada asılı kalıyor. Ağzımdan çıkan yalanları soğukluğun silip götüreceğini umarak bir yudum daha alıyorum.

Pubın diğer ucundan biri dart tahtasına bağırıyor ve Brenna gülüyor. "Veterinerden Stacy geliyor. Onu uzun zamandır görmemiştım." Masadan kalkıyor. "Bırakın erkekler erkeklik yapsın. Sen de bir zamanlar genç ve aptaldın," diye takılıyor ve eline hafifçe vuruyor.

Homurdanıyor.

Kadın gider gitmez Finn tekrar öne eğildi, dirseklerini masaya koydu. "Pekala. Seyirci yok. Bana asıl sorunun ne olduğunu anlat."

"Hiç bir şey."

Acımasız bir kahkaha atıyor. "Onu korumak için yalan söylüyorsanız, tamam. Ama onu benden korumaya çalışmayın."

Haklı ve bu da suçluluk duygusunu daha da artırıyor. Ona söylemeliyim. Hem Sean'ı hem de beni ezmeden önce, yükü başkasına bırakmalıyım. Ama Sean'ın sözleri bir uyarı zili gibi yankılanıyor.

Bu konuda hiçbir yerde konuşma.

Yani onu yine kandırıyorum. "Çok çılgın bir haftaydı. Kendimizi toparlayacağız."

Brenna gülümseyerek geri döner. Yanına oturur. "Çocuğu rahat bırak, Finn."

Homurdanır ama geriye yaslanır, kolunu kadının omuzlarına atar.

Gülümsüyorum ama bu yanlış geliyor. Onlar benden sadece gerçeği hak ediyorlar. Bunun yerine, bir yudum daha alıp pencerede yansıyan O'Malley's tabelasının yeşil ışığına bakarak kendimi saklıyorum.

Ailenin ailesi.

Ve Sean'ın babasının kurduğu bu tarikat her neyse, onun uğruna kendi aileme ihanet edecek değilim.

Valentina

Sabahın yumuşak ışığı yarı aralık perdelerin arasından sızıyor. Brax'ın çıplak göğsüne vuran ışık, kaslarının her bir kıvrımını ve yeşil O'Malley dövmesini gözler önüne seriyor.

Bu ironik. Sanki ölüm boğazının dibinde pusuda beklemiyormuş gibi, sakin ve kaygısız bir şekilde uyuyor.

Düşüncesiz adam.

Düşüncesiz insanlar genellikle genç yaşta ölürlər.

İş birliği yapacak mı?

Masadaki yerimi değil, hayatımı da kaybedeceğim korkusu içimde kıvılcımlar saçıyor. Yavaşça nefes alıyorum, onun nefesine eşlik ediyorum ve nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyorum.

Kollarımı kavuşturmuş, yumruklarını sıkmış bir şekilde ayağa kalkıp beni alt etmeye hazır olmasını bekleyerek onu inceliyorum. Ama göğsü, ölüm kalım durumundaki bir adamın değil, bir bebeğin nefeslerine özgü, düzenli ve pişmanlık duymayan nefeslerle yükseliyor.

Vakit geldi.

Yeraltı dünyası iki saat önce son uyarısını gönderdi ve acımasız, soğuk sözlerinde beni şaşırtan hiçbir şey yok.

Süre şafak vakti doluyor. Ya sıraya girin ya da kan dökerek yok olun.

Hafifçe yana dönüyor, bu hareket çarşafın altındaki karnının daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Çevresinden habersizken ne kadar sinir bozucu derecede mükemmel görüldüğüne dair içimde hafif bir sıcaklık hissediyorum. Rahat, geniş omuzları, sakal izleriyle gölgelenmiş çenesi ve hafifçe aralık dudakları, onu kolayca dışarı çıkarmamı veya yanına kayıp sorumlulukları bir kenara bırakmamı sağlayabilir.

Dikkatinizi dağıtacak şeylere kapılmayın.

Masadaki yerim pamuk ipliğine bağlı ve ben de onun teninde güneş ışınlarının izini sürme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyorum.

Acınası.

Boğazımı yüksek sesle temizledim.

Kirpikleri seğiriyor, ardından gözleri yavaşça açılıyor; bir an bulanık, sonra keskin bir farkındalıkla. Bakışları bana kilitleniyor; karışık bir şaşkınlık ve sinirlilik ifadesi hızla kendini beğenmişliğe dönüşüyor.

"Günaydın, Minx," diye mırıldandı, sesi hâlâ uykudan boğuktu. "Senden böyle bir uyandırma çağrısı beklemiyordum." Vücudundaki her kası geren uzun, tembel bir hareketle gerindi.

Kalp atışlarım düzensizleşti. Yüz ifademi buz gibi donuklaştırdım. "Yaşayanlar dünyasına katılabildiğine sevindim. Yeraltı dünyasına bir seçim hakkı borçlusun."

"Bir seçim," diye tekrarlıyor, elini çenesinde gezdirerek. "Doğru. Yaşam ya da ölüm seçimi."

Otururken çarşaf aşağı doğru kayıyor. Çarşafı düzeltmekle ya da sabah ereksiyonunun yarısını gizlemekle uğraşmıyor.

Gözlerim etrafta dolaşıyor, ama sonra tekrar ona bakarak, "Zamanın baskısı altında olan biri için şaşırtıcı derecede sakınsın," diyorum.

Kibirli tavrı, edepsiz bir ifadeyle karışıyor. "Kahvaltıdan önce panik yapmam. Ve senin yatak odamda durman... Eh, yalan söyleyemem. Güne başlamanın iyi bir yolu."

"Kalk yataktan," diye emrettim, gülümsememi zor tutarak.

"Belki de buradan itibaren müzakereye başlarım."

"Dün dinlemeyi reddettiğiniz anda müzakere hakkınızı kaybettiniz."

Ses tonumdaki sertliği kışkırtmaktan zevk alıyormuş gibi sıırttı. "Beni öldürmeye mi geldin, tatlım? Yoksa uyurken bana bakmaya mı?"

Daha da yaklaştım, daha sert bir bakışla. "Buradayım çünkü zamanınız tükendi. Ya itaat edeceksiniz ya da sonuçlarına katlanacaksınız."

Yüzündeki alaycı gülümseme kaybolur. "Yani beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Hiç tereddüt etmem. "Gerekirse."

Yüz ifadesi hesaplamaya dönüşüyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. Beni daha yavaş ve derinlemesine inceliyor.

"Beni hafife almayın," diye uyarıyorum.

"Üşüyorsun, Minx."

"Bunun benim için kolay olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesim sakın kalıyor, ama gerçek bir nebze de olsa ortaya çıkıyor. "Eğer başarısız olursan, suç benim üzerime kalacak."

Brax'ın yüz ifadesi hafifçe değişiyor. Bu, masadaki gelecekteki yerim hakkında hiçbir fikri olmasa da, sonunda bunun kendisi ve benim için ne kadar büyük bir maliyete yol açacağını anladığını gösteriyor.

"Öyleyse buyurun, yapmanız gerekeni yapın." Adam, çırılçıplak ayağa kalktı ve banyoya doğru gururla yürüdü.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Kendini toparla!

Su sesi kulaklarıma çarptı. Hemen banyoya daldım. "Ne yapıyorsunuz?"

Başımı çevirip sırtıttı ve alaycı bir şekilde, "Duş alıyorum. Beni öldürmeden önce sen de katılmak ister misin?" dedi.

"Bu bir oyun değil!"

"Öyle demişsin, Minx." Camın arkasına geçiyor ve su, silüetinin üzerine damlıyor.

Kalbim göğüs kafesimde şiddetle çarpıyor. Onu duşta dışarı çıkarmayı çok uzun süre düşündüm.

Suyu kapatıyor, kapıyı yavaşça açıyor ve havluya uzanıyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan yutkunuyorum.

"Peki? Neden henüz yapmadın? Duşta temiz ve güzel olurdu." diye meydan okuyor.

Ona daha da sert bakıyorum.

Kaşlarını oynatarak ekledi: "Ha. Demek yaşamamı istiyorsunuz."

Yalan söylüyorum. "Hayır. Kararı senin vermeni istiyorum."

Dudaklarında yavaş, sinir bozucu bir gülümseme belirdi. "Bana sanki 'evet' diyeceğimi umuyormuşsun gibi bakıyorsun."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Söyle bakalım, Brax."

Banyoda hızla karşıya geçti, kolunu kalçamın etrafına doladı ve çenemi kaldırdı. "Benim üzerimde gücün olduğunu mu sanıyorsun?"

İçimden bir ateş fişkiriyor. "Hayatını kaybetmene saniyeler kaldı. Sabrımı sinamayla bırak!" diye haykırıyorum.

Bana yönelttiğı sinir bozucu bir küstahlıkla yüzümü inceliyor.

Karnımın alt kısmında ısı bobinleri oluşuyor.

Hafifçe kıkırdadı, sonra beni bıraktı. Banyodan ıktı ve dolabına girdi. "Pekala, Minx. İstediğin gibi olsun. Ben bugünü yaşamayı seçiyorum," diye seslendi.

Göğüs kafesimde ani bir rahatlama hissi belirdi. Kapı eşiğine adım attım. "İyi karar. Giyin ve başlayalım."

Brax, belden aşağısı hâlâ çıplak, sabah ereksiyonu tam olarak yerinde dururken, yüzüne bir tişört çekiyor. Gözlerime bakıyor. "Gülümsemiyorsun."

Bu beni şaşırtıyor. "Evet, şaşırtıyorum."

"Yapıyor musun?"

"Gerekli olduğunda."

Gri eşofmanını giydi, sonra önüme geçti. "Belki de bu tarikat işleri mutluluğunu kaybetmene neden oldu."

Donakaldım.

Öyle mi?

HAYIR.

"Kafamı karıştırmaya çalışmayı bırak. İşe yaramayacak."

"Kafamla oynayabilirsin." Kaşlarını oynatıyor.

"Keşke öyle olsa," diye şarkı söylüyorum, kocaman gülümsüyorum, sonra kontrolü yeniden ele geçirmek için geri çekiliyorum. "Bugün sınanacaksın. Bunu ciddiye almanı ve gerektiğinde işbirliği yapmanı öneririm. Bu zorunlu."

Bakışlarını meydan okurcasına ve açgözlü bir şekilde sürdürüyor. "İş birliği istiyorsan, Minx..." Bakışlarını tembelce vücudumda gezdiriyor, sonra tekrar benimkine dönüyor. "Bunu hak etmen gerekecek."

Kalp atışlarım düzensizleşiyor. Hırsım uyarı verircesine yukarı doğru tırmanıyor. Kararlı bir şekilde, "Bunu zaten hak ettim," diyorum.

"Ne kazandı?"

"Benim yerim."

"Senin yerin mi?"

"Yeraltı dünyasında... benim seviyem," diye açıklıyorum.

"Peki en tepede ne var? Sonsuz kurtuluş mu?"

Gölmekten kendimi alamıyorum.

"Ah. O gülüyor."

Yavaşça nefes alıp veriyorum, sonra da şöyle diyorum: "Her şeye gücü yeten, ya da her şeye kadir olanın sofrasında yer almak, elde edebileceğiniz en büyük onurdur."

"Kraliçe ya da benzeri bir unvana sahip olmayı hedeflemeniz gerekmez mi?" diye soruyor.

"Gözel soru."

"Peki?" Kaşlarını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum. "Kraliçe olmak kaderimde yok. Ama kan bağım gereği masada bir yerim var."

"Öyleyse neden bunu hak etmen gerekiyor?" diye soruyor.

"Çünkü Sean'ın babası bedava şeylere inanmazdı. Her pozisyon, her ayrıcalık, aldığımız her nefes hak edilerek kazanılmalıdır," diye aktarıyorum.

"Bütün bunlar aptalca geliyor," diye yorumluyor.

"Öyle değil. Ve her şeyi anlayacaksın," diye onu temin ediyorum.

Gözlerini devirdi. "Öyle diyorsan, Minx."

Kollarımı kavuşturdum. "Ölümler diyarının aptal olduğunu düşünebilirsiniz, ama sizin ne düşündüğünüz umurunda değil. Sadece sizin itaat etmeniz umurunda."

Yüzüne karanlık, itaatsiz bir ifade yerleşti. Dişlerini gıcırdatarak bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi baktı.

"Durum bu," diyorum daha yumuşak bir ses tonuyla.

Tavana bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Öyleyse bana öğretmeye başla. Bu senin işin değil mi?"

Sessiz kalıyorum.

Kapı çerçevesine yaslandı, kollarını o sinir bozucu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Birinci ders ne? Eğilmek mi? Selam vermek mi? Yoksa ürkütücü bir Omni ilahisi mi okumak?"

"Korkunuzu gizlemek için mizahı kullanıyorsunuz."

"Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın."

Hiç etkilenmemiş bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Bana nedenini göster."

Damarlarımda sıcak kan akıyor. Hızla dönüp odasından çıkıyorum.

Hemen arkamdan geliyor. "Bana göstermekten mi korkuyorsun?"

Doğrudan dün gece hazırladığım yere gidiyorum. Orası kimsenin rahatlıkla girebileceği bir yer değil.

Çamaşır odasına girip yeni takılmış bir paneli açıyorum.

"Ne lan bu?" diye mırıldandı.

Bir kod giriyorum. Duvardaki neredeyse görünmez dikey bir dikiş açılıyor.

Brax yanıma geldi. Sesi öfkeden çok meraklıydı. "Bu da neyin nesi?"

"Sizin rehberliğiniz."

Önce ben içeri giriyorum.

İki saniye kadar tereddüt ediyor, sonra peşimden geliyor.

Kapı arkasından hidrolik bir tıslama sesiyle kapanarak dış dünyayla bağlantıyı kesiyor.

Mekan küçük, penceresiz ve soğuk. Beton duvarlar yankı yapıyor. Kauçuk zeminde yere vidalanmış tek bir çelik sandalye var. Ve yukarıda, zar zor görülebilecek kadar parlak bir ampul asılı.

Her şeyi yavaşça inceliyor. "Evime işkence odası mı kurdunuz?"

"Burası bir eğitim odası."

"Aynı şey."

Omuz silkip gülümsedim. "Adına ne dersiniz deyin. Ama bunu bir eğitim odası olarak düşünmek faydalı olur."

"Vay canına. İçeriden bilgi verdiğiniz için teşekkürler," diye sitem etti.

"Otur," diye emrediyorum.

Gözlerini kısarak kollarını kavuşturdu. "Neden?"

"Çünkü eğer öyle yapmazsanız, ilk ders disiplin dersi yerine acı dolu bir ders olur."

Hiç tereddüt etmiyor.

"Onlar bizi izliyorlar. Her zaman. O yüzden seçimini yap Brax," diye emrediyorum.

Köşe duvara yerleştirilmiş minik bir kameraya göz ucuyla bakıyor. O kadar küçük ki, bulmak için iyice aramak gerekiyor. Çenesini sıkıyor.

"Karar vermek için son şansınız," diye uyarıyorum.

Kaşlarını çattı, sonra sandalyeye çöktü. Geniş vücudunu ayarlarken zincirler hafifçe şıkırdadı. Sessizce, "Beğenmenize sevindim," dedi.

"Bunu kim söyledi?" diye soruyorum.

"Öylesin," diye ısrar ediyor.

Eğilip, kolçaktaki çelik bilekliğe uzandım ve bileğine taktım. Kulağına fısıldadım, "Yarın güneşin doğuşunu görmenin tek yolu bu."

Boynundaki nabız hızlanıyor.

"Eğer bana bir daha hakaret edersen, kelepçeyi kemiklerin kırılacak şekilde sıkacağım" diye ekliyorum.

Hafifçe çekerek test ediyor. Kıpırdamıyor. Yavaşça meydan okuyan, öfkeli gözlerini benimkine dikeyor. Tarafsız bir tonda, "Beni korkak sanma, Minx. Sırada ne var?" diyor.

Karnımda kelebekler uçuşuyor. Nefesimi boynuna veriyorum. "Birinci ders kontrol."

"Neyin kontrolü?"

"İçgüdüleriniz. Tepkileriniz. Acınız. Diliniz. Sizi siz yapan her şey," diye bilgilendiriyorum.

"Dilimi isteseydin, isteyebilirdin," diyor ve yüzünü çevirerek ağzını benimkinin yanına getiriyor.

Karnımın alt kısmında sıcak, baş döndürücü bir girdap oluşuyor ve hissetmemem gereken bir nabızla beni sarıyor.

Gözlerini kısarak, "Demek beni kırmak istiyorsun," diyor emin bir şekilde.

Dudaklarım kulağına değiyor. "Omni seni en iyi nasıl kullanacağını anlayana kadar senin keskin kenarlarını törpüleyeceğim."

Sinirli ve öfkeli bir nefes verdi. Öfkeli bakışlar gözlerimle buluştu. "Yarını görmekten başka ne kazanacağım ki?"

Hiç tereddüt etmeden, "Güç" diye yanıtlıyorum.

Hava ağırlaşana kadar birbirimize bakıyoruz. Kendimi zorlayarak duvara gidiyorum ve düğmeyi açıyorum.

Sandalyenin altı önce hafifçe titriyor, sonra titreme şiddetleniyor ve odayı alçak bir uğultu dolduruyor.

Sırtı kaskatı kesildi. "Ne oluyor böyle—" Mikroakım kaslarına çarptığında dişlerini sıktı.

Onun üzerinde durarak, "Yeraltı dünyasının bir üyesi soğukkanlılığını korumalıdır. Brax O'Malley, sen soğukkanlılığını ne kadar çabuk kaybedeceksin?" diye sordum.

Kendi kendine inledi. Çenesi kilitlendi. Pazuları kelepçelere karşı gerildi. Bacakları kasıldı, ayak parmakları kıvrıldı ve ardından kararlı bakışları

bana odaklandı.

Hareket etmiyorum, şu anda bana saldırmaması gereken hislerle savaşıyorum. Ama Brax'ın tanıştığım diğer erkeklere benzemediğini çabucak öğrendim. Onda bir farklılık var. Ama henüz tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Alnından çenesine doğru bir ter damlası süzüldü.

"Nefes al," diye talimat veriyorum. "Akıntıya karşı koyarsan durumu daha da kötüleştirirsin."

Beni görmezden geliyor. Tabii ki.

Bir başka dalgalanma daha onu vurdu ve keskin bir nefes aldı.

Vücudu küçük hareketlerle sarsılıyor, bu da sınırına ulaştığını gösteriyor.

"Yeterince gördün mü?" diye sııttım.

Cevap vermiyor.

Duvara gidip ayar düğmesini bir kademe yukarı çeviriyorum.

Ondan ham, ilkel ve sinir bozucu derecede tahrik edici bir hırıltı çıkıyor ve beton zeminde yankılanıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Söyle. Şunu."

Göğsü hızla inip kalkıyor, elleri o kadar sıkı yumruk oluyor ki eklemleri bembeyaz oluyor. Sonunda dayanamıyor ve "Yeter!" diye bağılıyor.

Düğmeyi kapatıyorum.

Oda, Brax'ın düzensiz nefes alışverişleri dışında tamamen sessizliğe büründü. Akım dağıldıkça kasları seğirdi.

Yavaşça yaklaşıp kelepçeyi açıyorum.

Kolu ağır bir şekilde, neredeyse cansızca uyluğuna düştü. Sesi titriyordu. "Bu... neydi?"

"Birinci ders."

"Kaç tanesinden?"

"Üç."

Gölüşü karanlık bir tonda. "Bundan keyif aldın."

"Hayır, yapmadım."

Başını kaldırdı, gözleri duvarları yakabilecek bir ateşle gözlerime kilitlendi. "Benim acı çekmemi izlemekten hoşlanıyorsun."

"Hayatta kalmanı görmek hoşuma gidiyor."

Yavaşça ayağa kalktı, kasları hala titriyordu. Benden daha iri, benden daha güçlüydü ve beni boğarak öldürebilirdi.

Eğer dikkatli olmazsam, o olabilir.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor.

Nefesim kesildi.

Sesi alçalıyor, tehlikeli bir tonda. "Külotunun ıslandığını biliyordum."

Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Hareket edemiyorum, oysa etmeliyim.

Pantolonumun üzerinden parmağıyla okşadı. "İkinci ders ne, Minx?"

Odaya girdiğimizden beri ilk kez köşedeki kırmızı ışık yanıp sönüyor.

Onu izliyorlar ve onunla ne yapacaklarını hesaplıyorlar.

Ve ben.

Ondan uzaklaşıp boğazımı temizledim. "Sadakat. Ve bu çok daha zor."

"Sadakat. Tahmin edeyim. Diz çökeceğim. Ruhum üzerine yemin edeceğim. Yüzüğü öpeceğim?" Dudaklarıma bakıyor.

Kendime gelip kapıya doğru yürüdüm. "Beni takip edin."

O, itaat eder.

Panel, bir tıslama sesi daha çıkararak otomatik olarak çamaşır odasına açılıyor.

"Vay canına, abrakadabra," diye mırıldandı.

Gülümsememi bastırıp mutfağına girdim. Masayı işaret ettim. "Oturun."

"Sürekli bana emir veriyorsun. Sanırım hoşuna gidiyor," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Onun karşısındaki koltuğu seçip "Otur" diye tekrarlıyorum.

Sandalyeyi geriye çevirip içine oturuyor. "Sadakatin, senin beni elektrikle çarpmana izin vermekten daha zor olduğunu söylemiştin. Peki ya senin bana tırmanmak istemiyormuş gibi yapmanı izlemekten daha mı zor?" diye soruyor.

Göğsümde bir sıcaklık dalgası hissediyorum. "Sınırlarımı zorlamayı bırak."

"Beğendiğim halde beğenmiyormuş gibi davranmayı bırak," diye kışkırtıyor.

Yanaklarım kızardı. Kendimi azarlayıp, "Sadakat, Yeraltı Dünyasına önemli bir şey vermek demektir," diye başladım.

"Para mı? Bilgi mi? Kan mı?"

"Gerçek."

Kendini tutamıyormuş gibi gülüyor. "Minx, sana erkekleri nasıl sorgulayacağını kim öğretti bilmiyorum ama benden asla gerçek çıkmayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Öne doğru eğilerek, dirseklerini masaya dayayarak başını salladı. "Benim gibiler yalan söyleyerek hayatta kalır."

Öne eğildim. "Senin gibiler yalan söyleyerek ölür."

Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor.

Başımı yana eğip gözlerimi kocaman açarak, utangaç bir şekilde "Bana neden kısıtlı dosyalara girdiğinizi söyleyin?" diye sordum.

Yüzü sertleşti.

"Neden benim hakkımda arama yaptınız?" diye ekliyorum.

Bu, cevabını bulmam gereken bir soru değil, ama sormadan da edemiyorum. Beni aradığını öğrendiğimde geceleri uyuyamadım.

Hareketsiz kalıyor. Bakışlarının ardında keskin bir şey kapanıyor. Dizini masanın altında benimkine doğru itiyor. "Seni neden aradığımı sanıyorsun?"

"Sen söyle."

"Ne yapmam gerekiyordu? Saatlerce beni işkenceye maruz bırakan bir kadınla aynı terleme odasında mahsur kalıp, onun kim olduğunu öğrenememek mi?" diye anlatıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Peki ne buldunuz?"

Sesi boğuk bir tona büründü. "İnternette sahtesin. Gerçek kimliğin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

Bacaklarım kasılıyor. Kahretsin onu.

Mutfak dolabının üst kısmına yakın bir yere yerleştirilmiş gizli bir kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyor.

Onlar sonuç istiyorlar.

Nefesimi verip arkama yaslandım. "Yeraltı dünyası kelime oyunlarından, flört etmekten ve meydan okumaktan daha fazlasını gerektirir."

Çenesi seğiriyor. "Öyleyse bana yeraltı dünyasında sadakatin ne anlama geldiğini söyle, çünkü gerçek dünyada ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum."

Gülümsüyorum. "Bu, bana vermek istemediğin bir şeyi verdiğin anlamına geliyor."

Başını yana eğdi. "Ne gibi?"

"Silahlarınız," diye yanıtlıyorum.

Kahkaha atıyor. Hem de yüksek sesle. "Ah, tatlım. Silahlarımı teslim etmeden önce sana dilimi veririm."

"İstersem ikisini de vereceksin." Kalp atışlarım hızlanıyor.

Kahretsin. Bunu neden söyledim ki?

Bana öyle bir bakıyor ki, beni duvara fırlatmakla evinden atmak arasında kalmış gibi.

"Neden?" diye soruyor. "Silahlarıma neden ihtiyacınız var?"

"Çünkü sen tahmin edilemezsin. Tehlikelisin. Ve iyi anlamda değil."

Homurdanarak, "Tehlikeli olmanın iyi bir yolu var mı?" dedi.

"Evet."

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. Her hareketi ona bir bedel ödetircesine, yavaşça elini yan tarafına uzattı ve eşofmanının kemerinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı aramızdaki masanın üzerine koydu.

Kahretsin! Beni öldürebilirdi!

"Aferin sana. Şimdi git geri kalanını getir," diye emrettim.

Gözlerini dikti. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Ve eğer bir şeyi atlarsanız, bunu anlayacaklar ve yarın asla gelmeyecek," diye uyarıyorum kırmızı ışığı işaret ederek.

Yavaşça başını çevirip "Kahretsin" diye mırıldandı.

"Hepsi," diye tekrarlıyorum.

Kaşlarını çatıyor ama kalkıyor. Birer birer, evinin her yerinden topladığı silahları masanın üzerine yığıyor. Her seferinde "bu kadar" diye düşündüğünde, ona bir bakış atıyorum ve homurdanıp daha fazlasını getiriyor.

Sonunda arkasına uzanıp sandalye minderinin altından bir silah çıkardı ve sertçe yere fırlattı.

Kaşlarım kalktı. "Bitti mi?"

"HAYIR."

Ayağa kalkar, bir dolabı açar ve bir levye çıkarır.

"Brax—"

"Henüz bitmedi," diye tersledi, sonra bir çekmeceyi hızla açtı. Daha küçük bir tabanca. Bir takım kilit açma aleti. Başka bir bıçak. Masanın üzerine 15 santimetrelik bir tabanca, bir takım pirinç muşta ve başka bir bıçak bıraktı.

Şaşırmış görünmemeye çalışarak ellerimi kavuşturdum ama masada yer kalmamıştı. Brax'ın koca bir cephaneliğe sahip olduğundan haberim yoktu. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır," diye homurdandı.

Odaya doğru öfkeyle yürüdü, bir beyzbol sopasıyla geri döndü ve sopayı tavana fırlattı.

Öfkeyle, "Bunu da mı istiyorsun?" diye sordu.

Ayağa kalkıp kameraya bakıyorum.

Işık maviye döner.

Döndüm. "Hadi, silahlarınızı geri koyun."

Yüzünü buruşturdu. "Kafam karıştı. Onları sizin alacağınızı sanıyordum?"

"Yok canım. Her şeyi nerede sakladığını bilmek güzel. Görüşürüz sonra," diye kayıtsızca söyledim, göz kırptım ve o başka bir şey söyleyemeden çıktım.

Brax

Birkaç Ay Sonra

Yeraltı dünyasının hayatıma dokunmasının üzerinden aylar geçti. Valentina'nın gerçekten evime gelip gelmediğini veya stres kaynaklı bir bilinç kaybı sırasında beynimin onu uydurup uydurmadığını merak etmeye başladım. Kimse beni öldürmedi veya benimle iletişime geçmedi, ancak mutfaktaki kamera artık orada olmasa bile, beni izledikleri hissinden kurtulamıyorum. Ve evimin her yerini aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Bir gün, üç günlük O'Malley vardiyasından sonra eve döndüm ve çamaşır yıkamaya başladım. Kurdukları tuş takımı artık orada değildi.

Bu durum her şeyden çok kafamı karıştırdı. Valentina'nın duvarı açmak için girdiği şifreyi tuşlamaya alışmışım ama bir türlü işe yaramıyordu. Ve hâlâ orada olduğundan emin olmak için parmağım ile kontrol ettiğim ince kapı çizgisi de kaybolmuştu. Yeni alçıpan, evin geri kalanıyla mükemmel bir şekilde uyumlu ve hatta mikro dokusu bile tam olarak aynı.

Bir gece, Finn ve Sean'ın amcaları barda saatlerce Sean'ın nelerle ilgilendiği konusunda beni sorguya çektiler ve hepsine yalan söylemek zorunda kaldım. Eve o kadar öfkeli bir enerjiyle döndüm ki, duvarın yarısını yıktım ve hiçbir şey bulamadım. Kablo yoktu. Kesik izi yoktu. Yerinden çıkmış kireş yoktu. Sadece kiralanmaya hazır boş bir daire.

Sanki o oda hiç var olmamış gibiydi.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Ama Sean'a bunların hiçbirini soramıyorum bile. Konuyu açtığım anda tamamen susuyor.

En büyük şok, onun ve Zara'nın gizlice evlenmeleriyle yaşandı. Eve döndüklerinde babalarının kafatası vücutlarına damgalanmıştı. Hepimiz öğrendiğimizde yara hala tazeydi ve her iki ailede de ortalık karıştı.

Herkes için gerilim çok yüksek, ama en iyi arkadaşımı özlüyorum ve Finn'e yalan söyleyerek onu korumaktan bıktım. Bu yüzden kaosun ortasında sıkışıp kaldım, bir sonraki Yeraltı dünyası darbesinin inmesini beklemiyormuş gibi davranıyorum ama bekliyorum.

Valentina nereye gitti peki? Abruzzolu olduğu için ondan ne kadar nefret etsem de, o seksi küçük şeytanı düşünmeden edemiyorum.

Bir hafta önce, Yeraltı Dünyası'nın bana ihtiyacı olmadığını düşünüp beni unuttuklarına karar verdim. Sonra Byrne, bir buldozer gibi garajıma daldı, kapıyı çarparak açtı, bana işaret etti ve "Sean'ın bekarlığa veda partisini sen planlayacaksın ve Fiona'yı Zara için de bir bekarlığa veda partisini planlamaya ikna edeceksin" dedi.

Ona Sean'ın zaten evli olduğunu hatırlattım.

Umurunda değildi.

İşte böylece, duvarları neon ışıklarla, son ses basan hoparlörlerle ve dünyanın alevler içinde yanmasına aldırış etmeden dans eden bedenlerle dolu bir striptiz kulübünde buldum kendimi.

Aylardır ilk defa kendime nefes alma fırsatı verdim. Sean kucak dansı almıyor ama onunla dışarıda olmak güzel hissettiriyor. Ve kuzenlerimle ben de kadınların bize gösterdiği ilgiden sonuna kadar faydalanıyoruz.

Sahne ışıkları önce pembe, sonra mavi, ardından erimiş altına benzeyen bir şeyle yanıp sönüyor; dansçılar direğin etrafında dönüyor, saçları savruluyor, topukları parıldıyor. Hava parfüm, viski, sıcaklık ve ter kokusuyla dolu. Müzik, endişelerimi bastıracak kadar yüksek ama düşüncelerimi

susturamayacak kadar güçlü bir şekilde içimi yakıyor. Valentina'nın lanet olası hayaleti zihnimin arka planında peşimi bırakmıyor. Gelen her striptizciyi onunla karşılaştırıyorum.

Kuzenlerimiz, sanki Şikago'nun krallarıymış gibi VIP locasını ele geçirdiler.

Uzun bacaklı ve şeytani bir gülümsemeye sahip kızıl saçlı bir kadın L.J.'nin kucağına oturmuş. Kian, onu aptal gibi kıkırdattıran şeyler fısıldayıp duran esmer bir kadının altında kalmış. İki sarışın kadın Romeo'nun ilgisi için yarışıyor ve Romeo bunun her saniyesinden zevk alıyor.

Uzun zamandır ilk defa hiçbir şey ters gitmiyor gibi. Her şey çok basit. Sanki hayat kontrol edemediğim bir şeye dönüşmemiş gibi.

Sean yanımda oturuyor, can sıkıntısı ve sinir arasında gidip geliyor. Yanına yaklaşan her dansçı anında uzaklaştırılıyor.

"Eğlenceli bir bekar değil," diye mırıldanarak uzaklaşıyor biri.

Başımı salladım. "En azından coşku taklidi yapabilirdin."

"Mutlu bir evliliğim var," diye iddia ediyor.

"Senin o büyük gününde yanında duramadım," diye hatırlatıyorum ona, benim sağdııcı olmadan evlendiği için hala kırgınım.

Yüzünü buruşturdu. "Bin kere özür diledim."

"Evet, öyle duydum." Viskiye bitiriyorum ve bir diğeri sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor.

Saatler, daha fazla dansçı, içki ve kuzenimin striptiz kulübünün sunduğu her şeye duyduğu coşkuyla birbirine karışıyor. Aylardır midemde biriken gerginlik yavaş yavaş çözülüyor.

İrlanda aksanlı bir ses gürleyerek, "Görünüşe göre sınavı geçiyorsun evlat," dedi.

Kollarımın üzerindeki tüm tüyler diken diken oldu. Döndüm, nabzım hızlandı.

Byrne, sanki başından beri buradaymış gibi Sean'ın yanındaki koltuğa oturuyor. Kızıl sakalı sahne ışıklarında parlıyor ve onu savaş alanından

ıkkmış yaşlı bir Kelt tanrısı gibi gösteriyor. Viski bardağını masaya vuruyor. "Görünüşe göre sizin adamlarınız bir şeyi kutluyor."

Zoraki bir baş sallamasıyla karşılık verdim. "Evet. Ama Sean hiç eğlenmiyor."

Sean bana ters ters baktı. "Ben zaten evliyim."

Kuzenlere şöyle bir göz attım. Hiçbiri Byrne'ın gelişini fark etmedi bile. Kadınlara, içkilere ve kötü kararlara dalmışlardı.

Sean, "Hangi testlerden bahsediyorsunuz?" diye soruyor.

Byrne uzun bir yudum aldıktan sonrane eğildi. "Karınıza sadakat."

Sean yanımda gerildi. "Ona her zaman sadık kaldım. Ve her zaman da kalacağım."

Byrne yavaşça başını salladı. "Doğru. Yani testi geçtin."

Sean bana kaşlarınıatarak, "Beni tuzağa düşürdün," diye suçladı.

İki elimi de avuç ilerim dışa dönük şekilde kaldırıyorum. "zr dilerim dostum. Beni o zorladı."

Byrne, sanki ilahi bir hüküm verecekmiş gibi bana dönerek, "Brax, gitzel bir dans ayarla," dedi.

Gözlerimi kırpıyorum. "şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Sırıtırken ayakta duruyorum. "Affedersiniz hanımlar. Sevgimi paylaşmam gerekiyor."

Onları nazikçe kenaraektiğimde mızımızlanıp surat asıyorlar.

Etrafıma bakındım ve uzun bacaklı, kocaman glmsemeli ve parıldayan gözlü iki dansçı gördüm. Onlara parmağımla işaret ettim ve onlar da yanıma gelip kol kola girdiler, beni müziğin daha yumuşak ve ışıkların daha loş olduğuzel odalardan birine doğru götürdüler.

Saatlerce kızları Valentina ile kıyaslamayı bırakmaya çalıştım. Ama içten içe, müziğin ve kahkahaların altında, midemde keskin bir burkulma hissettim.

"Buradan çıkmam lazım," diye mırıldandım, DD beden göğüsleri yüzümden uzaklaştırarak.

"Sorun ne?" diye neşeli bir şekilde sordu esmer kadın.

Ona para fırlattım. "Hiçbir şey. Harikasın." VIP odasından hızla çıktım ve Sean'ı aramaya başladım ama hiçbir yerde yoktu.

Harika. Acaba sağ salim geri dönecek mi diye merak ederek geçireceğimiz bir gece daha.

Sendelleyerek çıkışa doğru ilerliyorum. Striptiz kulübünden dışarı adımımı attığım anda, tenime yapışmış olan sıcaklığı soğuk hava kesiyor. Kapının üzerindeki neon tabela yanıp sönüyor, sanki beni uyarmaya çalışıyormuş gibi vızıldıyor. Otoparkta ilerlerken boğuk müzik daha da azalıyor.

Lüks SUV yanıma yanaştı. Şoför camı indirdi. "Bay O'Malley?"

"Yürüyerek gideceğim."

"En iyi semt değil," diye uyarıyor.

Burnumu çektim. "Endişelenmiyorum. Geri kalan çocuklarla ilgilenin." Kaostan uzaklaşarak, karanlığın içine doğru daha da yürüdüm, yapmamam gereken bir öfkeyi atmaya çalışıyordum.

Onu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum, lanet olsun!

Büyüdüğüm mahallede, eskiden geçimimi sağlamak için çalıştığım sokaklarda sendeleyerek yürüyorum, tahtayla kapatılmış binaların yanından geçiyorum. Eskiden yiyecek bulmak için çöplüklerden yiyecek karıştırdığım aynı ara sokaklar aynı çürüme kokusunu taşıyor.

Midem alt üst oluyor ve bunu nasıl başardığıma şaşıyorum.

Köşeyi döndüm ve bir çift bardan sendeleyerek çıkıp bir taksiye bindi. Dışarıda daha fazla yolcu sigara içiyor, sohbet ediyor ve içki içerek keyifleniyordu.

Duman bulutu çok yoğun. İçinden geçip birkaç blok daha yürüyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve donup kalıyorum.

Şehirde bir gariplik var. Çok sessiz ve durgun. Hafif bir esinti bile nefesini tutmuş gibi, ama içgüdülerim teker teker uyanıyor sanki.

Birisi beni izliyor.

Etrafıma bakındım ama sokak bomboştu. Cep bıçağımı çaktım ve ara sokağın gölgelerine doğru adım attım.

Tuğla duvardan bir gölge sıyrılıp düşüyor ve göğsüm kilitleniyor.

Hayal görüyorum.

Valentina, sanki oranın sahibiymiş gibi, loş sokak lambası ışığının içine adım atıyor. Başı dik, omuzları rahat ve kırmızı elmaslarla süslü bir göz maskesi takıyor. Bana öyle bir bakış dikeyor ki, nefes almakta zorlanıyorum.

Burada olmaması gerekiyordu, bu mahallede, hele ki yalnız başına ya da bu karanlık sokakta hiç olmamalıydı. Ama işte burada, sanki beni bekliyormuş gibi.

Burada olacağımı nereden bildi?

Siyah paltosu vücuduna yapışmış. Toplanmış saçları boğazının keskin çizgisini ortaya çıkariyor. Bana doğru iki adım atarken botlarının kaldırımında çıkardığı ses neredeyse duyulmuyor.

Bir an için yutkunmayı unuttum.

"Brax." İtalyan aksanı, ismimi sanki boynuma zincir takıyormuş gibi söylese de beni tahrik ediyor.

Aylardır bastırdığım tüm duygular bir anda patlak veriyor. Öfke, tutku, rahatlama ve hayal kırıklığı. Yumruklarımı sıkıyorum, ona uzanmamak için mi yoksa onu itmek için mi sıkıldığımdan emin değilim.

"Gerçek değilsin. Sarhoşum. Ya da halüsinasyon görüyorum," diye mırıldanıyorum.

Başını yana eğdi, gözleri göğsümde gezindi, sanki beni en son incelediğinden beri gelişip gelişmediğimi kontrol ediyormuş gibi. "Gerçek olduğuma emin olabilirsiniz. Ama sarhoş olup olmadığından emin değilim?" diye takıldı.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

Bilerek bir adım öne çıkıyor.

"Neredeydin?" diye soruyorum, çok sert, çok hızlı bir şekilde.

Eli tişörtümün ön kısmına değdi ve beni dondurdu.

Parmaklarının arasında küçük bir kırısklığı yavaş, bilinçli ve sahiplenici bir şekilde düzeltiyor.

Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyor ki, duyduğundan eminim.

"Cevabını almaya hazır olmadığınız soruları sormayın," diye tehdit ediyor.

Elini kavrayarak sertçe çıkıştım. "Kesinlikle yapmayacağım."

Dudaklarında yavaşça beliren gülümseme o kadar güzeldi ki, midem alt üst oldu.

"Güzel." Bileğini kurtardı. "Öyleyse talimatları izleyin."

Ben cevap veremedim, yakama yakın yerden gömleğimi yumrukladı ve beni sokağa çekti. Sonra da döndü.

Sırtım sert bir şekilde tuğla duvara çarptı.

Vücudu, tişörtümden sızan soğukluğu ısıtacak kadar yakına bastırıyor.

Yemin ederim kalbim tamamen durdu. Homurdanarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Değerlendiriyorum." Sesi yumuşak ve sakin. "Sağlıklı görünüyorsunuz. Sarhoş olduğunuzu iddia etmem. Bu... faydalı."

Eli göğsümden aşağı kaydı. Parmakları her kasımı okşadı, sanki ben onun malıymışım gibi. Dudakları çeneme yaklaştı. "Geç kaldın," diye mırıldandı.

"Ne için?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

Parmak ucu yavaşça göğüs kemiğimin ortasından aşağı doğru kayıyor ve aklımdaki tüm tutarlı düşünceler dağılıyor.

Nefes alarak, "Çağrınız geldi. Yeraltı dünyası sizi görmeye hazır," dedi.

Sözler, başıma dökülen buz gibi su gibiydi.

Sesim niyetimden daha kaba çıktı. "Bu ne demek oluyor? Aylarca ortadan kayboluyorsun ve birdenbire—"

Parmakları boğazımı okşayarak beni susturdu.

Onun dokunuşu altında kalbim haince ve yüksek sesle atıyor.

Onu okşar. Gözleri kararır. Mırıldanır, "Brax, seni asla unutmadık. Yeraltı dünyası seni bekliyordu."

İçimi buz gibi bir ürperti kapladı. Öfke ve arzu göğsümde birbirine karıştı, ayırt edilemez hale geldiler. "Sean nerede?" diye sordum, öne doğru bir adım atarak ya geri çekilmesini ya da aradaki mesafeyi kapatmama izin vermesini sağladım.

O geri çekilmiyor.

"Şimdilik güvende." diye sırttı.

"Şimdilik mi? Bu ne anlama geliyor?" diye hırslı bir şekilde sordum.

Eli boğazımdan çeneme doğru kaydı, başparmağı dudaklarımın köşesine inanılmaz bir hassasiyetle dokundu. "Daha az soru sor. Benimle yürü."

Elini itmeye çalıştım ama o, hareket halindeyken bileğimi yakaladı ve kolumu utanç verici bir kolaylıkla arkama doğru bükte. Beni duvara yasladı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değdi.

"Seni sürüklemek zorunda bırakma beni. Yoksa istersen?" diye usulca uyardı.

Bütün vücudum tepki veriyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendi kalp atışımın sesinden nefret ediyorum, onun bunu duymasına da nefret ediyorum.

Sarhoşum.

Neden onun bana bunu yapmasına izin veriyorum ki?

Sert bir şekilde, "Sadece gelip benim hizaya gireceğimi mi sanıyorsun?" diye sordum.

Dudakları kulağıma değdi. "Bunu beklemiyorum. Buna ihtiyacım var."

Penisimin tuğlaya sürtünmesiyle zonklama başladı. Derim boğulacak kadar gerildi. Başımı bir santim çevirdim, ağzımı onunkine bastırmalı mıyım diye düşündüm.

Bana meydan okuyan bakışlarını dikti ve bunu yapmam için beni teşvik etti.

Yapma!

"İki saniye sonra..." diye tehdit ediyorum.

"Ölümler diyarı seni bekliyor. Yürü," diye emretti.

"Ya yapmazsam?" diye meydan okuyorum, nefesim hâlâ düzensiz.

Gülümsemesi daha da derinleşti, şeytani ve samimi bir hal aldı. "Dediğim gibi, seni sürükleyeceğim."

Merakım yüzünden ayrılmak istemedim, omuz silktim. "Pekala."

Valentina beni sokağın sonuna götürüyor ve üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir kapıdan geçiyoruz. Merdivenleri işaret ederek ve sırtarak, "Önce sen," diyor.

Kulaklarımın arası zonkluyor. O peşimdeyken beş kat merdiven iniyorum. Sonunda mum ışığıyla aydınlatılmış bir koridora çıkıyorum.

Önüme geçiyor, beni aşağıya doğru yönlendiriyor ve duvardaki kırmızı kurukafa maskesine uzanıyor. Bu, Sean ve Zara'nın marka logosuyla aynı. "Bunu tak," diye emrediyor.

"Tercih etmem."

"Yapın şunu. Yoksa içeri giremeyiz," diye ekliyor.

Ona bakıyorum.

Elinde sallayarak, "Korkacak bir şey yok. Bu sadece bir maske." dedi.

"Pekala." Onu elinden çekip yüzüme geçirdim.

Dudakları seğirdi. Başını yana eğdi.

"Mutlu musun?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ve kapıyı açıyor.

Siyah taş duvarlar, tavanı yutan gölgelerin içine doğru yükseliyor. Yüzlerce mum dalgalar halinde titreyerek maskeli yüzlere sıcak bir ışık saçıyor.

Kalabalık omuz omuza duruyor. Uzak tarafta uzun bir taş platform göze çarpıyor. Platformun arkasında, gümüş kafatası maskeleri ve cübbeler giymiş altı adam çakıl taşlarıyla oturuyor.

"Hakimler mi?" diye mırıldandım.

Valentina iki parmağını ağzımın üzerine koyup bana uyarıcı bir bakış attı.

Odayı bir gong sesi dolduruyor, aramızda titreşiyor. Erkekler masasının önündeki duvar yere kadar alçalıyor ve bir sahne ortaya çıkıyor.

Üç adet yükseltilmiş taş kaidesi var ve her birinin üzerinde, unutulmuş bir mitolojiden fırlamış gibi görünen bir kadın heykeli bulunuyor. Bir tanesi ışık altında parlıyor, beyaz-sarı saçları kalçalarına kadar örülmüş, teni neredeyse ışıltıyor. Diğeri, vücuduna yapışan ve koyu bronz tenine karşı parıldayan altın rengi bir kumaşla örtünmüş. Sonuncusunun ise şiddetli kızıl saçları ve kıvrımlarına o kadar sıkıca oturan, üzerine boyanmış gibi duran deri bir elbisesi var. Kolları havada, tonozlu tavana bağlı kalın bir iple birbirine bağlanmış.

Valentina'nın temposu düşüyor.

Çok hafif ama fark ettim.

"Sorun ne?" diye mırıldandım.

Zorlukla yutkunup çenesini yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey." Elimden tuttu ve beni kalabalığın kenarına götürdü.

Bu da neyin nesi?

Ortadaki hakim elini kaldırarak salonu öylesine sessizliğe büründürdü ki, sanki hava çatlıyormuş gibi hissedildi.

Sarı maskeli bir adam, üzerinde hiçbir şey olmadan sahneye çıkıyor.

Hakimlerden biri ilk olarak konuşuyor. "Birinci Aday. Size Fısıltılı Yol Ayini atanmıştır."

Arkamdaki kalabalığın arasında huzursuzluk ve merakla karışık bir mırıltı yankılanıyor.

Adam başını öne eğiyor. Üzerinde zincirlerden ve siyah bir kurukafa maskesinden başka bir şey olmayan bir kadın, onu sahnenin sol tarafındaki bir kapıdan içeri götürüyor.

Koyu saçlı, çıplak ve mavi bir kurukafa takmış bir adam öne çıkıyor.

Başka bir yargıç, "İkinci Aday. Şeytani Tanrıların Ayinine tabi tutulacaksınız." diyor.

Kalabalık tezahürat yapıyor.

Zincir takmış başka bir kadın onu götürüyor.

Üçüncü bir aday yaklaşıyor.

"Üçüncü Aday. Örtülü Ayna Ayinini tamamlamanız gerekiyor."

Kalabalık nefesini tutuyor, ardından konuşmalar başlıyor.

Hakim tokmağı vurarak "Sessizlik!" diye bağırır.

Kalabalık itaat eder ve bir kadın adamı odadan dışarı çıkarır.

Kalabalık gergin bir enerjiyle kıpırdanıyor. Ortadaki hakem tekrar işaret ediyor. "Sıradaki."

Karnım kasılıyor.

Valentina kolumu kavradı. Bana bakmadan öne doğru bir adım attı, duruşu kusursuzdu, çenesi kalkıktı, yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Sahneye ulaştı ve "Kıyafetlerinizi çıkarın," dedi.

"Ne?"

Gözlerini benimkine dikti. "Yap şunu. Sonra sahneye çık. Sıra sende."

Kımıldamıyorum.

Sesi panik dolu bir hal alıyor. "Lütfen."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Brax," diye fısıldadı sessizce, gözlerinde korkuyla.

Kalbim burkuluyor. Bu yüzden pantolonumu indiriyorum, gömleğimin düğmelerini açıyorum ve sahnedeki yerimi alıyorum.

Hakim doğrudan kadını işaret ederek, "Onun yanına geç," dedi.

Valentina'nın başı geriye doğru savruldu.

Odanın içinde fısıltılar dalga dalga yayılıyor.

Hakim tokmağı vurup bekler.

Valentina yavaşça nefes verdi, sonra yanıma dikildi.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Sessiz olun!" diye bağırdı bir başka hakim, tokmağını vurarak.

Ondan bir işaret bekliyorum ama o gözünü kırpmadan jüri üyelerine bakıyor.

Hakimlerden biri hafifçe öne eğildi. "Muhafız Valentina Abruzzo. Başhakem Brax O'Malley."

İsimlerimiz odanın içinde yankılanıyor, taşlardan ve alevlerden sekerek yankı buluyor.

Valentina kaskatı kesildi.

Kalbim hızla çarpıyor ve kafatası maskesinin altında bir damla ter beliriyor.

Şöyle devam ediyor: "Kızıl Saat Ritüelini tamamlayacaksınız."

Kalabalıkta nefes nefese kalmalar, keskin soluklar ve daha iyi bir görüş açısı elde etmeye çalışan insanların öne doğru adım atması kaos yaratıyor.

Hatta platformlardaki kadınlar bile başlarını yana eğiyor, ifadeleri ilgiyle keskinleşiyor.

Valentina öfkesini kontrol edemeyerek bir adım öne çıktı. "Hayır," dedi sesi, çelik gibi keskin bir şekilde havayı yararak. "O ritüele katılmam için hakkımda hiçbir suçlama yok."

Marks?

Çok gizemli.

Ortadaki hakim ayağa kalkar ve tüm oda tam bir sessizliğe bürünür. Sesi alçak ve ölümcül bir tonda çıkar: "Güvenliğiniz mi yetersiz kaldı ve bu adam şimdi sizin gözetim eksikliğiniz yüzünden mi karşımızda?"

Valentina'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Çenesi kilitlendi.

"Kuyu?"

"Bana doğru bilgi verilmedi," diye yanıtlıyor.

"Onu aramadın, değil mi?" diye soruyor.

"Bak, Sean'ı takip etmem benim hatam, onun değil," diye araya girdim.

"Sessizlik!" diye bağılıyor yargıç, tokmağı vurarak. Sonra da ekliyor: "Ve öğrenciniz de ağzını kapatamıyor gibi görünüyor."

Bok.

Valentina yutkunmakta zorlanıyor.

Hakim, "Tören geçerliliğini koruyor" diye ilan etti.

Sesi umutsuz bir hal aldı. "Bu, kademe protokolünü ihlal ediyor. İşaretlenmemiş veya eğitilmemiş. Kurallara uyamaz veya yarışamaz. O—"

"Ya devam edersiniz ya da yerinizi başkasına verirsiniz," diye sakince ısrar ediyor.

Alt dudağı hariç tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Dudakları öfkeyle titriyor, parmakları ise yanlarında sıkıca kıvrılıyor.

Neler oluyor böyle?

Oda gerilimden titriyor.

Maskesinin ardında gözlerini kapatıyor. Kendini toplamaya çalışıyormuş gibi, yavaş ve acı verici bir şekilde kontrollü bir nefes alıyor. Gözlerini açtığı anda, bakışlarında beni tünele güvenle çeken kadına dair hiçbir iz yok.

Valentina

İçimdeki her şey yana doğru savruluyor, hiç beklemediğim bir dalganın etkisiyle kendi içine çöküyor. Nefesim boğazımda keskin ve boğuk bir şekilde tıkanıyor ve kalabalığın kükremesi daha da şiddetleniyor.

İlahiler önce yavaşça başlıyor, birkaç ses alçak ve boğuk bir şekilde birlikte titreşiyor. Sonra daha fazlası katılıyor. Kısa süre sonra, tüm oda tek bir gürleyen sesle titreşiyor. Bu, botlarımın tabanından geçen ve omurgamdan yukarı doğru tırmanan derin ve ilkel bir titreşim.

"Oooommmm. Oooommmm."

Her kalp atışı göğüs kemiğime vuruyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor ve içimdeki hava yanıyor. Kalbim sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi vahşice pençeliyor.

Bu olamaz.

Bu, Kızıl Saat Ritüeli değil.

Brax ile değil.

Her şeyi doğru yaptığımda hayır.

Hayır, yapmadım. O asla içeride olmamalıydı.

Bilmiyordum.

Bu benim sorumluluğumdu.

İçim şiddetli bir düğüm gibi burkuluyor. Dilimde demir tadı var, sanki hava kanıyor. Parmaklarım yanlarımda seğiriyor, Brax'a uzanıp onu platformdan aşağı itmek ve hata yaptıklarını haykırmak istiyorum.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Çünkü yapmadılar.

Bu kasıtlı, hesaplı bir hamle. Özellikle benim için hazırlanmış bir ceza ve sanırım dövüş gecesinden önce planlanmıştı.

Beni tuzığa düşürdüler.

Bu gerçek beni öyle sert bir şekilde vurdu ki dizlerim neredeyse büküldü. Paniği yuttum ama kırık cam gibi boğazımı tırmalayarak yukarı doğru çıktı.

Yıllardır, Omnis'ler benim başarısız olmamı ve anne babamın uğruna canlarını verdiği koltuğa layık olmadığımı kanıtlamamı bekliyorlardı. Şimdiye kadar bunu yapmadım. Ama Brax O'Malley ile onlara bu fırsatı verdim.

Onların sakladığı istihbaratı bulmalıydım. Her yolu deneyene kadar daha derine inebilirdim.

Yapabilir miyim?

Hiç zaman yoktu.

Hiçbir bahane yok.

Brax başını bana doğru çevirdi, kırmızı kafatası maskesi duruşundaki soruyu gizleyemiyordu. Sanki konuşacakmış gibi göğsü kabardı, ama ben ona sert bir bakış attım. Eğer ağzını açarsa, ateşi besleyecek, bu ritüelin kenarlarını hevesle yalayacaktı.

İlahi sesleri giderek yükseliyor, duvarlara asılı meşaleleri sallıyor. Alevler yaratıklara dönüşüyor, gölgelerle birlikte şiddetle sallanıyor.

Hakimler, taş gibi hareketsiz bir şekilde bize bakıyorlar.

Sahnenin arkasındaki bir kapı aniden açılırken, gongun keskin bir şekilde çalması yankılandı.

Sakin ol. Bunun için eğitim aldın, diye kendime hatırlatıyorum, midemde oluşan bulantıyla mücadele ederken.

Üç figür belirir. Brax kadar uzun boylu, üstsüz, bedenleri ritüelistik bir vahşetle şekillendirilmiş adamlar. Maskeleri beyaz. Maskelerinin ve derilerinin üzerine kana benzeyen kırmızı bir şey sıçramış.

Kalabalık, tıpkı taze bir katliam kokusu alan bir yırtıcı hayvan gibi, tek bir organizma gibi nefes alıyor. Ardından, derin tonda erkek inlemeleri "oooooooo" sesleriyle karışıyor.

Boğazım düğümleniyor. Brax'ın giriş töreninin böyle olacağını bana anlatmamışlardı.

Adamlar sahenin iki yanına yerleşiyor, nefes alışverişleri yavaş ve senkronize. Vücutlarındaki kan lekeleri, daha önce atlattıkları ve kurtuldukları ritüellerin kesiklerini, yanıklarını ve izlerini zar zor örtüyor.

Arkalarında başka bir figür beliriyor. Belinde zincir, bileklerinde kelepçe dışında çıplak bir kadın, parmak uçlarında zarıfçe sahne boyunca süzölüyor. İnsan vücudunun yasalarına meydan okuyan, zahmetsiz bir illüzyon bu. Başını öne eğmiş, uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökölüyor.

Elinde kalın, sert, kıpkırmızı deri bir V harfi taşıyor. Uçlarından altın zincirler sarkıyor ve platformda adımlarını attıkça ritmik bir şekilde şıkırdarak ses çıkıyor.

Bunu görünce midem bulanıyor. Odanın sıcaklığına rağmen tüylerim ürperiyor, dehşete kapılıyorum.

Kırmızı Harf.

Ben hiç görmedim, sadece fısıltı şeklinde dolaşan söylentileri duydum.

V benim için.

Bu iz sonsuza dek kalacak.

Göğsüme doğru yükselen safrayı yutuyorum.

Kızıl Saat Ritüeli yalnızca bir ceza olarak kullanılır. Sizi sınamak, kırmak ve ömür boyu lekelemek içindir.

Brax yanımda kaskatı kesildi. Kendi kendine homurdandı, "Neler oluyor lan?"

Düşünmeye fırsat bulamadan elim hızla uzandı, parmaklarım uyluğuna bastırarak sessiz kalması için onu uyardı. Yavaşça fısıldadım, "Sessiz ol."

Altımızdan bir başka yüksek inilti yankılanıyor. Taş zemin kıpırıyor. Sahnenin ortasından, üzerinde benzer kırmızı lekeler bulunan, siyah ayna gibi parlatılmış dördüncü bir kaide yükseliyor.

Hakimler tokmaklarını kaldırıp tam bir uyum içinde vuruyorlar.

Kalabalık daha da coşuyor, tezahüratları daha da çılgınlaşıyor.

Beni mahkum eden hakim Brax'a, "Kaidenin üzerine çık," diye emretti.

Brax birden, "Asla!" diye patladı.

O sözünü bitirmeden önce önüne geçiyorum. Elimle göğsüne sertçe bastırıyorum.

Kalbi avucuma şiddetli bir ritimle çarpıyor, benimkine benzer bir ritim. Bana aşağılayıcı bir bakış atıyor.

Yalvarıyorum, "Lütfen. Yapın. Eğer yarını görmemizi istiyorsanız, sadece yapın."

Göğsü tekrar kabardı. Nefesi, sözleri kadar sert çıktı. "Şaka yapıyor olmalısın?"

Sesim titriyor. "Hayır, değilim. Lütfen."

Gözlerinin ardında bir şey parıldadı. Başını salladı. "Bu delilik."

"Direnirsen daha kötü olur," diye yalvarıyorum onu hafifçe iterek. "Sadece kaidenin üzerine çık."

Nefesi kesildi. Sonra bir küfür mırıldandı ve pes ederek yerine oturdu.

Çıplak ayakları siyah taşa değdiği anda etrafını adamlar sardı. Kubbeli tavandan kalın ipler sarktı, sıcak havada hafifçe sallandılar.

Brax onlara dik dik baktı. Sert bir şekilde, "Ciddi misiniz? Hepinizin bir hobiye ihtiyacı var," dedi.

Onu görmezden gelip bileklerinden tuttular.

Karşı koymaya çalışıyor ama sayıları çok fazla. Kollarını dümdüz uzatarak tutuyorlar.

Hakim tokmağını vurarak "Sessizlik!" diye ses çıkarır.

Oda sessizleşiyor.

"Rahatla ve ritüelin gerçekleşmesine izin ver," diye talep ediyor. "Eğer karşı koyarsan, bunu seçmediğin anlamına gelir. O zaman hiçbir ritüel olmaz."

Homurdanıyor, yumruklarını sıktıkça meydan okuması daha da artıyor.

Hakim, "Ritüeli kabul ettiğinizi beyan edin. Yoksa bu iş şimdi sona erecek!" diye emretti.

Brax hiçbir şey söylemiyor.

" 'Bu ritüeli seçiyorum!' deyin," diye emrediyor yargıç.

O cevap vermeden önce, "Söyle!" diye ısrar ediyorum.

Başını hızla bana doğru çevirdi. Yüzünde adeta ateş patladı.

"Söyle," diye tekrarlıyorum, kendinden emin görünmeye çalışarak ama sesim titrek bir yalvarış gibi çıkıyor.

Bir an bana bakıyor, "Kahretsin, Valentina," diye mırıldanıyor, sonra dudaklarını büzüyor, hakime bakıyor ve kükreyerek, "Bu ritüeli ben seçiyorum!" diyor.

Bir nefes kesilmesi duyulur, ardından kalabalık daha öncekinden daha yüksek sesle tezahürata devam eder. Adamlar Brax'ın bileklerine kelepçeleri takar ve gevşeklik giderilir. Kasları çekmeye karşı gerilir, geniş omuzları gerilir, göğsü kabarır.

Zil sesi tekrar duyulur. Halatlar gerginliğini kaybeder ve diğer kaidelerdeki kadınlar kollarını indirir. Erkekler bileklerindeki kelepçeleri açar. Kaidelerden inerler ve Brax'ın etrafına diz çökerek yeni pozisyonlarına yerleşirler. Maskeleri meşalelerin ışığında parıldar ve başlarını geriye doğru eğerler.

Sırtımın dibinde ter damlaları birikti. Kalp atışlarım gümbür gümbürdü ve kırmızı V amblemlili kadın öne doğru bir adım attı. Beni Brax'ın tam önüne, birkaç metre öteye götürdü ve "Soyun!" diye emretti.

Brax'ın gözleri maskesinin altından ince çizgilere dönüştü.

Her kalp atışı kaburgalarımın bir yumruk gibi geliyor. Ellerimin titremesini engellemek için mücadele ediyorum ve üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarıp sadece maskemle kalıyorum.

Brax'ın çenesi kasılıyor.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmamasına şaşırarak, bakışlarımı ondan ayırmadan devam ediyorum.

Üç boş kaide gıcırtılı bir sesle zemine gömülüyor. Yukarıda başka bir mekanizma iniyor. Kalın bir ip açılıyor ve siyah deri bir salıncak doğrudan Brax'ın önüne iniyor.

Titreyen alevlerin altında deri parıldıyor, yüzeyi çatlaklarla ve kurumuş kana benzeyen rahatsız edici koyu kırmızı lekelerle kaplı. Demir parçalar, istikrarlı ve uğursuz bir şekilde aşağı inerken gıcırıyor ve göğsünden sadece birkaç santim ötede duruyor.

Brax'ın bakışları önce ona, sonra bana çevrildi. Ondan dalga dalga bir huzursuzluk yayılıyordu. Nefesi sığlaştı. Sıkıca bağlanmış kollarındaki her kas yeni bir güçle atmaya başladı.

Aramızdaki her şey, ikimizin de asla unutamayacağı bir yere doğru değişmek üzere.

Kimse unutmayacak.

Ben her zaman o kişi olacağım.

Üzerinde kırmızı V harfi olan kadın onu kaldırıp soğuk deriyi göğsümün ortasına bastırdı.

Omurgamda bir titreme hissettim. Midem alt üst oldu.

Parmaklarını altın zincirlerin üzerinde gezdirip arkama geçti ve yavaş bir hassasiyetle tokaları taktı. Toka kapandığında oda fısıltılarla doldu. "Onu kınayın, damgalayın, idam edin" gibi ifadeler kullanıldı.

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve boynuma doğru yayılıyor. V şeklindeki penisin ağırlığı, göğüslerimin arasına ağır, boğucu ve kalıcı bir şekilde yerleşiyor.

Yukarıda bir yerlerde, keskin bir elektrik çatırtısıyla bir spot ışığı yanıyor. Etrafımızda toz bulutları yükseliyor. Gölgeler belirliyor. Ve sonra, sahnenin tam solundaki karanlık zeminden büyük bir piyano yükseliyor.

Vücut hatlarını saran kırmızı pullu bir elbise giymiş ve benimkiyle tıpatıp aynı bir maske takmış bir kadın, piyanonun önünde oturuyor. Parmakları, ilk baştan çıkarıcı notaya basmadan önce neredeyse bir saniye bile durmuyor.

Odaya yavaş ve sakin bir melodi sızıyor ve beni sarıp sarmalıyor. İlahiler biraz sekteye uğruyor, ama tamamen değil; sesleri müzikle karışıyor, mükemmel, erotik bir uyum içinde mırıldanıyorlar.

Boğazım tekrar daraldı.

Bu gerçekten oluyor.

Çıkış yolu yok.

Brax'a şöyle bir baktım ve yaptığım hata neredeyse beni mahvetti.

Bakışları kafatası maskesinin içinden delip geçiyor, savunmalarımı, eğitimimi, bu yerde hayatta kalmak için inşa ettiğim her şeyi yakıp kül ediyor. Etrafındaki kadınlar ellerini yavaşça uyluklarında gezdiriyor, parmak uçları saygıyla kas çizgilerini takip ediyor. O irkilmiyor, tepki vermiyor, hatta onlara bakmıyor bile. Gözleri, tenimi kesen sorularla gözlerime kilitlenmiş durumda.

Ama bir de karanlık tarafı var. Öldürmeye hazır olduğunu haykırıyor ve korkarım ki serbest bırakılır bırakılmaz bunu yapabilir.

Sessizce, "Sorun yok," dedim.

Nefesi gittikçe daha da sertleşiyor.

Göğüs kafesimin içinde öyle keskin bir şey oldu ki neredeyse geriye doğru adım attım. Ve keşke bana bakmayı bıraksa. Keşke başka yöne baksa ve Omni'nin başarısız olmamı umduğu bu testi herkesin görmesine izin verse.

Müzik yükseliyor, ürpertici bir doruğa ulaşıyor. İlahiler melodik bir hal alıyor. Yükseliyor ve alçalıyor, gerçekten de kemiklerime fısıldanan karanlık bir dua gibi.

Son nota çalındığında, bizi mahkum eden hakim yavaşça ayağa kalkar. Salon sessizliğe bürünür ve hakim soruyu sorar: "Ne seçiyorsun, Valentina?"

Bu soru, adeta bir bıçak gibi içime saplanıyor.

Midem o kadar kasılıyor ki kramp giriyor. Şiddetli bir baş dönmesi dalgası beni sarıyor. Kırmızı V harfini tutan zincirleri, eklemlerim acıyana kadar sıkıca tutuyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor. İçimdeki her şey bana kaçmamı, reddetmemi, başka bir ceza, başka bir ayın, her şey için yalvarıyor, ama bu için değil.

Tek bir seçenek var. Ya hayatta kalacağım ya da öleceğim. Ritüeli tamamlayacağım ya da kolayca yerime başkası geçecek. Brax'ı koruyabilirim ya da başarısızlığım yüzünden kanlar içinde kalmasını izleyebilirim.

Kendime, en iyiler tarafından eğitildiğimi hatırlatıyorum.

Bu sadece bir aşağılanma. Daha kötü şeyler de var.

Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Kırmızı V harfi hareketle birlikte değişiyor. Altın zincirleri kaburgalarımın üzerinden sıkılaşıyor.

Oda, cevabımı merakla beklercesine bana doğru eğiliyor.

Dizlerim titriyor ama sesimi yükseltmeyi başarıyorum.

"Seçiyorum—"

Sözler etkileyici. Duygular beni hiç beklemediğim kadar derinden etkiliyor.

Brax'ın gözleri maskesinin ardında irileşti. Başını hafifçe sallayarak durmam için yalvardı. Ama geri adım atmak mümkün değil. Yeraltı dünyasında asla böyle bir şey olmadı ve asla olmayacak.

Son kalan gücümü toparlıyorum, boğazımdaki titreyen korkuyu bastırıyorum ve Omni'nin benden istediğı kelimeleri haykırıyorum:

"Kızıl Saat Ritüelini seçiyorum!"

Kalabalık coşuyor. Alkış değil, tüm salonu sarsan boğuk bir kükreme. Piyanistin parmakları tuşlara geri dönüyor.

Tenim sıcaklıkla kaplanıyor. Ayaklarımın altındaki zemin titriyor. Kan maskeli üç adam aynı anda öne çıkıyor ve içimdeki her şey paramparça oluyor.

Bunun sebebi önümüzdeki saatlerde olacaklar değil, Brax'ın hâlâ bana bakıyor olması. Ve keşke umursamasaydım. Tüm Yeraltı Dünyası'nın beni görmesini isterdim ama onun görmesini değil.

Brax'ın arkasındaki tavandan altın bir saat aşağı iniyor. Saat neredeyse başlıyor ve saniye ibresinin her tıkırtısı, müzik ve tezahüratlarla yarışacak kadar yüksek sesli.

Adamlar beni neredeyse saygıyla deri salıncağı kaldırdılar. Önüme birkaç metre mesafeye iki deri kayış indirildi. Her birine kelepçeler takılıydı ve ayak bileklerime sabitlendiler, böylece Brax'ın gözü önünde açıkta kaldım.

Gözleri etrafta geziniyor, beni süzüyor.

Başka yöne bakıyorum.

"Valentina," diye hırlıyor.

Gözlerimi kırpıyorum ve karanlık, dengesiz, ateşli bir bakışla karşılaşıyorum.

"İşte buradasın," diyor sakın bir sesle.

Bu beni rahatlatıyor. Nedenini bilmiyorum.

Saat üç kez çalarak ritüelin başlangıcını işaret eder.

Bu, hayatımın altmış dakikası.

Bir adam öne çıkıyor. Bir diğeri arkama geçiyor. Üçüncüsü de yanıma yerleşiyor.

Kızlar da Brax'a aynı şeyi yapıyor, ellerini her yerinde gezdiriyor ve dudaklarını tenine bastırıyorlar.

Çenesi seğiriyor.

Yanımda bir el arabası beliriyor. Aletlerle dolu. Her adam bir tane alıyor.

Söylentiler uzun, erotik "oh" seslerine dönüşüyor.

On beş dakika boyunca parmaklarımız bedenlerimizde geziniyor. Dudaklarımız ağız ve cinsel organlar hariç her yere değiyor, tahrik ediyor ama daha ileri gitmiyor. Sonra oyun başlıyor.

Beyaz saçlı sarışın kadın vücudunu Brax'ın üzerinde kaydırıp tekrar diz çöker. Kırmızı ojeli parmağıyla penisini okşar, sonra da metal parçaya odaklanır. Onu tekrar tekrar okşar.

Ereksiyon büyüyor. Yüzü kızarıyor.

Göğsüme meme uçlarıma halkalar takılıyor. Sadece Brax'ın kararlı bakışlarına odaklanmış bir şekilde dalıp gidiyorum, tam o sırada yanımdaki adam halkayı çekiyor ve his tüm vücuduma yayılıyor.

Müziğin, tezahüratların ve ulaşmaya çalıştığım yerin gürültüsü arasında inlememi zar zor duyabiliyorum.

Arkamdaki adam kolunu boynuma doladı, boğma hareketi yapar gibi büktü ama sıkmadı. Parmakları V harfini tutan altın zinciri kavradı, bu da bana artık ömür boyu taşıyacağım utancı hatırlattı. Dudakları kulak mememe değerken eli kalçamı kavradı.

Önümdeki adam parmağını vajinamın içine sokuyor, sonra iki parmağını içeri itiyor ve başparmağıyla klitorisimi okşarken bir yandan da pompalıyor.

İstemediğim hisleri bastırmak için burnumdan nefes alıyorum.

Brax'ın ifadesi değişiyor.

Bakışlarını ondan ayırıp, gözlerimi gergin gövdesine indirdim.

Kızıl saçlı olan onun meme uçlarını öpüyor. Altın elbiseli olan arkasında eğilmiş, kalçasıyla bir şeyler yapıyor. Ve beyaz sarışın olan da dilini penisinin ucunda gezdiriyor.

Onların ona dokunmasını görmekten tiksiniyorum, nefret ediyorum. Ama yine de, piercing yaptırdığını öğrendiğim zamanki gibi aynı öfke belirliyor içimde.

"Valentina!" diye kükredi dişlerini sıkarak.

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim.

Nefes nefese kalıyor.

Vajinama birkaç şey sokuluyor, sonra çıkarılıyor. Önümdeki adam havada parıldayan boncuklar tutuyor ve arkamdaki adama uzatıyor.

Rahatla, diye kendime hatırlatıyorum.

"Aman Tanrım, çok ateşlisin," diye mırıldandı Brax. Çenesi seğirdi.

"Boşalma," diye ağzımdan kaçırdım.

Nefesinden ateş gibi sıcak nefesler çıkıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Lütfen. Bu bittiğinde içime boşalabilirsin," diye ekliyorum.

Maskesinin ardında gözleri yanıyor.

Saate bakarken boncuklar kıkımın içine kayıyor.

Yirmi üç dakika.

Yeni bir meydan okuma içimde derin izler bıraktı.

Yeraltı dünyası bu gece onu ele geçiremeyecek.

Ben öyleyim.

"Yirmi üç dakika boyunca boşalmak yok," diyorum ona, orgazm olmasına izin verilmiş olsa bile. Cezalandırılan ben, o değil. Ama içimdeki her şey onun beni beklemesini istiyor. Yeraltı dünyasının beni ona yönlendirmesini aylardır bekliyorum. Aklım her gün onun küstah herifini düşünmekle meşgul.

Gözleri irileşti, ama sonra kararlılığı yeniden alevlendi. Burnunu sertçe çekti ve dişlerini sıkarak, "Yirmi üç dakika, Minx," dedi.

Başımı sallıyorum.

Bir dil, tıpkı kadının Brax'ın piercingiyle oynadığı gibi, meme uçlarımda etrafında dönüyor ve kelepçelerle oynuyor. Aşağı bakmıyorum, dikkatimi çekmemeye çalışıyorum. Ve sonra her şey bir üst seviyeye çıkıyor.

Arkamdaki adam ağzını indirip, girişimin yakınındaki boncuğu diliyle yaladı ve omurgamın yakınındaki zinciri daha sıkı kavradı.

İçime bir vibratör yerleştiriliyor. Motor düşük hızda çalışıyor ama biliyorum ki hızı artacak ve hisler şimdiden beni sarıyor. Adam müziğin ritmine uygun olarak vibratörü ileri geri hareket ettiriyor.

"Çok ıslak," diye iddia ediyor karşımda duran adam, sonra diğer eliyle göğsümdeki V şeklini takip ediyor.

"Sakın boşalma, Valentina," diye hırladı Brax.

Brax'a oral seks yapan kadın yüksek sesle inliyor. "Ön boşalma sıvın çok lezzetli. Bana daha fazlasını ver."

Gözlerim hemen penisinin üzerine kaydı. Kadın ateşli bir şekilde inliyor ve testislerini okşuyordu. Ter, gövdesinden uzun çizgiler halinde aşağı doğru akıyordu.

"Yapma!" diye uyardım, sonra birinin dili klitorisimi okşamaya başlayınca nefesim kesildi.

Brax'ın bakışları yere iner. Gözlerinde kıskançlık alevlenir.

Vücudumun içi kuru oduna değen kibrit gibi ısınıyor. Gözlerimi kırıyorum. Nefesim düzensizleşiyor.

"Eğer boşalırsan, seni kendi ellerimle öldürürüm, Minx!" diye uyarıyor.

Ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Kahretsin," diye dişlerini sıktı.

Ona ve diğerlerine ilgi gösteren kıza şöyle bir göz attım.

Onlar onunla birlikte olmuyorlar. Ben oluyorum, diye kendi kendime tekrarlıyorum, bu da bana yeni bir kararlılık kazandırıyor.

"Ne kadar zaman?" diye soruyor Brax.

Arkasına doğru bir bakış attım. "Dört buçuk dakika."

Başını salladı ve çenesini sıkarak bana baktı.

Her şey bir üst seviyeye çıkıyor. Adam sanki son yemeğiymiş gibi kıcımlı yiyor. Diğer de nefes alamayacak hale gelene kadar vajinamı yalıyor ve emiyor. Ve önümdeki adam vibratörü sonuna kadar açıyor.

Saniyeleri sayıyorum, gözlerimi Brax'tan ayırmıyorum. Tahrikim bacaklarımdan aşağı damlıyor ve koku etrafımızı sarıyor.

Saat dördü vurduğunda, tokmaklar masaya vurulur. Titreşimli alet kaldırılır. İki erkek, kadınlarla birlikte geri çekilir. Salıncak birkaç santim aşağı indirilirken gıcırtılı bir ses duyulur, ardından odayı yırtan başka bir ses yankılanır.

Arkamdaki adam salıncağı ileri doğru itiyor.

İpteki gerilim azalıyor. Brax'ın kolları aşağı iniyor ve hemen bana doğru uzanıyor. Belimi kavlıyor, başımı ağzına doğru çekiyor, sonra da penisini derinlemesine içime sokuyor.

Ağzından vahşi bir inilti çıktı. "Aman Tanrım, Minx," diye fısıldadı kulağıma.

Kollarımı onun etrafına sıkıca sarıyorum, üzerinde ileri geri sallanıyorum, içimde biriken gerilim o kadar fazla ki uzun süre dayanamıyorum.

Ben ağlamaya başlarken yüzümü kendine doğru çekiyor. Dili ağzıma giriyor, çığlıklarımı bastırıyor ve bedenim şiddetli bir kasılmayla yere yığılıyor.

Homurdanarak güçlü bir kuvvetle içime girdi ve nefesimi kesen öpüşleriyle beni kendine doğru bastırdı.

Adrenalin durmak bilmiyor. Tüm sinirlerime yayılıyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir kaos yaratıyor.

"Benimsin, Minx," diye tekrar boğuk bir sesle bağırdı, sonra da anal boncukları çekiştirdi.

Başka bir duygu beni sarıyor.

Penisi daha da sertleşti, sonra inledi. Beni daha da gerdi, orgazmımla kendi orgazmıyla mücadele etti. Bana olan tutuşunu sıkılaştırdı, bakışları üzerime kilitlenmiş halde mırıldandı, "Benimsin."

Brax

Valentina titreyerek bana yaslanıyor, nefeslerimiz hala birbirine dolanmış, nabızı avuçlarımın altında çılgınca atıyor. Vücudundan geçen her küçük artçı şok doğrudan bana ulaşıyor, kaslarımı aynı anda hem sıvı hem de beton gibi yapıyor.

Kasılmalar giderek azalıyor, ama onu bırakmıyorum, sanki bedenim tek başına onu bu yerin bundan sonra ne yapmaya karar verirse versin korumak için yeterliymiş gibi onu göğsüme bastırıyorum.

Nemli kirpiklerini kaldırıp bulanık bakışlarını bana dikti.

Hayatımda hiç bu kadar sert bir orgazm yaşamadım.

Yatakta değil.

Bar tuvaletinde değil.

Arabanın arka koltuğunda, soyunma odasında veya başka herhangi bir yerde değil.

Terimiz ve onun parfümü aramızda dans ediyor. Bu, bana verdiği bakış kadar baş döndürücü.

Dilinin benimkini okşama şekline bağımlı bir şekilde onu tekrar öpüyorum. O da beni öpüyor ve sadece ikimiz kalıyoruz.

Ardından odanın içinde derin bir gong sesi yankılanır.

Titreşim göğsüme saplanıyor, dişlerimi gıcırdatıyor, bizi az önce yarattığımız dünyadan çekip alıp önümüzdeki bu sadist dünyaya geri fırlatıyor.

Valentina irkildi, tırnakları omuzlarıma saplandı. Vücudu gerildi ve ifadesi değişti. Sert, tarafsız bir duvarın arkasına çekildi.

Kalabalık coşuyor. Sesleri, bildiğim hiçbir dile benzemeyen bir şeye dönüşüyor. Canlı bir güç gibi salonu sarıyor.

"Korr-velaş...korr-velaş...korr-velaş..."

İlahi her tekrarda daha da yüksek sesle söyleniyor. Ayaklarımın altındaki zemin, bacaklarımdan, sonra omurgamdan yukarı doğru tırmanan, yavaş ve istikrarlı bir uğultuyla titreşiyor. Göğüs kafesimin içine yerleşiyor.

Meşaleler duvarlarda titriyor. Hava gerilimle doluyor.

"Korr-velaş...korr-velaş..."

Valentina'nın nefesi kesiliyor. Maskesinin kenarlarından görünen hüzünlü gözleri daha da açılıyor. Sonra bakışları kararıyor, yerini tüylerimi diken diken eden ve aynı anda cinsel organımı seğirten soğuk, keskin bir ifade alıyor.

Sıkıca tutuyorum. Titreyen uylukları hâlâ kalçalarımın etrafında, kollarım da beline dolanmış halde onu kendime yapışık tutuyorum. Anlamadığım ve muhtemelen hakkım olmayan bir iddiada bulunuyorum ve bu akıllıca değil. O hâlâ bir Abruzzo, ben ise bir O'Malley'im.

Bu düşünce, tezahüratlar daha da çılgıncasına devam ettikçe, tekrar tekrar aklıma geliyor.

Bize az önce ne yaptıldılar böyle?

Ona ne yaptıldılar?

Sayamayacağım kadar çok kez seks yaptım. Öfke, pervasızlık, can sıkıntısı yüzünden kadınlarla birlikte oldum. Yaptıklarım çoğu insan için skandal sayılır. Ama bu... bu bir sınırı aşmak değildi. Bu, sınırı tamamen yok etmektir. Yüzlerce maskeli deli ruhlarımız için tezahürat yaparken, bir kaide üzerinde dururken Valentina Abruzzo'nun içinde gömülü olmam gereken bir dünya yok.

Ama bedenim hâlâ onun bedenine yapışmış durumda, sanki hiç ayrılmak istemiyor. Ve ben hâlâ kısıtlanmış durumdayım, yoksa onu buradan kurtarmanın bir yolunu bulurdum.

Hakimler tokmaklarını vuruyor. Keskin çatırtılar tezahüratların arasından yankılanıyor. Yankılar ürkütücü bir sessizliğe karışıyor.

Gümüş kafataslarından biri, "Onu serbest bırakın," diye emretti.

Gözlerim masaya dikildi. Parmaklarım kalçalarını daha sıkı kavradı.

Kan maskeli üç adam bize doğru yaklaşıyor. Valentina'yı sanki kendilerine aitmiş gibi çevreliyorlar.

"Ona dokunma," diye hırladım.

Sesim hakiminki kadar iyi çıkmıyor ama yeterli. Bir an duraksıyorlar, dikkatlerini bana çeviriyorlar.

"Sorun yok," diyor Valentina hızla, eliyle göğsüme bastırarak beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Adamlardan biri ona doğru uzanıyor.

Onu kendime doğru çekip omzumu öne doğru ittim.

Valentina kararlı bir şekilde, "Brax. Bırak beni." dedi.

Önce erkeklere, sonra da ona baktım.

"Sorun yok," diye tekrarlıyor.

Dayanamadım, onu serbest bıraktım ve ayak bileklerindeki kelepçeleri açtılar. Onu salıncaktan kaldırdılar. Dengesini bulması bir dakika sürdü, sonra dimdik durdu.

Beyaz saçlı sarışın kadın onun önüne geçip kırmızı deri V şeklindeki kemeri düzeltiyor.

Valentina'nın yüzüne utanç gölgesi düşmüş.

Bu durum beni daha da sinirlendiriyor.

Bir adam kelepçelerimi çözüyor ve ben de platformdan atlayıp Valentina'yı yanıma çekiyorum. Jüri üyelerine dönüp elimi kaldırıyorum.

Kalabalık sessizleşiyor.

"Çok eğlenceliydi. Güldürdüğünüz için teşekkürler. Şimdi gidiyoruz," diye duyurdum.

Arkamızdan hafif bir uğultu yükseldi.

Başımı çeviriyorum.

Sahnenin en uç kenarındaki zemin yarılarak taşların birbirine sürtünmesiyle ses çıkarıyor. Sert, kuru bir sıcaklık sahneyi sarıyor. Barlarda kullanılanlara benzer küçük, yuvarlak bir masa ve kızgın bir kazan, iki metal çubukla derinliklerden yükseliyor. Alevler, aç ve vahşi bir şekilde kenarları yalıyor, karanlık odaya öfkeli bir parıltı yayıyor.

Kazanın içinde onları görüyorum.

"Ne lan bu?" diye patladım.

Valentina'nın bedeni benimkine karşı kasıldı ama geri çekilmedi. "Başardın," diye mırıldandı.

Ona şöyle bir baktım. "Harika. Hadi buradan gidelim."

Gözleri bir anlığına gözlerimle buluştu, rahatlama, keder ve suçluluk duygularıyla birbirine karışmışlardı.

Ortakdaki yargıç ayağa kalkar. "Brax O'Malley'i göreve başlatın."

Odada bulunan herkesin bakışları bana çevriliyor.

Donakaldım.

"Yeraltı dünyasına bağlılığınızı ilan edin," diye emretti yargıç.

Hafifçe, mizahsız bir şekilde homurdanıyorum.

Bağlılık.

Bu alçaklar, gerçek sadakat zincirlere sarılıp yerlere kanasa bile onu tanıyamazlardı.

Hayatım boyunca sadık kaldım. Önce kendime, sonra Finn'e, Sean'a, tüm O'Malley ailesine. Yumruk yedim, yumruk attım, sır sakladım, girmemem gereken kavgalara girdim; çünkü bizim gibi bir aileye mensup olduğunuzda yapmanız gerekenler bunlar.

Ben zaten ömür boyu bağlılığımı ilan ettim. Bu kemiklerime kazınmış durumda. Ve kesinlikle bu tarikata değil.

Valentina'ya ayrılacağımızı söylemek üzereydim ki, ona baktığımda tüylerim diken diken oldu. Zoraki bir gülümsemeyle başını salladı.

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, yaşamanın tek yolu onların istediklerini yapmaktır.

Bu insanlar deli. Onlardan her şeyi beklerim. Eğer buradan sağ salim çıkmak için onlarla birlikte hareket etmek zorundaysam, öyle yapacağım.

"Öne çıkın," diye emretti yargıç.

İstemeyerek de olsa kolumu Valentina'nın üzerinden çekiyorum, parmaklarım kolunda aşağı doğru kayıyor, ta ki bırakmak zorunda kalana kadar. Kazanın ışığına doğru adımlıyorum.

Birisi elime bir tahta parçası bastırıyor.

"Isırmak için," diyor Valentina arkamdan sessizce.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Şöyle ekliyor: "Bana güvenin. Yumruğunuzu sıkın, sonra başparmağınız yukarı bakacak şekilde masaya koyun."

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor.

Kırmızı pelerinli, benimkine benzer bir maske takmış bir adam birdenbire ortaya çıktı. Dirseğine kadar uzanan kalın, kırmızı bir eldiven giyiyordu.

Kazandan çubuklardan birini çıkardı. Sean'ın babasının kafatası kızgın bir şekilde parlıyordu.

Sean ve Zara işte bu şekilde notlarını aldılar.

"Öne çıkın," diye emretti yargıç.

Hiçbir çıkış yolu göremiyorum. Yumruğumu sıkıp masaya koyuyorum.

İki adam kolumu tutuyor.

"Benden sonra tekrarlayın," diye emreden başka bir yargıç, ardından okumaya başlar: "Kanımın gücü ve ismimin yeminiyle, Yeraltı Dünyasına bağlılığımı taahhüt ediyorum."

Söylemek istemiyorum. Her hecesi ihanet gibi geliyor.

Sean da bu karmaşanın bir yerinde.

Gerekirse o bana destek olacaktır.

Finn'in bana öğrettiği şeylerden biri de hayatın bir satranç tahtası olduğudur. Bazen kazanmak için, sevmediğin bir taş hareket ettirmen gerekir.

"Kanımın gücü ve ismimin yeminiyle, Yeraltı Dünyasına bağlılığımı ilan ediyorum" sözlerini tükürdüm.

Yalanlar.

Hakim sözlerine şöyle devam etti: "Bu andan itibaren, bir kardeş, bir asker ve bir silah olarak karşınızdayım."

Siktir git. Bir gün yanına gelip boğazını keseceğim, kardeşim.

Tekrar ediyorum, "Bu andan itibaren, bir kardeş, bir asker ve bir silah olarak karşınızdayım."

Şöyle devam ediyor: "Omni'ye itaat ederim. Masayı korurum. Kafatasına saygı duyarım."

Her şeyi tekrar ediyorum. Her kelimeyi. Kafamda tüm bu insanlara ne yapacağımı kurguluyorum.

Bana ne kadar kötü şeyler söylerlerse söylesinler, sadakatim Sean'a, Finn'e, beni büyüten ve benimle birlikte kan döken insanlara aittir. Bu yeminler gürültüden ibaret. Hiçbir anlam ifade etmeyen, hasta ve tiyatrovary bir tören.

Bunun, benim onlara ait olduğu anlamına geldiğini mi düşünüyorlar?

Onlar öyle yapmıyorlar.

Son cümle ağzımdan çıktığında, hakim başını salladı. "Öyleyse yemin edildi."

Kalabalık nefesini tutuyor.

Valentina, "Tahtaya ısırık" adlı filmi yönetiyor.

Ağzıma koydum.

Alev alev yanan turuncu-kırmızı kafatası bana doğru yaklaşıyor, etimi ele geçirmeye hazır.

Midem alt üst oldu. Dişlerimi tahtaya kenetledim.

Valentina elini kolumun etrafına sıkıca ve kararlı bir şekilde sarıyor.

Ona bakıyorum, sonra üzerime doğru yaklaşan sıcaklığı hissediyorum.

"Bu işaret sizi yeminlerinize bağlar. Ölümünüze kadar bunu taşıyacaksınız," diye ilan etti yargıç.

Dönüp baktığımda kafatasının elime bastırıldığını görüyorum. Hava buharla kaplanıyor, tenim yanıyor ve yanmış et kokusu midemi bulandırıyor. Kaslarım kasılıyor, kalbim hızla çarpıyor, görüşüm daralıyor.

Valentina kolumu sıktı. "Burnundan nefes al."

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Tahta dişlerimin arasına o kadar sıkıca bastırıyor ki çenem ağrıyor. Kolumda bembeyaz, kör edici bir acı patlak verirken, gözlerimi kazanın ötesindeki alevlere dikiyorum.

Kafatasına daha fazla baskı uygulanıyor.

Boğuk kükremem tahtaların arasından yankılanıyor. Dizlerim bükölmek üzere. Gözlerim siyah ve kırmızı noktalarla kaplanıyor. Isı, basınç ve bir metal parçasının ölü bir adamın mirasını bedenime kazıdığı bilgisinden başka hiçbir şey yok.

"Aferin," diye Valentina övgüler yağdırdı ve üzerimdeki baskının kalktığını fark ettim.

Bir saniye sonra, biri hasarı hafifletmek için üzerine merhem veya krem sürdüğünde, damganın üzerinden soğuk bir esinti geçiyor.

Pek faydası yok.

Elimde, kalp atışımla senkronize olan derin, zonklayan bir ağrı var. Her ağrı bir hatırlatıcı.

Artık onlarınsın.

Tarikatlarının bir parçası olarak işaretlendi.

Başka seçeneğimiz yoktu.

Bu bir yalan.

Ağzımdaki tahta parçasını tükürdüm ve hafifçe eğilerek nefes aldım. Alnımdan ve boynumdan terler akıyordu. Kendimi zorlayarak doğruldum, ne yaptıklarına baktım.

Parlak ve berrak merhemin altından bakıldığında, elimin yan tarafındaki deri kızarmış, yanmış ve şimdiden kabarmış durumda. Yine de, kafatası görüntüsü net bir şekilde görölebiliyor.

"Orada olacağım... Orada olacağım... Orada olacağım..." diye tezahürat yapıyor kalabalık.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu.

Valentina, alt dudağındaki hafif titremeyle yanımda kıpırdandı. Göğsündeki kırmızı V harfi hâlâ parıldıyordu, altın zincirler omuzlarında ağır bir şekilde duruyordu. Jüri üyelerine bakıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Bana bakmıyor.

Yeni bir farkındalık beni hayrete düşürdü.

Omni benden istediklerini aldı.

Şimdi onun peşine düştüler.

"Yerini al," diye emretti hakim.

Valentina öne çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bana bakmamaya devam ediyor.

Zincirleri takan kadın tekrar ortaya çıkar. Altın halkaları çözer ve deri V şeklindeki parçayı Valentina'nın göğsünden kaldırır.

"Sonunda. Hadi gidelim," diye emrettim Valentina'nın elini tutarak.

Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes veriyor, omuzları yavaş ve teslimiyetçi bir ritimle inip kalkıyor.

Hakim, "Ondan uzak durun" diye emretti.

Göğsüm sıkıştı. Döndüm. "Gidiyoruz."

Hakim adam grubunu işaret etti. Adamlar bana doğru atılıp kollarımı kavradılar.

"Üzerimden çekilin!" diye bağıryorum, direniyorum ama kollarımı öyle bir şekilde tutuyorlar ki hareket ettiremiyorum.

"Kavga etmeyi bırak Brax. Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diye emretti Valentina.

Donakaldım, kalbim çok hızlı atıyordu.

Neyden bahsediyor?

Bir adam kadının arkasına geçiyor. Kollarını arkasına doğru bükerek onu tutuyor. İki kişi diz çöküp bacaklarını kendi bedenlerine doğru bastırıyor.

İçim öfke ve kafa karışıklığıyla titriyor.

Hakim, "Kan hatırlar. Beden, ruhun beyan ettiğinin bedelini öder" diye belirtiyor.

Adam kadının ağzına bir tahta parçası dayıyor.

O da bunu kabul edip dişini sıkıyor.

Kazandan yayılan ısı yoğunlaşıyor. Adam eldivenli eliyle uzanıp ikinci metal çubuğu kaldırıyor. Çubuğu kaldırdığında ucu ışığa maruz kalıyor ve erimiş kırmızı renkte parlayan altı inç uzunluğunda bir V şeklini ortaya çıkarıyor.

İçimde öfke patladı. "Ona dokunmayın!" diye hırladım. Tekrar karşı koymaya çalıştım ama adamlar beni alt etti.

Oda adeta nefesini tutmuş gibiydi.

Valentina'nın dudakları titriyor, ama yine de daha dik duruyor, omuzları dik, omurgası düz.

Özgürlüğüm için tekrar mücadele ediyorum ve başka bir adam öne çıkıp boğazımı kavriyor. Nefes almakta zorlanarak boğuluyorum.

Kazanın alevleri yükseliyor, tenini altın ve gölgelere boyuyor. Zaman yavaşlıyor.

Valentina, kızgın metal V harfi kendisine doğru gelirken yutkunmakta zorlandı.

"Zaii'venar...zaii'venar...zaii'venar..." odayı o kadar şiddetle dolduruyor ki öfkeme karşı titriyor.

İki adam öne çıkar. Biri kadının göğsünü sola çeker, diğeri sağa doğru hareket ettirir. Metal V şeklindeki alet kadının gövdesine bastırılır, üst ucu göğüslerinin yanlarına, alt ucu ise göbek deliğinin üstüne degecek şekilde yerleştirilir.

Vücudu şiddetli bir şekilde sarsıldı. Tahtaların ardında sıkışıp kalan boğazından boğuk bir çığlık koptu. Yanmış et kokusu yeniden yükseldi.

Eskisinden daha kötü. Burnuma doğru tırmanıyor ve gözlerimin arkasına yerleşiyor, kendi acımın anısıyla ve yanaklarından süzülen gözyaşlarının

görüntüsüyle karışıyor.

Tekrar direniyorum ve parmaklar boynumu o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse bayılıyorum. Çubuğun çekildiğini fark etmiyorum bile.

Kalabalığın tezahüratı "Ohm. Ohm. Ohm." şekline dönüşüyor.

Biri karnına merhem sürüyor ve onu serbest bırakıyorlar.

Tek başına titriyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor, cesur görünmeye çalışırken jüri üyelerine bakıyor. Ama damgalanmış, parlak ve öyle bir şekilde kırılmış ki, sanırım ben de dahil hiç kimse nasıl onarılacağını bilemeyecek.

Kalbim acıyor. Öfke beni o kadar sarıyor ki neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

El boğazımdan çekiliyor.

Boğuluyorum.

"Sakin ol. Giriş gecende ölmek istemezsin," diye uyardı adam ve geri çekildi. "Onu serbest bırak."

İtaat ediyorlar ve kollarım yanlarıma düşüyor.

Hemen yanına koştum ve ona doğru uzandım.

"Bana dokunma," diye uyarıyor.

Donakaldım.

Hakimler kusursuz, ürkütücü bir uyum içinde ayağa kalkıyor, uzun cübbeleri taş zemine sürtünerek hışırdıyor. Biri elini kaldırıyor ve oda sessizliğe bürünüyor.

"Brax O'Malley," diye seslenir ortadaki yargıç. "Görevin artık Yeraltı Dünyası'nda."

Çenem kasılıyor.

Yeraltı dünyası görevlerini bir kenara bırakabilir—

"Bu gece yaşananlardan hiçbir şekilde bahsetmeyeceksin," diye devam etti yargıç, sesi düşüncelerimi yarıp geçiyordu. "Ne ailenize, ne arkadaşlarınıza, ne de yanınızdaki kadına. Sessizlik artık kalkanınız. Onu bozarsanız, hayatınızı kaybedersiniz."

Omurgamdan aşağıya doğru soğuk bir ürperti geçiyor.

Valentina'nın nefesleri sığlaşıyor.

Ona zarar vermelerini engellemediğim için vicdan azabı daha da içimi kemiriyor.

Bir diğer yargıç öne eğildi. "Bu andan itibaren attığınız her adım ya size güç kazandıracak ya da onu elinizden alacak."

Göğsüm sıkışıyor. Elimdeki damga zonkluyor ve nefretim daha da güçleniyor.

Ben sokaklarda hayatta kalıp kimsenin malı olmak için yaşamadım.

Kolumdan yukarı doğru yayılan ağrıdan dolayı görüşüm bulanıklaşsa da, kendimi daha dik durmaya zorluyorum.

Hakim şu uyarıda bulunuyor: "Yolculuğunuz şimdi başlıyor. Akıllıca seçim yapın, harekete geçin."

Evet.

Seçimi ben yapacağım.

Ve zamanı geldiğinde, hepinizden, o şerefsizlerden, başkasını seçeceğim.

Valentina yanımda dimdik duruyor, yanımızda hâlâ gürül gürül yanan ateşin sıcğından gözyaşları kurumaya başlamıştı.

Omni üyeleri, az önce gerçekleştirdikleri çarpık töreni mühürlemek için tekrar tokmaklarını vurdular.

İlahiler yeniden başlıyor, bu sefer daha alçak sesle, neredeyse saygılı bir tonda.

"Korr-velaş... korr-velaş..."

Ses, elimdeki damgadan ve karnındaki taze yaradan geçerek titreşiyor, bizi acı, ateş ve bu alçakların sandığı anlamı taşımayan yeminlerle birbirimize bağlıyor.

Bizi kendilerine ait sanıyorlar.

Ne yarattıklarının farkında değiller.

Valentina arkasını dönüyor. "Gitme vakti geldi." Beni beklemiyor. Başını dik tutarak kalabalığın arasından geçiyor.

Takip ederim.

Çıkışa ulaştık ve biri bize kıyafetlerimizi uzattı. Çıplak bir şekilde koridora çıktık.

Kapı kapanıyor ve tezahüratlar suskunlaşıyor.

"Sürtük-"

Elini kaldırıyor. "Sessizlik senin kalkanın, Brax. Şimdi giyin. Seni eve götürmek için dışarıda bir araba bekliyor."

Valentina

Altı Ay Sonra

Cam ve elik, iğrenç bir para kokusu yayıyor. Köşelerde güvenlik kameraları kırmızı ışık yakarak herkesi ve her şeyi izliyor. Muhafızlar varlıklarını belli ediyor. Mekanı zambak ve cilalı taş kokusu dolduruyor, her yer temiz ve kusursuz.

Sean'ın burada çatı katı dairesi satın alması mantıklı. Yeni Chicago binası neredeyse anında satıldı. Bu, O'Malley'nin kibrini ve Marino'nun gücünü haykırıyor.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bir grup şarkı söylüyor, ardından alkışlar yükseliyor. Kahve dükkanına doğru dönüyorum ve mavi saçlı, yeşil gözlü, Y kuşağına mensup bir kadın sırtıyor. Pastanın üzerindeki mumları üflüyor.

Alevler söndüğü ve dumanlar yükseldiği anda midem bulanmaya başlıyor. Altı ay sonra bile, gözlerimi kapattığımda hâlâ yanmış et kokusu alıyorum.

Bana ait.

Onun.

Tenime kazınmış V şeklindeki lekenin soluk pembe kalıntıları, beyazlaşmış kısımlara karşı hala belirgin. Aynaya her baktığımda, yeni bir utanç

duygusu beni sarıyor.

Zaman hiçbir şeyi yumuşatmıyor. Anıların, huzur içinde yaşayabileceğim sessiz hayaletlere dönüşmesini umarak sürekli hareket halindeyim, ama bu asla gerçekleşmeyecek bir dilekten ibaret.

Kapılar açılıyor ve lobiye bir rüzgar esiyor. Sönmüş mumların hafif kokusu beni rahatsız ediyor. Midem bulanmaya başlıyor ve elimi karnıma bastırıyorum.

Karnımdaki yara izi geriliyor ve zonkluyor. Yüzümü buruşturup lobinin köşesine doğru çekiliyorum, sonra pencereye yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi buradan ayrılmamaya zorluyorum.

Asansör kabini en uçta ışıldıyor, dört kapı seti fırçalanmış altın rengiyle çerçevelenmiş. Kalbim tenime kazınmış V harfine çarpıyor.

Zara'yı görmeye geldim. Bebek partisine gidemediğim için ona bir bebek hediyesi getirdim.

Kalbimde başka bir acı daha var. Mümkün olmadığını bilsem de, bir davetiye almak için her şeyimi verirdim.

Zara'nın suçu değil. Ne kadar uğraşırsan uğraş, bazı şeyler asla değişmeyecek. Bu yüzden kendime olan biteni kabulleniyorum ve en azından Zara geçmişe bana karşı kullanmıyor. Ve bu, içinde hayatta kalmaya çalıştığım cehennemde sahip olduğum tek iyi şey.

Neredeyse.

Göğsümdeki acıyı silkeleyerek atıyorum; bu, kızgın metalin göğsüme bastırıldığı damgalama töreninin bir anıydı.

Bu, ilk kez damgalanmam değildi. Zara'nınki gibi benim de boynumun arkasında kurukafa dövmesi var, sadece benimki kırmızı, onunkisi pembe.

Kendime, "O kafatasını istiyordum," diye hatırlatıyorum.

Gözlerimi kırptırıp derin nefesler alıyorum.

Ani bir rüzgar esti. Kapılara doğru baktım ve donakaldım.

Zara'nın babası Luca Marino, binanın, şehrin, hatta tüm dünyanın sahibiymiş gibi lobi kapılarından içeri adım atıyor. Siyah paltosu, attığı güçlü adımlarla bacaklarının etrafında dalgalanıyor.

Kalp atışlarım hızlandı. Kahretsin!

Yıllar yüzüne daha derin çizgiler kazımış, şakaklarındaki koyu saçlarının arasına gümüş teller serpiştirmişti ama onu her yerde tanırdım.

Luca, annemin erkek kardeşi ve amcam. Konuşmayı öğrenmeden önce hayran olduğum adamdı. Ve onu seviyordum. Ama bu, kan dökmenin ve ihanetin ne demek olduğunu bilmeden önceydi.

Burada olmamalıydım. Şu anda değil. Bir sütunun arkasına saklandım, sonra onu inceledim, duygularımı uzaklaştırmaya çalıştım.

Durup muhafızları selamladıktan sonra yaklaşıyor.

Gölgenin içine daha da çekiliyorum. Ciğerlerim işbirliği yapmayı reddediyor. Asansörün yanında duruyor ve yukarıda onu bekleyen kavgadan çoktan bıkmış gibi yavaşça nefes veriyor.

Yanağındaki minik yara izi avizenin ışığını yansıtıyor. Ben küçükken böyle değildi. O zamanlar teni pürüzsüz, gözleri yaramaz, gülümsemesi sıcak ve genişti. Luca'm bana hamur işleri ve şekerler getirir, İtalyanca hikayeler fısıldardı; bu hikayeler uyumam gerekirken battaniyemin altında kıkırdamama neden olurdu.

Şimdi, dudakları dümdüz bir çizgi. Gözleri, kucaklaşmalardan çok suikast emri vermiş bir adamın soğuk ve ölümcül odaklanmasıyla lobiye tarıyor.

Yüzümü hafifçe yana eğip tırnaklarımı avuç içlerime bastırıyorum.

Neden beni hâlâ sevemiyorsun?

Bu düşünce beni adeta yumruk gibi vurdu. Gözlerimi daha da kırıştırdım, sonra göz altımı sildim.

Gömleğinin manşetini düzeltirken, çoğu insanın bir yılda kazandığından daha pahalı olan bir saatin kenarı görüldü. Ardından ceketinin düğmelerini açtı ve başka bir gardiyanla kısa bir sohbet etti.

Asansör kapıları kayarak açılıyor ve Luca içeri giriyor. Kapılar kapanmaya başlıyor. Luca'nın omuzları dikleşiyor, sanki bir darbe için kendini hazırlıyormuş gibi ifadesi sertleşiyor.

Altın rengi metal kapılar sıkıca kapanıyor ve bir başka anı zihnimi sarıyor. Onu son kez yüz yüze gördüğüm an buydu. Dört ya da belki beş yaşındaydım, İtalyan bir villada oyuncak bir tavşanı sıkıca tutuyordum, anne babam ise diğer odada çığlık atıyordu.

"Ona güvenemezsin Valentina. Seni kullanıyor. Hepimizi kullanıyor," diye belirtti babam.

Annem ısrarla, "O ailemizden. Bize asla böyle bir şey yapmazdı," dedi.

Telefonum titriyor. Cebimden çıkarıp mesajı okuyorum.

Cassian: Luca, dikkat! Zara'nın içine girme!

Öfke kabarıyor ve parmaklarımı ekrana vuruyorum.

Ben: Bunu on dakika önce anlamalıydım.

Cassian: Özür dilerim.

Ekrana öfkeyle bakıyorum. Tehlikede olup olmadığımı bilmediğim bir an asla olmamalı. Luca'nın beni görmesi en büyük tehdidi temsil ediyor.

Cassian'ın yerine Kirill'i getirmem gerekiyor. Çok fazla tehlikeli hata yapıyor.

Zara'nın bu sabahki mesajlarından Luca'nın geleceğini tahmin etmeliydim.

Zara: Bence babam bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Sean'ın amcaları da öyle. Her taraftan sürekli sorularla karşılaşıyoruz.

Cassian'a her şeyin yolunda olup olmadığını sordum.

Yalan mı söyledi?

O tam bir beceriksiz.

Öyle mi? İki yıl boyunca hiç hata yapmadı.

Kafatasımın arkasını mermere yaslayıp asansör numaralarının yukarı doğru artışını izliyorum.

On.

On bir.

On iki.

Boğazım yanıyor.

Çocukken Luca benim dünyamdı. Espresso, pahalı kolonya ve viskiye karışmış hafif bir puro dumanı gibi kokardı. Bana korkmadan yüzmeyi, yakalanmamak için saklanmayı ve önemli olduğunda ağzımı kapalı tutmayı öğretti.

Bana Stellina derdi, bu da onun küçük yıldızı anlamına geliyordu.

Ardından Marinolar ve Abruzzolar arasındaki savaş, hafif bir gerilimden volkanik bir çatışmaya dönüştü ve her yer alev aldı.

Babam Abruzzo'luydu, annem Marino'luydu. Aşkın yeterli olacağını düşündüler ve babam, annemin kardeşini ne kadar çok sevdiğini bildiği için Luca'nın Abruzzo klanına sızmasını bile gizli tuttu.

Babamın en büyük umudu, savaşların sona ermesi ve çocukların her iki ailede de daha fazla kan dökülmeden büyüyebilmesiydi.

Ama işler o kadar kolay değildi. Luca, Abruzzo dünyasına bir casus olarak sızmıştı. Annem babamla yanlışlıkla tanışmıştı ve Luca, annemin babamla görüşmeyi bırakmasına neden olmayan rolünü açıklamak zorunda kalmıştı. Annemin babama gerçek kimlikleri hakkında yalan söylemesi bir zorunluluktan kaynaklanmıştı.

Ama babam öğrendi. Onları ailesine ihbar etmek yerine, sırlarını sakladı. Babamın dünyaya ve aile politikalarına farklı bakmasını sağlayan şey, anneme olan sevgimdi.

Luca babamın masasında gülümsedi, viskisini içti ve beni kucağına aldı. Bütün bu süre boyunca, olan biten her şeyi kendi ailesine anlattı.

Babam bunu biliyordu, yine de işlerin değişeceğini umuyordu. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini, Marino yangınının bizi tamamen yutmaya ne kadar yaklaştığını fark edince, bizi İtalya'ya taşıdı.

Yeni bir evimiz ve yeni kurallarımız oldu. Ailem bana Finzia demek yerine, ikinci ismim olan Valentina'yı kullanmam konusunda ısrar etti. Babam soyadımızı değiştirdi ve kimse Marino veya Abruzzo olduğumuzu bilmemeliydi.

O zaman anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum.

Luca, babamın kız kardeşini "çalmasından" nefret ediyordu. Babam da Marinoların Luca'yı bir silah olarak kullanmasından nefret ediyordu. Anlaştıkları tek şey, sokakların hepimizi canlı canlı yiyip bitirdiğiydi.

Babam da yeraltı dünyasına katıldı. Ona sattıkları vaade inandı. Tarafsız bir zemin, ortak güç ve Abruzzoluların, Marinoluların ve diğer tüm rakip isimlerin yan yana oturup birlikte çalışmaya yemin ettiği bir masa istiyordu. Bu, benim hayatta kalmamın tek yoluydu çünkü bende her iki kan da vardı.

Yani anne babam koltuklarını hak ettiler. Onlar için kan döktüler, sadakat yemini ettiler ve bir ay içinde uçakları "arızalandı" ve gökyüzünden düştü.

Motor arızası mı, pilot hatası mı yoksa kötü hava koşulları mı olduğunu asla belirleyemediler. İstedığınız yalanı seçebilirsiniz. Bu, anne babamdan geriye kalan tek şeyin yanmış kutular ve katlanmış bayraklar içinde geri döndüğü gerçeğini değiştirmez.

Tek gerçek soru, bunu Abruzzoların mı yoksa Marinoların mı organize ettiği.

Gözlerim yanıyor. Gözlerimi kırıştırıp ciğerlerime hava çekiyorum, ta ki görüşüm netleşene kadar. İşte bu yüzden masadaki yerim önemli. İşte bu yüzden Omni'nin bana yedirdiği her şeyi yuttum. Cezalarını itiraz etmeden kabul ettim ve sınavlarından sağ çıktım. Ailemin uğruna öldüğü şeyi geri aldığımında, belki de bu aileleri sonunda sürekli kan dökme ve intikamdan ibaret olmayan bir şeye sürükleyebilirim.

Luca'yı görmek her şeyi daha da acılaştırıyor. Ben, kız kardeşinin hayatını "mahveden" Abruzzolu adamı hatırlatıyorum. Onun asla onaylamadığı bir

evliliğin ürünüyüm ve Marino tarafını tutmayı reddederek yeraltı dünyasına adım attım.

Luca, Yeraltı Dünyası'nı biliyor. Babam ona onlara katılma şansı verdi ama o kabul etmedi. Bir şekilde Luca, Omni'nin gazabından kimsenin başaramadığı şekilde kurtuldu. Yeraltı Dünyası'nı öğrenip de yemin etmeyi reddetmek, ölmeden mümkün değil.

O, savaşı sürdürmeyi tercih etti. Eğer etmeseydi, yeraltı dünyasını seçerdi. Bu yüzden benim tehlikeli, dengesiz ve manipülatif olduğumu söyleyecek. Zara'ya ona zarar vereceğimi söyleyecek.

Yapmayacağım. Zara, hiç sahip olmadığım kız kardeşim oldu.

Çok yüksek sesle küfrediyor, çok yüksek sesle gülüyor ve çok şiddetli seviyor. Sean için düşünmeden kendini kurşunun önüne atardı. Ama biliyorum ki benim için de aynısını yapardı.

Yani, ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Ama Luca buna asla inanmayı seçmeyecek. Onun hikayesinde sadece Marinolar ve diğer herkes var. Bu yüzden beni, Zara'nın hayatta kalmak istiyorsa hayatından çıkarması gereken bir tehdit olarak göstermeye devam edecek.

Omuzlarımı düşük tutarak, başımı öne eğerek, saçlarım yüzümü bir perde gibi sararak sütundan uzaklaşıyorum. Çok zaman geçiyor ve huzursuzlanıyorum. Sonra telefonum iki yeni mesajla titriyor.

Zara: Babam burada. Çok terbiyesiz davranıyor.

Zara: Senden bahsetmeyi bir türlü bırakmıyor.

Ben hareket edemediğim üçüncüsü belirliyor.

Zara: Ona, eğer bu davranışına son vermezse onu balkondan aşağı atacağımı söyledim. Kabul ediyor musun?

Gülümsüyorum ve kahkahamı zor tutuyorum.

Ben: Başka zaman görüşürüz. Onunla iyi eğlenin.

Zara: Özür dilerim. Daha sonra ararım.

Lobiden çıkıyorum ve soğuk rüzgar yanaklarımı yakıyor.

Ben kaldırıma varmadan önce Vito siyah SUV'den fırladı.

Cassian, duruşu gergin bir şekilde yolcu koltuğundan indi, gözleri etrafı tarıyordu, sanki aniden işinin ne olduğunu hatırlamış gibiydi.

Çok geç.

"Valentina," diye selamlıyor Cassian, sesi sakin bir şekilde.

"Yapma," diye sözünü kestim. İçimde, kış rüzgarından daha sıcak bir öfke kaynıyordu.

Cassian irkildi. "Bir daha olmayacak."

"Böyle bir şey hiç olmamalıydı. Bir kere olması bile beni öldürmeye yeter. Beni tekrar etmeye zorlamayın," diye çıkıştım.

Çenesi kasıldı ama bakışlarını aşağı indirdi. "Anladım."

Arka koltuğa kayarak geçtim.

Vito kapıyı yavaşça kapatır, sonra sürücü tarafına geçer.

Cassian öne geçiyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Kirill's," diye duyuruyorum, sonra da mesaj atıyorum.

Ben: Konuşmamız gerekiyor. Evde misin?

Kirill: Evet. Buraya gel.

Vito arkasına bakmadan motoru çalıştırıyor. Trafiğin arasından geçerken şehir ışıkları camlara yansıyor.

Gözlerim dümdüz ileriye bakıyor, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Aklım Luca, Zara, ölmüş anne babam ve koltuğumu kazanmamı kolaylaştırmayan Omni'de dönüp duruyor. Bir de Vito ve Cassian var, artık onların beni güvende tutabileceğinden emin değilim.

Kirill'in binasının önüne geldiğimizde, Vito arabadan atlayıp kapımı açtı.

Kaldırıma adımımı attım ve lobiye girdim. Güvenlik görevlisi bana başıyla selam verdi. Asansör kapıları anında açıldı. Asansöre bindim ve sorunsuz bir şekilde çatı katına çıktım. Kapılar açıldığında Kirill'in mekanına girdim.

Michigan Gölü'ne bakan devasa cam duvarın önünde duruyor. Akşam bulutları uçsuz bucaksız suyu karartmıştı. Şehir ışıkları kıyı boyunca parılıyordu. Kar taneleri kül gibi camın üzerinden süzülüyordu.

"Bir aşağı bir yukarı yürüyorsun," diye usulca söylüyorum.

"Öyleydim," diye yanıtlıyor sesi uzak bir tonda. "Artık değilim." Sonunda omzunun üzerinden bakıyor. Taş ve gölgeden oyulmuş, okunması güç bir ifade takınmış. Bu, yetişkin erkeklerin bile sormadan günahlarını itiraf etmelerini sağlayacak türden bir yüz. Ama gözlerinde daha yumuşak bir şey de var.

Artık bana hep aynı bakışı atıyor. Brax'le bir görevi tamamlamam gerektiğinde de aynı ifadeyi görüyorum.

Kirill, "İyi misin?" diye soruyor.

Onun asıl sorduğu şeye cevap vermeyi görmezden gelip ona yaklaşıyorum. "Hayır. Cassian, Luca'nın Zara'ya gideceğini bilmiyordu. Luca asansöre binene kadar beni uyarmadı. Brax hakkındaki işaretleri kaçırdı. Başka şeyleri de kaçırdı. Odak noktasını kaybediyor ve buna tahammül edemem."

Kirill daha yakından bakıyor. "Onun yerine başkasını mı istiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Hayır. Onun yerine başkasını bulmalıyım. Temel tehditleri öngöremiyorsa, bir yükten başka bir şey değil. Daha iyi birine ihtiyacım var."

Çenesini sıkıyor.

"Vito neden hâlâ beni arabayla götürüyor? Aylar önce yeni bir şoför istemiştim," diye devam ediyorum.

Çenesi seğirdi. "Omni isteğinizi reddetti."

Midem alt üst oldu. "Neden?"

Bana dik dik bakıyor.

Kalp atışlarım düzensizleşti. Acı ve boş kahkaham etrafımızda yankılandı. "Elbette yaptılar. Kızıl Saat'te damgaladıkları kıza neden destek versinler ki? Ona neden yetenekli korumalar versinler?"

Kirill kıpırdanır. Ağırılığı altında zemin titrer. "Valentina—"

"Hayır. O ses tonunu kullanma," diye sertçe uyardım.

"Hangi ses?" diye soruyor sessizce.

"İşte o. Acıma duygusuyla dolu olan."

Gözleri daha da yumuşadı. "Bu acıma değil, anlayış."

"Ve acıma duygusu," diye ısrar ediyorum.

Odanın bir ucundan diğerine bakıyoruz, uzun bir dostluk geçmişi ve yara izleriyle dolu bir ten.

Yavaşça başını salladı. "Titreyerek içeri girdin."

"Titremiyorum."

"Yüzün solgun."

"Üşüyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Sözler beni adeta kasıp kavuruyor. Çenemi kaldırıyorum. "İyiyim."

Gözlerini kırpmadan beni inceliyor. "Öyle misin?"

Bu soru, her ne pahasına olursa olsun kaçındığım bir noktaya isabet ediyor. Boğazım düğümleniyor. "Endişelenmenize gerek yok. İyi olduğuma güvenmenizi istiyorum."

"Önemsediğim insanları kontrol etme hakkım var," diye yanıtlıyor.

"Öyle söyleme," diye fısıldıyorum.

"Ne gibi?"

"Sanki kırılabilirmişim gibi."

Oda birdenbire sessizleşiyor.

"Kızıl Saati atlattın." Sesi alçalıyor, saygılı bir tonda, tüylerimi diken diken ediyor. "Kırılmazsın. Ama acı çekiyorsun."

Midem kasılıyor. Sesim titriyor. "Lütfen dur."

Aramızda uzun, ağır bir sessizlik çöker. O kadar yoğundur ki, boğulmaya neden olur.

Kendimi doğrultup, kalan son onurumun da yerine oturmasını sağlıyorum.

"Yeni bir şoför ve yardımcıya ihtiyacım var. Becerikli kişiler, yük olmayacak kişiler."

Kirill doğruldu, çenesini sıktı. "En yüksek tavsiyelerimle bir talep daha ileteceğim."

"Bazen, bu kararları veremiyorsanız kral olmanın ne anlamı var diye merak ediyorum," diye patladım ağzımdan.

Yüzü karardı. "Katılıyorum," diye mırıldandı.

Bir an ona dik dik baktım, sonra "Sonra görüşürüz" dedim ve gitmek için döndüm.

"Valentina—"

"İyiym dedim," diye tersledim arkamı dönerek.

Uzun ve yavaş bir nefes veriyor, sanki peşimden koşup koşmayacağına ya da bir geceliğine kendi kendimi yok etmeme izin verip vermeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Ama kapıya doğru döndüğümde beni durdurmak için hareket etmiyor.

Asansör arkamdan kapanır kapanmaz, onun endişesinin ağırlığı ciğerlerimi ezdi. Asansör her katta durdu, çoğu boş olmasına rağmen. Her saniye incecik geçti, altın renkli kapılar her açıldığında daha da boğucu geldi.

Dışarı çıktığımda Vito çoktan kapıyı açık tutuyordu. Cassian ön koltukta oturuyordu.

Arka koltuğa oturuyorum ve çok uzun zamandır ilk defa, içinde oturduğum arabanın müttefiklere mi yoksa düşmanlara mı ait olduğunu bilmiyorum.

"Eve," diye emrediyorum.

Vito trafiğe karışıyor. Chicago silüeti gözlerimizin önünden hızla geçiyor. Lakeshore Drive'a dönüyoruz, farlarımız yanımızdaki karanlık suyu aydınlatıyor. Elimle kucağıma dokunuyorum ve yüzüklerim karnıma sürtünüyor. Bu donuk his, utancımın yeni bir hatırlatıcısı.

Eve geldim, daireme girdim ve donup kaldım.

Brax, elleri cebinde, omuzları gergin bir şekilde oturma odamın ortasında duruyor. Kirill'in bana diktiği aynı bakışları bana dikiyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Aramızda bir yara gibi uzanan bir sessizlik var.

Kapıyı kırıyorum. "Burada ne işin var?"

Elinde bir zarf tutuyor. Alaycı bir ses tonuyla, "Bunu sana vermem gerekiyor. Anlaşılan Omni beni kendi kişisel ayak işlerini yapan uşakları sanıyor," diyor.

"İçinde ne var?" diye soruyorum.

Çenesini kasarak omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bana kapıdan kapıya teslimattan daha karmaşık bir şey emanet etmiyorlar."

"Güveni kazanmalısın," diye hatırlatıyorum ona.

Homurdanır. Yüzündeki öfke yeni bir alev gibi belirginleşir.

"Daha iyi olacak," diye daha yumuşak bir ses tonuyla karşılık veriyorum.

Yüzünde şok ifadesi vardı. "Onların sana yaptıklarından sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Nefesim kesildi. Yüz ifademi sertleştirdim. "Hâlâ burada durmanızın başka bir sebebi var mı?"

Bir an beni inceledi ve içim titredi. Sonra başını salladı. "Yok canım. Merak etme, Minx. Yolundan ekilirim." Yanımdan geçip gitti.

"Brax—"

"Ben de oradaydım," diye tısladı, bana doğru dönerek.

Gözlerimi kırpıştırıp kısa kısa nefesler alıyorum. Bu beni sakinleştirmiyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Sesim titriyor. "Bunu konuşmayacağız."

İçini ekti.

Kapının tıkırtısını duyana kadar gözlerimi kapalı tutuyorum, sonra yavaşça açıyorum. Kendime gelip boş zarfa bakıyorum.

Bu nedir?

Mektup aacağımı alıyorum, mührün üzerinden kaydırıyorum ve içinden onlarca fotoğraf çıkarıyorum.

Her birinde Luca ve ben varız. Ben eksik dişli, asi kıvrıcık saçlı ve güneş yanığı yanaklı bir ocuğum. İlk dişim çıktı ve örgülü saçlarım ve tt eteğim var. Doğum gnm ve Luca Amca'nın kucağında oturup mumları flyorum.

Bunları kim gönderdi?

Nefesim kesiliyor. Her görüntü beni paramparça ediyor ve engelleyemedi ilk hıçkırık geliyor.

Brax

Birkaç Ay Sonra

Sean'ın çatı katına vardığımda, taş çatlatabilecek bir ruh haline girmiştım. Bitmek bilmeyen görevlerle dolu berbat birkaç ay geçirdim. O'Malley işimi bitirir bitirmez, Yeraltı Dünyası açıklama yapmadan emirler veriyor.

Maskelerin, onları takan insanlardan daha çok şey anlattığı sayısız toplantıya katıldım. Bana anlamadığım görevler, sorgulayamayacağım işler veriyorlar ve o gümüş kafatası kılıklı heriflerden biri bana bir saniyeden fazla baktığında elimde sızlayan bir damga bırakıyorlar.

Bu gece, üç saatten fazla uyuduğumdan beri on iki gün geçti. Son siparişim iki gün önceydi. Telefonumu açar açmaz, nerede olduğuma dair cevapsız mesajların hepsini gördüm. Ve Finn, ikizlerin doğum partisini neden kaçırdığımı öğrenmek için defalarca talepte bulundu.

Bütün bunlar hayal kırıklığımı daha da artırdı. Tıpkı Zara'nın doğum sancıları başladığı zamanki gibi. Doğum odasının dışında soğuk kahve, puro ve saçma şakalarla bekliyor olmalıydım. Bunun yerine, Omni beni yerde çukur kazmaya zorladı. Bu yüzden ikizlerin doğumunu kaçırdım ve sonrasında tam anlamıyla bir sorgulama yaşandı.

Yani, çok yorgun olmama rağmen eve geliyorum, duş alıyorum ve birkaç hafta önce aldığım hediye alıyorum.

Daha iki aylık oldular bile ve ben onları henüz görmedim bile.

Sean'ın lobisine girdim ve kiraz çiçekleriyle dolu ağacın önünde durdum. Derin bir nefes alarak kokuyu içime çektim, sonra ana odaya doğru yürürken "Bu çiçekler nerede?" diye seslendim.

Dünya durmuş gibi midem düğümleniyor. Kalp atışlarım acı verici bir şekilde seğiriyor, sanki biri kalbimi tutup sıkıyormuş gibi.

Valentina, sanki oraya aitmiş gibi, kocaman köşe koltuğunda oturuyor; vücut hatlarını neredeyse yasaklanacak şekilde saran kısa siyah bir elbise giymiş, saçları topuz yapılmış, bir elmas küpesi ışığı yansıtıyor. Ama beni etkileyen ne elbise, ne topuklu ayakkabılar, ne de bacaklarının çapraz duruşu.

İkizleri kucağına almış, minik başları göğsünde dururken, Zara'nın söylediği bir şeye gülüyor.

Güzel. Aylardır onun gülümsemesini ya da kahkahasını duymamıştım, Kirill'in çatı katındaki kısa bir olay hariç; orada bana takıldı ve ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Ama sonra Kirill'den "büyümek" ve "Valentina'yı tanımak" konusunda ders almak zorunda kaldım.

Zara gülümseyerek, "Brax," dedi.

Valentina gözlerini bana dikti. Kahkahası anında kesildi, omurgası dikleşti.

Kan dolaşımım, her yere taşan, çalkalanmış bir gazlı içecek kutusuna dönüşüyor.

"Neredeydin?" diye sordu Sean, görüş alanına girerek.

Bakışlarımı Valentina'dan kaçırdım, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım ve soruyu geçiştirdim. "Bunu cevaplamayacağımı biliyorsun."

Sean'ın yüzünde suçluluk ve endişe belirdi. "İyi misin?"

O her zaman aynı şeyi soruyor.

"Elbette öyleyim" diye iddia ediyorum.

Hediye poşetini sehpanın üzerine bırakıp kanepeye geçtim. Kendimi, her şeyin değiştiği geceden beri ne Valentina'nın ne de benim başa çıkmadığımız, kaynayan bir gerilimin içine attım.

Yanına oturduğum anda vücudu kaskatı kesildi. Bacaklarımız bir anlığına birbirine değdi. O hafifçe yana kaymadan önce midemde bir gerilim hissettim.

Onu takip ettim, bebeklere daha da yaklaştım ve kendi kendime "Aman Tanrım" diye mırıldandım.

Hayatımda hiç bu kadar küçük ya da bu kadar korkutucu birini görmemiştim.

Valentina'nın sol kolundaki, yumruğunu yanağına yakın sıkmış, dudaklarını hafifçe aralamış halde uyuyor. Sağ kolundaki ise kıpır kıpır, burnunu kırıstırarak sanki hoşnutsuzluğunu belli edecekmiş gibi davranıyor.

Zara kanepenin diğer ucundan gülümseyerek, "Willow ve River ile tanışın," dedi.

Boğazımı temizleyip sııttım. "Tanrıya şükür ki sana benziyorlar."

Zara başını geriye atıp kahkaha attı. "Herkes bunu söylüyor."

"Bu doğru," diye onayladı Sean, o da aynı genişlikte gülümseyerek.

Willow'un yanağına parmağımı gezdiriyorum, sanki bu an normalmiş ve bebekleri tutan kadınla aramda hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorum.

"Çok kıymetliler, değil mi?" diye soruyor Valentina yumuşak bir sesle, onlara sevgiyle bakarak ve sanki onları korumak için yaratılmış gibi onları kucaklayarak.

İçimde alışılmadık bir şey kıvrılıyor. Bu, Yeraltı Dünyası altımızdaki zemini söküp atmadan önce bile ona karşı hissettiğim o keskin, istenmeyen çekim değil. Ne de suçluluk ya da öfke. Kabul etmek istemediğim yumuşak bir şey bu ve onun bir Abruzzo olduğunu hatırlamam ne kadar gerekse de, o lanet ritüelden beri her şey değişti.

Ona gülümsüyorum, savunma mekanizmasını bir kenara bırakmış halini görmek hoşuma gidiyor, ama bu gülümseme kısa sürüyor.

Zara neşeli bir şekilde, "Birini tutmak ister misin?" diye sordu.

Sean gerildi. "Ellerini yıkamamış."

"Pis değilim," diye homurdanıyorum.

"Gidip yıkayın. Uğraşmaya değer," diye öneriyor Valentina.

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Mutfak lavabosuna doğru yöneldim ve ameliyata hazırlanıyormuş gibi ovmaya başladım.

Valentina'nın yanına oturup River'a uzanıyorum.

Sean, sanki elimde bomba varmış gibi etrafımda dolanıp, "Kafasının arkasını tutmalısın," diye uyarıyor.

River'ı kucağıma alıp ona, "Bu kucağıma aldığım ilk bebek değil," diye hatırlatıyorum.

Zara, "Bebeklerle her zaman iyi anlaşıyordun," diye onaylıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve sonra mırıldanıyorum, "Yakışıklı bir O'Malley'sin, değil mi küçük adam?"

Kollarımın arasında hafifçe geriniyor, minik ağzı büzülüyor.

Zara, "Herkes bağırıp çağırıyordu. Görünüşe göre senden hoşlanıyor," diye bilgilendiriyor.

Bir süre o garip baloncukta kalıyoruz, beslenmelerden, bezlerden ve Sean'ın doğum odasında neredeyse nasıl bayıldığından bahsediyoruz. Derin bir şey yok. Tehlikeli bir şey yok. Sadece Valentina ile aramızda geçen, sanki tarihten ödünç alınmış bir parça gibi hissettiren, yeni konular arasında birbirimize gizlice bakışlar attığımız sıradan bir sohbet.

Zara sonunda ayağa kalkar. "Valentina, gel de bebekleri yere indirmeme yardım eder misin?"

Başını sallıyor, River ile birlikte kanepeden kalkıyor, elbisesi uyluklarının üzerinden öyle bir şekilde kayıyor ki, bunu takip etmemeye çalışıyorum.

Zara, Willow'u benden alıp onları bebek odasına götürüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum ona.

Kaşlarını kaldırarak, "Baba olmak mı?" diye sordu.

"Evet."

"Bu gerçekten çok korkutucu," diye itiraf ediyor.

Kıkırdıyorum. "Tahmin edebiliyorum."

Sean nefes verip yüzünü ovuşturdu. "Biliyor musun, bunu daha az korkutucu hale getirecek şey ne olurdu? Omnis'lerin Fiona hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştirebileceğimi bulabilseydim."

İçimden bir şey koptu. "İnanılmaz, onu Kirill'le evlendirecekler."

Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Zara ve ben her şeyi denedik. Hiçbir şekilde geri adım atmıyorlar. Kız kardeşimi kraliçe olarak ve Kirill'e bağlı olarak istiyorlar."

Kirill'in yara izleriyle dolu yüzü beliriyor. Burnumu kırıstırıyorum. "Hiç onun tipi değil."

Sean çenesini sıkarak birkaç adım ileri geri yürüdü. "Daha fazla zorlarsam, masayı sorguladığımı düşünecekler. Bebekler doğduktan sonra bunu göze alamam."

Öne doğru eğildim, kollarımı dizlerime koydum ve ekledim: "Fiona'nın, ona söz verdiğini öğrendiğinde nasıl hissedeceğini bir düşün."

Birdenbire durdu, sonra da sert bir şekilde, "Öyle söyleme." dedi.

"Başka nasıl söyleyebilirim ki? Sen de kabul ettin," diye hatırlattım ona.

Burun delikleri genişledi. "Başka seçeneğim yoktu Brax. Zara'yı öldüreceklerdi. Ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Evet, evet," diye mırıldandım, parmağımı çıtlatarak. "Biliyorum. Ama bu, Fiona'nın bunu öğrendiğinde aklını kaybedeceği gerçeğini değiştirmiyor."

Yüzünü buruşturdu. "İşte bu yüzden onu sakinleştirmek için yardımına ihtiyacım var."

Homurdandım. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Zara "Ne yapalım?" diye sorar ve kadınlar bebegsiz bir şekilde ortaya çıkarlar.

Sean, yüzünde yeni bir suçluluk duygusuyla, "Fiona'nın sakın kalmasına yardım et," diyor.

Zara'nınki de hemen onunkiyle eşleştı. Kaşlarını çattı ve dudağını ısırđı.

Valentina'nın telefonu masanın üzerinde dönerek tahtaya sürtünerek ses çıkarıyor. Telefonu alıyor. Mutlu ifadesi kayboluyor.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

"Gitme vakti geldi," diye bildiriyor.

İnleyerek, "Daha yeni şehre döndüm," dedim.

Omuz silkerek, "Gündemi ben belirlemiyorum," dedi.

"Öyle duydum," diye mırıldanıp kapıya doğru yöneldim ve arkamdan seslendim, "İkiniz de çok güzel bebekler dünyaya getiriyorsunuz."

"Teşekkürler," diyor Zara.

Sean, "Kendinize dikkat edin," diye ekliyor uyarıcı bir tonda.

Arkama şöyle bir baktım. "Sonra görüşürüz."

Valentina ve ben koridora çıkıyoruz. Acımasız bir sessizlik oluşuyor, ama bu yeni bir şey değil. Aylardır süren bir sessizlik, mesafe ve aramızdaki çatlakları açacak her şeyden kaçınma haliydi bu.

Bakışlarını sabit bir şekilde ileriye dikti. Topuklarının mermer zeminde çıkardığı hafif tıkırtı sesi duyuldu.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, kalbim normalden daha hızlı atıyor. Söyleyecek çok şey var ama onun kendini kapatmadan nasıl bahsedeceğimi bilmiyorum. Ve her şey yolundaymış gibi davranmak istese de, biliyorum ki yolunda değil.

Olamazlar. Oradaydım, ona vermeye can attıkları cezaya bizzat şahit oldum.

Asansör kapıları arkamızdan kayarak kapanıyor ve betondan daha kalın bir sessizliği içine hapsediyor. Valentina ileriye doğru bakıyor, acıyı bağıllık sanan insanlar tarafından paramparça edilip yeniden dikilmiş gibi davranmamaya çalışıyor.

Asansör vızıldayarak yere doğru iniyor. Lobideki kapılar açılıyor ve binadan çıkıyoruz.

Vito yolcu kapısının yanında bekliyor. Bana kaşlarını çatıyor.

Ben de aynı ifadeyle karşılık verip Valentina'nın yanına yanaştım. "Nereye gittiğimizi söylemek ister misin?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Sanki ben biliyormuşum gibi," dedi.

İçimden dramatik bir şekilde iç çektim, sonra arabaya geri oturdum. On dakika sonra özel havaalanındaydık. SUV, siyah bir jetin yanındaki merdivenlere yanaştı. Hiçbir şey söylemedik ve uçağa bindik.

Uçağın içinde loş ışıklar yanıyor. Bize bakmayan bir hostes var. Kapalı kaptan köşkü, pilotun içeride olup olmadığına dair hiçbir ipucu vermiyor.

Valentina pencere kenarına oturuyor, emniyet kemerini sıkıca bağlıyor ve vücudunu yana doğru çeviriyor.

"Mesaj alındı, Minx," diye mırıldanıp karşısındaki koltuğa oturdum, sonra başımı geriye yasladım. "Tehlikeli bir yere doğru yürüdüğümüzü bilmek güzel olurdu."

Bakışlarını aniden bana çevirdi, sonra aynı hızla başka yöne çevirdi. "Her zaman tehlikeli."

Motorlar kükrüyor. Merdivenler uçaktan uzaklaşıyor ve kabin titriyor.

Tekrar deniyorum. "Val—"

"Yapma," diye uyarıyor sessizce, yenilgiyi kabul etmiş bir sesle.

Ben de sustum.

Sonunda yorgunluk galip geldi ve ben de uykuya daldım; onu damgalarlarken çıkardığı boğuk çığlıkların anlık görüntüleriyle dolu, sık ve huzursuz bir uykuya daldım. Uyandığımda çenem o kadar sıkı kenetlenmişti ki dişlerim ağrıyordu ve tekerleklerin yere çarpma sesi geliyordu.

Valentina kemerini çözüp ayağa kalktı.

Takip ederim.

Uçaktan inip turuncu renkte titreyen apliklerle aydınlatılmış dar bir koridora giriyoruz. Hava toprak, is, eski taş ve daha soğuk bir şeyin kokusunu taşıyor.

Bizi oradan aşağıya doğru götürüyor, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan birkaç kapının yanından geçiyoruz. Geçit o kadar çok kıvrılıyor ki yönümü kaybediyorum.

"Burası neresi?" diye sordum sonunda.

"Soru sormayı bırak Brax. Ve unutma, her zaman dinliyorlar ve izliyorlar," diye uyarıyor.

İliklerime kadar bir ürperti hissettim. Onun uyarısına uyarak kayıt cihazı aradım ama hiçbir şey göremedim.

Kadın, yanındaki duvara vidalanmış iki ahşap menteşesi olan ağır metal bir kapının önünde durur. Bir askıda, aynı renkte saten bir göz maskesiyle birlikte koyu kırmızı bir tanga asılıdır. Diğerinde ise siyah bir smokin ceket, ütülü beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve kırmızı, parıldayan bir kurukafa maskesi asılıdır.

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Önüne geçip kapıyı bloke ettim. "Ne haltların içine giriyoruz biz?"

Yanımdan geçip askıdan tanga külotu kaptı. "Bilmiyorum."

"Öyleyse nereye gideceğinizi nasıl bileceksiniz?"

"Bilmiyorum dedim, Brax." Sesi hafifçe titredi. Yutkundu, gözlerimden kaçındı. "Bu gündemde yoktu. Çağırdım. Tıpkı senin gibi."

Çağrıldı.

Çünkü onlar benim sahibim.

Onlar öyle yapmıyorlar.

Ben daha bir şey söyleyemeden, elbisesinin altına uzandı. Siyah külotunu çıkardı ve kırmızı tanga iç çamaşırını giydi, sonra da içine iyice girdi.

"Ne bekliyorsun? Giyin!" diye emretti.

Başımı sallıyorum ama dönüp gömleği askıdan alıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, smokini giyiyorum, sonra da dönüyorum.

Ağzım sulanıyor.

Elbisesi ayaklarının dibinde toplanıyor. Belinin kıvrımı güzelce aşağı doğru iniyor ve kalçalarının arasında ince bir saten şerit görünüyor. Arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açıyor ve elbisesinin yanına bırakıyor.

Kendinden emin bir şekilde dönüyor, başı dik, ancak duvar lambasının ışığı kırılğanlığının bir parıltısını yansıtıyor.

Gözlerim, gövdesini ve göğsünü boydan boyaya saran beyaz V şekline kayıyor.

Kasılıyor.

Gözlerimi onun gözlerine çevirdim. "Hâlâ çok güzelsin, Minx."

Yüzüne yayılan utanç ifadesi beni derinden sarsıyor. Göz maskesini takıp, "Maskeni tak," diye emrediyor.

Kafatası maskesine şöyle bir göz atıyorum ve Sean'ın babasının, temsil ettiği bu içi boş, ruhsuz, çarpık imparatorluğu yaratırken ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Lütfen takın," diye yalvarıyor.

Çenemi sıkıyorum ve yüzümü ona doğru kaydırıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Üzgünüm. Yeraltı dünyası beklemez." Metal kapıyı açar.

Kemiklerimi titreten, derin bir "Oooooohhhhhmmmm" sesi yankılanıyor. Taş sütunlardan sekip ılık gece havasına karışıyor. Gökyüzü yıldızlarla dolu, dolunay var ve hayranlıkla etrafıma bakıyorum.

Burası devasa bir açık hava arenası. Binlerce maskeli figür, smokin giymiş ve ellerinde meşaleler tutarak çevrede duruyor. Kadınlar, Valentina'ninkine benzer uzun, kırmızı elbiseler ve süslü göz maskeleri takıyorlar.

Sloganlar giderek daha da yüksek sesle atılıyor.

"Oooooohhhhhmmmm. Oooooohhhhhmmmm."

Ortada devasa bir sahne var. Üzerinde sadece iki çelik masa bulunuyor. Biri düz, uzanmak için tasarlanmış. Diğeri ise iki kişilik bir masa. Benimkine benzer siyah deri önlükler ve maskeler giymiş iki dövme sanatçısı, makineleri parıldayarak, iğneleri hazır bir şekilde bekliyor. İki kişilik masada oturanın karşısında boş bir sandalye var.

Siyah bir cübbe giymiş ve siyah bir kurukafa maskesi takmış bir adam öne çıktı. Sesi gürledi: "Kırmızı Mühür Törenine hoş geldiniz."

Kanım buz gibi donuyor.

Şimdi bize ne yapacaklar acaba?

Valentina o kadar hafifçe irkildi ki, başkası fark etmezdi ama ben fark ettim.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

Siyah cübbeli adam yaklaşıyor.

"Ona dokunma!" diye hırladım.

"Valentina, yerini al. Brax, sandalyeye otur," diye emrediyor.

"Neler oluyor?" diye sordum ona.

Zoraki bir gülümseme takındı. "Bir üst seviyeye çıkıyorsun. Kafatasın rengini alıyor. Sorun yok. Git otur."

Masum gibi geliyor ama biliyorum ki yeraltı dünyasında hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Bu yüzden birden, "Ya sen?" diye soruyorum.

Başını kaldırdı. Sesi cesur geliyordu. "Ben de renk görüyorum. Otur, Brax." Daha büyük masanın yanına gidip üzerine uzandı.

Bu beni çok etkiledi.

"Onun işaretini mi boyayacaksın? Bu onun için inanılmaz derecede acı verici olacak!"

"Brax, sorun yok. Otur lütfen," diye tekrar yalvardı.

İçimdeki savaş çok şiddetli bir şekilde sürüyor.

"Sakın sorun çıkarmayın," diye yalvarıyor.

Oturuyorum. İstedğim için değil, oturmazsam ona ne yapacaklarından korktuğum için.

Dövme sanatçısı eldivenlerini takıyor. Elimden tutup, "Sakin tut," diyerek elimi sabit tutuyor. Makine vızıldayarak çalışmaya başlıyor ve kırmızı mürekkeple kafatasını işliyor.

Kolumda dalgalanan bir acı hissediyorum. Dişlerimi sıkıyorum, bu hisse alışkınım çünkü ilk dövmem değil. Ama sonra bakışlarımı Valentina'ya dikiyorum.

Çelik masanın üzerinde yatıyor, parmak boğumları bembeyaz olana kadar kenarlarını sıkıca kavriyor. Nefes alışverişi hızlanıyor ve göz maskesinin altında büzülüyor, bu sırada V harfinin üzerine kıpkırmızı mürekkep bulaşıyor.

"Bırak onu," diye homurdandım ayağa kalkmaya çalışırken.

Eller beni tekrar yere itti. Maskeli bir adam, "Bir daha kıpırdama," diye uyardı. Bir bıçak boynumun yanına kaydı. Başka bir adam da onunkinin yanına bir bıçak daha dayadı.

Bok.

Kafatasımı boyadıkları süre boyunca, iğnenin onun düğümlü derisini nasıl boyadığını izledim.

Vücudunun her katmanını soyup açıyorlar, mürekkep en mahrem yerlerine kadar işliyor, o ise orada, yüzlerce maskeli yabancınn gözü önünde yatıyor. Tüm vücudu kaskatı, parmakları masanın kenarına kenetlenmiş. Dudaklarını o kadar sert ısıyor ki kanıyor. Sessiz gözyaşları şakaklarından aşağı, saç çizgisine doğru süzülüyor.

Benimkini bitirdiklerinde, yerimden kalkmamam söylendi.

Saatler geçiyor. Kırmızı mürekkep yavaşça vücuduna yayılıyor, her kıvrımı, her çukuru dolduruyor, ta ki kızıl renk parlak, şiddetli ve herkesin görebileceği şekilde aleni bir hal alana kadar.

İlahiler hiç durmuyor, bazen hızlanıyor, bazen yavaşlıyor.

Valentina, tek bir ses bile çıkarmadan, çektiği her saniye acıya katlanıyor.

Gözlerim daralıyor. Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyor ki diş etlerimde bile hissediyorum. Boğazımda ham bir öfke tırmalıyor. Makineler sustuğunda, sırlıklam terlemiş, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Dövme sanatçısı iğnesini indiriyor. Boğazına bıçak dayayan adam onu oturur pozisyona getiriyor, sonra da masadan inmesine yardım ediyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama bacakları titriyor.

İleri atıldım ve yere düşmeden onu yakaladım.

Başını omzuma yasladı, nefesi titriyordu. "Sakın... hiçbir şey söyleme."

Çenemi sıktım ve beline bir kolumu dolayarak, çıplak teninin olabildiğince büyük bir kısmını korumaya çalıştım.

"Geri çekil, Brax!" diye emretti siyah cübbeli adam.

"İşlem tamamlandı. Bizi bırakın." diye haykırdım.

"Tören henüz tamamlanmadı," diye duyurdu.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu. Dişlerimi sıkarak, "Bizden başka ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Senden mi? Hiçbir şey. Valentina, git X işaretinin üzerinde dur," diye talimat veriyor.

Sahnenin ortasındaki X işaretine göz atıyorum.

Valentina gözlerini sıkıca kapattı, sonra derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı. X işaretinin üzerine adım attı.

Cübbeli adam ellerini kaldırır. "Kırmızı Mühür tamamlandı. Kan ve sadakat bağını yenileyin!"

Arena o kadar çabuk bir sessizliğe büründü ki, tüylerim diken diken oldu. Yaklaşık bir dakika sürdü, sonra telaşlı fısıltılar başladı. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki, göğsümde titreşimler hissediyordum.

Valentina, elleri titreyerek, kalabalığa dik dik bakıyor.

Hemen yanına koştum ve elini tuttum.

Bana bakıyor.

Elini sıkıyorum ve dümdüz ileriye bakıyorum.

Fısıltılar dinmiyor ve uzayıp gidiyor, ta ki tek bir şey netleşene kadar. Bu gerçek, içime iyice yerleşiyor.

Bu lanet olası yeraltı dünyasının tamamını yerle bir edeceğim.

Valentina

Fısıltılar durmuyor. Tenimde sürünüyorlar, kaçamadığım utancım için yeni birer tutuşturucu görevi görüyorlar.

Bu günün geleceğini biliyordum. Yaralı etimi kıpkırmızıya boyayıp, asla gizlenemeyecek olan o izi kalıcı hale getirmeleri sadece zaman meselesiydi. Ve onu her gün aynada göreceğim. Onu gizlemek için ne giyersem giyeyim, Yeraltı Dünyası'nın üyeleri onu asla unutmayacak. Bana bakan herkesin gözünde parıldayacak.

Annem ve babam çok hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Brax'ın mırıltısı taze bir öfkeyle doluydu. "Bu lanet olası Yeraltı Dünyası'nın tamamını yerle bir edeceğim."

Ona susmasını söylemek istiyorum. Her zaman dinliyorlar ve havadaki her dalgalanmanın kulakları var. Ama ağzım açılmıyor. İçimdeki acı, iğne altında geçirdiğim saatlerden daha büyük ve konuşursam geceyi atlatamayabilirim.

Dünya kenarlarından bulanıklaşıyor ve bir anda biri bizi tünellere doğru itiyor. Arena arkamızda kayboluyor. Meşaleler sönüyor. Tezahüratlar susuyor.

İçimdeki her şey uyuşmuş. Hareket ediyorum ama ayaklarımı hissetmiyorum. Sadece Brax'ın belime kolunu dolayarak beni yırtıcılardan uzaklaştırması sayesinde ayakta durabiliyorum.

Koridora vardığımızda göğsümde bir şey sıkışıyor. Brax elbisemi giymeme yardım ediyor, sonra kendi kıyafetlerini giyiyor. Bana yol göstermeye çalışıyor ama dizlerim titriyor.

Düşmeden önce beni yakaladı, sonra da kaldırdı. Yüzümü göğsüne yasladım, saklanabilmeyi diledim.

Bunu asla başaramayacağım.

Duvar apliklerinin bulanık ışığı, ıslak bakışlarımın kenarından dans ederek tünellerde bizimle birlikte kıvrılıyor.

Brax konuşuyor ama ben söylediklerini anlayamıyorum.

Bilincimi kazandığım bir sonraki an, tanıdık oda parfümü kokusu. Ardından koltuğa oturduğumda deri yastığın bacaklarıma hafifçe değmesi.

Gözümü kırpıyorum.

Bir kere.

İki kere.

Her şey boğuk, bo distorted, sanki su altındayım ve dünya su üstünde. Altımdaki titreşim bile garip geliyor.

Pencereye bakıyorum ama aynayla kaplı. Yansımam bulanık. Gördüğüm tek şey, göğsümü lekeleyen, elbisemi yakıp benimle alay eden parlak, kıpkırmızı V harfi.

Brax yanıma yaklaştı ve yanağımı okşadı. "Valentina."

Dönüp ona bakıyorum. Yeni gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Kalp atışlarım başım dönecek kadar hızlanıyor.

Çenemden akan gözyaşlarını sildi ve "Eve geldik," dedi.

"Ev mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Şikago'dayım."

Kımıldamıyorum.

"Hadi gel," diye nazikçe söylüyor, sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni uçaktan indiriyor.

Uçaktan iner inmez yüzüme çarpan soğuk gece havası beni sadece bir anlığına kendime getiriyor. SUV'ye geri biner binmez cama bakıyorum ve yeni bir uyuşukluğa teslim oluyorum.

"Demek burada yaşıyorsunuz," diyor Brax sessizce.

Gözlerimi kırpıp evimde olduğumu fark ettim. Oturma odama şöyle bir göz attım ama gördüğüm tek şey kırmızı detaylardı.

Tıpkı V gibi.

Elim karnıma gidiyor. Kafatasımın kırmızı renkte olmasından eskiden çok gurur duyardım. Omni'ler, kuralların sınırlayamayacağı şekillerde tehlikeli olduklarını düşündükleri tek kişiler Yeraltı Dünyası üyeleridir. Şimdi ise bundan olabildiğince uzağım.

"Güzel bir yer. Çok şık," diyor Brax.

Bu sözler içimde bir şeyleri gıdıkladı. Keskin ve acı verici bir şey. Kendimi durduramadan en sevdiğim kırmızı vazoyu kapıp duvara fırlattım. Parçalara ayrılıp odanın öbür ucuna saçıldı.

"Vay canına!" diye haykırdı Brax.

Sesim zar zor çıkıyor. "Artık gidebilirsin."

"HAYIR."

Gözlerine bakmaya kendimi zorluyorum. Elim titreyerek kapıyı işaret ediyorum. "Git."

Başını salladı. "Asla."

Yutkunuyorum. "Brax..."

"Hayır. Kalıyorum, Minx." Kollarını kavuşturdu.

"Sen bilirsin," diye fısıldadım, bitkin düşmüştüm, içimde savaşıacak hiçbir şey kalmamıştı. Yanından geçip yatak odama girdim, sonra da yastıklarına bakarak donakaldım.

Evimin her yerini neden kırmızıya boyadım?

"Hadi yat," diye mırıldandı Brax arkamdan.

"Seni evime davet etmedim," diye hatırlattım ona.

"Ben de seni kendi evime hiç davet etmedim, Minx." Yatağa doğru ilerler, yorganı kenara çekerek kırmızı ipek çarşafı ortaya çıkarır. Kaşlarını oynatır. "Hadi gel. İçeri kay."

Bir adım daha yaklaştım, sesim titriyordu. "Lütfen eve gidin."

Elini arkama uzattı, elbisemin fermuarını açtı ve yere itti. "Yatağa gir," diye tekrarladı.

Göğsümdeki kırmızı mürekkep lekelerine şöyle bir baktım. Yeni gözyaşlarım oluştu, bu yüzden yorganın altına girdim ve yüzümü yastığa gömdüm.

Bir an için kendimi güvende hissediyorum. Sonra yatak çöküyor ve nefesim kesiliyor.

Brax yanıma kayıyor. Göğsü sırtıma yaslanıyor. Bir kolu belime dolanıyor, diğer kolu ise yastığının altına giriyor ve tüm vücudunu benimkine sarıyor.

Sesim titreyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Uyuyorum," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi boynuma değiyor.

"Brax—"

"Şşş. Sadece gözlerini kapat." Yanağımdan saçlarımı kenara itti.

İçimde bir şey çatlıyor. Aylardır orada olan ince bir kırık, sonunda baskı altında paramparça oluyor. Engelleyemeden göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Sonra bir tane daha. Birdenbire titriyorum, kaburgalarım ağrıyacak kadar şiddetli ağlıyorum. Ellerim yüzüme gidiyor ama hiçbir şeyi durduramıyorum. Kontrolsüz ve çirkin bir şekilde dışarı akıyor.

Boğazım düğümlendi, "Yaralıyım. Ben—" "Şimdi çok çirkinim."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Doğru değil."

"Doğru. Herkes gördü. Hepsi gördü—"

"Yeter." Sesi sert, buyurgan ama aynı zamanda şefkatli. "Çirkin değilsin. Kimliğini değiştirecek herhangi bir yaran yok."

"Artık nasıl görüldüğümü bilmiyorsun," diye fısıldıyorum çarşafların arasına.

Homurdanarak, "Elbette, gördüm. Bu gece seni baştan aşağı gördüm." dedi.

Midem bulanıyor.

Boynuma doğru fısıldadı, "Ve sen hâlâ gördüğüm en güzel kadınsın."

Daha da şiddetli ağlıyorum.

Yavaşça pozisyon değiştiriyor, beni ona doğru çeviriyor. Eliyle yanağımı kavıyor, başparmağıyla silmeye çalıştığından daha hızlı akan gözyaşlarımı siliyor.

Daha da yaklaştı, alnını alnıma değdirdi ve "Bana bak, Minx," diye emretti.

Yapamam. Burnum çok şiddetli akıyor.

Daha yumuşak bir sesle tekrar rica ediyor: "Bana bak."

Gözlerimi zorla açıyorum. Bakışları gölgelerin arasından geçiyor, aynı anda hem şiddetli, hem sıcak, hem de acı dolu.

"Sen güzelsin, güçlüsün ve son derece cesursun. Onların yaptıkları hiçbir şey bunu değiştirmiyor. Seni tanımlama gücüne sahip değiller."

Bir damla daha gözyaşı.

Başparmağıyla yakalıyor. "Bunu süper kahraman sembolünüz olarak düşünün," diye ekliyor.

"Ne?"

Sırıtarak, "Tüm süper kahramanların bir sembolü vardır. Tıpkı Wonder Woman'inki gibi. Ve herkes onun yaratılmış en çekici varlık olduğunu biliyor." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Tanrı bilir, sen de tıpkı Wonder Woman kadar çekicisin," diye ekliyor.

Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama kaçtı.

Dudakları seğirdi. "Tamam. Belki biraz daha da sıcak."

Titrek bir nefes alıyorum.

Gözleri gözlerimi arıyor, sanki sadece bakışlarıyla beni yeniden bir araya getirmeye çalışıyor. "Biliyor musun, sürekli ne düşünüyorum?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Ne?"

"Birinin bunca cehennemden geçip de tek bir kaşını kaldırarak dünyaya hükmedebilecek gibi görünmesini daha önce hiç görmedim." Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Dudaklarımı ısırarak nefesimi daha iyi kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Onları korkutuyorsun, Minx. Bu yüzden seni alt etmeye çalışabilirler ama asla başaramayacaklar," diye ilan ediyor.

Göğüs kafesimi içeriden bir sıcaklık sarıyor. "Beni her an ortadan kaldırabilirler," diye ağızımdan kaçırıyorum.

Başparmağı kulağımın yakınında tembelce daireler çiziyor. "Hayır. Onlar için çok değerlisin."

"Bunu neden söylüyorsunuz?" diye soruyorum.

Yaklaştı, burnu burnuma değdi. Nefesi dudaklarımın üzerinde sıcak ve sürekli bir hayalet gibi kaldı. "Onların işkencelerinden sağ kurtuldun. Çoğu kişi kurtulamazdı," diye yanıtladı.

Boynumda nabzım şiddetle çarpıyor.

Bakışları dudaklarıma indi. "Wonder Woman her zaman en sevdiğim kahraman olmuştur," diye mırıldandı.

Kalbim tökezliyor. "Brax—"

Aradaki mesafeyi kapatıyor, nefesimi kesiyor.

Dudaklarının ilk dokunuşu dikkatli, neredeyse saygılı. Bu bir talep değil, bir soru; devam edip etmemesi gerektiğini test ediyor.

Omurgamdan aşağıya kıvılcımlar uçuşuyor. Parmaklarım aramızdaki ipeğe kenetleniyor.

Başını yana eğip beni tekrar öpüyor, tıpkı tüm sabah yaptığı gibi ve her saniyesini değerlendirecekmiş gibi, yavaş ve acele etmeden.

İçimden bir ah çektim, bedenim bana ihanet etti, göğsüne gömüldüm. Beni kendine daha da yaklaştırdı, adeta kendine bağladı. Diğer eli yanağımdan boynumun arkasına kayd, parmakları saçlarımdan arasına girdi.

İnliyorum.

Öpüşmeyi derinleştiriyor. Dili dudaklarımdan arasında hafifçe geziniyor, bacaklarımdan arasında bir nabız atışı yaratıyor. Düşünmeden bacaklarımı aralıyorum.

İniltisi alçak ve boğuktu, dili dilime değdikçe bu ses tüm vücudumu titreştirdi.

Tenimin altında bir sıcaklık patlaması yaşıyorum. Gömleğine tutunuyorum, beni kendi ritmine sokmaya çalışırken bir şeye tutunmaya ihtiyacım var. Her yavaş, sarhoş edici dokunuş, ayak parmaklarımdan çarşafların altında kıvrılmasına neden oluyor. Her hareket bilinçli bir şekilde kayıyor. Aceleci ya da açgözlü hiçbir şey yok.

Sahne de seviştiğimiz gecenin tam tersi. Beni çok kıymetliymişim gibi öpüyor, sanki beni paramparça etmeye hazır ama bunu parça parça yapmaya da razı.

Bacaklarım birbirine bastırılıyor, keskin ve ısrarcı bir ağrı giderek artıyor.

Göğsü benimkine karşı daha hızlı inip kalkıyor.

Daha da yaklaşmaya çalışıyorum, daha fazlasını istiyorum, dizlerimin üzerine kalkıyorum, daha da yaklaşmak için kendimi aım değiştiriyorum.

Gömleği yara izleriyle dolu tenime değiyor.

Yeni bir şefkat duygusu patlak veriyor. Ta içime kadar işliyor. Ağzının içinde nefes nefese kalıyorum.

Eli sırtımdan aşağı kayarak belimin alt kısmında durdu ve beni yerimde tutarken bacaklarını iyice açtı. "Sakin ol," diye mırıldandı ama beni pmeyi bırakmadı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip sıkıca kavradım.

Sakalının hafif izleri çeneme sürtünüyor. Dişleri alt dudağımı hızlı ve acımasız bir şekilde ısırıyor. Sonra da yavaş bir yalamayla acıyı dindiriyor.

İnliyorum.

Sesi yutkunarak birkaç saniye daha beni daha sert öptü. Eli yan tarafım boyunca kaydı, başparmağı göğsümün dış kıvrımına dokundu.

Göğüs uçlarımla anında sertleşti. Utanç verici bir çaresizlikle, muhtaç bir ses ağzımdan kaçtı.

Nefesi kesik kesik geliyor.

Bir an için belimdeki kavrayışı sıkılaştı, kalçaları öne doğru bastırdı ve dili, tüm düşüncelerimi alan ham bir açlıkla ağzıma girdi. Omurgamdan kıvılcımlar geçti. Sürtünmeyi kovalayarak, daha fazlasını isteyerek ona doğru kıvrıldım.

Dudaklarını benimkilerden ayırıyor. Nefesi sıcak ve sert bir şekilde çıkıyor.

Gözlerimi kırıpıyorum, başım dönüyor, dudaklarım şişmiş ve karıncalanıyor. Oda yavaş, tembel daireler çizerek etrafımızda dönüyor. Kaşlarımı atıyorum.

Derin bir nefes alırken alnı benimkine yaslandı. Sonra bir nefes daha. Göğsü kabarıp iniyordu. "Kahretsin. Tehlikelisin," diye mırıldandı.

Bu kelime canımı yakmalıydı. Yakmıyor. İçimde gurur gibi bir şeyle kıvrılıyor. Yine de dudaklarını tekrar yakalamaya çalışıyorum ama o geriye

doğru çekiliyor, tam da ıskalayabileceğim kadar.

Parmakları belimi sıkıca kavradı, sanki kendini zorla yerinde tutuyormuş gibi. Elini uzatıp başparmağıyla alt dudağımı okşadı, bakışları dudağıma kilitlenmişti. Sonra ifadesi değişti, kararlılıkla sertleşti. "Dinlenmen gerek, Minx."

Sıcaklık soğuğa o kadar hızlı dönüşüyor ki, şaşkına dönüyorum. Tekrar ediyorum, "Dinlenelim mi?"

"Bu gece on ömre yetecek kadar şey yaşadın. Vücudunun iyileşmesi için biraz uyu," diye emretti.

Zihnim bu kelimeye takılıyor ve onu çarpıtıyor.

İyileştirmek.

Göğsümdeki kırmızı V harfi, sanki onu duymuş ve onaylamış gibi zonkluyor. Kırılmışım, mahvolmuşum, dokunulmaya layık değilim. En azından onun bana dokunmasını istediğim şekilde değil. Az önce dokunduğu gibi de değil.

Boğazım ağrıyor, yutkunuyorum. "Bana acımak zorunda değilsin..."

Çenesi kasıldı. "Bunun ne olduğunu mu sanıyorsun?"

Gözlerine bakamıyorum. Bunun yerine aşağıya bakıyorum, tamamen örtülü olmama rağmen ipeği yukarı çekiyorum. Kumaş hassas, yanmış tenime sürtünüyor ve acımasız bir hatırlatma olarak keskin bir yanma yayılıyor.

Üzerim lekелendi.

Hiçbir erkek, tenine yeraltı dünyasının grafitilerini kazımış bir kadın istemez. Brax gibi erkekler kusursuzlukla ilgilenirler. Kusurlu malları sahiplenmezler.

Utanç, boğucu ve yoğun bir gelgit dalgasına dönüşüyor. Onu yutuyorum ve ondan uzaklaşarak yanıma kıvrılıyorum.

Bu küçük bir teselli. En çirkin yanım herkesin gözü önündeyken beni çekici buluyormuş gibi yapmasına gerek yok.

Göğsümde kızıl harf yanıyor. Duvara bakıyorum, gözlerim yanıyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim duyabiliyor. Kulaklarımdaki uğultu yeniden başlıyor, kalabalığın yankısı, tezahüratlar, arenanın kükremesi. Sonra fısıltılar devreye giriyor.

Sürtük.

Fahişe.

İşaretlendi.

Parmaklarım yastığa saplanıyor. Gözyaşlarımın tekrar dökülmesini engellemek için yanağımın içini ısıyorum.

Arkamdaki yatak kayıyor.

Kalkıp giderken çarşafların sürtünmesi ve yatağın gıcirtısıyla birlikte aradaki mesafeye hazırlanarak hareketsiz kalıyorum.

Bunun yerine, vücudunun sıcaklığı tekrar sırtımı sarıyor. Göğsü omurgama yapışıyor; kolu belime dolanıyor. Sanki aradaki bir milimetrelik mesafeyi bile silmeye kararlıymış gibi beni kendine iyice çekiyor.

"Brax—" diye başladım, sesim kısılmıştı, sonra birden donakaldım.

Penisi, kalın ve nabız gibi atarak kalçamın kıvrımına sıkıca bastırıyor.

Tenimin altında alevlenen sıcaklık, boğazımdan yukarı çıkmaya çalışan her türlü güvensizliği yakıp kavuruyor.

Ağzı kulağımın dibine değiyor. "Doğru olmayan şeyleri düşünmeyi bırak," diye emrediyor.

Sözler savunma mekanizmalarımı paramparça ediyor. Ciğerlerim tıkanıyor, sonra nihayet genişliyor. Gözlerim bulanıklaşıyor, ama bu sefer gözyaşlarım dökülmüyor. Göğsümdeki düğüm biraz gevşiyor.

Eli karnımın üzerine yayılıyor, parmakları genişçe açılmış ama hassas tenime değmiyor. Beni kendine doğru çekiyor, sanki şu anda yapabileceği tek şekilde beni sahipleniyormuş gibi. Yüzünü saçlarımın arasına gömüyor, sakalları boynumu sıyrırken beni içine çekiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı, sesi yarı saçlarımın arasına, yarı tenime. "Uyu, Valentina."

Kaslarım yavaşça gevşiyor. Ağırlığımı tekrar ona bırakıyorum, vücudunun istikrarlı baskısına teslim oluyorum.

Arena yavaş yavaş kayboluyor. Fısıltılar susuyor. Geriye kalan tek sesler, omurgama vuran kalp atışları ve derin, ağır nefes alışverişi.

Nefes alışverişlerimi onunkiyle eşleştiriyorum, ritmin beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Ritüelden beri ilk defa bedenim bir düşman gibi hissetmiyor.

Uyku beni karşı koyamadan içine çekiyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, oda sabahın erken saatlerindeki ışığın perdelerimin kenarlarından sızmasıyla gri-mavi bir hal alıyor.

Arkamı dönüp boş, soğuk çarşafra bakıyorum.

O gitti.

Hayal kırıklığı o kadar hızlı bir şekilde üzerime çöktü ki nefesimi kesti. Vücudunun olması gereken boşluk, taze bir yara gibi açıldı. Aptalca. Sonsuza kadar kalmayacağını biliyordum. Onun gibi adamlar uzun süre kalmaz.

Ama içimdeki zavallı, hain bir parça onun hâlâ burada olacağını düşünmüştü. Bunun yerine, sadece ben ve kırmızı dekorum kaldık.

İtalyanca bir küfür mırıldandım. Battaniyeyi üzerimden attım ve bacaklarımı kenardan sarkıttım. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve banyoya doğru sürünerek gittim. Işığı açtım.

Parlaklık, mermer ve aynalardan yansıyarak mekanı adeta sel gibi kaplıyor. Bir an gözlerimi kısıyorum, sonra da kırmızı V harfine bakıyorum.

Yaranın etrafını şişmiş, iltihaplı bir deri sarmış, kenarları hala hafifçe kabarık ve hassas. Rengi o kadar canlı ki neredeyse parlıyor, göz ardı edilemeyecek kadar yakıcı, şiddetli bir kızıl.

"Çirkin," diye fısıldıyor içimden.

Aynaya doğru yaklaşıyorum, parmaklarım istemsizce kalkıyor. Dokunmaktan korkarak ama başka bir yere bakamadan bir santimetre uzakta duruyorum.

Onların istediği buydu.

Beni haddimi bildirmek için.

Her sabah ve her akşam, yeraltı dünyasında ne kadar güçlü olursam olayım, ritüellerde veya diğer görevlerde ne kadar sakin görünürsem görüneyim, haute couture ve elmasların altında lekelenmiş olduğumu hatırlayacağım.

Gözlerim yanıyor.

Bunu atlatmam gerek.

Gözlerimi kırpıştırarak, gözyaşlarımın akmasına izin vermemeye çalıştım. Yansımama kendi kendime mırıldandım: "Kazanma şansın yok."

V harfi umursamıyor. Sadece orada duruyor, içime kazınmış, kalıcı bir hatırlatıcı. Çenem kasılıyor. Sonunda parmak uçlarımla kenarına dokunuyorum. Dokunuş derimde keskin bir acı yaratıyor ama geri çekilmiyorum. Açıyı yavaşça takip ediyorum, her santimetreyi hissetmeye kendimi zorluyorum.

Eğer bu artık benim gerçeğimse, ölsem bile bunu kabullenmeliyim.

"Wonder Woman'dan bile daha ateşli," diye yankılandı Brax'ın kalın sesi kapıdan.

Sıçradım, elimi göğsümden hızla çektim ve bakışlarım arkamdaki yansımasına takıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Dudakları seğirdi. Gözleri vücudumu süzdü. Sesi alçaldı. "Kalçalarını mı yoksa göğüslerini mi daha çok beğendiğime karar vermeye çalışıyorum."

Kahkaha attım.

Öne doğru bir adım atıyor, alnımdan öpüyor ve "Kahvaltı hazırladım. Bilmiyorum ama ben çok açım. Hadi gidelim yiyelim, Minx." diyor.

Brax

Pankekler en sevdiğim kahvaltılık yiyecek. Ne zaman önümde olsalar, daha fazla yiyebilmek için hepsini bir çırpıda yiyorum. Ama bugün, neredeyse hiç tadını alamadım.

Valentina kırmızı ipek sabahlığı içinde, bacak bacak üstüne atmış, saçları dağınık bir topuz yapılmış oturuyor. Daha da kötüsü, ona her aptalca şaka yaptığımda gülüyor. Yüzü aydınlanıyor ve eski hali geri dönüyor.

Bu bir işkence.

Onu yatağa geri sürüklemeli, öpmeli ve sarılmalıydım, ta ki dün gecenin tüm izleri kaslarından ve zihninden silinene kadar.

İşte ben de, sanki saatler önce dünya onu yıkmaya çalışmamış gibi, o krepinden zarif lokmalar alırken, ben de ortamı neşeli tutmaya çalışıyorum.

Bir lokma alıp homurdandı. "Pankeklerin bu kadar lezzetli olabileceğini kim bilirdi ki?"

"Ben," diye övündüm göğsümü kabartarak.

Dudakları seğirdi. Servis tabağındaki artıkları dürttü. "Çok fazla yapmışsın."

Bir çatal daha batırıyorum. "Yok canım. Krepten asla yeterince yiyemezsin."

Sırıttı. "Altı tane yedin."

"Pastalarımı mı sayıyorsun?"

"Evet."

"Ağzıma giren her lokmayı mı izliyorsun?" diye sordum ona öfkeli bir bakışla.

Yüzü kızardı. Bakışları dudaklarıma kaydı ama kendini toparladı. Daha dik oturdu ve bir çatal dolusu daha ağzına attı. "Mmm."

Yutkunmasını bekliyorum, sonra sandalyesinden çekerek onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

"Vay canına!" diye kahkahayla güldü.

Çatalı ağzına yaklaştırdım. "Bunda doğru miktarda tereyağı ve şurup var." Kulağına doğru eğildim. "Tıpkı senin gibi. Tatlı ve kremalı."

Derin bir nefes aldı ve bulanık bakışlarını bana dikti.

Çatalı önünde hafifçe sallayarak, "Dene bakalım," diye usulca emrettim.

Ağzını açıyor.

Keskin bir vurma sesi duyulur.

Valentina sıçradı. Gözleri kocaman açıldı. "Kim o?"

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Kapıya gidip açtım.

Zara, keskin bakışları ve yoğun enerjisiyle yanımdan geçip Valentina'ya doğru koştu. "İyi misin?"

Yüzünde yeniden utanç ifadesi belirdi. "Haberler çabuk yayılır."

Zara gözlerini bana dikti ve kararlı bir şekilde, "Sean seni spor salonunda bekliyor," dedi.

Çenem kasıldı. "Şimdi mi?"

"Evet. Oyalanma. Hadi, hareket et," diye emretti.

Tereddüt ediyorum. Valentina'yı bırakmak istemiyorum. Bugün değil. Görünmez dikişler gülümsemesini bir arada tutarken değil.

Çatalını yere bırakıyor. Sesi çok sakın. "Hadi."

"Valentina—"

Zara, "Git," diye tekrarlıyor.

Gözlerimi Valentina'dan ayırmıyorum. "Sonra gelip seni kontrol edeceğim."

Zara'nın mavileri aramızda dolaşıyor.

Valentina sandalyesinde kıpırdandı. Sahte bir gülümseme takındı. "Brax, iyiyim. Her şey için teşekkürler."

Her şey için teşekkürler?

Kaşlarımı çatıyorum.

Zara göğsüme hafifçe vurdu. "Hadi git. Sean bekliyor."

Dayanamadım, merdivenleri ikişer ikişer çıktım, baldırlarımdaki ağrıyı hissettim. Merdiven boşluğundan bir rüzgar esintisiyle çıktım, dengemi buldum ve koşmaya başladım.

Fırından taze ekmek kokusu geliyor. Köşe başındaki gazete bayisinde uzun bir alıcı kuyruğu var ve bir grup işe gidip gelen insan kahvelerini can simidi gibi sıkıca tutuyor. Chicago, her şey normalmiş gibi etrafımda canlanıyor.

Öyle değil.

Spor salonu görüş alanıma girdiğinde ciğerlerim yanıyordu ve nabzım kulaklarımda davul gibi atıyordu. Merdivenlerden hızla çıktım ve kendimi spor salonunda buldum.

Ter ve metal kokusu yüzüme çarpıyor. Metal ağırlıklar makinelerde gürültüyle çarpıyor. Boks torbalarından inlemeler, gevezelikler ve yoğun, etli vuruşlar geliyor.

Killian ve Finn ringin yanında tartışmaya başlamışlar bile, hareketleri o kadar dramatik ki yetişkin bir adamı bile devirebilirler.

Finn beni ilk fark eden oldu. "Vay canına, bakın kim hayata geri döndü."

Killian kollarını kavuşturdu. "Öldüğünü sandım. Ya da sonunda tutuklandığımı. Ya da lanet olası bir manastıra katıldığımı."

Onlara ifadesiz bir bakış attım. "Sizi de görmek güzel."

Sean, önceden bantlanmış ve ısınmış olan iplere doğru atlıyor. Gözleri bana hızlı ve değeriendirici bir bakış atıyor. Tek bir saniye bile kaybetmiyor. "Ringe gir."

Halatların arasından geçip onun yanına tırmandım.

Sean daha yakından bakıyor. Kendi kendine, "Her şey yolunda mı?" diye mırıldanıyor.

"Evet." Elimle eldivenimi içeri sokarken, kafama çarptığında içten içe irkildim.

Finn eldivenlerimin bağcıklarını bağlamama yardım ediyor. "Bakalım dövüşmeyi hatırlayabilecek misin?"

Killian, "Umarım çok formsuz değildir," diye ekliyor.

"Susun ikiniz de," diye mırıldandım, onların sorgulamalarına veya yorumlarına hiç niyetim yoktu.

Killian iplerin üzerinden eğildi. "Sean, nazik olma. Ortalıkta yoktu. Onu bunun için alıştır." Zili aldı.

Sean kontrollü bir kasırğa gibi. Bana hızlıca bir yumruk, bir kanca ve ardından bir vücut vuruşuyla geliyor.

Blok yapıyorum, topu savuşturuyorum ve aynı şekilde ona geri veriyorum.

Finn, "Ayaklarını kıpırdat, Brax! Heykel değilsin!" diye bağıır.

Killian bağıırıyor, "Sean, sol tarafı yavaş! Oradan vur onu!"

Sean kaburgalarım vuruyor.

Homurdanarak çenesine bir darbe indirdim.

Acıdan zevk alan bir alçak gibi sırtıyor.

Çok sıkı mücadele ediyoruz. Ter gözlerime damlıyor. Ciğerlerim yanıyor. Yumruklarım acıyor. Sean daha sert bastırıyor. Ben daha hızlı vuruyorum. Finn ve Killian birbirlerinden nefret eden iki antrenör gibi tartışıyorlar.

"Duruşunu boz!" diye bağırdı Killian.

"Hayır! Yüzünü parçala!" diye emretti Finn.

Tam da ihtiyacım olan kaos bu. Attığım her yumruk, elimdeki damgaya kazınmış kafatasında bir sarsıntıya neden oluyor. Maç bittiğinde, Sean ve ben sıırıslıklam olmuş ve nefes nefese kalmıştık. Köşelerimize çekilip su şişelerimizi kaptık.

Killian ve Finn üzerime doğru atıldılar.

Finn alnındaki teri sildi. "Nerede kaldın bunca zamandır, Brax?"

Killian sözlerine şöyle devam etti: "Ve bize 'meşgulüm' gibi genel geçer saçmalıklar anlatmayın. Ortadan kayboldunuz."

Sean homurdanarak, "Aman Tanrım. Siz ikiniz Brax'ı otuz yaşında bir adam yerine on yaşında bir çocuk gibi görüyorsunuz." dedi.

Killian sert bir şekilde, "Demek nerede olduğunu biliyorsun. Bize anlat bakalım." dedi.

Sean homurdanır. "Bilmiyorum. Ama bilseydim bile, muhbir olmazdım."

Finn, Sean'a öfkeli bir bakış attı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey bilmiyorum, ama adama biraz mahremiyet bırakın."

Killian başını yana eğdi. İkimizin arasını işaret etti. "İkiniz de yalancısınız."

Derin bir yudum su içiyorum. "Bak, şu konuda endişeleniyorsun..."

"Bu da ne lan?" diye homurdandı Finn.

Şişe havada asılı kalmışken donakaldım. Elime baktığımda çenemde bir kas seğırdi. Hemen elimi indirdim.

Aramızda gerilim hissediliyor.

Finn ilk patlayan oldu. "Sana bunun ne bok olduğunu sordum."

Göğsümü kabartarak burnumu çektim. "Ne olduğunu biliyorsun, o yüzden aptalca sorular sorma."

Killian'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen de mi!"

Sean'ın yüz ifadesi sertleşti.

Killian, Sean'a kükreyerek, "Onu neyin içine soktun?" diye sordu.

"Beni hiçbir şeye bulaştırmadı," diye belirtiyorum.

Finn göğsüme dürttü. "Ne yaptın sen?" diye hırladı.

Onlardan uzaklaşıyorum. Yorgunum, içinde bulunduğum bu berbat durumdan bıktım ve şu anda buna ihtiyacım yok. "Burada işim bitti" diyerek uzaklaşıyorum.

Finn arkamdan sesleniyor, "Brax! Buraya geri gel!"

Evsiz, sıksa, hırsızlık yapan bir çocuk olduğumdan beri ilk defa onu dinlemiyorum. Merdivenlerden koşarak iniyorum, spor salonundan çıkıyorum ve eve doğru koşuyorum.

Bu günün geleceğini biliyordum. Kafatası markasını Sean'ın ilk aldığında sakladığından daha iyi saklamıştım. Valentina ile ilgili her şey yüzünden onu unutmuştum.

Çıldıracaklarını biliyordum.

Trafiğin arasından geçerken korna sesleri yankılanıyor. Ciğerlerimi ve bacaklarımı çok zorluyorum ama umrumda değil. Finn'in öfkesini, Killian'ın sorularını, Sean'ın bakışlarını ve elimdeki hâlâ beni ele geçirmiş gibi atan kurukafayı bir türlü uzaklaştıramıyorum.

Bir ara sokaktan geçerken çürümüş kızarmış yiyecek kokusu burnuma çarptı. Midem bulandı. Sokağı döndüm ama koku benimle kaldı, tıpkı

yeraltı dünyası gibi acımasızca beni boğdu.

Binama vardığımda ve kendimi merdivenlerden yukarı sürüklediğimde, ter tenimi üşütüyordu. Dairemin kapısını iterek açtım, anahtarlarımı masaya fırlattım ve oturma odasına girdim. Donakaldım ve "Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım.

Blue Ivanov kanepemden mırıldanıyor: "Oh, ne güzel! Hayattasın."

Bu kadın nasıl oldu da içeri girdi yine?

Son birkaç ayda en az üç kez eve geldiğimde onu evimde buldum. Kilitlerimi değiştirdim ve güvenlik görevlileriyle konuştum, ama bir şekilde her zaman içeri girmenin bir yolunu buluyor.

Turkuaz mini eteği neredeyse yok denecek kadar az. Parlak saçlarıyla uyumlu ve çenesine kadar düz bir şekilde dökülüyor. Düşük yakalı bir askılı bluz, kot kısa ceketle baskınlık yarışına giriyor ve parlak turuncu, 15 santimlik botları, bir bacağını minderlerin üzerine uzattığında ayak parmaklarından sarkıyor.

Kapıyı sertçe kapattım. "Sana evime gizlice girmeyi bırakmanı söylemiştim."

Omuz silkerek, "Asıl bana teşekkür etmelisiniz. Burayı neşelendiriyorum, sizce de öyle değil mi?" dedi.

"Şaka yapmayı bırakın. Bu sefer nasıl içeri girdiniz?"

"Büyü."

Çenem kasıldı. Koltuğa doğru gidip kolundan tuttum ve ayağa kaldırdım. "Böyle devam edemezsin."

"O zaman mesajlarımı görmezden gelmemelisin." Parfümünün kokusu aramızda yankılanıyor. Elini koluma koyuyor.

Omuz silkip burnumu kırıştırdım. "Çok meşguldüm."

Kaşını kaldırarak, "Bana hiç cevap veremeyecek kadar mı meşgulsün? Brax, günler geçti. Dün gece mesaj attım. Bu sabah da." dedi. Kollarını

göğsünün altında kavuşturarak, göğüs dekoltesini noktalama işareti gibi yukarı itti. "Benim yokmuşum gibi davranamazsın."

Elimle yüzümü siliyorum. "Blue, biz bir şey değiliz. Hiçbir zaman da olmayacağız. İlgilenmiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim."

Gözlerinde kısa bir an için kırgınlık belirdi ama bunu gizledi. "Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin."

"Görünüşe göre öyle yapıyorum çünkü başka hiçbir şey işe yaramıyor."

Yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesi boğazıma geliyor. "Belki de beni istemekten korkuyorsundur."

Geriye doğru bir adım atıyorum. "Hayır. Daha önce de söyledim, bu olmayacak."

Ağzı titredi, sonra zoraki bir sırıtışla karşılık verdi: "Daha genç olduğum için mi? Babam kafanı koparacağı için mi?"

"Evet! Hepsi doğru! Ve size söylediğime göre, ilgilenmiyorum. Bu yeterli olmalı." diye çıkıştım.

Yüzümde çatlak ararcasına süzülüyor. "Sana inanmıyorum."

"Benim sorunum değil," diye soğukkanlılıkla karşılık verdim.

Sesi sertleşti. "Biliyor musun, çoğu erkek benim dairelerine izinsiz girdiğimi görseydi onur duyardı."

"Ben çoğu erkek gibi değilim."

"Becerilerime hayran kalacaklardı," diye ekliyor.

Ona bakıyorum.

Göz kırptı ve sesini alçalttı. "Başka yeteneklerim de var."

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerine baktım. "Blue, eve git. Biri seni burada görmeden ve baban benim yapmadığım bir şey yaptığımı düşünmeden önce."

Gözleri yaralı bir ifadeyle parlıyor. Sonra hızla hareket ediyor.

Bana iyice sokuldu, kollarını boynuma doladı ve parmak uçlarına yükseldi. Fısıldayarak, "Bana bizi düşündüğünü itiraf et yeter," dedi.

Elini başımın arkasına doğru tutarak bileklerini kavradım, aşağı doğru indirdim ve kararlı bir şekilde uyardım: "Dinlemen gerekiyor. Aramızda asla böyle bir şey olmayacak."

Kadın birden geriye doğru sıçradı, gözleri parladı. "İnanılmazsın."

"Güzel. O zaman sonunda beni dinliyorsun." Kapıyı işaret ediyorum. "Gidiyorsun."

"Beni buradan kovamazsınız."

"Yapabilirim. İzlemeye devam et evlat."

"Ben çocuk değilim! İçki içebilecek yaşıyım!"

"Öylesin ve olgunlaşmamışlığın şu anda açıkça ortaya çıkıyor," diye azarladım.

Suratını asar ama gözleri cam gibi donuklaşır.

İçimden bir ah çektim. "Dikkatlice dinle, Blue. Çok güzel bir genç kadınsın. Seninle çıkmak isteyen bir sürü erkek var. Ama aramızda asla bir şey olmayacak. Bunu kişisel algılama."

Çenesini sıktı ve bana dik dik baktı. Sonra mırıldandı, "Bir gün bana şans vermediğine pişman olacaksın."

Başımı salladım. "Pek çok şeyden pişmanım. Ama bu onlardan biri olmayacak."

Kadın gözlerini dikti. "Sen sadece babamdan çok korkuyorsun."

"Babanın sana doğru hapşırıldığım için beni öldürebileceğinin tamamen farkındayım, evet."

"Demek korkuyorsun."

"Daha iyi dinlemelisin. Bunun asla olmayacağının tüm nedenlerini sıraladım ve baban bu denklemin sadece küçük bir parçası." Kapıyı açıyorum. "Çekil."

Topuklarının silah sesleri gibi şıkırdaması eşliğinde, öfkeyle yanımdan geçip koridora girdi. Ben de peşinden gittim, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledim, ama bunların hiçbirisi onu dışarıda tutmaya yetmedi.

Koridorda birlikte yürüyoruz ve içimden sessizce hiçbir komşunun görünmemesi için dua ediyorum. Onu merdiven boşluğuna doğru yönlendiriyorum.

Arkasını dönüyor. "Babam nerede olduğumu sorarsa, ona buraya geldiğimi söyleyeceğim."

Bana sadece bu yeterli.

"Eğer sorarsa, bana nasıl göz kulak olduğunu ve daireme nasıl izinsiz girdiğini anlatırım. Sonra da seni uzak tutmak için uzaklaştırma emri çıkarırım," diye tehdit ettim.

Kadın dramatik bir şekilde nefes nefese kaldı. "Bunu yapmazdın."

"Beni test etmek ister misin?"

İstemeyerek de olsa dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senden nefret ediyorum."

"Harika. Kalıcı hale getirin."

Merdivenlerden sessizce iniyoruz. Topuklarının sesi her basamağa saplanıyor. En altta, çıkışta duruyor ve hüzünlü ifadesini bana dikiyor.

Tavrımın bir kısmı yumuşuyor. Yüz ifadesi, bana Adrian ve Skylar'ın kızı olarak tanıdığım, bana takıntılı hale gelmeden önceki küçük kızı hatırlatıyor.

Ses tonumu yumuşattım. "Eve git, Blue. Bir daha daireme izinsiz girme, yoksa babanla konuşurum."

Boğazı hafifçe titriyor. Sonra doğruluyor, saçlarını geriye doğru savuruyor. "Bunu bir gün pişman olacaksın."

"Öyleyse olsun," diye yanıtladım ve onu kapıdan dışarı ittim.

Kalabalığın içinde kaybolunca, derin bir nefes alıp daireme döndüm; onun tekrar eve izinsiz girmiş olmasına hâlâ inanamıyordum.

Onun nasıl içeri girdiğini bilmem gerekiyor.

Adrian'ın kızının ufak tefek bir sapık olduğundan bahsetmeden apartman yöneticisini nasıl sorguya çekebileceğimin tüm yollarını zihnimde sıralıyorum. Blue sinir bozucu, ama İvanovlar ailemizden. Yine de Adrian ve Skylar'ın kızı ve itibarının zedelenmesini istemiyorum.

Odama varıp kapıyı açtım. Aile odasına girdim ve yine donakaldım.

Bu sefer, içeri giren davetsiz misafiri ben dışarı atmayacağım.

Valentina, sanki bir dergi kapağından fırlamış gibi odanın ortasında duruyor. Kırmızı mini elbisesi her kıvrımını sarıyor, yüksek topuklu ayakkabıları zaten uzun olan bacaklarını daha da uzun gösteriyor, koyu renk saçları kıvrılmış ve sırtından aşağı dökülüyor. Dudakları da elbisesiyle aynı tehlikeli, günahkar renkte boyanmış.

Beynim kısa devre yapıyor ve penisim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Gülümsemiyor. Soğuk bakışları nemli gömleğimin üzerinde geziniyor. Alaycı bir şekilde, "Zor bir gün müydü?" diyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Söyle bana. Daireme giren sensin."

Kaşları kalktı. "Şey, diğer...misafirinizin gitmesini beklemek zorunda kaldım."

"Bu bir soru mu, yoksa bir suçlama mı?" diye karşılık veriyorum.

Dudaklarını onaylamaz bir şekilde büzdü.

Bir adım daha yaklaşıyorum.

Gözleri parıldar. "Çok tatlı. Senin küçük turkuaz gölgen."

"Adı Blue ve daha çok küçük," diye açıklıyorum.

Valentina'nın dudakları büküldü. "Ona şimdi böyle mi diyoruz? Bir renk paleti mi? Çünkü koridorda durduğum yerden bakınca, sizin mekanınızda oldukça rahat görünüyordu. Yine."

Omuzlarım gerildi. "Eğer kulak misafiri olduysan, ona onu istemediğimi söylediğimi duymalıydın."

Omuzunu hafifçe kaldırıyor, bu hareketle saçının kıvrımı köprücük kemiğine, Finzia dövmesinin hemen yanına kayıyor. "Seni elde etmeye kararlı görünüyor."

Yaklaşarak, kendinden emin bir şekilde, "Bu mu seni rahatsız ediyor?" diye sordum.

Kaşları daha da çatıldı. "Belli ki, çok romantik bir anı böldüm."

"Tanrım, Valentina." Saçlarımı elimle düzelttim. "Biz hiçbir şey değiliz. O da hiçbir şey değil. Liseden beri bana aşık. Hepsi bu."

Valentina'nın bakışları kısıldı. "Tuhaf. Artık lise öğrencisi gibi görünmüyor."

İnleyerek, "Hayır, değil. Ama her şey başladığında öyleydi. Ve o Adrian'ın kızı. Ona bin kere hayır dedim." dedim.

Valentina dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu işin içinde daha fazlası var gibi görünüyor."

Ben bir adım öne çıktım, Valentina da geri çekilip duvara yaslandı. Homurdanarak, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Senin dairendeydi, Brax." Keskin tutmaya çalıştığı kelimeler arasında sesi titriyor. "Yine. Öyle giyinmişti. Sana yapışmıştı. Ve bundan nefret ediyormuş gibi de görünmedin."

"Bundan nefret ettim."

"Öyle mi? Çünkü kendinden oldukça emin görünüyordun," diye soruyor.

Öfke içimi dolduruyor. "Ona hiç dokunmadım, hiç öpmedim. Bir kere bile aklımdan geçirmedi. Ondan hoşlanmıyorum. Sana söylemiştim—"

"Doğru." Başını salladı, gözleri ifadesizleşti. "Ona ilgi duymuyorsun. Ama yine de dairene zorla giriyor ve sana kendini atıyor."

Derin bir nefes veriyorum. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Bu soru, Sean'ın bugün indirdiği herhangi bir yumruktan daha ağır bir şekilde aramızda asılı duruyor.

Çenesi hafifçe geriye doğru sıçradı. "Hayır."

"Saçmalık."

Sesi sertleşiyor. "Bence bu pervasızca ve aptalca. Ve eğer Adrian bunu öğrenirse, o zaman..."

"Bunu Adrian'la ilgili bir mesele haline getirme! Bu, benim daireme, beni öldürdüğünü bildiğin bir elbiseyle gelip, yıllardır benden uzak tutmaya çalıştığım bir kız yüzünden kavga çıkarmanla ilgili."

Yanaklarına kızarıklık yayıldı ama geri adım atmadı. "Hayal görüyorsun."

"Öyle miyim?" Ona doğru eğildim, ağzına bir santim kadar yaklaştım.

Avuç içlerini göğsüme bastırdı. "Evet."

"Sanırım kıskanıyorsun."

Valentina hafifçe güldü. "Kıskançlık duymam."

Parmaklarımı yanağından aşağı kaydırdım, sonra çenesini kavrayıp, "Öylesin. Yoksa hâlâ burada olmazdın," dedim.

Dudakları meydan okurcasına kıvrıldı. "Ya öyleysem, Brax? Bununla ilgili tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Bir anlık sessizlik geçer. Hava yoğunlaşır, gerilir, aramızda bir kıvılcım çakar.

İçimdeki o gerilim kırılıyor. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp elbisesini beline kadar çekiyorum.

Kollarını pantolonuma uzattı ve aşağı doğru itti.

Kalçasını kaldırıyorum ve bacakları beni sarıyor. Penisimi tek bir hamlede içine sokuyorum.

Hafifçe titreyerek inliyor.

"İşte bu konuda yapacağım şey bu, Minx," diye uyardım onu duvara daha da yaslayıp, aylardır içimde olan yeniden onun içinde olma özlemiyle dolu bir şekilde sertçe içine girdim.

Dilini ağzımın içine sokuyor, saçlarımı kavrayıp hafifçe çekiyor. Kalçaları inip kalkıyor, üzerimde sürtünüyor.

İnleyerek dudaklarımı boynuna indirdim ve köprücük kemiğini hafifçe ısırdım.

"İsa, bana yardım et," diye mırıldanıyor İtalyanca.

"Tanrı sana yardım etmiyor, Minx," diye yanıtlıyorum, kalçasını daha sıkı kavrayarak, Brenna'nın bana İtalyanca öğrettiği için mutluyum.

Üzerime doğru kayıyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor. "İşte böyle. Aman Tanrım. Sadece... ah!"

Dudaklarım onun dudaklarına tekrar kenetleniyor. Dillerimiz ateşe dönüşüyor, birbirlerinin etrafında dans ediyorlar.

Beni daha sıkı kavradı, çenemi kulağıma kadar öptü, sonra da beni daha sert bir şekilde becerirken bilmediğim İtalyanca kelimeler gevelemeye başladı.

Ellerimi kalçalarına götürüp her iki yanağını da kavrayarak daha sertçe bastırıyorum. Terler fişkırıyor, zaten sıılsıklam olmuş tişörtümü daha da ıslatıyor. Damarlarımda ateş akıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Vajinası penisimi sıkıyor. Daha çok İtalyanca inliyor.

"Böyle konuşmaya devam edersen yarın yürümene izin vermem," diye uyarıyorum.

Gülüşü boğazında düğümlenip anlaşılmaz bir şeye dönüştü. Vücudu benimkinin üzerinde kasıldı ve "Brax!" diye bağırdı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Henüz boşalma.

Durmasını istemediğim için daha yavaş hareket ettim.

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diye çığlık atıyor ve vücudu şiddetli bir şekilde titriyor.

"Adımı tekrar söyle, Minx," diye emrettim, hareketlerimi hızlandırarak.

"Brax!" diye seslendi titrek bir nefesle.

Kendimi kaybediyorum. İçimde biriken tüm arzu dışarı akıyor. Ona olabildiğince derinden giriyorum ve öyle bir haz yaşıyorum ki gözlerim kararıyor.

Nefesim boynuna değiyor ve görüşüm netleşiyor. Yüzümü kaldırıyorum ve o da elimden kurtuluyor. Elbisesini hızla aşağı çekiyor. "Görüşürüz."

"Ne? Nereye gidiyorsun?" diye sordum, onu lobiye kadar takip ederken.

"Gitmek gerek."

"Bu bir cevap değil."

Sonunda gözlerime baktı. "Soru sormanın doğru olmadığını biliyorsun."

"O zaman ben de seninle geliyorum," diyorum, koruyucu tavrımı tam olarak sergileyerek.

Ellerini göğsüme koydu. "Bunu yapamayacağını biliyorsun."

"Dinle, Minx—"

Parmakları dudaklarımı itiyor.

Kalp atışlarım hızlanarak ona bakıyorum.

"Her şey yolunda. Sonra görüşürüz." Arkasını dönüp kapıyı açtı. Sonra arkasına baktı, "Ama eğleneliydi. Mavi'yi buradan uzak tutun," dedi ve göz kırptı.

Koridorda ağır adımlarla yürümesini, asansöre binmesini izliyorum ve az önce ne olup bittiğini merak ediyorum.

Valentina

Birkaç Hafta Sonra

Dövme sanatçısının göğsüme dövme yaptığı anlar sürekli aklıma geliyor. Fiona'nın taç giyme töreninin bittiğine rahatlayarak derin bir nefes alıyorum. Yeraltı dünyası koridorlardan süzülerek, taş geçitlerden dalgalar halinde kaybolurken, ilahiler de yavaş yavaş azalıyor.

Çıkış vakti geldiğinde Brax elini belimin arkasına koyuyor. Ona doğru eğiliyorum, sonra da elini silkip atıyorum.

Dairesine gidip beni duvara yaslamasına izin verdiğim geceden bu yana birkaç hafta geçti. Parmak boğumlarının bacaklarımı çizdiği ve ağzının çeneme değdiği günden bu yana çok fazla gün geçti. Ve her gece, özenle kurduğum kontrolün onun ellerinde nasıl paramparça olduğunu tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Ama pervasız davrandım ve o yola bir daha giremem. Onun akıl hocasıyım ve masadaki yerimi korumak için zorlu bir mücadele veriyorum. Saf değilim. Yüzlerce kişi o yer için canını bile verir. Bu yüzden odaklanmalıyım. Yoksa göğsümdeki yara tamamen boşuna olur. Bu yüzden kendimi tekrar tehlike bölgesine girmeye ve tek önemli şeyi, yani yerimi unutmaya izin vermiyorum.

Üstelik Brax'a da çok kızgınım. Sean'a da kızgınım ama Brax benim sorumluluğumda ve tüm taç giyme töreninin alevler içinde kalmasına izin verebilirdi.

Aklından neler geçiyordu acaba?

Elini tekrar sırtıma koyuyor ama etrafımızda çok fazla insan olduğu için ondan uzaklaşmıyorum. Ana koridora giriyoruz. Alevler duvarda altın renginde parıldıyor. Her bloğun köşelerine oyulmuş küçük, neredeyse görünmez taşlar, bu koridorun kraliyet ailesine ait olduğunu hatırlatıyor.

Kalabalık köşeyi dönüyor, ama ben ters yöne dönüyorum, sonra onun elinden kurtulup hızlanıyorum.

"Yavaşla," diye mırıldandı Brax arkamdan.

"Daha çok çaba göster," diye çıkıştım.

"İnsan gibi yürümeyi dene, sanki birini öldürmeye koşuyormuş gibi değil," diye karşılık veriyor.

Birini öldürmek için yarışıyorum. O ise listenin başında olduğunun farkında değil.

Fiona'nın odasının kapısındaki devasa, kraliyet kafatası görünür hale geliyor. Kapıyı iterek açıyorum ve Brax içeri girer girmez kapatıyorum. Ağır ahşap, yankılı bir gürültüyle kapanıyor ve duvar lambalarını sallıyor.

Brax kafatası maskesini çıkarıyor, sonra kaşlarını çatarak bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Eğer benimle yalnız kalmayı bu kadar çok istiyorsan, sadece sorman yeterliydi."

Tüylerim diken diken oldu ve kaburgalarımın altında öfke kaynamaya başladı. "Kirill ve Sean'ın düğünden önce kavga etmesine nasıl izin verebildin?"

Gözlerini kırptırıyor, sonra sanki bambaşka bir konuşma yapıyormuşuz gibi beni yavaşça süzüyor. Bakışları boğazımda, açıkta kalan omuzlarımda, elbisemin etek ucunda geziniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. Dairesindeki aynı ateşli bakışlar orada da var. Sinir bozucu bir şekilde umursamazca yanıyor.

Umursamazca omuz silkti. "Kral boks yapmak istedi. Bir dahaki sefere onun karşısına geçip 'hayır' de. Ben izlerim. Eğlenceli olabilir."

Ona dik dik bakıyorum, inanmazlığımla onu boğma isteğim arasında gidip geliyor. "Bu eğlenceyle ilgili değil. Bütün taç giyme törenini mahvedebilirdin!"

En yakın sütuna yaslandı, kollarını geniş göğsünde kavuşturdu, alaycı gülümsemesi daha da derinleşti. "Emin misin? Bana oldukça eğlenceli görünüyordu. İki adam bıçak yerine eldivenle sorunlarını çözüyorlardı. Senin dünyanda bir üst seviye seçenek gibiydi."

"Bunun şaka olduğunu mu düşünüyorsun?" Yaklaşıyorum, kavgalarına müdahale ettiğimden beri içimde tuttuğum öfke patlak veriyor.

Çenesi seğirdi. "Kimin dövüşmek istediğini sordu. Ben daha bir şey söylemeden Sean araya girdi."

"O kral. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmasına izin vermemelisiniz. Bu sizin göreviniz. Eğer başarısız olursanız, kimi cezalandıracaklarını biliyor musunuz?" diye çıktım.

"Bırakın beni cezalandırsınlar," diye kibirli bir şekilde iddia ediyor.

Sesim yükseldi. "Ahmak! Beni de cezalandıracaklar!" Gözlerim yaşlarla doldu ve gözlerimi kırptırarak arkamı döndüm; beni damgaladıklarından beri ne kadar duygusal olduğumdan nefret ediyordum.

Sesi yumuşadı. "Kahretsin. Özür dilerim."

Kontrolümü geri kazandım ve ona öfkeyle baktım. "Özür mü diliyorsun? Az kalsın koltuğumu kaybetmeme sebep olacaktın. Yıllardır tırnaklarımla kazdığım her şey, kral kraliçenin kardeşiyle yumruklaşırken senin beden eğitimi koçluğu yapmaya karar vermen yüzünden duman olup uçabilirdi!"

Sütundan destek alarak üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Boyu ve iri cüssesi alanımı daraltıyor. Vücudunun sıcaklığı bana bir duvar gibi çarpıyor.

"Evet. Üzgünüm. Ama kaybedecek bir şeyi olan tek kişi senmişsin gibi davranamazsın. Bu küçük gizli topluluk sirkine çekildiğimden beri

hayatımdaki her şey paramparça oldu."

"Şşş," diye uyarıyorum.

Ağzı benimkine bir santim kadar yaklaştı. "Hâlâ buradayım, söylenenleri yapıyorum, ağzımı kapalı tutuyorum. Bu yüzden karşımda durup, kralın kafasını dağıtmak için birkaç yumruk atmasına izin verdiğim için ciddiye almadığımı söyleme." diye ekledi.

Kalbim daha hızlı atıyor. Nefesi nefesime geliyor, ona bir daha dokunmayacağıma dair verdiğim yemini bozmam için beni kışkırtıyor.

Maskemi kaldırıp başıma yaslıyor, sonra parmağıyla çenemi okşuyor.

Nefes alamıyorum.

Kararlı bir tonla şöyle devam ediyor: "Tek düşündüğün masadaki yerin. Belki de benim hayatımı feda edip o masanın seni yönetmesine izin vermek zorunda kaldığımı hatırlamaya çalışmalısın."

"Sesini alçalt," diye fısıldıyorum.

Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar yukarıya, aynı yükseklikte bir meydan okumayla, "Beni zorla," dedi.

Nabzım boynuma şiddetle çarpıyor.

Elini aşağı kaydırıp boynumu kavradı ve çenemi yukarı kaldırdı. Göz bebeklerindeki altın rengi benekler duvardaki lambalardan yansıyarak beni daha yakından inceledi.

"Zorlukla ağzımdan şu sözler döküldü: 'Akıllı kararlar vermediğiniz için yerimi kaybetmeyeceğim. Hayatınızdan dolayı öfkeli olmak mı istiyorsunuz? Tamam. Aramıza hoş geldiniz. Ama bu öfkenizi kralı tehlikeye atacak aptalca kararlara dönüştüremezsiniz. Bir dahaki sefere törenden önce boks yapmak istediğini söylerse, ya onu başka yöne yönlendirin ya da beni bulun, ben yaparım. Anladınız mı?'"

Brax mırıldandı, "Kralların özelliği bu işte. Başkasının tahtıyla ilgilenmezler, sadece kendi tahtlarıyla ilgilenirler."

Sinirlerim o kadar yükseliyor ki başım dönüyor. "Dışarıdan buraya gelen biri için, bu dünyanın nasıl işlediği konusunda oldukça fazla fikriniz var."

"Bunun içinde doğmuş biri olarak, bunun bizlere ne kadar pahalıya mal olduğunu görmezden gelmeniz şok edici," diyor.

"Burada olmak bir ayrıcalık," diye hatırlatıyorum ona.

"Öyle mi? Benim bulunduğum yerden bakınca..." Bakışları kapıya doğru kaydı.

Keskin, boğuk sesler giderek yükseliyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Parmaklarım Brax'ın bileğini kavradı ve onu odanın karşısına sürükledim. Sedir ağacından yapılmış gardıroba daldım ve onu yanıma çektim. Kapıyı hafifçe aralık bırakacak şekilde kapattım.

İpek elbiseler ve tören pelerinleri pirinç askılarda nazikçe sallanıyor.

Dar alanda Brax'ın eli otomatik olarak belimi buluyor ve beni dengede tutuyor.

Konuşmasına fırsat vermeden avucumu ağzına kapatıyorum. Şaşkınlıktan vücudu kaskatı kesiliyor, kasları benimkine sürtünüyor ama beni itmiyor.

Kapı gıcırtyla açıldı. İki adam, Brax'ın taktığı maskelerin aynısını takarak Fiona'nın odasına girdi.

Neden buradalar?

Biz de burada olmamalıydık.

Brax'ın suçu. Aklımı kaybetmeme neden oluyor.

Kraliçenin odaları kutsaldır. Davet edilmediğiniz sürece burada bulunmamalısınız.

Bu adamların öyle olmadığını gayet iyi biliyorum.

Nefesim daralıyor ve Brax'ın vücuduna fazla ağırlık vermemeye dikkat ederek, gardırop kapılarındaki yarığa doğru eğiliyorum.

Arkamda göğsü inip kalkıyor, gergin ve kontrollü bir şekilde.

Alçak sesli, Rus aksanlı bir erkek, "Elli bin kişi geldi. Balayından döndüklerinde, onu öldürmek için yirmi dört saatimiz olacak," diye duyurdu.

O sesi tanıyorum.

Omurgam boyunca keskin, buz gibi bir titreme hissettim. Nabzım düzensizleşip sonra göğüs kafesime çarparken nefes alamıyordum. Başımı hafifçe yana eğerek Brax'a baktım ve o sesi daha önce nerede duyduğumu anlamaya çalıştım.

Göz bebekleri daralarak karanlığın içinde sivri noktalara dönüştü. Gözlerinin etrafındaki deri gerildi ve omuzları sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi öne doğru eğildi.

İkinci adam cevap veriyor. Sesi Amerikan aksanıyla, hiç belirgin bir aksan yok. Yine de yumuşak, hafif burun tınılı, bu da oldukça tanıdık. "Depozitom nerede?"

"Geliyor," diye yanıtlıyor Rus sinirli bir şekilde.

"Onsuz çalışamıyorum."

Brax bana doğru yaklaşıyor ama ben onu duvara doğru itiyorum. Yumrukları belimde sıkılıyor.

"Yapma," diye fısıldadım sessizce.

Çenesi nefretle kasılıyor ama beni itip geçmiyor.

Rus, "Endişelenmeyin. Her an gelebilir," diye ısrar ediyor.

Amerikalı alaycı bir şekilde, "Gözlerimle görmeden inanmam," dedi.

"Geliyor."

Gerilim giderek artıyor.

Amerikalı, "Diğer dört yüz elli bin kişiyi ne zaman alacağız?" diye soruyor.

"Onun kellesini onlara gönderdiğimizizde," diye yanıtlıyor Rus hiç tereddüt etmeden.

Kanım dondu.

Onlara?

Brax'ın öfkesi etrafımızı sarıyor.

İçimdeki öfke yükseliyor, göğüs kemiğime sertçe baskı yapıyor, patlamaya hazır gibi. Yeraltı dünyasının içinden, kraliyet koridorunda bulunabilecek kadar erişimi olan biri, Fiona'nın idamını planlıyor. Bu ihanet, tüm soyları yok etmeye yeter.

Odayı hafif bir elektronik zil sesi kesiyor. Bir süre daha sessizlik oluyor, sonra Amerikalının sesi değişiyor. Memnun bir sesle, "Para hesabımda. Ben de varım," diyor.

Rus alaycı bir şekilde, "Tabii ki. Benden şüphe etmeyi bırakın." dedi.

Amerikalıdan karanlık bir kıkırdama çıktı. "Hadi gidip bıçaklarımızı bileyleyim."

Taş zeminde ayak sesleri yankılanıyor. Oda kapısı tıkırdıyor. Ardından sessizlik çöküyor.

On saniye boyunca hareketsiz kalıyorum. Gittiklerinden emin olduğumda ancak elimi Brax'ın ağzından çekip gardırop kapağını hafifçe aralıyorum.

İçerisi boş. Yine de temkinli bir şekilde dışarı çıkıyorum ve odanın her santimini inceliyorum.

Brax hızla yanımdan geçip çıkışa doğru ilerledi.

Kolundan tuttum. "Dur!"

Şiddetli bir şekilde durdu, teninin altında titreşen öfkeyle örtüşen bir bakışla bana döndü. "İkisini de şimdiye kadar etkisiz hale getirebilirdik."

"Ve silahımız olmadığı için öldürüldük."

"İkisini de boğabilirdim," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Buradan çıkmamız gerekiyor. Eğer birisi kraliçenin odasında olduğumuzu öğrenirse, bunun sonuçları olacaktır," diye ekledim.

"Onların peşine düşmeliyiz! Ne kadar beklersek o kadar uzaklaşacaklar ve diğer maskeli adamların arasında kim olduklarını anlayamayacağız!" diye ilan ediyor.

"Düşünebilmem için sus," diye ısrar ettim, odanın ortasına doğru ilerleyip masanın kenarını sıkıca kavradım.

Peşimden geliyor. "Neden?"

"Çünkü bu sesleri daha önce de duymuştum," diye itiraf ediyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek anıları ayıklamaya çalışıyorum.

"Onlar kim?"

"Biraz düşüneyim!" diye ısrar ediyorum.

Brax, kaşlarını daha da çatarak ağzını kapattı.

İleri geri yürümeye başladım.

"Zaman kaybediyorsunuz," diye savunuyor Brax.

"Sus!" diye tekrar çıktım.

Burnundan derin derin nefesler veriyor.

Beynimde yüzler, aksanlar, toplantılar, aile ittifakları, soy bağları ve rekabetler hızla canlanıyor. Birkaç dakika sürüyor, ama sonra parçalar yerine oturuyor. Yürümeyi bırakıyorum. Brax'a dönüyorum. "Kim olduğunu biliyorum."

Brax'ın gözleri kısıldı. "Kim?"

Ses tonum tiksintiyle doluyor. "Lev ve Igor Petrov."

Çenesi düştü. Sonra yüzünde benim hissettiğim aynı tiksinti belirdi. "İşte bu yüzden Yeraltı Dünyası asla işe yaramayacak. Rakip aileleri aynı çatı altında toplayıp sadakat bekleyemezsiniz. Kirill'in kendi soyu karısının ölümünü istiyor."

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Petrenler Kirill'den nefret ediyor."

"Neden?"

Soru, sandığından daha sert bir şekilde karşısına çıkıyor. Ben geriliyorum. "Seni ilgilendirmez."

"Valentina—"

Sözünü sertçe kestim. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi." Düşüncelerimi acımasız bir düzene sokarak odanın kapısına doğru ilerledim.

Fiona hedefte. Petrovlar darbe planlıyor. Ve Omni, bu testin kraliçenin kendi odasında yapılmasına izin verdi.

Ayaklarımın altındaki her şey kayıyor, kontrol edemediğim bir hızla ivme kazanıyor. Ve Brax patlamaya hazır bir havai fişek gibi.

Suikast saatinin işlediği ve bu konuda bilgi sahibi olan tek kişilerin biz olduğumuz koridora girdiğimizde, o da arkamdan geliyor.

Ve bu böyle kalmalı. Bu bilgiyi kime emanet edebileceğimi bilmiyorum. Lev ve Igor, Fiona'nın odasında çok rahatları, bu da içimdeki şüpheyi daha da artırdı. Tepeden biri bu suikastı tuttu. Hem Kirill'e hem de Fiona'ya karşı paraları ve nefretleri var.

Brax, uçağa doğru yanımda sinsice ilerliyor, her adımı öfke saçıyor ve kraliçenin koridorundan uzaklaştıkça bu öfke daha da artıyor. İkimiz de arkamıza gizlice bakıp gölgeleri, köşeleri ve kör noktaları düşman olup olmadığını kontrol ediyoruz.

Yeraltı dünyasındaki herkesi arkadaş olarak gördüğüm günleri özleyorum. Sean O'Malley ortaya çıktığından beri, güvendiğim çok az üye kaldı. Her şey altüst oldu ve hiçbir şeyi tahmin edemiyorum.

Brax önce benim gitmemi işaret etti. Uçağa bindim, yerime oturdum ve o da arkamdan geldi. Kendi kendime, "Tek kelime etme," diye mırıldandım.

Brax'ın çenesi seğiriyor.

Kapılar kapanıyor, uçak piste çıkıyor ve kısa süre sonra havalanıyor. Kabin görevlisinden bir not defteri ve kalem istiyorum.

Yemeği geri getiriyor. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır," diye sertęe yanıtlıyor Brax.

Zoraki bir gülümsemeyle kendi bölgesine doğru aceleyle gitti.

Yazıyorum, konuşmuyorum. Her yerde kameralar var.

Notu inceliyor, sonra kalemi alıp altına kısa, öfkeli çizgilerle karalıyor. Nerede yaşıyorlar?

Not alıyorum: Chicago. Güney Yakası. Petrov'un bölgesi.

Sonraki sorusunu bir kenara bırakıyor. Numaraları sizde var mı?

Kalp atışlarını hızlanıyor. "Evet" diye cevap veriyorum.

Derin nefesler alıyor, azı dişlerini gıcırdatıyor.

Kağıda bir soru işareti koyuyorum.

Kalemi alıyor. Onları ayarlamamız gerekiyor. Bu işe daha çok kişi dahil ve kim olduklarını bilmemiz lazım.

"Katılıyorum" diye yazıyorum.

Indiana eyaletinin Gary şehrinde bir adres yazıyor. Şehir, Chicago'nun banliyölerinde yer alıyor ve bakımsız haliyle suç oranı yüksek olduğu için insanların vakit geçirmekten hoşlanmadığı bir yer.

Ona kaşlarını çatarak baktım.

"Onlara bir toplantı saati içeren bir mesaj gönderin" diye emrediyor.

Telefonumu çıkarıp yeni bir mesaj dizisi oluşturun. Lev ve Igor'u ekliyorum. Son anda Brax'ı da ekliyorum ki onu görünce şaşırmaları.

Elini cep telefonumun üzerine koyuyor.

Ona sorgulayıcı bir bakışla bakıyorum.

Şöyle yazıyor: "İndiğimizde yapalım ki düşünmeye vakitleri kalmasın."

İyi bir fikir. Başımı salladım, telefonumu cebime koydum, notu küçük bir parçaya katlayıp sütyenimin içine sıkıştırdım.

Brax göğüs dekolteme göz attı.

Yüzüm kızarıyor.

Aklınıza hiçbir şey gelmesin.

Pencereye doğru dönüyorum ve zihnim tüm uçuş boyunca hızla dönüp duruyor. Tekerleklerin inmesi ve jetin hangara doğru ilerlemesi sonsuza kadar sürüyor.

SUV'ye biner binmez telefonumu çıkarıp gruba mesaj attım.

Ben: Yeni iş. Bir saat sonra görüşelim.

Adresi ekliyorum.

Igor: Uçağım henüz inmedi.

Lev: Pistteyim ama önümde iki uçak var. Kalkış yapmama izin verilmesi biraz zaman alacak.

Igor: Kaptan az önce inişe hazırlanmamızı söyledi.

Ben: Oraya mümkün olan en kısa sürede gel.

Brax, ayırıcı camı bir santim aşağı indirip Vito'ya, "Beni evime götür," dedi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Arabamı alacaksınız," diye homurdandı, Vito'ya kaşlarını çatarak.

Dikiz aynasından Brax'a öfkeli bir bakış atıyor.

Tartışmaya girmiyorum. İsteklerimi ilettikten sonra Vito'nun şoförüm olmaması gerekirdi, yine de Omni bana başka bir şoför vermiyor.

SUV trafikte ilerleyip Brax'ın binasının önünde durdu. Arabadan indik ve Brax beni otoparktan geçirerek yeniden yapılmış 1980'ler model Mustang'ine götürdü. Sırttı ve yolcu kapısını açtı. "Bin içeri, Minx."

İçimde keskin, sıcak bir ürperti hissettim. Ona itaat ettim ve kapıyı kapatıp hızla sürücü koltuğuna koştum.

Motor homurdanarak çalışmaya başladı. Brax gaza bastı ve garajdan hızla çıktı. Trafikte ilerlerken sokak lambalarının ışığı kehribar rengi çizgiler halinde ön camdan geçti.

Telefonunu kapar, ekranda bir şeyler kaydırır, sonra kulağına götürür. Bir an geçer ve "Fiona'yı öldürme planı var" diye emreder.

Sean'ın kükremesi telefondan duyuldu. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Lev ve Igor Petrov'un verilerine sızdık. Başka kimlerin işin içinde olduğunu bulmamız gerekiyor. Valentina ve ben şu anda onlarla ilgileniyoruz," diyor.

Sean'ın boğuk sesi arabanın içini dolduruyor.

Brax başını salladı ve keskin bir dönüş yaptı. "Hayır. Onlarla ben ilgileneceğim. Senin bilgisayar korsanlığı yapman gerekiyor." Telefonu kapattı.

"Kirill'e haber vermemiz gerek," dedim ve onu aradım ama telefon çalmadı bile. İnledim ve güvenlik şefi Draco'ya mesaj attım.

Ben: 911

Cevabı birkaç saniye sonra geldi.

Draco: Yatla iletişime geçin.

Brax bir tırı geride bırakırken Mustang'in kükremesi daha da yükseliyor. Rampadan çıkıyor.

Başka bir numara çeviriyorum.

Sergio, "Merhaba Valentina. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye yanıtlıyor.

"911. Hemen onunla konuşmam gerek."

Sesi endişeye dönüşüyor. "Bir anne..." Telefon hattı kesiliyor.

"Kahretsin!" Tekrar aramayı deniyorum ama bağlanmıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor Brax.

"Muhtemelen uluslararası sular dalar. Bazen telefon başka bir uyduya geçerken çalışmayabiliyor."

"Bu çok uygun," diye mırıldanıyor.

Sekiz kez daha denedim ama hat hiç çalmadı.

Camları kırık dev binaların, düzgün kapanmayan yamuk kapılı yükleme rampalarının ve çıplak çelik cephelerin yanından geçerken birkaç dakika geçiyor.

Brax karanlık, boş bir otoparka giriyor ve farları kapatıyor. O da, ben de arabadan iniyoruz.

Gölgelerin arasından hızla ilerleyip girişin önüne ulaşıyoruz.

Beni durdurup, "Dikkatli ol, Minx," diye uyardı.

"Bu, girdiğim ilk terk edilmiş bina değil," diye hatırlattım ona.

"Dikkatli olun. Ben önden gidiyorum," diye ilan ediyor ve eğri büğrü kapının yanından kayarak geçiyor.

Onu takip ediyorum ve terk edilmiş makinelerin, sallanan zincirlerin ve derin gölgelerin arasında şöyle bir göz gezdiriyorum. Kendi kendime, "Burası mükemmel," diye mırıldanıyorum.

Brax başını salladı, metal kasaların arkasına geçti, ardından endüstriyel sınıf fermuarlı kablolar ve bir Glock çıkardı. Silahı bana doğru uzattı. "Al bunu."

Hiç tereddüt etmem.

İşaret parmağıyla gösteriyor. "Gidip şu duvarın arkasına saklanın. İçeri girdiklerinde ikisinin de diz kapağını vurun. Onlardan daha fazla bilgi alana kadar ölemezler."

"Anlıyorum," diyorum ve karanlıkta yerimi alıyorum.

Kalbim çılgınca çarpıyor, bekliyorum. Sonra bir motorun alçak homurtusu araba yolundan yaklaşıyor. İki silüet binaya doğru geliyor.

Igor ilk önce söze giriyor, Rus aksanı belirgin bir şekilde, "Valentina nerede?" diye soruyor.

"Kim bilir. Sadece çağrılıyorum işte," diyor Brax her zamanki alaycı tonuyla.

"Buradayım," diye duyurdum, gölgelerin arasından çıktım ve ikisine de hızlıca iki el ateş ettim.

Her yere kan fişkırdı. İkisi de çığlık atarak yere yığıldı.

Brax, elinde silahla üzerlerine atılarak, "Kıpırdamayın yoksa kafanızı uçururum!" diye tehdit etti.

"Bu da neyin nesi?" diye dişlerini sıktı Lev.

"Kollarınızı başınızın üstüne kaldırın ve yüzüstü yatın!" diye bağırır Brax, ardından Igor'un yüzünün yanına bir kurşun sıkarak.

Havada tozlar uçuşuyor. Pantolonuna işiyor. "Beni öldürmeyin!"

"Tamam! Tamam!" diye onayladı Lev, ellerini başının üzerine koyup yüzüstü dönerek.

Eğilip belindeki silahını kaptım ve odanın öbür ucuna fırlattım. Sonra Igor'unkine de aynısını yaptım.

"Onları bağla, Minx," diye emretti Brax.

Bir kablo bağı alıp ayaklarını ve bileklerini bağlıyorum.

Brax silahı bana uzattı. "Onların üzerinde tut."

Onlara doğrultuyorum.

Onları teker teker birkaç metre sürüklüyor, sonra bir ip sarkıtıp ayak bileklerine bağlıyor. Duvardaki bir düğmeye basıyor ve ip gevşeyerek, kesilmiş hayvanlar gibi baş aşağı asılı kalıyorlar.

Lev kan tükürdü. "Sen—"

Brax, adamın ağzına sert bir tokat attı. "Sus! Şimdi suikast planına başka kimlerin karıştığını öğrenmek istiyorum."

Igor, kendini kurtarmaya çalışırken kendi etrafında dönerek homurdandı. "Cehenneme git."

Brax cebine uzandı, sonra bıçağın düz tarafını Igor'un boğazına dayadı. "Beni yanlış anlıyorsun. Cehenneme gelmedim. Cevaplar için geldim."

Lev Rusça bir şeyler mırıldanıyor.

Kalp atışlarını hızlandı ve "Çok geç kaldınız dedi" diye tercüme ettim.

Brax, bıçağın ucunu yavaşça Igor'un kaburgalarının üzerinde gezdirdi; kesmedi, sadece bir inilti koparacak kadar baskı uyguladı. "Başka kimler bu işe karıştı?"

Bıçak derisine daha da derine saplandıkça Igor şiddetli bir şekilde irkildi. "Dur! Dur—lütfen—sadece dur—"

Brax kıpırdamıyor. "İsimler! İsim istiyorum! Sizi kim işe aldı?"

Deponun gürültüsü Igor'un hırıltılı nefesini daha da yükseltiyor. Sesi bir çığlığa dönüşüyor. "Gavin O'Malley!"

Vücudumdan son damla kan çekiliyor.

Brax donakalır. Bıçak aşağı iner. Çenesi o kadar sıkıca kasılır ki, kaslarda gözle görülür bir titreme oluşur. Lev'in yüzüne tükürür; bu hareket, ondan daha önce hiç görmediğim bir nefretle doludur.

Telefonumu çıkarıp yatın numarasını çevirdim.

Çağrı üçüncü çalışta bağlanıyor.

"Sergio," dedim sert bir şekilde.

"Valentina? Neler oluyor?"

"Zaman yok. 911!"

"Şimdi kralı getireceğim," diyor.

Brax'ın başı hızla bana döndü. Üç adımda yanıma geldi ve telefonu kaptı. "Bırakın ben onunla konuşayım." Sonra odada volta atmaya başladı.

Lütfen onların haklı olmasına izin vermeyin.

Çok geç olmadan harekete geçin.

Brax telefona hırlayarak, "Fiona'ya suikast düzenleme planı var," dedi.

Brax

Her şey çok hızlı geliyor. Valentina, Ulrich ve karısı Jytte'yi Fiona'ya yönelik suikast girişimlerinin arkasındaki suçlular olarak suçlayan itirafların şokunu henüz atlatamamış durumda.

"İkisinden de hiç hoşlanmadım, onlara da hiç güvenmedim" diye ekliyorum.

"Onlar Kraliyet Konseyi üyeleri," diye hatırlatıyor bana.

"Ne olmuş yani? Onlar yılan, sen de çok kolay güveniyorsun," diye belirtiyorum ve ekliyorum, "Ölmeleri gerekiyor."

"Zamanında oraya varmamız lazım," diye endişeleniyor.

Midem alt üst oldu. Ulrich ve Jytte'nin her şeyin arkasında olduğunu öğrenir öğrenmez, arenaya gitmemizi söyleyen mesajlar aldık. Uçağa bindikten sadece bir saat sonra Sergio, Valentina'ya Kirill'i kaçırdıklarını mesajla bildirdi. Ardından Sean arayıp Fiona'yı da kaçırdıklarını söyledi.

Uçağın tekerlekleri nihayet yere değene kadar zaman çok yavaş geçti. Tekerlekler yere değdi ve ikimiz de koltuklarımızdan fırladık.

Koridorda duran hostese "Çekil!" diye bağırdım. Valentina'nın bileğini yakalayıp kapıya doğru çektim.

Koridora son hızla koştuk. Duvar apliklerindeki ışık titriyor, boğuk ilahiler duvarlardan yankılanıyordu.

Son virajı dönüyoruz. Devasa arena kapıları birkaç yüz metre ötede beliriyor. Valentina yarım adım önde ilerliyor, kırmızı elbisesi yırtmacı açık, kıvrıkcık saçları fırtınada dalgalanan öfkeli bir bayrak gibi arkasında savruluyor.

Onlara vardığımızda ciğerlerim yanıyordu.

Kapıyı hızla açıp kapattı ve kapı duvara çarparak paramparça oldu.

Öbür taraftaki dünya göğsüme öyle sert bir yumruk atıyor ki nefes alamıyorum. Meşaleler taş zemine aynı anda çarpıyor, kaburgalarım kadar titreşen ağır, acı verici bir gürültü. Yüzlerce ses karanlık, boğuk bir ritimle ilahiler söylüyor, her hece havada eski bir lanet gibi yankılanıyor. Sahneyi çevreleyen ateşlerden alevler yükseliyor, duman yeraltı arenasının devasa tavanına doğru spiral çizerek yükseliyor.

Her şeyin merkezinde iki giyotin duruyor. Kirill ve Fiona, belden yukarısı çıplak, boğazları oyulmuş ahşap oluklara bastırılmış halde giyotinlere kilitlenmişler. Parlatılmış bıçaklar başlarının üzerinde asılı duruyor, düşmeyi beklerken ateş ışığını yansıtıyor. Şövalyeler, kılıçlarını havaya kaldırarak onları çevreliyor. Kalabalık, kraliyet kanına susamış bir şekilde tıslıyor ve inliyor.

Ulrich, sözünün ortasında kolunu kaldırır, sesi kutsal bir hüküm verecekmiş gibi gürler. "Yüce Tanrı tarafından bana bahşedilen güçle..."

"Durun!" Valentina'nın sesi gürültüyü yarıp geçti.

Vücudum anında savaş moduna geçti. Ona doğru kükredim, "Kanıtımız var!"

Meşaleler tam çakarken donup kalıyor. Vuruşlar duruyor. İlahiler, beynimin içinde uğultu yaratan şok dolu bir sessizliğe dönüşüyor.

Yüzlerce kafatası maskeli yüz hızla bize doğru geliyor.

Kirill başını tahtanın izin verdiği kadar ileri savurdu. Fiona'nın dehşet dolu gözleri Valentina'ya kilitlendi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Saçları tacına dolanmıştı. İkisi de ölümden saniyelerle uzaktaydı ve göğsümde öfke patlamaları yaşıyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp sahneye atlıyorum. Şövalyeler kenarlarda kıpırdanıyor ama onları görmezden geliyorum. Şenlik ateşlerinden yükselen ısı, duman, ter ve panikle karışmış bir şekilde üzerime çarpıyor.

"Geri çekilin yoksa sıradaki siz olacaksınız!" diye kükredi Ulrich.

"Kanıtımız var," diye hırladım, kurban platformunun üzerinden geçerken. Fiona'nın yanındaki cellada omzumu sertçe çarptım ve onu platformdan aşağı ittim.

Sendelleyerek elleriyle dengesini sağladı ve maskesinin ardından bana baktı.

Sahnenin karşısında, başka bir cellat Kirill'in elindeki serbest bırakma düğmesine uzanır, ancak Kirill ona dokunmaz. Sean, serbest bırakılmış bir silah gibi ortaya çıkar ve ona çarparak adamı kanlı tahtaların üzerine savurur. "Defol git kraldan!" diye bağırır.

Kalabalık ıslık ve çığlıklarla patladı. Ateş ışığı, kafatası maskelerinin ve beyaz saten elbiselerin üzerinde kıvrılarak arenayı iblislerle dolu bir ateşli rüyaya dönüştürdü.

Zara'nın sesi, keskin ve asil bir şekilde kaosu yarıp geçti. "İhanet ilan ediyorum! Jytte ve Ulrich Koch, burada suçlu ilan ediliyorsunuz!"

Herkes başını ona çeviriyor.

Jytte nefessiz kaldı. "Bunu yapamazsın!"

Zara, ölümcül bir hassasiyetle sahneye doğru ilerliyor. "Ben tahtın varisi kraliçeyim. Yapabilirim ve yapacağım."

Ulrich parmağını Sean'a doğru uzattı. "Kız kardeşini korumak için yalan söylüyorlar!"

"Hayır, değiliz. Kanıtımız var," diye ısrar ediyor Valentina, Kraliyet Konseyi'nde görev yapan Hintli bir kadın olan Devika'ya doğru ilerleyerek.

Ulrich cellatlara çenesini sertçe dikti. "Pozisyon alın!"

Fiona'nın boynunun önüne geçip giyotinin düşme noktasını bloke ettim. Sesim, sadece birini öldürmek istediğimde kullandığım tehditkar bir tona büründü: "Bir adım daha yaklaşırsan, nefesini keserim."

Sean sahnenin diğer ucundan hırıldayarak, "Aynı şey," dedi.

"Şövalyeler, pozisyon alın. Bize karşı bir düşmanlık eylemi var!" diye emretti Jytte.

Kılıçlar kalkıyor. Çizmeler sürtünüyor. Şenlik ateşleri kabardıkça, alevler havayı yalarken sırtımdaki sıcaklık yoğunlaşıyor.

Devika inanılmaz derecede sakın bir tonda, "Kimse kıpırdamıyor," diyor.

"Bu ikisinin Kirill ve Fiona'yı devirmek için komplo kurduklarına dair itiraflarımız var. Her şey burada," diyor Valentina, telefonunu çıkarıp bir videoya tıklayarak.

Devika telefonu alıyor. Oynat tuşuna basıyor.

Arenada çığlıklar yankılanıyor.

Sesimden şu sözler yankılanıyor: "Bana kraliçeyi öldürmen için sana kimin para ödediğini söyle!"

Arenada daha fazla çığlık, ıslak hırıltılar ve hıçkırık sesleri yankılanıyor.

Valentina'nın sesi, ölümcül ve kararlı bir şekilde devam ediyor: "Konuş yoksa bir parmağını daha alırım."

Video uzayıp gidiyor.

Devika onu kapatıyor.

"Orada daha fazlası var. En iyi kısmını kaçıırıyorsunuz," diye belirtiyorum.

Bana öldürücü bir bakış fırlattı.

Valentina, Omni'ye bakıyor. "Videoda iki adam daha var. Hepsi aynı şeyi söylüyor."

Her yerde telefonlar çalmaya başlıyor. Çan seslerinin yankısı arena boyunca bir şelale gibi yayılıyor.

Sean elini kaldırıyor. "Bu herkesin gelen kutusu. Brax ve ben Ulrich ve Jytte'nin özel sohbetlerine girdik. Her şey belgelendi."

"Yalan söylüyor!" diye çığlık attı Jytte.

Seyircilerden bir kükreme yükseldi. "Majestelerini serbest bırakın! Majestelerini serbest bırakın!"

Şövalyeler Ulrich ve Jytte'nin etrafını sarmış durumda.

Sean ilk hamleyi yaparak Kirill'in giyotinindeki cıvataları gevşetti. Ben de eğilip Fiona'ninkini açtım ve ağır tahtayı yukarı çektim. Mekanizma açılmadan önce yarım saniye direndi.

Fiona nefes nefese kaldı ve geriye doğru sendeledi, elleri boğazına gitti. Omzundan tutarak onu sakinleştirdim. "İyisin. Ben yanıdayım."

Sean, Kirill'i serbest bırakır ve Kirill hemen Fiona'yı kendine çeker, bedenini kendi vücuduyla korur. Gözlerinde krallıkları yerle bir edebilecek bir öfke parıldar. "Kraliçeye kraliyet elbisesini getirin! Hemen!" diye emreder.

Bir Omni, katlanmış kumaşlarla uğraşüyor. Kirill titreyen elleriyle Fiona'yı bornozuna sararken ben geri çekiliyorum. Kendi bornozunu giyiyor ve karısı ile arenadaki her türlü tehdit arasına yerleşiyor.

Ulrich ve Jytte'yi işaret ediyor. Solgun, ter içinde ve artık sadakatlerinin kime ait olduğunu tam olarak anlayan şövalyelerle çevrililer. Kirill kükrer, "Bu gece tamamlayacağımız tek ritüel Kara Örtü'dür."

Kalabalık arasında toplu bir şaşkınlık nidası yükseldi.

Metal direkler yuvarlanarak getiriliyor. Alevlerin üzerinde ilmekler sallanıyor. Bir gelinlik ve bir smokin beliriyor.

"Üzerini giy," diye emretti Kirill.

Jytte pes eder. Ulrich bahaneler uydurur. Kimse dinlemez.

Zara, Ulrich'in boynuna bir gül takar. Valentina, kan kırmızısı bir buketi Jytte'nin titreyen ellerine tutuşturur ve tutmasını emreder. Dikenler avuç

içlerine batınca Jytte ığlık atar ve Valentina, saplardan kan akana kadar parmaklarını telle bağlar.

Penisim sertleşiyor.

Bu benim Minx'im.

Sean ve benilmekleri boyunlarına geçiriyoruz. Koltuk altlarından da ipler geçiriyoruz.

Valentina, Jytte'nin başına bir duvak takıyor.

"Bu bir hata!" diye haykırdı Ulrich tekrar.

"Evet. Ölümcül bir tane. Onları havaya kaldırın," diye emretti Kirill.

Makaralar dönüyor ve ipler geriliyor. Çift havaya yükseliyor, elbiseleri ateş çukurlarının üzerinde dalgalanıyor.

Yeni bir tezahürat yükseliyor. Meşaleler hep birlikte yanıyor. Arena bir anda alevler içinde kalıyor.

Ulrich ve Jytte'ye bakıyorum ve Fiona'nın kafasının tahtaya kilitlendiğini, Kirill'in boynunun ise düşen bir bıçağı maruz kaldığını düşünüyorum. Hayatımda hiç bu kadar boyun kırmak istememiştim.

Kirill, Fiona'ya baktı. "Son şans. Onlara biraz merhamet göstermemi ister misin?"

Titriyor. Sonra başını sallıyor. "Hayır."

"Onları ateşin üzerine taşıyın!" diye bağırıyor Kirill.

Cehennemin kapıları açılıyor. Dantel ve güller alevler içinde yanarken, arena kulakları sağır eden çığlıklarla doluyor. Kumaşlar kıvrılıp kararıyor, ipler yanıyor. Metal teller boyunlarına saplanırken bedenleri daha da aşağıya düşüyor.

Fiona eliyle ağzını kapatarak öğürmeye çalıştı.

Kirill onu uzaklaştırır.

Sahneden ayrılırlarken Sean, cezayı açıklamak üzere öne çıkıyor.

Dilimde duman ve intikam tadı yoğunlaşıyor. Midem bulanırken giyotinlere doğru bir bakış atıyorum.

Valentina yanıma geldi, elimi tuttu ve "Benimle gel. Bu bizim şansımız." diye ısrar etti.

"Ha?"

Beni çekiştiriyor ve ben de onu takip ederek arenanın içinden Fiona ve Kirill'e doğru hızla ilerliyorum.

Koridora adımımızı attığımız anda serin hava bizi içine çekiyor. Duvarlarda meşaleler daha yumuşak bir ritimle sıralanmış, alevleri içerideki gibi yere saldırmak yerine sallanıyor.

Fiona, sıkıca tuttuğu bornozuyla Kirill'e doğru ağır ağır yaslanıyor, bacakları titriyor.

Kadının etrafında ölümcül bir koruma içgüdüsüyle dolanıyor, her an başka bir bıçağın fırlayabileceği ihtimaline karşı her gölgesini inceliyor.

Valentina ile aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyoruz. "Bekle!" diye bağıyor.

Fiona ve Kirill dönüyor.

"Sorun ne?" diye soruyor Kirill endişeyle.

"Sean ve Zara iyi mi acaba?" diye endişeyle soruyor.

"Onlar gayet iyiler. Asılı cesetlerle keyif sürüyorlar ve sizi devirmeye çalıştığınız için ulusal bir kınama ilan ediyorlar," diye takılıyorum.

Fiona birden, "Bizi kurtardığınız için teşekkürler! İkinize de!" diye bağırdı.

Göğsümü kabartarak, "Çocuk oyuncağı" diye övündüm.

"Öyleyse karım neden neredeyse idam ediliyordu?" diye öfkeyle sordu Kirill, Fiona'yı daha sıkı tutarak.

Valentina elinin tersiyle karnıma öyle sert bir tokat attı ki dişlerimin arasından nefes verdim.

Fiona, kocasına nazikçe şöyle der: "Şaka yapıyor."

"Bunda komik bir şey yok," diye tekrarladı Kirill, hâlâ bana dik dik bakarak.

Fiona tekrar deniyor. "Kirill—"

"Haklı. Bu korkunç bir durum ve geri kalan hainleri ayıklamamız gerekiyor. Bu yüzden onların yerlerini bize vermelisiniz," diye duyurdu Valentina.

Biz?

Ben onların tarikatvari masasına katılmıyorum.

Kirill ve Fiona donakalmış bir şekilde ona bakakaldılar.

"Lütfen," diye ekledi, sesi aceleden titreyerek.

Kirill nefesini verdi, çenesini sıktı ve sanki bir darbe alacakmış gibi gözlerini kapattı. Sonra yavaşça araladı.

"Elbette alabilirsiniz," diyor Fiona.

Valentina'nın yüzünde bir an umut belirdi. Sonra söndü.

Kirill, "Hayır. Maalesef, onlara boş koltukları veremezsiniz." diyor.

Valentina yanımda kaskatı kesildi. "Neden olmasın?" diye sordu.

"Bizi kurtardılar!" diye haykırıyor Fiona, gerçekten şaşkın ve üzgün görünerek.

Kirill'in yüzündeki acıma duygusu sadece bir anlığına yumuşar. Valentina'ya döner. "Bir arınma ritüeli olmalı. Bunu biliyorsun, Valentina."

Fiona yüzünü buruşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Kraliyet Doktrininizdeki eksik bölümlerden biriydi. 666. Değişiklik," diye bilgilendiriyor onu.

Gülmemek için kendimi zor tutarak ona bakıyorum.

666. Değişiklik.

Elbette öyle.

Fiona alaycı bir şekilde, "Bizi neredeyse idam cezasına çarptıran aynı değişiklik mi?" dedi.

"Evet."

"Peki bu değişikliğin özelliği ne?" diye soruyor.

Kirill gözleriyle ikimize de baktıktan sonra dikkatini Fiona'ya çevirerek, "Yerler, ayrılanlarla aynı statüde olanlarla yeniden doldurulmalı," diye yanıtladı.

"Anlamı ne?" diye soruyor Fiona.

Kirill, "Eğer bir kişi bekar olarak ölürse, yerine başka bir bekar kişi geçer. Ama eğer bir çift ölürse, yerlerine başka bir çift geçer," diye belirtiyor.

Fiona burnunu kırıştırdı. "Bu aptalca."

"Anlaştık," diye mırıldandım.

Kirill dikkatini bana çevirdi. "Fiona'nın babasının koyduğu kuralları küçümseme. Bunlar dengeyi sağlamak için var."

Fiona kollarını kavuşturdu. "Öyleyse evlenmeliler."

Başımı geriye doğru savurdum ve homurdandım.

Tabii ki, Fiona. Periler de var.

Kirill başını salladı. "Hayır. Değişiklikte, kötülüğün bir arınma ritüeli sırasında koltuklardan temizlenmesi gerektiği belirtiliyor."

"Hâlâ yolumu kaybetmiş durumdayım," diye itiraf ediyor.

"Çift, görücü usulü evlilik veya önceden belirlenmiş bir seçim nedeniyle birlikte olamaz. Gerçekten birbirini seven ve dış etkenler olmadan evlenmeyi seçmiş bir çift olmalıdır. Koltuklar bir yeniden doğuş döneminden geçmelidir ve yalnızca aşk, enerjiyi negatiften pozitif dönüştürebilir," diye açıklıyor.

Valentina birden, "Aşık olduk ve evleniyoruz!" diye patladı.

Başımı hızla ona çevirdim, ancak yüzünde son derece ciddi bir ifade gördüm.

Şaka yapıyor olmalısın.

"Öyleyiz!" diye ısrar etti elimi tutarak. Bana baktı, kirpikleri kısılmıştı, sessizce eğer onunla oyun oynamazsam böbreğime bıçak saplayacağına dair söz veriyordu. "Öyle değil miyiz?"

Vücudumdaki her kas geriliyor.

Evlilik?

Kirill kollarını kavuşturmuş bir şekilde bekliyor.

Valentina sözlerine şöyle devam ediyor: "Tüm şartları yerine getirdik. Yerlerimize oturacağız."

Çenemi sıkıyorum.

Bu küçük yaramaz kız, yalnız kaldığımızda cezasını çekecek.

Kirill kıkırdadı ve beni işaret etti. "Anladım. Yine şaka yapıyorsun. Yüzündeki ifade paha biçilmez. Bravo."

"Şaka yapmıyoruz," diye ısrar etti Valentina kolumu çekiştirerek. "Onlara gerçeği söyle ki yerlerimize oturma şansımızı kaybetmeyelim."

Göğsüm sıkışmış, ona hayır demeye hazır bir halde ona bakıyorum.

Gözleriyle yalvarıyor ve benim penisim daha da sertleşiyor.

Kahretsin, Valentina.

Yavaşça kolumu onun etrafına doladım, onu kendime daha da yaklaştırdım ve dik durdum. Kirill'e dik dik bakarak sııttım ve "Aşık olduk ve ona evlenme teklifi ettim," dedim.

Kirill elini işaret ederek, "Yüzüğü nerede?" diye sordu.

Valentina araya girerek, "Parmak izimi ölçtürüyorlar. Brax parmağımın 7 numara olduğunu sanıyordu, oysa 7 buçuk numaraymış." dedi.

Yedi buçuk.

Bu giderek daha da iyiye gidiyor.

"Benim hatam. Kuyumcu düzeltiyor," diye onaylıyorum.

Kirill bir an bizi süzdü, başını salladı, sonra Fiona'ya baktı.

Gülmemek için kendini zor tutuyor, yüzünü buruşturuyor ama bizi eleştirmiyor.

Valentina yalvararak, "Kriterleri karşılıyoruz. Lütfen! Yerlerimize oturmamıza izin verin!" dedi.

Kirill içini çekti, sonra ona özür dileyen bir bakış attı. Sesini alçaltarak, "666. Değişiklik önemli. Sean bunu tek bir amaçla oluşturdu..." dedi.

"Masaya yeniden ışık getirmek ve Yeraltı Dünyasına güvenliği geri kazandırmakla ilgili," diye araya giriyor Fiona.

Kirill'in yüzünde gurur beliriyor. "Evet, kraliçem. Tamamen haklısınız. Bu değişiklik Kraliyet Doktrininizde yokken bunu nasıl bildiniz?" diye övgüyle söylüyor.

"Bu, 7. Perdenin bir parçası. Güvenlik için denge şarttır ve masanın üzerine her zaman ışık düşmelidir," diye sıralıyor.

O her zaman kitap kurduydü.

Kirill göğsünü kabartarak, "Dünyanın en zeki karısına sahibim," diye coşkuyla söyledi.

"Kafasını doldurma," diye mırıldanıyorum.

Valentina yine sertçe dirseğiyle vurdu.

"Ah," diye homurdandım.

Kirill kaşlarını çattı.

Fiona şöyle ekliyor: "Bu yüzden Valentina ve Brax, bir sonraki dolunayda evlendikleri sürece yerlerine oturabilirler."

Zorlukla yutkunuyorum.

Bu durum daha da kötüleşmeden durdurmalıyım.

Kirill'in yüzünde şok ifadesi belirdi. "Buna inanmıyor musun?"

Dudakları seğirdi. "Ah, Brax hep evlenmek istemişti, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum.

Kirill, "Kraliçeye cevap ver," diye talimat veriyor.

"Evet. Bütün gün aklımdan başka bir şey geçmiyor," diyorum.

Fiona aramızda bir işaretle, "Açıkça belli ki birbirlerine delicesine aşıklar," dedi.

Gerçekten mi, Fiona?

Az önce seni kafa kesilmekten kurtarmışken bana destek olmaya devam ettiğin için teşekkürler!

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Kirill, kaşlarını çatarak.

"Elbette," diye yalan söylüyor.

Ona hâlâ deliymiş gibi bakıyor.

"Evet, öyleyiz. Düğünümüzü bir sonraki dolunayda yapacağız," diye açıklıyor Valentina.

"Şey..." Yüzümü buruşturup, birden ağzımdan kaçırdım, "O da üç hafta sonra!"

"Evet. Bir sorun mu var?" diye sert bir şekilde sordu Fiona.

Valentina pazumu sıktı ve "Hayır. Hiç sorun değil. Brax bu sabah bana en kısa zamanda benimle evlenmek için can attığını söyledi, sen de söylemedin mi?" dedi.

Gözlerimi onun gözlerine diktim, sonra bakışlarımı yavaşça onun üzerinde indirdim.

Bu maskaralığa ortak olmanın bedelini her günün her saniyesinde bedenle ödeyeceksin.

Gözlerine bakıp, "Elbette, benim seksi küçük yaramazım," diye yanıtladım.

Valentina'nın yanakları kızardı ve ben neredeyse pantolonuma işeyecektim.

Fiona gülümseyerek, "Sorunumuz çözülmüş gibi görünüyor. Ben yoruldum ve eve gitmek istiyorum. Nişanınız ve Kraliyet Konseyi'ndeki gelecekteki yeriniz için tebrikler." dedi. İleri adım atarak Valentina'ya sarıldı.

Valentina ona karşılık sarıldı. "Teşekkür ederim."

Fiona, "Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim," diye tekrarladı.

Valentina gülümsedi. "Her zaman."

Fiona önüme geçiyor.

Ona dik dik bakıyorum.

"Kutlamak için bana sarıl," diye takılıyor.

Çenemde seğirmeler var ama hareketlerimi yapmaya devam ediyorum. Bu sorunla daha sonra ilgileneceğim.

Geri çekildi. "Ben de teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Hizmet etmekten memnuniyet duydum."

"Düğününüzü sabırsızlıkla bekliyorum," diye ekliyor göz kırparak.

Yüzüm yeniden sertleşti.

Kirill'e doğru döndü. "Hazır mısın?"

Bakışları Valentina ile benim aramda gidip geliyor, sonra da Fiona'ya sanki onun karısı olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyor.

Onu suçlayamam. Ben de hâlâ inanamıyorum.

"Yorgunum. Eve gitmek istiyorum," diye tekrarlıyor.

Kirill içini çekerek Valentina'ya sarıldı ve elimi sıktı. "Bunu Chicago'ya döndüğümüzde daha detaylı konuşacağız."

"Tartışılacak ne var ki?" diye endişeyle sordu Valentina.

"Hiçbir şey," diye güvence verdi Fiona, ardından Kirill'in elini sıktı.

Ona şöyle bir baktı.

"Doğru mu?" diye soruyor.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu.

"Kirill mi?" diye sordu Valentina kısık bir sesle.

Fiona ona göz kırptı.

Derin bir nefes aldı, sonra onları işaret etti. "Omni, aşkınızın gerçek olduğuna dair kanıt isteyecek ve bir sonraki dolunayda evlenmelisiniz. Herhangi bir şüphe varsa, sonuçlarını biliyorsunuz."

Aman Tanrım. Valentina bize şimdi ne oyun oynuyor acaba?

Valentina, "Evet. Anlıyoruz. Hiçbir sorun olmayacak. Ne kadar aşık olduğumuzu kanıtlayacağız, değil mi?" diye onayladı ve bana muzip bir gülümseme fırlattı.

Sessiz kalıyorum.

Kirill bana daha yakından bakıyor. "Peki ya sen? Herhangi bir sorun olacak mı? En son istediğim şey Valentina'nın ölmesi, bu yüzden işler daha da kötüye gitmeden bana şimdi söyle."

Valentina'nın endişesi aramızda dalgalanıyor.

Fiona araya girerek, "Hayır. Her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağlayacak. Değil mi Brax?" dedi. Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Ona bakıyorum.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bir cevap bekliyorum," diye uyarıyor Kirill.

Avucumu Valentina'nın kalçasına sertçe vurdum.

Kadın nefesini tutarak sıçradı.

Ona sııttım. "Hiç sorun yok. Bu küçük yaramazla sonsuza dek birlikte olmayı dört gözle bekliyorum."

"Bak, her şey yolunda," diye neşeli bir şekilde söyledi Fiona, sonra Kirill'in kolundan çekti. "Hadi eve gidelim."

Bir an daha bizi inceledi, sonra dudakları kıvrıldı. "O zaman sanırım tebrikler yerinde olur." Fiona'nın başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim."

Parmaklarını şıklatarak el salladı ve sırttı. "Hoşça kalın, aşıklar. Yakında evlenecek en yakın arkadaşlarımızla çift randevusu yapmayı dört gözle bekliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum.

Kirill kıkırdadı ve onu uçağa yönlendirdi.

Kapılar kapandıktan sonra müstakbel eşime dönüp, "Bizi neyin içine soktun sen?" diye sordum.

Valentina

Brax'ın keskin surat ifadesi kemikleri bile tırmalayabilirdi. Burnundan nefes alıyor, omuzları gergin, koyu renk gözleri bana dikilmişti.

Düşüncesizce yaptığım bu açıklama yüzünden kalbim düzensiz atıyor, ama Yeraltı Dünyası'nda bir fırsat varsa, onu değerlendirirsiniz. Ve bu sıradan bir Omni koltuğu değil. Kraliyet Konseyi'nde bir koltuk. Hak ettiğim yeri almak için yıllarca beklemeye degecek. Başka hiçbir teste girmeden doğrudan son durağıma gideceğim.

Brax ile evleniyorum.

Kollarını kavuşturdu ve dişlerini sıkarak, "Bekliyorum," diye emretti.

Kızgın olmasına kızamıyorum. Bizi geri döndürülemez bir şeye kilitledim. Ama özür de dilemeyeceğim. Kraliyet Konseyi'nde olmanın tüm avantajlarından yararlanacak.

Yaklaştım, parmak uçlarımda yükseldim ve kulağına fısıldadım, "Bunu özel olarak konuşacağız." Sonra bir adım geri çekildim.

Kalçamdan yakalayıp beni kendine doğru çekiyor ve elini saçlarımdan arasından geçiriyor. Beni vücuduna sıkıca bastırıyor, nefesimi kesiyor ve mırıldanıyor, "Elbette yapacağız, Minx."

Tüylerim diken diken oldu. Derin bir nefes aldım ve kendimi sakin kalmaya zorladım. "Arena'ya geri dönmeliyiz."

Tartışmak istiyor gibiydi, beni bir an daha tuttu, sonra nihayet bıraktı. Koridorda hızla ilerledi ve sonra kapıyı açtı.

Isı ve iğrenç koku giderek artıyor. Ateş hâlâ yanıyor, Jytte ve Ulrich'in kararmış, havada asılı kalmış bedenlerinin altında şiddetli bir şekilde çıtırdıyor. Duman kalın, hayaletimsi spiraller halinde yukarı doğru yükseliyor ve külleri dağıtıyor. Yeraltı dünyasının birçok üyesi öksürüyor veya ağızlarını kapatıyor. Bazıları maskelerini düzeltirken, diğerleri bir santim bile kıpırdamadan dimdik duruyor.

Kalabalığın arasından ilerlerken Brax elini belimin alt kısmına koyuyor. Avuç içi sabit, sıcak ve kaosun içinde sessiz bir bağ gibi kalıyor.

Sean ve Zara, duman ve alevlerle çevrili bir şekilde, sahnenin tam ortasında, otorite dolu bir duruş sergiliyorlar.

Zara'nın sesi tüm üyelere yankılandı: "Kral ve kraliçeye yönelik suikast girişiminde yer alan herkes, başınızın üzerinde asılı duranlarla aynı sonuçlarla karşılaşacaktır."

Kalabalık şaşkınlık ve hayret nidalarıyla nefeslerini tutuyor.

Sean çenesini yukarı kaldırarak kükredi: "Kimsenin buradan ayrılmasına izin yok. Kemikler küle dönene kadar. Sorgulamalar derhal başlayacak."

Zara, Omni'yi işaret ederek uyardı: "İşbirliğiniz isteğe bağlı değil. Her biriniz bu maskaralıktaki rolünüzün hesabını vereceksiniz."

Bazıları yerlerinde kıpırdanıyor. Diğerleri oldukları yerde kalıyor. Birkaç üye ise boğuluyor ya da kendi kendine mırıldanıyor.

Sean'ın kolu Zara'nın beline dolanır. "Valentina. Brax. Bizimle gelin." diye emreder. Cevap beklemez. Zara'yı sahneden çıkarır, yanımızdan geçer ve tünele doğru ilerler.

Brax elini sırtımda tutmaya devam ediyor. Beni arenadan, koridordan geçirerek Sean'ın jetine kadar yönlendiriyor.

"Şu şeyi yerden kaldırın," diye emretti ve Zara'yı arkaya doğru yönlendirdi.

Kabinin yarısına bile varmadan kapı kapanıyor. Sean ve Zara'nın karşısındaki kanepeye oturuyoruz.

Hâlâ çok kızgınlar. Sean'ın çenesi seğiriyor. "Bu işe karışan herkesi öldüreceğim!" diye bağıyor.

Zara elini onun uyluğuna koydu.

Ona bakıyor, öfkeyle başını sallıyor. Sonra gözlerini tavana dikip orada gezdiriyor.

"Sence buraya yine kamera mı yerleştirdiler?" diye endişeyle soruyor.

Gözlerini tekrar ona dikerek, "Geri döndüğümüzde bir kez daha kapsamlı bir inceleme yapacağız. Bu aşamada kimseye güvenilemez," diye belirtti.

Zara endişeli bir nefes verip başını salladı ve aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Bakışlarını bizden ayırıp bize çevirdi ve sordu: "İkiniz nereye gittiniz?"

Nefesim kesildi. Düşüncelerim yine karmakarışık oldu. Aniden dilim tutulmuş bir şekilde Brax'a baktım.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde koltuğuna geri yaslandı. Sanki bir uçakta oturuyormuş gibi davrandı; oysa ki bu uçakta bizi gözetleyen kameralar olabilir, ki olmamalıydı. Dudakları, aynı anda hem eğlenceyi hem de uyarıyı yansıtan bir çizgi halinde birbirine kenetlendi.

Yapılandırılmış bir açıklama uydurmaya ve ağzımı açmaya çalışıyorum, ama Brax beni durduruyor. Eli iç bacağıma kayıyor, sıkı ve sahiplenici bir şekilde.

Her kelimesinde kendine özgü alaycı üslubu hissediliyor. "Ah, Kirill ve Fiona'ya evleneceğimizi söylüyorduk."

Zara göz kırpmıyor.

Sean'ın kaşları yukarı doğru kalktı.

İkisi de konuşmuyor.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor.

Brax, başparmağını yavaş ve bilinçli bir şekilde uyluğuma sürtmeye devam ediyor ve içimde bir ateş yakıyor. "Küçük yaramazım benimle evlenmek için can atıyor. Sen de öyle değil misin?" diye ekliyor.

Bana öfkeli ve suçlayıcı bakışlar dikti.

Boğazımı temizleyip gülümsedim ve ona daha da yaklaştım. "Doğru."

Sean homurdanır.

Zara kısa bir kahkahayı yarıda kesti.

"Komik olan ne?" diye soruyor Brax.

Zara'nın dudakları seğirdi, gizlemeye çalıştığı kısa bir anlık görüntü. Bakışları Brax'ın bacağına acımasızca tutuşuna kaydı.

Dengemi sağlamak için elimi Brax'ın elinin üzerine koydum. "Kirill ve Fiona, Ulrich ve Jytte'nin Kraliyet Konseyi'ndeki yerlerini alabileceğimiz konusunda anlaştılar!"

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Sean ve viski şişesine uzandı. Kapağını açtı, kristal bir bardağa iki parmak dolusu viski doldurdu, sonra hepsini bir dikişte içti. Başka bir bardak doldurup Brax'e uzattı ve "Buna ihtiyacın olduğunu varsayıyorum," dedi.

Brax, Sean'ın içtiğinden daha hızlı bir şekilde içiyor.

Daha dik oturuyorum.

Zara, nötr bir ses tonuyla, yavaş ve ölçülü bir şekilde, "Peki ya zaman çizelgesi?" diye soruyor.

Brax birden, "Bir sonraki dolunay. Yeraltı dünyasının son teslim tarihlerine ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun." diye patladı.

Sean kendi bardağını ve Brax'ın bardağını yeniden doldurur. Hepsini tekrar bir dikişte içerler.

Zara burnundan nefes veriyor. Neredeyse gülecek gibi ama kendini tutuyor.

Sean bardağını masaya geri koydu ve arkasına yaslandı. "Büyük bir bağlılık."

"Aşk bunu gerektirir," diye yanıtlıyor Brax yumuşak bir sesle, elini bacağının üst kısmına doğru kaydırarak. "Bunu en çok sen bilmelisin."

Zara'nın ağız o kadar şiddetli bir şekilde seğiriyor ki elini ağzının üzerine koyuyor, gözleri ıslık ıslık parlıyor.

Sean'ın yüzü sertleşti. Parmağını aramızda salladı. "Bunun gerçek olduğundan emin olmak için sınırları zorlayacaklar."

"Ah, gerçekmiş," diyor Brax, başparmağını yukarı doğru hareket ettirerek.

Yerimde kıpırdamamak için kendimi zorluyorum ve çenemi yukarı kaldırarak hikayeyi daha gerçekçi bir zemine oturtuyorum. "Hazırlıklıyız. Onların testlerini geçeceğiz."

Sean'ın gözleri keskinleşti. "Bunu mutlaka yapmalısın," diye uyardı.

Brax'ın bacağını kavrayışı sıkılaştı. "Yapacağız."

Zara zile bastı.

Kabin görevlisi belirir. "Size bir şey getireyim mi, Bayan O'Malley?"

"Şampanya. Lütfen en iyisinden."

"Evet, efendim." Görevli aceleyle uzaklaştı.

Bakışlarını bacağımdaki Brax'ın eline çevirdi ve ekledi: "Seni evlenirken göreceğimi hiç düşünmemiştim." Ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Ne diyebilirim ki? Küçük yaramazımdan ellerimi çekemiyorum." Kibirli bakışlarını bana çevirdi.

Kanımda bir sıcaklık dalgası yükseliyor.

Görevli, içinde açık ve soğutulmuş bir şişe bulunan gümüş bir kova ile geri döndü. Bol miktarda şeyi bardaklara doldurdu, baloncuklar bir akıntı halinde yükseldi. Birini Zara'ya, birini de bana uzattı, sonra bir diğerini doldurmaya başladı.

"Biz viskiyle yetinelim," diye araya giriyor Sean.

Onu tekrar kovaya koyuyor. "Pekala. Başka bir şey ister misiniz?"

"Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim," diyor.

Kadın ortadan kaybolur ve adam iki bardak daha doldurur, sonra birini Brax'e uzatır.

Zara flütünü kaldırıyor. "Valentina ve Brax'ın yakında gerçekleşecek evliliğine. Gelecek dolunay sevgi, istikrar ve sonsuz mutluluk getirsin." Dudakları zorlukla bastırdığı bir kahkahayla kıvrılıyor.

Sonsuzluk.

Brax yanımda kaskatı kesildi.

Sean içinden homurdanır ama kadehini kaldırır. "İkinize de. Ve kalbimin bu gece altı farklı kez durmadığı gerçeğine. Şerefe!"

"Sağlık!" diye mırıldandı Brax ve viskisini bir dikişte içti.

"Selam olsun!" diye selam veriyorum.

Zara Fransızca olarak "Şerefe!" diye ekliyor.

Yavaşça bir yudum alıyorum. Ferahlatıcı şampanya midemde daha da fazla sıcaklık yaratıyor.

Brax, yavaş hareketlerle parmak boğumlarının arkasını omzumda gezdiriyor ve vücudumdaki her sinire karıncalanma hissi yayıyor.

Hafifçe yer değiştiriyorum.

Sanki aramızdaki iki santimlik mesafe kabul edilemezmiş gibi beni tamamen kendine çekiyor. Alçak sesi şakacı ama bir uyarı gibi geliyor. "Artık benden kaçış yok, Valentina."

Yutkunuyorum ama boğazım o kadar çok daralıyor ki cevap veremiyorum.

Konuşma yön değiştiriyor. Sean ve Zara arena, Omni ve olası hainler hakkında sessizce konuşuyorlar. Kelimeler etrafımda hafif bir bulanıklık halinde dolaşüyor. Bilincimin her zerresi Brax'ın ellerine, sıcaklığına ve geride bıraktığımız ateşlerden gelen dumanla karışmış, topraksı, erkeksi kokusuna odaklanıyor.

Bütün bunlar içimde öyle bir ihtiyaç duygusu uyandırıyor ki, patlayacak gibi hissediyorum.

Kolunu tekrar uyluğuma getiriyor. Başparmağı tenimde yavaşça bir yay çiziyor.

Her geçişte tüm vücudum daha da geriliyor.

Sanki sekiz saatlik uçuş boyunca rahat rahat uzanıyormuş gibi, arkaya yaslanıyor; oysa aslında sistematik olarak öz kontrolümü ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ne zaman kıpırdansam, beni sıkı ve samimi bir baskıyla kendine doğru çekiyor.

Zara yudumlarını alırken bizi izliyor. Brax her bir yudumda daha da sahiplenici davrandığında, sanki beklemediği bir gösteriyi izliyormuş ama gözlerini ondan ayırmayı reddediyormuş gibi, ağzı kıvrılıyor.

Üçüncü saatte, iki boş şampanya şişesi ve damarlarımda işkence gibi bir uğultu vardı. İçimde birikip duran sıcaklık, ciğerlerimden havayı çeken bir nabızla uzuvlarımdan aşağı akıyordu.

Brax ellerini benden hiç ayırmıyor. Başparmağı yavaş ve yatıştırıcı bir hareketle yukarı doğru okşuyor, tehlike bölgesine gittikçe yaklaşıyor.

Beş saat sonra, kulağımın hemen altına bir öpücük konduruyor. Sean ve Zara güvenlik protokollerini tartışırken yapılan hızlı bir dokunuştaki bu, ama tüm vücudum buna karşılık kasıldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, gözleri masumca ileriye sabitlenmişti, ama dudaklarının hafif kıvrımı onu ele verdi.

Yedinci saate gelindiğinde, o kadar gerginim ki elbisemin kumaşı üzerimden yükselen sığa yapışıyor. Hava çok yavaş akıyor. Nabzım çok hızlı atıyor. Brax'ın avucunun uyluğuma yaptığı baskı kendi çekim gücü haline geliyor ve her düşüncemi onun sakin dış görünüşünün altında kaynayan vaade doğru sürüklüyor.

Ne zaman bir türbülans çıksa, bunu beni kendine daha sıkı bağlamak için bir bahane olarak kullanıyor; parmak uçları aynı küçük, kendinden emin desenleri çiziyor.

Biraz geriye doğru eğiliyorum ve dudakları şakağıma değiyor. Sonra elini üzerimde yeniden konumlandırıyor ve hissettiğim her şeyi kontrol ediyor.

Tekerlekler yere değdiği anda göğsüm çok hızlı bir şekilde inip kalkıyor ve vücudumdaki her kas aşırı hassasiyetle geriliyor.

Kapı açıldığı anda, soğuk Chicago havası ciğerlerimi doldurdu. Minnetle içeri girdim ve zihnimi yeniden toparlamaya çalıştım.

Sean'ın şoförü SUV'nin yanında bekliyor ve kapıyı açık tutuyor. Sean ve Zara önce içeri giriyorlar ve yapmaları gereken acil telefon görüşmeleri hakkında mırıldanıyorlar.

Araba birkaç dakika sonra binamın önünde durduğunda, kapı koluna uzandım. Brax'ın amansız sıcağından uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için, "Yarın görüşürüz," diye duyurdum.

Dışarı çıkıyorum.

Brax hemen arkamdan çıktı.

Aniden arkamı döndüm. "Ne yapıyorsun?"

Kapıyı koluyla kapatıyor, bana alaycı bir bakış atıyor. "Komiksin, yaramaz." Ben itiraz edemedim elimi tutuyor ve sanki yardıma ihtiyaç duymadan içeri giremeyecekmişim gibi beni binanın cam kapılarından içeri götürüyor.

Asansörün kapısı hafifçe ding diye açılıyor ve beni içeri çekiyor. Gergin bir sessizlik içinde yukarı çıkıyoruz, gerilim o kadar yoğun ki küçük alanı sıkıştırıyor.

Kapı arkamızdan tık diye kapanır kapanmaz Brax'ın elleri kalçalarımaya yapıştı. Sırtım duvara çarptı ve o da bedenini benimkine bastırarak aramızdaki her santim havayı daralttı. Yüzü o kadar yakındı ki nefesi dudaklarımı gıdıkladı. "Ne işe bulaştığının farkında olduğunu sanmıyorum, Minx."

Avucumu göğsüne bastırıyorum, elimin altında gidip gelen düzenli hareketler, uçağa binerken sahip olduğu tüm kontrolü kaybetmesine saniyeler kaldığını haber veriyor. "Kızma."

Çıkardığı ses alçak, tehlikeli bir homurtu. "Kızma?" Avucu kalçamda daha yukarıya kayıyor ve dokunuşumun altında göğsü genişliyor. "Kral ve kraliçenin önünde benimle nişanlanmaya, dolunayda evlenmeye karar veriyorsun ve bana kızmamamı mı söylüyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Kraliyet Konseyi'nde yer alıyoruz."

Burun delikleri genişledi. Keskin, dinamit dolu bir soru sordu: "İstedğin bu mu?" Gözleri, nefesimi kesen bir aciliyetle gözlerimi taradı.

Midem kasılıyor. Çekingen bir şekilde, "Evet, yerimi istiyorum," diye ısrar ediyorum.

Daha da yaklaştı, sert vücut hatları beni duvara daha da bastırdı. "Bundan bahsetmiyorum, Minx, bunu sen de biliyorsun."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Yutkunarak, "Hak ettiğim yeri istiyorum" diye tekrarlıyorum.

Başını salladı, çenesi sıkıydı, gözleri amansız bir hassasiyetle gözlerime kilitlenmişti. "En azından doğruyu söyle."

Onun altında kıpırdanıyorum, içgüdü ve arzu, güç ve teslimiyet arasında sıkışıp kalmışım. Bakışları daha da keskinleşiyor, benden gerçeği zorla alana kadar geri adım atmayacağını uyarısını veren türden bir odaklanma.

Sesim inceliyor. "Olayları çarpıtmayın."

Elini çeneme götürüyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor. Başparmağı çeneme bastırıyor, sabit ve buyurgan bir şekilde. "Beni istediğini itiraf et."

Vücudumda ani bir sıcaklık dalgası yükseliyor, omurgam duvara doğru kavisleniyor. Nefesim kesiliyor ve elim göğsüne daha sıkı kenetleniyor.

Gözlerini kısarak, "Söyle bakalım, Minx." dedi.

Sesim titredi. "Seni istiyorum."

Dudakları, saatlerce süren yoksunluğun keskinleştirdiği bir açlıkla benimkileri yutuyor. Parmakları kalçalarımın saplanıyor, sonra daha aşağıya kayıyor, bacaklarım beline dolanana kadar beni zahmetsizce kaldırıyor.

Beni dairemin içinde hareket ettiriyor, öpüşü daha derine, daha sert bir şekilde uzanıyor ve ciğerlerimdeki her bir havayı çalıyor.

Göğsünde yankılanan, benimkine de yayılan alçak bir ses var ve eli başımı kavrayarak beni ağzından kaçamayacak şekilde tutuyor.

Ben olsam öyle yapmazdım.

Omuzunu kullanarak yatak odamın kapısını itti. Eli başımdan fermuarıma doğru kaydı ve çekti. Beni yatağa bıraktı ve elbisemi ve iç çamaşırımı üzerimden hızla çıkardı.

Bakışları beni bir vaatle süzüyor. Giysilerini çıkarıyor ve bacaklarımdan yukarı doğru öpüşerek, vajinamı okşayarak ilerliyor, sonra dudakları düğümlenmiş tenime değene kadar yukarı doğru devam ediyor.

Yüzünü kendime doğru çekmek için saçlarından tutuyorum ama yara izini görmezden gelmiyor.

Dudakları ve dili onu okşuyor, V bölgesini nefret edilecek değil de değer verilecek bir şeymiş gibi keşfediyor.

"Brax," diye mırıldandım.

Ağzı meme ucuma doğru yaklaşıyor ve onu hafifçe ısıtıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Her birini tadıyor, sonra köprücük kemiğime geçiyor ve alını benimkine değene kadar yolculuğuna devam ediyor. Beni vücudunun altına sıkıştırıyor, penisini klitorisimle tahrik ediyor ve bir uyarı gibi, "Ebediyet çok uzun bir zaman, Valentina Abruzzo," diyor.

Nefesim kesik kesik dudaklarımla birlikte titriyor. Gözlerimi onun gözlerine dikmiş, bacaklarımı aralıyorum.

Kalçalarını oynatarak beni daha da kışkırtıyor. Dişlerini sıkarak, "Seni burada ıslak ve bana aç bırakmalıyım," diye ekliyor. Daha hızlı hareket ediyor.

Ağzım açık bir şekilde inliyorum.

Başını hafifçe yana eğerek bakışlarını kısıyor.

Tırnaklarımı kürek kemiklerine geçirip kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirerek, meydan okurcasına, "Yapamazsın," dedim.

"Hayır mı?" diye sordu, kaşları kalkık, yüzü kızararak.

Elimi kalçasına uzattım, kalçalarımı kaldırdım ve onu içime ittim. "Hayır," dedim inlemeden önce.

Boğazından yüksek, boğuk bir ses çıktı. İçimde, derinlerde hareketsiz kaldı, bakışları karanlık bir ateşe dönüştü. Dişlerini sıkarak, "Bundan sonra ipleri ben elimde tutacağım," dedi.

Nefesimi tutuyorum, kalbim yeni sebeplerden dolayı hızla çarpıyor.

Yavaşça ileri geri hareket eder, dudakları kıvrılır ve ekler: "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

Onun sıcak teni, eve dönüş yolculuğunda uçakta bastırmaya çalıştığım tüm bastırılmış duyguları yeniden harekete geçiriyor.

Gözlerim ara ara açılıp kapanıyor.

"Bana cevap ver," diye emrediyor, aynı acı verici tempoyu koruyarak.

"Evet," diye kekeledim, kalçasını daha sıkı kavrayarak.

"Bu evlilikte kim söz sahibi?" diye soruyor.

Sessiz kalıyorum, onu daha hızlı hareket etmeye teşvik etmeye çalışıyorum.

"Kim!" diye hırlıyor, isteklerime boyun eğmiyor.

"Lütfen," diye sesleniyorum.

"Söyle bana!" Birkaç kez hızlıca ileri geri hareket etti.

Gözlerim bembeyaz oluyor.

Hızı yavaşlatıyor.

Tırnaklarımı kışına saplayarak, "Yapma!" diye uyardım.

"Benden daha fazlasını istiyorsan, kimin patron olduğunu bana söyleyeceksin, Valentina!" Penisinin ucu girişime değerek geri çekildi.

Kalçasına bastırıyorum ama hiç yaklaşıyor.

"Söyle bana. Eğer hayatımı sana adamamı istiyorsan, söyle bana, Minx," diye emrediyor.

Göğsüm daha hızlı çarpıyor. Gerilim tenimde çıtırdıyor. Pes ediyorum. "Sen sorumlusun!"

"Kesinlikle haklısın," diyor ve tekrar içime giriyor. Dişlerini sıkıyor ve sertçe itiyor, karanlık bakışlarını bana dikeyor.

Her şey kaotik bir rahatlamayla patlıyor. Sırtımı kamburlaştırarak, onu daha sıkı kavrayarak ona karşı kasılıp kalıyorum.

Ağzını kulağıma yaklaştıarak, "Beni istiyorsan, beni alacaksın. Bütünümü, Minx," diye uyardı.

"Evet," diye fısıldıyorum, adrenalin seviyem giderek yükseliyor.

Daha sertçe itiyor. Ter damlaları yanağıma damlıyor. Göğsünden hafif bir inilti yükseliyor ve penisi şişiyor, ardından yeni bir sıcaklık dalgası beni sarıyor.

Hiç durmuyor. Vücudu benimkine sürtünerek, sonuna kadar devam ediyor. Sonra üzerime yığılıyor, nefesi boynumun kıvrımına değiyor ve vücudunun ağırlığı beni eziyor.

Titremelerim yavaşlayana kadar çok uzun zaman geçti. Sonunda kollarımı ondan ayırdım.

Yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. İfadesinde karanlık bir girdap belirdi. Tekrarladı: "Ciddi söylüyorum, Minx. Bundan sonra, ben sorumluyum."

Yutkunuyorum, içimde yükselen korkuyu bastırmaya çalışıyorum. Hiç kimse bana hükmetmedi. Kendi başımın çaresine kendim bakıyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, yanağımdan bir tutam saçımı çekti. "Merak etme, alıracaksın," dedi. Yanımda döndü, beni kendine çekti ve başımın tepesinden öptü.

Bir yanım onu itip uzaklaştırmak ve kolayca yuttuğu alanı geri almak istiyor. Ama daha derinlerde, hiç kabul etmediğim yanım, sesindeki sessiz baskınlık altında kıpırdanıyor.

Kolunu etrafıma sıkıca sarıyor, beni nasıl anlamlandıracağımı bilemediğim bir şekilde sabitliyor. Kalbinin düzenli atışı kulağıma vuruyor, farkında olmadan itaat ettiğim sessiz bir emir gibi.

O zaman neden onunla kavga etmediğimi anlıyorum. Bunun, koltuğumu alabilmem için benimle evlenmeyi kabul etmesiyle hiçbir ilgisi yok.

Brax, koruma hissi veriyor.

Alışkın olmadığım her şey var ama birdenbire bitmesini de istemiyorum.

Brax

Üç Hafta Sonra

İki gün sonra, yeraltı dünyasının önünde durup, bir tür sapık arınma ritüeliyle Valentina'ya olan aşkı ve bağlılığı ilan etmem gerekiyor. Ona veya Sean'a ne kadar sorsam da, yapamayacaklarını iddia ederek bana söylemiyorlar. Bu yüzden, bunun ne anlama geldiğiyle ilgili aklıma bir milyon farklı sapık şey geldi.

Aklıma gelen her şey, Yeraltı Dünyası'nı ve bana en yakın olanlar dışındaki herkesi alt etme kararlılığımı daha da artırıyor. Sean ve Zara'nın bu karmaşaya nasıl düştüğünün tüm detaylarını bilmiyorum, ama gizli tarikatın nasıl işlediğine dair yeterince şey gördüm. Ve Fiona'nın ikizleri yetim kalmaktan kurtarmak için Kirill ile evlenmek zorunda kaldığının da tamamen farkındayım.

Yeraltı dünyasının yaptığı hiçbir şey iyi değil. Bütün iddiası, savaşları durdurmak için suç ailelerini bir araya getirmek üzerine kurulu, ama benim deneyimime göre, sadece diğerlerini alt etmeyi planlayan bir grup dolandırıcıdan ibaret.

Gördüğüm tek şey yıkım. Valentina'nın göğsüne sonsuza dek utanç duyması için damga vurdular. Sean, Zara'yı ölümden kurtarmak için kız kardeşini

Kirill'e söz vermek zorunda kaldı ve Kirill bile Fiona için bunu istemedi. Sonra Fiona ve Kirill neredeyse başları kesilerek öldürülüyordu.

Bütün o çarpık ritüeller boyunca şahit olduğum başka şeyler de var. Bunu yaşayan zavallı adama çoğu zaman acıyorum, ama sorun bu değil. Çoğu insan bu bataklığa katılmak istiyor. Eminim Sean sadece babasının yarattığı için oraya girdi, bu da anlamadığım başka bir şey.

Babası ne düşünüyordu acaba?

Her şeye rağmen, sadakatim yalnızca Yeraltı Dünyası'nı duymadan önce tanıdığım kişilere ait. Ama şimdilik tek seçeneğim bu oyunu sürdürmek ve öldürülmemeyi sağlamak.

İşte bu yüzden, kalbim hızla çarparken ve cebimde yakıcı bir planla Valentina'nın dairesinin kapısının önünde bekliyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Alnımı sildim ve kapıya üç kez vurdum.

Kapıyı açar, ela gözleri alışılmadık bir huzursuzlukla irileşmiş, koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülmüş ve bol, bej renkli bir sweatshirt vücudunu sarmış halde duruyor.

Onu görmek göğsümde derin bir etki yarattı. Avuçlarım terlemeye başladı.

Kollarını kavuşturarak geriye doğru adım attı, sesi gergindi. "Brax. Burada ne yapıyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey var."

Omuzları gerildi. "Beni yarı yolda mı bırakıyorsun?"

Homurdanarak yanından geçip oturma odasına girdim.

Kapıyı, olması gerekenden daha fazla gerginlik içeren hafif bir tık sesiyle kapatıyor.

Lambalar, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş mobilyalarının üzerine sıcak bir ışık yayıyor. Her şey tam olması gereken yerde, bu da teninin altında kasıp kavuran fırtınanın tam tersi bir durum.

"Sorumu cevapla," diye ısrar ediyor.

Kıkırdıyorum. "Sakin olmalısın, Minx. Bu gece seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Kaşlarını çattı, sonra başka yöne baktı.

Midem bulanıyor. Yaklaşıyorum ve beni görmezden gelemesin diye çenesini yana çekiyorum. "Neler oluyor, Valentina?"

"Neden bu kadar sakınsın?" diye soruyor.

"Ben her zaman sakinim," diye takılıyorum.

"Hayır, değilsin."

Homurdanarak, "Elbette, öyleyim." dedim.

Ellerini havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı. "Brax, bunu yapma."

"Ne yap?"

"Her şey yolundaymış gibi davran."

"Her şey yolunda."

İnanmaz bir ses çıkardı. "Düğünümüze iki gün kaldı!"

Göğsüm sıkıştı. Tezgahına yaslandım. "Kaçıyor musun?"

Başını geriye doğru savurdu. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

Çenesi kasıldı. "Pes edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Panik yapan ben değilim."

"Ben değilim... Siz olayları çarpıtıyorsunuz!"

"Öyle miyim?"

Bir iki adım ileri geri yürüdü, sonra bana doğru döndü. "Kendini çok zeki sanıyorsun."

"Sanırım biraz telaşlandın."

"Hiç de telaşlanmadım." Sesi, bu ifadenin herhangi bir ağırlık taşıması için fazla yükseliyor. "Gerçekçiyim."

"Ne hakkında?"

"Ailen senden nefret edecek," diye iddia ediyor.

Kalbim göğüs kafesinde şiddetle çarpıyor. Bunu bin kere düşündüm ve haklı. Finn'in onu nasıl kabul edeceğinden ya da Valentina ile evlendikten sonra aramızda neler olacağından hiçbir fikrim yok. Ama homurdanıp, "Üstesinden gelirler," diye karşılık veriyorum.

"Yapacaklar mı?"

"Evet. Başka ne sorun var?" diye soruyorum.

Gözlerini başka yöne çeviriyor.

"Kahretsin! Bana bak ve söyle!" diye talep ediyorum.

Yavaşça bana döndü. Dudaklarını ısırıp ve gözlerini kırptırdı. Sonra, "Benden nefret edeceksin," dedi.

Ona bakakaldım, nefesim kesildi.

"Bana öyle bakmayı bırak," diye emrediyor.

"Tekrar söyleyin." diye emrediyorum.

"Beni duydun."

"Hayır. Tekrar söyleyin."

Tişörtünün kenarını sıkıca kavrayıp kumaşı sertçe çekti. "Beni ömür boyu nefret edeceksin."

Kaslarım teker teker kilitleniyor.

Daha da dağılıyor, gizlemeye çalışmadığı ham bir dehşetle sözleri dökülüyor: "Benden nefret edeceksin Brax. Ya da kaçacaksın. Tek olasılıklar bunlar. Her iki seçenek de her şeyi mahvediyor ve bu benim kendi hatam."

"Valentina, kendine biraz fazla yükleniyorsun," diyorum.

Başımı şiddetle salladı. "Hayır, bu benim hatam. Aşık olduğumuzu ve evleneceğimizi ilan ettim. Seni ömür boyu kırgınlığa mahkum ettim ve bunun farkındayım. O yüzden orada durup her şey yolundaymış gibi davranma."

Göğsü düzensiz ve hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Elleri yanlarında titriyor. Tek bir bakışıyla bir arenayı etkisi altına alan kadın artık odada değil.

Karnımda şiddetli bir kasılma hissediyorum. Ona doğru yavaşça yaklaşıyorum. Yumuşak bir sesle, "Kendini kontrol etmeyi bırak," diye emrediyorum.

"Bana söyleme—"

Omuzlarından tutarak onu destekliyorum. "Valentina."

Dudakları sıkıca birbirine kenetlenmiş, solgun bir halde.

"Seni hiç böyle görmemiştim," diye mırıldandım.

"Sadece dürüst oluyorum."

"Sen..." Yanlış bir kelimeyle bunu daha da alevlendirmeden kendimi durduruyorum. "Zihninin kendi haline bırakıyorsun."

"Çalışmıyor. Doğru çalışıyor."

Başımı salladım. "Minx. Yanılıyorsun."

"Değilim."

"Öylesiniz" diye ısrar ediyorum.

"Nasıl yani? Söyle bana nerede yanıldığımı, Brax?"

"Buradayım, yani seni yarı yolda bırakmıyorum," diye belirtiyorum.

Gözlerini daha da kırıştırtıyor. Gözleri donuklaşıyor. "O zaman sonsuza dek bana kin besleyeceksin," diye itiraz ediyor.

İçimde bir şey ikiye bölündü. Düşünmeden ya da sonuçlarını tartmadan, tam önünde tek dizimin üzerine çöktüm.

Kekeleyerek, "N-ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Ceket cebime elimi sokup kadife kutuyu çıkarıp açıyorum. Platin bir pençe yuvasında kocaman, kare şeklinde bir elmas duruyor. Öylesine keskin bir şekilde kesilmiş ki, her ışık parıltısını yakalıyor. Etrafını daha küçük elmaslar çevreliyor. Yüzük bandı, buz gibi parıldayan, kusursuz bir mücevher çizgisi oluşturuyor.

Ellerinin yanlarında titremesi dışında hiçbir hareket yapmıyor.

Kendimi durduramadan, ağzımdan cesur ve pişmanlık duymayan bir açıklama döküldü: "Dinle Minx, senden nefret etmeyeceğim. Bana meydan okuyan, beni tırmalayan, beni zorlayan ve yine de aynı anda beni kendine çeken tek kadın sensin."

Gözleri yüzükten yüzüme doğru gidip geliyor.

"Hayatıma adeta bir kasırga gibi girdin ve nedense her şey senin varlığıyla daha anlamlı hale geldi. Bu yüzden oturacaksam, senin de yanımda olmanı istiyorum." diye ekliyorum.

Zorlukla yutkunuyor. Nefesi sık çıkıyor.

Bir anda sinirlerim altüst oldu. Şaka yapmaya çalıştım ama garip bir şekilde çıktı. "Sanırım evlenme teklif etme zamanım geldi."

Oda birdenbire sessizliğe büründü. Gerilim o kadar arttı ki, tenim çıtırdadı.

Gözleri benden yüzüğe, sonra tekrar bana kayıyor ve yüzündeki okunaksız ifade, göğüs kafesime daha da fazla endişe saplıyor.

Tişıörtümün altından terlemeye başlıyorum.

Ben az önce ne dedim böyle?

Aman Tanrım. Ne kadar da pervasız olabilirim?

Buraya gelmeden önce söylemeyi veya yapmayı planladığım şey bu değildi.

Neden diz çöktüm ki?

Valentina adeta bir heykel gibi. Kıpırdamıyor, göz kırpmıyor. Sonra gözlerini kısıyor.

Kalbim bir an, acımasızca ve şiddetle çarptı. Yüzümü ifadesiz bir hale getirdim, hızla ayağa kalktım ve kadife kutuyu kapattım. Onu tezgâhın üzerine koydum. "Söylediklerimi unut. İşte yüzüğün. Düğünde görüşürüz, Minx." Kapıya doğru döndüm ve birkaç adım attım.

"Brax! Bekle!" diye seslendi, sonra kolumun arkasından tuttu.

Duraklıyorum, yüz ifademi daha da sertleştiriyorum ve yavaşça dönüyorum.

Beni nefessiz bırakan bir öpücükle kendine çekiyor. Ayrıldığında dudaklarıma değiyor ve fısıldıyor: "Teşekkür ederim. Söylediklerin için. Ve benimle evlendiğin için."

İçimde bir rahatlama hissettim ama ne söylediğime ve ne yaptığıma hala şaşırdığım için yerimden kıpırdamadım.

Telefonu birkaç kez bip sesi çıkarır. Yavaşça cebinden çıkarır, ekranı kaydırır ve sonra inler. "Kirill ile görüşmem gerek," der.

Bir rahatlama dalgası daha beni sarıyor. Hava almam lazım. Her şey çok fazla. Ama yine de "Seni bırakayım mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Hayır. Vito beni götürecektir."

Kaşlarımla çatıyorum. "Evlendiğimizde ve belediye meclisinde görev aldığımızda, sana yeni bir şoför alacağım."

"Benden şikayet duymayacaksınız," diye teyit ediyor.

Panik beni sardı. "Bir şey mi yaptı?"

Başını salladı. "Hayır. Ama dediğin gibi, onu öldürebilirdin, bu yüzden daha iyi birine ihtiyacım var, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle."

Bir an birbirimize bakakaldık.

Tezgaha doğru yürüyor, kutuyu açıyor ve yüzüğü parmağına takıyor. Yüzüğe uzun uzun bakıyor, sonra dönüyor. "Bu, hayatımda gördüğüm en güzel yüzük."

Hafifçe sıırttım ama göğsümü kabarttım. "Beğenmenize sevindim."

"Bayıldım."

"İyi."

Ardından rahatsız edici bir sessizlik gelir.

Boğazını temizledi. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Elbette. Sizi dışarıya kadar uğurlayayım," diye teklif ettim, onu binanın içinden geçirdim ve yaklaşırken Vito'ya kaşlarımı çattım.

O araca binmeye çalışırken ben onu kendime doğru çekiyorum.

Kaşlarını kaldırarak, "Ne haber?" diye sordu.

"Öpücüğüm nerede?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Ağzından hafif bir kahkaha kaçtı.

"Ee? Bekliyorum," diye takıldım.

Ellerini başımın arkasına kaydırıyor, yüzümü kendine doğru çekiyor ve damarlarımda ateş yanacak kadar derin bir öpücük veriyor.

Onu daha sıkı kucaklayarak karşılık verip öpüyorum.

Dudaklarıma doğru fısıldayarak geri çekildi, "Gitmem gerekiyor."

Kalçasına hafifçe vurdum. "Tamam, Minx." Dudaklarından öptüm ve bıraktım.

Arka koltuğa kayarak geçti.

Vito'yu uyarıyorum: "Senin gözetimindeyken başına hiçbir şey gelmesin sakın."

Beni görmezden gelip direksiyona geçti.

Kirill'e mesaj attım.

Ben: Valentina'nın başka bir şoföre ihtiyacı var.

Kirill: Kraliyet Konseyine girdiğin zaman bunun gerçekleşeceğini söylemiştim. O zamana kadar Omni bunu onaylamayacak.

Ben: Yeterince iyi değil.

Kirill: İki gün. Bununla başa çıkmalısın.

SUV köşeyi dönüyor ve ben de otoparka doğru ilerliyorum. Neredeyse varmışım ki, olduğum yerde donup kaldım.

Blue, saatlerdir saldırmak için fırsat kollamış gibi üzerime doğru hızla yaklaşıyor. Uzaktan bile, yüzündeki ifade saklamayı reddettiği tüm duyguları yansıtıyor. Öfkesi o kadar yoğun ve canlı ki, adımları beton zeminde keskin bir şekilde tıkırdıyor. Mor saçları arkasında savruluyor ve tasarımcı paltosu her adımda daha da genişliyor.

Yanlarımda yumruklarımı sıkıyorum.

O burada ne yapıyor?

Benden birkaç santim ötede durdu. Yaralı, öfkeli ifadesi daha da derinleşti. Çatlak bir sesle, "Ne yaptın?" diye sordu.

Yorgunluktan bitmiş bir halde kollarımı kavuşturdum. "Senden böyle cesur bir soru duymak biraz fazla?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde irileşti. "Bana aptal numarası yapma."

"Ben hiçbir şey oynamıyorum."

Burun delikleri genişledi. "Bunu görmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Şey, beni takip ettiğinin farkında değilmişsin gibi görünüyor, bu yüzden hayatımdaki her şeyi görmüş olmalısın," diye iğneleyici bir şekilde karşılık verdim.

Mavi gözleri alev alev yanıyor, birini boğacak kadar sıcak. Sesine daha fazla acı doluyor. "Ona elmas mı verdin?"

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor. Valentina ve benim hakkımda kimsenin bir şey bilmemesi gerekiyor. Evlendikten sonra açıklamak zorunda kalacağım, ama o zamana kadar Yeraltı Dünyası dışında

kimse bilmemeli. Bu yüzden hırlayarak, "Ne dediğini bilmiyorsun ve benim işime karışmamalısın," dedim.

"O seni mi ilgilendiriyor?" diye suçladı, yüz ifadesi yaralı bir yavru köpeği andırıyordu.

Onu incitmek istemediğim için sessiz kalıyorum ama bana olan takıntısından da bıktım. Ve şimdi tehlikeli bir alanda oynuyor.

Nefesi öfkeyle kesik kesik çıktı. "Nasıl olur da bir Abruzzo ile nişanlanırsın? Önce Fiona bir Petrov ile evlendi, şimdi de... Şimdi de bir Abruzzo ile mi birliktesin?" diye hırıldadı.

Kararlı bir ses tonuyla uyardım: "Burnunu benim işime sokma, Blue. Ne konuştuğunu bilmiyorsun ve terapiye falan gitmen gerekiyor."

Ondan öfke fışkırıyor. "Sen bir Abruzzo'lu kadını sanki ona aşıkmışsın gibi öperken, benim akıl sağlığı uzmanına ihtiyacım var!" diye kükrüyor.

"Ona aşık değilim."

"Öyle değil misin?" diye öfkeyle sordu.

"Hayır," diye onayladım, göğsüm sıkışarak.

Öyle miyim?

Kendi kendime, Blue'nun ne konuştuğunun farkında olmadığını hatırlatıyorum.

Bu, iktidarı güvence altına almak için yapılmış sahte bir evlilik.

Yaklaşıyor. "Öyleyse bana söyle, şu gösteriş yaptığı kocaman yüzüğü ona sen vermedin!"

"Bunu gösteriş amaçlı yapmıyor," diye azarladım.

"O!"

"Hayır, değil!" diye ısrar ediyorum.

Onunla tartışmayı bırak. Aklını kaçırmış.

"Blue, beni takip etmeyi bırakmalısın. Hayatımın senin hayatınla hiçbir ilgisi yok. Anladın mı? Şimdi eve git ve bana olan bu çılgın takıntından kurtul," diye emrettim.

Ağzı açık kaldı, dramatik ve kırgın bir ifadeyle. Gideceğini düşündüm ama bana bir kez daha incinmiş bakışlarını dikti ve "Demek ki onunla yatıyormuşsun. Birinin olması gerektiğini biliyordum." dedi.

Sinirle derin bir nefes verdim. "Aramızda hiçbir şey yok, Blue. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor bilmiyorum, ama asla olmadı ve asla olmayacak. Bu yüzden burada durup sanki seni aldatmışım gibi davranmayı bırak."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Yani onunla evleneceksin?"

Yaklaşarak uyardım: "Bunu sana sadece bir kez daha söylüyorum. Benim işime karışma, Blue, yoksa babanla uzun uzun konuşurum."

Kadın alaycı bir şekilde güldü ve ağzından düşmanlık fışkırdı. "Valentina Abruzzo'yu ona anlatacak mısın?"

Valentina'nın tam adını söylediğini duymak tüylerimi diken diken etti. "Adını bir daha söylersen yemin ederim ki, Blue—" diye çıktım.

"Tanrı şahit, ne yapacaksın Brax? Hadi söyle bakalım. Ne yapacağını!" diye meydan okuyor.

Yumruklarımı daha da sıkıyorum.

"Doğrudan bir tuzağa düşüyorsun! O kadın istediğini elde edene kadar her şeyi ve herkesi yakıp yıkıyor," diye hırslı bir şekilde söylüyor.

Midem kasıldı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Öyle değil mi?" diye bağırdı Blue.

"İşte bu kadar!" Kolundan tutup onu otoparkın içine çektim. Gölgeye doğru ilerleyerek onu köşeye sıkıştırdım.

Dudakları titriyor, sesi kıvranıyor, "Onun hakkında her şeyi biliyorum. Ve onun bu küçük oyununa kanacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Seni kandırıyor!"

"Beni kandırmıyor!" diye itiraz ediyorum, oysa etmemem gerekirdi.

Blue parmağını göğsüme sapladı. "Seni yere sürükleyecek ve üstüne basacak."

"Ne konuştuğunu bilmiyorsun. Benim işime karışma," diye tekrarlıyorum.

Yutkunarak, gözlerine yaşlar doldu. "Yani onu, bugüne kadar tanıdığın herkesin yerine mi seçtin?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Her adımımı takip etmeden yaşamayı seçiyorum."

Kadın irkildi.

Belki de sonunda ona ulaşmayı başarıyorum?

"Sınırı aştın, Mavi. Koridorlarda belirip girişlerin yakınında pusu kuruyorsun. Sanki fark etmeyecekmişim gibi uzaktan beni takip ediyorsun, ama her zaman fark ediyorum." diye ekliyorum.

"Hayır, öyle değil," diye iddia ediyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Onun tuzağına düşme.

"Bu gece her şey sona eriyor. Anne baban seni sapık olman için yetiştirmedi, o yüzden eve git, iyi bir gece uykusu çek ve yarın onların yetiştirdiği normal bir kadın olarak uyan."

Acımasız bir kahkaha attı. "Seni mi takip ediyorum? Brax, aklını kaçırmışsın."

"Bu davranışın normalmiş gibi davranmayı bırakın," diye emrediyorum.

"Az önce öptüğün kadın normal olmayan kişi!" diye tükürdü.

"Bu kadar. Artık iyi adam rolü oynamayı bıraktım. Babanla konuşacağım."

Adın fiziksel olarak yüzüne çarpmış gibi irkildi. "Bunu yapmazdın."

Alaycı bir şekilde kıkırdadım. "Yapardım. Yapacağım da. Adrian senin işlerini yoluna koymana yardımcı olabilir."

Öfkesinden sesi titriyor. "Ciddi misin?"

"Tamamen."

Başını salladı, gözleri yüzüme bakmaktan başka her yere kaydı. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Senden korunmaya ihtiyacım yok," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Evet, haklısın! Standartlarımı kaybettin! Hatta aklını bile kaçırdın! Valentina'nın tek yeri tabut!" diye tehdit ediyor.

Bütün vücudum bir anda kasıldı. Yaklaştım, elimi çenesinin altına koydum ve başını yukarı doğru ittim. Üzerine eğilip öfkeyle, "Ağzına dikkat et," dedim.

Mavi, keskin ve öfkeli bir şekilde gülüyor.

"Bu hiç komik değil," dedim dişlerimi sıkarak.

Yüz ifadesi sertleşiyor. Bana Adrian'ın öldürmeye hazırlanırkenki halini hatırlatıyor. "O bir çöp ve çöple yapılacak tek bir şey var," diyor.

Kemiklerime kadar bir ürperti hissediyorum. Elimle boynunu sıkıp nefesini kesene kadar boğmaktan kendimi zor tutuyorum. Eğer erkek olsaydı, hiç tereddüt etmezdim. Ama o genç bir kadın. Sorunlu, sanrıları olan ve yardıma ihtiyacı olan bir kadın.

Onu bıraktım ve geriye doğru bir adım attım, aksi takdirde ona zarar verebileceğimden korkuyordum. "Son uyarı, Mavi. Ve bunu ciddiye almanı tavsiye ederim. Valentina'dan uzak duracaksın. Eğer ona yaklaşırsan..."

"Ya yanına yaklaşırsam ne olacak?" diye sordu, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak.

Düşünmeye fırsat bulamadan, "O benim. Ona bir şey olursa, neler yapabileceğimi göreceksiniz." diye ağzımdan kaçırdım.

Nefesi kesiliyor.

Sonra ona doğru bir adım attım, onu geriye doğru ittim ve geçmişte ona duyduğum tüm sempatiyi bir kenara bıraktım. "Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun? Her zaman Valentina'yı sana tercih ederim."

Bu, yüz ifadesini bozuyor. Bir an ağlayacak sandım. Fısıltıyla, "Neden?" diye soruyor.

Hiç tereddüt etmem. Çünkü o sen değilsin.

Blue bana sanki ayağının altındaki zemini çekip almışım gibi bakıyor. Öfkesi paramparça olmuş, yaralı, tamamen kontrolden çıkmış bir şeye dönüşüyor.

Kendini toparlamaya çalışarak hızla başını salladı. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

"Ama evet, öyleyim."

"Sana büyü yaptı!" diye belirtti Blue, gözlerinde yeni bir parıltıyla.

"Bu konuşmadan bıktım. Uyarımı hafife alma, yoksa gazabımla karşılaşırsın," diye tehdit ettim, sonra arkamı dönüp arabama doğru yürüdüm.

"Seni mahvedecek!" diye bağırıyor.

Dönüp sırtıyorum. Kollarımı havaya kaldırıp "Bunu memnuniyetle karşılıyorum!" diye bağırıyorum.

Blue'nun ağzı açık kalmış.

Gülümsemem soluyor. Kararlı bir ses tonuyla tekrar uyarıyorum: "Valentina'dan uzak dur."

Arabamın yanına gidiyorum, içine biniyorum ve motoru çalıştırıyorum. Gaz veriyorum, garajdan çıkıyorum ve bir karar alıyorum.

Ne kadar korksam da, Adrian'la konuşacağız. Onunla kendi başıma başa çıkabileceğimi sanıyordum, ama çok ileri gitti. Hiç kimse karıma tehdit savuramaz. Yeraltı dünyasındaki hiç kimse, hele ki Mavi İvanov hiç kimse.

Valentina

İki Gün Sonra

Zara, yırtıcı bir sanatçılığa varan bir konsantrasyonla etrafımda dolanıyor, parmakları obsidyen korsenin son kıvrımını düzeltiyor. Fiona arkamda duruyor, duvağı sırtıma doğru sarkacak şekilde sabitliyor. Her iki kadın da etrafımda kararlı bir hassasiyetle, neredeyse törensel bir şekilde hareket ediyor, sanki soyunma odasının kapıları kapandığı anda üçümüz de farklı bir aleme adım atmışız gibi.

Bu beni çok korkutuyor.

Zara, eteğin ateş rengi katmanlarından birini düzeltmek için eğilirken, "Dur biraz," diye mırıldandı. "Tekrar kıpırdarsan, arkası yanlış duracak."

"Yer değiştirmiyorum," diye karşılık veriyorum, ellerim beni en az bir düzine kez yanıltmış olsa da; yukarı, sonra aşağı, sonra da kaburgalarımda işe yaramaz bir şekilde asılı kalmışlar. Her nefes içimde daha da sıkılaşıyor ve oda yavaş yavaş küçülerek şakaklarıma baskı yapıyor.

"Titriyorsun," diyor Fiona hafifçe, ancak sözleri muhtemelen niyet ettiğinden daha fazla ağırlık taşıyor.

Mizah yapmaya çalıştım ama beceremedim. "Bu ritüel tam olarak çay ve dedikodu değil."

Aynada bana acıyan bir bakış attı. Sonra daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Eğer biri bunu başarabilirse, o da sensin."

Zara ayağa kalktı, avuç içlerini silkeledi, sonra omuzlarımı yana doğru çevirerek kendime doğrudan bakmamı sağladı. "Aynen öyle. Şimdi bak. Brax O'Malley, kıskanabilirsin."

Karnımda kelekler uçuşuyor adeta.

Elbise, yansımanın her santimine hakim. Sanki gövdemin üzerine dökülmüş gibi üzerime yapışıyor. Korsajı, acımasız bir kavrayışla gövdeme şekillendirilmiş, pürüzsüz bir obsidyen levha gibi. Belden aşağısı, erimiş bir şelale gibi patlıyor. Kömür rengi, koyu kor kırmızısına, parıldayan altına, sonra da şiddetli turuncuya dönüşüyor. Renkler nefes kesici bir dramayla birleşiyor ve çatışıyor, her kıvrım en ufak bir hareketle, sanki canlıymış gibi değişiyor. Arkamdaki kuyruk, her şeyi değiştirecek bir ritüele doğru yürüdüğümü hatırlatan canlı bir uyarı gibi, dışarı doğru uzanan ateşli bir dalga gibi zeminde dalgalanıyor.

Fiona omuzlarımdan tutarak beni çevirdi. "Peçeye bak!"

Tamamen karanlık, simsiyah bir örtü; kenarları, sanki enseme yalamaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru kıvrılan boyalı alevlerle çevrili.

Zara aynadan bana bakarken, "Doğal bir gelin," diye mırıldandı.

"Brax çıldırarak," diye yorumluyor Fiona.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Yavaşça nefes almaya çalışıyorum. Bu girişim, boğazıma doğru yükselen mide kasılmalarını daha da şiddetlendiriyor. Panikliyorum ve "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" diye ağzımdan geçiriyorum.

Fiona ellerini bileklerime bastırarak beni sakinleştirdi. "Endişelenmene izin var, ama yıkılmayacaksın. Sen Finzia Valentina Abruzzo'sun. Arenaya hükmettiğine, müzakerelerde acımasız olduğuna ve bir arınma ritüelinden çok daha düşmanca durumlarda kazandığına şahit oldum."

"Bu tartışılabilir bir konu," diye mırıldandım.

Zara kısık sesle güldü. "Öyle değil. Sen çok güçlü birisin ve bunu unutmamalısın."

Her geçen saniye nabzım hızlanıyor. Hava, sanki bu odadan çıktığım anda yeraltı dünyasının beni tamamen yutacağı konusunda beni uyarıyormuş gibi yoğunlaşıyor. Arınma ritüeli, uzaktan bakıldığında her zaman etkileyici, yarı efsanevi bir gelenek olmuştur. Eşiğinde durmak ise onu bambaşka bir şey yapıyor. Şimdiye kadar ettiğim herhangi bir yeminden daha bağlayıcı, kalıcı ve samimi.

Düşüncelerimi bölen sert bir kapı çalma sesi duydum. Fiona kapıyı bir santim araladı, dinledi, sonra hafifçe başını sallayarak bana döndü. "Vakit geldi."

Sırtımda soğuk bir ürperti hissediyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefesler alıyorum.

Kendini toparla!

Zara ellerimi tuttu ve sıktı. "Hazırsın."

"Öylesin! Ve yakında Kraliyet Konseyi'ndeki yerini alacaksın," diye hatırlatıyor Fiona.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Hiçbir yanımda onun özgüvenini paylaşmıyor, yine de ikisi de tereddüt etmeden beni çevreleyip salona doğru yönlendiriyorlar. Dışarıda nöbet tutan muhafızlar, sanki sadece elbise bile saygı gerektiriyormuş gibi başlarını eğiyorlar. Taş duvarlardan alçak bir ilahi sesi sızıyor. Havada titreşiyor, ritmi istikrarlı ve derin, neredeyse kadim. Arena kapılarına yaklaştıkça ses daha da yükseliyor, ayakkabılarımda altındaki zemin ritimle titreşene kadar yayılıyor.

Nefesim sığlaşıyor. Tam girişin önünde duruyorum.

"Sadece... bana bir saniye ver." Avucumu soğuk taşa dayıyorum, bakışlarım önümdeki kalın ahşap kapılara sabitlenmiş durumda. İlahiler, her zamanki gibi ham, ilkel ve amansız bir şekilde dalgalar halinde yükselip alçalıyor. Kemiklerime kadar işliyor, etrafımdaki atmosferi yeniden düzenliyor, koridor kalabalıklarla birlikte nabız gibi atıyor gibi geliyor.

Fiona dirseğıme dokundu. "Ne kadar çok beklersen, sinirlerin o kadar gerilir. Kafan girmemek için bahaneler uydurmaya başlamadan önce içeri gir."

Haklı.

Bir kez yutkundum, omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi öne doğru zorladım.

Bir muhafız kapıları açıyor ve binlerce sesin aynı anda haykırarak ay ışığında yankılanan kükremesi beni adeta boğuyor. Kadınlar uzun beyaz resmi elbiseler ve göz maskeleri takmış. Erkekler smokin ve kurukafa maskeleri giymiş. Her sırayı meşaleler süslüyor, binlerce beyaz lotus çiçeğinin etrafına ürkütücü bir ışık yayıyor, hepsi de büyük bir daire şeklinde düzenli bir şekilde yerleştirilmiş. Sıcaklık, ritmik bağırışlarla karışarak ciğerlerimin kenarlarını sıkıştırıyor ve boğuyor.

İnsanlar sadece izlemiyorlar. Katılıyorlar, havada titreşen görünmez bir akımı besliyorlar. Bu, Yeraltı Dünyası'nın arenada gerçekleştirdiğı herhangi bir ritüel veya törenden farklı olmamalıydı, ancak bu sefer her şey katlanarak daha aşırı hissediliyor.

Zara ve Fiona bana son bir kez sarılıyorlar, sonra tezahüratlar yerini kısık mırıltılara bırakıyor.

Arabayı kenara çekip kalabalığın arasından yürüyorum. Brax'ı görmem bir ömür kadar sürüyor.

Ritüel çemberinin kenarına yakın bir yerde duruyor; siyah smokini, vücudunun sert hatlarını günahkar derecede kusursuz çizgilerle çerçeveliyor. Takım elbise, geniş omuzlarına ve güçlü duruşuna yapışmış durumda.

O, tezahürat yapmayan tek kişi. Göğsünün hafifçe kabarması ve bana kilitlenmiş karanlık, kırılmayan bakışları dışında tamamen hareketsiz.

Kalp atışlarım göğüs kafesime çarpıyor. İçim endişeyle titriyor.

Bakışları üzerimde geziniyor ve yaklaştıkça bunun bir onay ifadesi olduğunu daha çok anlıyorum.

Her şey yoluna girecek, diye kendi kendime söylüyorum.

Bunu atlatmam gerekiyor.

Obsidyen korsenin altında tenimde bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Beni öyle bir yoğunlukla inceliyor ki, bu bakışlar midemde bir ürperti yaratıyor. Yüz ifadesine işlenmiş, sözsüz bir vaat bu. Bu ritüelin gerektirdiği her ne olursa olsun, durum ortaya çıktığı anda kontrolü ele alacağına dair bir teselli.

Kalp atışlarım hızlanırken adımlarım beni ileriye taşıyor. Eteğim arkamda alevli bir iz bırakarak dalgalanıyor.

Brax hareketlerimi takip ediyor, çenesi sıkılaşıyor, ağzı açlıkla kıvrılıyor ve bu açlık kaburgalarımın arasında keskin bir elektrik akımı yaratıyor.

Ona giden merdivenlere vardığımda, o bir adım öne atıyor ve ortam değişiyor.

Arena, tezahüratlar ve meşaleler, kenarlarda birbirine karışıyor.

Sesi, gürültüyü yarıp geçiyor, alçak ve kaba bir tonda, neredeyse yasa dışıymış gibi. "Seni görmek güzel, Minx." Dudakları kıvrılıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Kaygım biraz azaldı.

Gözleri tekrar üzerimde gezindi, bu sefer daha yavaş bir şekilde, elbiseyi, duvağı, eteğim boyunca kıvrılan ateşi inceledi.

Göğsümde, sinirle alakası olmayan bir sızıyla sıkışma hissi oluştu.

Brax elini uzatıyor. Bu basit hareketin beni sakinleştirme gücü olmamalıydı, ancak sakin ifadesinin altında yatan bir şey, göğüs kafesimin içinde birbirine dolanan parçaları bir araya getiriyor.

Kafatası maskesi takmış bir adam platformun gölgelerinden öne çıktı. Kırmızı cübbesi yerde sürünüyordu, altın işlemeler ateş ışığında parlıyordu; sanki elbisemin üzerinde dönen alevlerden oyulmuş gibiydi.

Kalabalığın içindeki kadınlarla aynı beyaz elbiseyi giyen, aynı göz maskesini takan ve sarı saçlı bir kadın onun yanına yaklaştı. Gözleri

benimkilerle buluştuğunda, yüzündeki asil sakinlik ifadesi şüpheli bir şefkate dönüştü. Hafifçe başını sallaması beni ileriye doğru teşvik etti.

"Önümüzde dur." Kirill'in Rus aksanı, en alt sıralardan en üst balkona kadar yankılanan bir otoriteyle arenayı delip geçiyor.

İçimde bir rahatlama hissi oluştu.

Şükürler olsun ki Omni, ayini yönetmesine izin verdi.

Ayrıca maskenin ardında onun yanında Fiona'nın olduğunu bilmek bana teselli veriyor.

Brax, bizi beyaz lotusların yanından geçirip ritüel çemberine doğru yönlendirirken parmaklarını benimkilerin etrafında sıkılaştırdı. Çemberi çevreleyen meşaleler daha parlak bir şekilde parlıyor ve kalabalığın uğultusu yoğunlaşarak arkamızdan baskı yapan canlı bir akıma dönüşüyordu.

Merkezde duruyoruz.

Kirill dik bir duruşla bize doğru dönerken, Fiona da biraz arkasında, ellerini kavuşturmuş, sakin bir özgüvenle yerini alıyor.

Kirill söze şöyle başlıyor: "Bu gece iki ittifak birleşiyor. İki soy yemin altında kaynaşıyor. Yeminler edilsin ki, Yeraltı Dünyası şahit olsun."

Bir şövalye öne çıkar. Eğilir ve lotusların kenarlarını tutuşturur. Etraflarında bir ateş çemberi oluşur.

Kirill sessizlik için elini kaldırdı. Sessizlik sağlandıktan sonra bana işaret etti. "Bu evliliğe kendi isteğinle mi giriyorsun?"

"E-evet," dedim ve boğazımı temizledim.

Brax ellerimi sıkıyor.

Ona şöyle bir baktım.

Bana kibirli bir bakış attı.

Gülmemeye çalışıyorum ama yine de içimden daha fazla endişe fışkırıyor.

Dikkatini bir an bile başka yere kaybetmiyor. Hiçbir zaman. Sanki arena yokmuş gibi, sadece biz ve birazdan edeceğimiz yeminler varmış gibi beni izliyor.

Çenemi yukarı kaldırarak yavaşça nefes alıyorum.

Kirill soruyor: "Bu evliliği yeraltı dünyasına getiren nedir?"

Arenada sessizlik hakim.

"Cevap vermek zorundasın," diye fısıldıyorum.

Brax homurdanarak Kirill'e baktı. "Aşkım." Bakışlarını tekrar bana dikti.

Kral, "Eğer sizi buraya aşk getirdiyse, yeminlerinizi herkesin duyabileceği şekilde edin" diye emreder.

Brax başparmağını elimin üzerinde gezdirip sırtıyor. Sonra kaşlarını oynatıyor.

Bunu yapabilirim.

Dik durarak şöyle dedim: "Brax O'Malley, bu andan itibaren kalbimi, sadakatimi, kanımı ve bağlılığımı sana adıyorum. Sadece karın olarak değil, birliğimizi koruyacak, yürüdüğümüz yola saygı gösterecek ve Yeraltı Dünyası'nın gerektirdiği görevlere kendimi teslim edecek kadın olarak da yanındayım."

"Peki ya sonra?" diye soruyor Kirill.

Göğsüm sıkışıyor ama yeminimi mutlak bir netlikle söylüyorum: "Emredildiğinde itaat edeceğime, güç gerektiğinde destek olacağıma ve bize karşı yükselen her gölge, her ateş, her tehdit karşısında yanınızda duracağıma yemin ederim."

Kalabalığın arasından fısıltılar yükseliyor.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Kirill.

Arena itaat eder.

Kral Brax'a döner ve kaşlarını kaldırır.

Brax, her kelimesi içine işlemiş gibi, giderek artan bir yoğunlukla beni inceliyor. Bakışlarındaki açlık keskinleşiyor, ama bunun ardında daha tehlikeli, neredeyse saygı dolu bir şey yatıyor.

Daha da yaklaştı, sesi tenimin altında kıvrılan karanlık, yankılı bir uğultuya dönüştü. "Valentina Abruzzo, bu andan itibaren seni korumak, savunmak ve sana zarar vermeye çalışan herkesi yok etmek benim görevim." Gözleri arenayı iyice kısıtı ve metnin dışına çıkarak ekledi: "Ve denemeye kalkışanlarınızdan Tanrı yardım etsin. Daha ne olduğunu anlamadan sizi paramparça edeceğim."

Kalabalık şaşkınlıktan nefeslerini tuttu.

Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla ısınıyor.

"Sessizlik!" diye emretti Kirill.

Brax'ın gözleri tekrar bana döndü. "Görünen ya da görünmeyen her türlü tehditle aranızda gireceğime yemin ederim. Bedeninizi, şerefınızı ve soyunuzu korumak için tereddüt etmeden sizin için öldüreceğime yemin ederim. Ben hayatta kaldığım sürece hiçbir kılıç, hiçbir düşman, hiçbir insan size ulaşamayacak." diye belirtti.

Sözler arenayı yarıp geçti, ettiğim her şeyden daha şiddetli, ama kulağıma fısıldadığı aşktan daha samimiydi.

Elimi kaldırıp dudaklarını parmak boğumlarıma bastırdı; şefkatle değil, göğsümde derin bir ürpertiye neden olan sahiplenici bir kesinlikle. Sözlerini şöyle bitirdi: "Senin yanında komuta edeceğim. Senin yanında zafer kazanacağım. Ve sana zarar gelmesine asla izin vermeden öleceğim."

Arenanın dört bir yanına kısık bir nefes alma sesi yayılıyor. Meşaleler çıtırdıyor ve bir bulut hareket ediyor. Ay daha da parlaklaşıyor.

Kirill'in sesi gürlüyor: "Yeminler edildi. Kan bağları kuruldu." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini bize doğru uzatıyor. "Ölümler Diyarı şahitlik ediyor. Yeminleriniz güç taşıyor ve bu güç arındırılmalıdır."

Hayır, gelini öpebilirsiniz. Arınma ritüellerini inceledim. Böyle olacağını biliyordum, ama beklenti içinde yükseliyor, sıkılaşıyor, büyüyor, anın sınırlarını kaldırıyor ve her hücremde bir titreme oluşuyor.

Kirill'in sesi, keskin ve elektrikli bir şekilde arenayı yarıp geçiyor. "Arınma ritüeli başlasın!"

Kalabalık coşuyor. Meşaleler, sanki bir emirle oksijenle besleniyormuş gibi yukarı doğru alev alev yanıyor. Tezahüratlar tüm gücüyle geri dönüyor ve titreşimler ayakkabılarımın tabanından yukarı doğru yükselip vücuduma yayılıyor, ciğerlerim sesle titreyene kadar genişliyor.

Beyaz nilüferler alevler içinde küle dönüşürken Brax'ın başı dönüyor.

İki kadın önüme geçiyor.

"Ondan uzak dur," diye hırladı ve beni arkasına itti.

"Sorun yok. Bana zarar vermeyecekler," diye onu temin ediyorum.

Onlara kaşlarını çatarak bakmaya devam ediyor.

Kolundan çekiştiriyorum.

Bana şöyle bir baktı.

"Sorun yok," diye tekrarlıyorum ve gülümsüyorum.

Beni yavaşça bırakıyor.

Bir kadın elbisemin fermuarını açıyor. Diğeri elbiseyi üzerimden itiyor. Şifondan oluşan kocaman bir top halinde ayaklarımın dibine düşüyor. Ellerini uzatıyorlar.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ellerini tuttum, elbisemi ve ayakkabılarımı çıkardım. Yer yarıldı ve önümde bir ayna yükseldi, damgalanmış, çıplak bedenimi gösterdi.

Gong üç kez çalıyor.

Kirill, Brax'a "Soyun" diye emretti.

Aynada onun tüm kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum.

"Gelini al," diye emretti Kirill.

Brax itaat etti, yanıma geldi, bakışları gözlerime kilitlenmişti ve sorularla doluydu.

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında patlayacak gibi oluyor.

Kalabalık, meşaleleri yere vurarak "Offrila. Reclamala" diye bağıyor.

Ona teklif et.

Onu sahiplen.

Brax'ın çenesi kasıldı. Aynada beni inceledi, göz kırpmayan bakışları tenimi daha da kızarttı.

Bir an için, bunu anlayamayacağımı düşündüm. Harekete geçmeyeceğinden ve ikimizin de öleceğinden endişelendim.

Bu onun suçu olmazdı. Ona bu ritüeldeki rolünün ne olduğu veya testi nasıl geçeceği hiç söylenmedi. Bana karşı ne kadar tatlı olsa da, benimle aşk için evlenmedi ve yeraltı dünyasının tamamı da bunu görmek istiyor.

Onu bu duruma düşürmemeliydim.

Şimdi ikimizi de öldürecekler.

Yansımama ne kadar çok bakarsa, ben de o kadar çok yıkılmaya yaklaşıyorum. Dudaklarımı ısırp gözlerimi kırpıyorum. Tam ağlamak üzereyken beni döndürüyor, cama doğru itiyor ve başımı yana eğiyor. Üzerime eğiliyor, nefesi nefesime değişiyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"Sen benimsin, Minx," diye haykırıyor tezahüratlar aracılığıyla.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim daha yeni kesilmişti ki, beni Omni'lerin olmadığı, koltukların önemsiz olduğu ve varoluşumdaki tek kişinin o olduğu bir dünyaya çekti.

Elleri kalçalarımı kavradı, beni kaldırdı ve aynaya yasladı. Soğuk cam omurgama çarptı ve bir ürperti geçti. Penisini klitorisime sürterek, alaycı bir şekilde "Benimsin" diye mırıldandı, ağzı ise çenemi, boynumu, köprücük kemiğimi yaladı.

Tavandan halkanın üzerine daha fazla lotus çiçeği düşerken, etrafımızdaki ateş daha da şiddetleniyor. İlahiler "Domina la sua carne. Sottometti la sua anima"ya dönüşüyor.

Onun bedenine hükmet.

Onun ruhunu dizginle.

Brax'ın dudakları benimkileri buluyor. Dili ağzımın içinde öfkeyle dolaşıyor. Adrenalin seviyem kontrolden çıkana ve onu sıkıca kavrayıp "Ah Dio!" diye bağırana kadar üzerimde daha hızlı kayıyor.

"Benimsin, Minx," diyor daha otoriter bir sesle ve ben aşağı inerken, derinden içime giriyor.

"Dio, aiutami," sözleri ağzımdan dökülüyor ve sırtımı ona doğru büküyorum.

Derin homurtusu göğsüme doğru yankılandı. Nemli alnını benimkine bastırdı. "Tanrı sana yardım etmiyor. Sadece ben." Elini hareket ettirip parmağını kalçama bastırdı.

Ağzının içine nefes nefese kaldım.

Ağzı beni yutuyor. İçimde o kadar çok bastırıyor ki, içimde hareket eden şeyin parmağı mı yoksa penisi mi olduğunu anlayamıyorum.

"B-Brax," diye kekeledim, gözlerimi kapatıp tırnaklarımı omuzlarına sapladım.

"Söyle," diye emrediyor, sanki ne istediğimi tam olarak biliyormuş gibi vücudumu yönlendiriyor, sonra da yavaşlıyor.

Adrenalin seviyem bir kez daha yükseldi. Her an taşmak üzere, uçurumun kenarında bekliyor.

"Söyle," diye tekrarlıyor.

Gözlerimi açıyorum, ne istediğinden emin değilim.

Gözleri öfkeyle alakası olmayan bir şekilde kararıyor. Genellikle gördüğüm kahverengi, daha koyu, neredeyse siyah bir şeye dönüşüyor; sanki taşıdığı tüm dile getirilmeyen duygular aynı anda göz bebeklerinin arkasında toplanıyor. Gözleri sahiplenme, açlık ve asla itiraf etmeyeceği keskin bir kırılganlıkla dolu.

Bu beni çıplak bırakıyor, sözlerimin onu sakinleştirebileceği ya da paramparça edebileceğini söylüyor ve o bunu neredeyse ihtiyaç duyduğu kadar nefret ediyor. Soru kayboluyor ve istediği cevap ağzımdan dökülüyor: "Seni seviyorum."

Ona sadece onu sevdiğimi söyledim.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, kulağıma "Benim" diye fısıldadı ve sertçe iterek, bir parmağını daha ustaca içime soktu.

Sonraki birkaç dakika boyunca nefes almakta zorlandım. Her seferinde penisi içeri girerken parmakları dışarı çıkıyordu. Bütün bu süre boyunca ağzı beni adeta saplantısıymış gibi yutuyordu.

Meşalelerin gürültüsü devam ediyor, kadınlar inlemeye başlıyor ve erkekler homurdanıyor.

Her şey çok fazla. Brax'ı zar zor tutabiliyorum, bir yandan onunla bir yandan da aynanın karşısında kasılıp duruyorum.

"Benimsin, Minx," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Seninki," diye onayladım, gözlerimi devirerek ve ateş turuncu ve mavi bir bulanıklığa dönüşerek.

"Benim!" diye bir kez daha homurdandıktan sonra vücudu öyle yıkıcı bir dalga gibi patladı ki beni cama daha da yaklaştırdı ve ağzından anlaşılmaz bir ses çıktı.

Birkaç an boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Arena etrafımızda erimiş bir bulanıklık içinde dönüyordu; ateş ışığı, ter ve metalik bir güç kokusu havada asılı kalmıştı. Meşaleler yavaşça yeniden alevlenerek kül ve alev çemberini aydınlattı ve geriye sadece nefesimiz ve sessizliğimiz kaldığını fark ettim.

Brax beni yavaşça ayağa kaldırdı, elleri belimde kaldı, sanki bedeni benimkini bırakma fikrini kabul etmemiş gibiydi. Bacaklarımda keskin bir titreme hissettim, ama sendelemeden önce tutuşu sıkılaştı. Gözlerine bakmayı başardığımda, içlerindeki karanlık dağılmamıştı. Aksine, daha vahşi, daha sahiplenici, daha kesin bir şeye dönüşmüştü.

Bu ritüel bizi arındırmadı. Aksine, ikimizin de söndüremeyeceği bir şeyi alevlendirdi.

Hâlâ titreyen parmak boğumlarıyla yanağımdan bir saç telini çekiyor ve bu hareket göğsümün tam ortasına yerleşiyor.

Kral öne çıktı, kollarını havaya kaldırdı, sesi arenada gök gürültüsü gibi yankılandı. "Bağ kuruldu. Her Şeye Güç Yeten onay verdi. Arınma tamamlandı."

Kalabalık, ayaklarımın altındaki taşı sarsan bir kükremeye karşılık veriyor, ama ben sadece Brax'ın kulağıma değen düzensiz nefesini duyabiliyorum.

Öne eğilip uyardı, "İş bitti, Minx. Artık benimsin ve tüm Yeraltı Dünyası bunu biliyor." Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve dumanın, küllerin ve yeminlerimizin sonuçlarının içinden beni de sürükleyerek çıkışa doğru döndü.

Brax

Gong üç kez arenayı inleterek yankılandı, her vuruş kemiklerime o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki nefesim kesildi. Kalabalık tepki verdi, başlarını kaldırdılar ve yeni fısıltılar tek bir titrek sese dönüştü. Onlar daha fazla av bekleyen şahinler gibiydiler ve Valentina ile ben de o avdık.

Valentina'nın beline elimi doladım ve onu çıkışa doğru götürdüm. Kuru sıcaklık ve kül boğazımı yakıyordu. Ter enseme yapışmıştı. İlahiler hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. İçgüdülerimin her biri, Yeraltı Dünyası bizim onlar için yeterince performans sergilemediğimize karar vermeden önce onu buradan çıkarmamı söylüyordu.

Yanımda kaskatı duruyor, gözleri ileriye sabitlenmiş. Avuç içi nemli. Göğsü çok hızlı inip kalkıyor.

"Yürümeye devam et," diye mırıldanıyorum, diğer üyelerin arasından geçerek.

Topukları kaydı. "Bekle!"

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne için?"

Elimden sıyrılıp omzunun üzerinden keskin bir bakışla orta platforma doğru baktı. Arenanın kenarlarını saran meşaleler, parıldayan tenine huzursuz bir

ışık yansıtıyordu. Etrafımızdaki her yerde, alevlerden yansıyan beyaz ve siyahın kontrastı dans ediyordu.

Çenemi sıkıyorum, odadaki herkesi öldürmeye hazırım.

Gelinim, kimsenin taşıyamayacağı bir elbiseyle, adeta göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Ancak bu durum, yeraltı dünyasına olan nefreti daha da artırdı.

Onu siyah giydirdiler, gücünü onurlandırmak için değil, sanki bir leke taşıyormuş ve daha aşağıymış gibi utandırmak için. Yine de o, kendisini küçümsemeye çalışan herkesle yüzleşecek kadar dik bir şekilde orada durdu.

Anlamı çarpıtılmış olsa da, inanılmaz görünüyordu. Yeraltı dünyasının şahit olmayı hak etmediği bir şekilde büyüleyiciydi. Ama beyaz giymeliydi, etrafımızdaki ikiyüzlüler, ondan daha iyi olduklarını bağırıp çağırmamalıydı.

Bunu görür görmez çok sinirlendim ve öfkem şimdi daha da artıyor. Benim Minx'im bu odadaki hiç kimseden aşağı değildi. Aksine, yüz kat daha iyiydi. Yine de, kafasına soktukları utancı görüyorum.

Hepsi bedelini ödeyecek.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadı, sesi korkuyla titreyerek.

"Ne saçmalıyorsun? İşimiz bitti. Duyurdular. Gidiyoruz," diye ısrar ediyorum.

Sözleri titriyordu. "Gong üç kez çaldı. Duydun ve kuralları biliyorsun."

Ciğerlerimden sert bir nefes çektim. "Başka ne istiyorlar ki?"

Yüz ifadesi geriliyor. Bu, alışlagelmiş öldürücü içgüdü ve özgüven fırtınası değil. Gözleri yavaşça açılıyor, çenesi kasılıyor ve sakinliğinin çatlaklarından ham bir şey sızıyor. Bu bir zayıflık değil, bir uyarı.

Sesi kısılıp sadece nefes alışverişi duyulur hale gelir. "Brax, geri dönmeliyiz."

Ve bundan nefret ediyorum. Yüzüne korku yansıyor ve bu, tanıdığım kadın değil. Hayır, benim Minx'im yanlış bakan birinin boğazını keser ve ben onun gücünü bu pisliklere vermesindense bunu tercih ederim.

Eli kalktı, parmakları yüzümün yan tarafına dokundu, soğuk avucu yanağıma bastırdı. "Brax... lütfen."

Ona doğru yaklaşıp kulağına fısıldadım, "Onların seni korkutmasına izin verme. Artık Valentina Abruzzo O'Malley'sin." Sonra geri çekilip bakışlarımı onun gözlerine kilitledim.

Derin bir nefes alıp başını salladı.

Onu göğsüme doğru çektim, kolumu beline doladım ve bizi ilahiler okunan kalabalığa doğru çevirdim. Kendi kendime, "Hadi şu işi bitirelim, Minx," diye mırıldandım.

Kalabalık yavaşça dağılıyor, sesleri alçak bir uğultu halinde birbirine karışıyor. Meşaleler tekrar yere düşmeye başlıyor, ancak önceki gibi şiddetli bir vuruş yerine yumuşak bir dokunuş söz konusu.

Bizi merdivenlerden yukarı, kral ve kraliçenin bulunduğu sahnenin ortasına doğru yönlendiriyorum.

Kirill ve Fiona yan yana duruyorlar. Kirill onu koruyucu bir şekilde kolluyor ve onu suçlayamam. Son geldiklerinde neredeyse kafaları kesiliyordu.

İri cüssesi arkasındaki alevlerden birini kapatıyor, bu da yanağını boydan boya geçen ve maskesinin altından görünen yara izinin daha koyu görünmesine neden oluyor.

Ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Şu an için değil. Basit talimatları acımasız cezalara dönüştürmekten zevk alan o Omni piçlerinden biri yerine onun öne çıktığını fark ettiğimde derin bir rahatlama hissettim. Ve içten içe biliyorum ki yapması gerekeni yapmak zorunda. Bu ritüelleri o uydurmadı. Sean ve Fiona'nın babası uydurdu.

Hâlâ nedenini anlamıyorum. Bu yüzden, itiraf etmek istemesem de, ona güveniyorum. O bir Petrov ve tüm bu çılgınlığın içinde, bir şekilde ondan korkmuyorum. Valentina onun tek arkadaşı ve biliyorum ki ona asla

isteyerek zarar vermez. Ama yine de ona temkinli bakıyorum. Onun görevi ritüeli gerçekleştirmek ve kim bilir bizi başka neler bekliyor.

"Neden bizi geri aradınız?" diye soruyorum.

Sesi gürleyerek taş sütunlarda yankılandı: "Bir şeyi unuttunuz."

Karnım düğümleniyor. Valentina'nın beline olan tutuşumu sıkılaştırıyorum, nefesi hafifçe titreyerek bana geliyor. Geri çekilmiyor.

Kirill elini kaldırarak, "Onlara cübbelerini getirin," diye emretti.

Gölgelerin arasından iki üye beliriyor, her biri kollarının üzerinde katlanmış beyaz bir cübbe taşıyor. Cübbeler kalın ve lüks.

Valentina geriliyor.

Cübbeli üyelerden biri onun önünde duruyor. Onu serbest bırakmıyorum.

"Sorun değil. Bırak o taksın," diye sessizce emretti Fiona.

Maskenin ardından gözlerine bakıyorum.

Gülümsedi ve başını salladı.

İstemeyerek de olsa Valentina'yı serbest bırakıyorum.

"Sen de," diyor Fiona.

Önce Valentina'ninkini giymesine yardım ediyorum. Sonra ben de kendi elbisemi giyiyorum, azı dişlerimi gıcırdatarak. Bu sadece sembolik bir tiyatro gösterisi. Bu dünyaya attığım her adım, boğazımın etrafında görünmez bir şeyi daha da sıkılaştırıyor. Ve karıma daha fazla zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim.

Karım.

İsa.

Ben evliyim.

Valentina'yı kendime doğru çektim. "Bornozlar için teşekkürler. Artık gidebilir miyiz?"

Kirill'in dudakları seğıirdi. Vücudunu kalabalığa doğru çevirdi ve sesini tekrar yükseltti. "Bu gece kendilerini layık olduklarını kanıtladılar."

Arena, kaosla değil, tuhaf bir saygı ve hayranlık karışımıyla coşuyor.

Omurgam sertleşiyor. Ona güvenmiyorum. Asla da güvenmeyeceğim.

Kirill öne çıkarak, "Kraliyet Konseyi'nde yer almaya layık olanlara saygılarınızı sunun!" diye ilan etti.

Başımı hızla Valentina'ya çevirdim.

Arenanın ateş ışığının yüzüne vurmasını, gözlerini parlatmasını, ifadesinde bir zafer patlaması yaratmasını bekliyorum. Bu hedefin peşinde yıllarca koştu. Bunun için kan döktü. Fedakarlık yaptı. İtaat etti.

Ama yüzünde hiçbir şey yok. Ne gülümseme, ne heyecan, ne de gurur; sadece bu gece gördüğüm herhangi bir bıçaktan daha keskin, ürkütücü bir sessizlik var.

Arena yeni sloganla sarsılıyor: "Revarum! Revarum! "Revarum!"

Valentina'ya şaşkınlıkla baktım.

İstedğini elde etti. Neden sanki ayaklarımızın altındaki zemin hiç beklemediği bir yöne kaymış gibi görünüyor?

Tezahüratlar, arenanın kavisli duvarlarında yavaşça yayılan alçak bir uğultuya dönüşüyor. Üyeler başlarını öne eğiyor. Meşaleler sönüyor. Mekânın üzerine bir sessizlik çöküyor ve bu sessizlik tenimi ürpertiyor.

Kirill öne doğru adım atar ve arena sessizliğe bürünür. Sesi titreyerek duyulur: "Kraliyet Konseyi'ndeki koltuk, azimden daha fazlasını gerektirir. Kan bağından daha derin bağlar gerektiren yeminler gerektirir."

İşte başlıyoruz.

Valentina'nın beline elimi daha sıkı sardım.

Yanımda hareketsiz duruyor, yüzünde mermerden oyulmuş gibi bir ifade var; zaferin en ufak bir belirtisi bile yok.

Bu durum beni daha da şaşırtıyor ve kafamı karıştırıyor. Parıldaması gerekirdi. Bunun yerine, uzakta, anlaşılmaz bir şekilde duruyor ve bu da midemi kasıyor.

"Benden sonra hep birlikte tekrar edin," diye emretti Kirill.

İçimde yeni bir düğüm oluşuyor. Yeminleri ve açıklamaları da nefret ettiğim başka bir şey. Sadakatim asla Yeraltı Dünyası'na olmayacak. Kendi isteğimle bir O'Malley'im ve bu tarikatı asla klanımın önüne koymayacağım.

Kirill iki elini de kaldırır. "Gölge ve düzen aracılığıyla, sessizlik ve sonuç aracılığıyla, Kraliyet Konseyine bağlılığımı ilan ediyorum."

Çenemi sıkıyorum ama sesim Valentina'nınkine uyuyor, kelimeler dökülüyor: "Gölge ve düzenin içinden, sessizlik ve sonuçların içinden, Kraliyet Konseyine bağlılığımı ilan ediyorum."

Kirill sözlerine şöyle devam ediyor: "Hizmetim kesintisiz. Bağlılığım sarsılmaz. Yolum yeraltı dünyasıyla iç içe geçmiş. Burası benim gerçek ailem."

Bunu tekrarlıyoruz ve midem kramp girecek kadar kasılıyor.

Ailem Finn ve Brenna'dan oluşuyor. Bu kelime sadece onlar ve Sean, Fiona, Zara ve O'Malley ailesinin geri kalanı için geçerli.

Kirill'in bakışları Valentina'dan bana kaydı. Sanki içimdeki her itirazı dile getirmeme gerek kalmadan görüyormuş gibi, bakışlarını beynime sapladı.

Şöyle devam ediyor: "Ölümler dünyasını hayatım pahasına koruyacağım. Beni yeniden yetiştiren düzene olan sadakatim uğruna öleceğim."

Göğsüm donup kaldı.

Beni yeniden mi yetiştirdi?

Beni yeraltı dünyası büyütmedi.

Finn ve Brenna öyle yaptı.

Beni sokaklardan kurtardı ve anahtar kullanmayı öğretti. Brenna, önemli biri gibi konuşabilmem için yüzüme kitaplar ve kelimeler yağdırdı. Declan

ve Nolan bana dövüşmeyi, bilgisayar korsanlığını, inşa etmeyi ve tamir etmeyi öğrettiler. Sean ise kan bağı olmasa da sahip olabileceğim en yakın kardeş oldu.

Beni o insanlar büyüttü. Bu dünya değil.

Yanımda, Valentina komut üzerine kelimeleri tekrarlıyor, sesi titremez, kırılmaz, yüzünde ise hiçbir duygu ifadesi yok.

Kalbim gümbür gümbür atarken ona bakıyorum, gözlerinde bu insanlara her şeyini isteyerek vermediğini gösteren bir şey bulmaya çalışıyorum.

Ama o, yıllar içinde ustalaştığı her türlü kontrolü kusursuz bir şekilde, istikrarlı ve itaatkâr bir biçimde tekrar aynı cümleyi söylüyor.

Kirill'in bakışları, neredeyse bir uyarı niteliğinde, gözlerime adeta kilitlenmiş durumda.

"Tekrarla, Brax."

Çenem zonkluyor. Nefesim ciğerlerimin kenarlarında tahriş oluyor.

Yalan söyleyebilirim.

Ben de oyuna katılabilirim.

Kelimeleri söyleyebilirim.

Ama içimde, büyüdüğüm isyan duygusuyla boğuşan bir şeyler var. Erkekler tüm çocukluğum boyunca bana sahip olmaya çalıştılar. Çeteler beni aralarına çekmeye çalıştı. Uyuşturucu satıcıları beni kurye, ayakçı ya da fedai olarak kullanmak istediler. Hiçbir zaman boyun eğmedim. Bir kez bile. Çaldım, kaçtım, savaştım ve Finn kurtarılmaya değer bir şey görene kadar tek başıma hayatta kaldım.

Son nefesime kadar ona sadakat borçluyum, bu maskeli ritüele değil.

Fiona yaklaşıyor. Yumuşak bir sesle, "Kirill'in tekrar etmesini ister misin?" diye soruyor. Gözleri isyan etmemem için yalvarıyor.

Bu yüzden kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum, her biri dilimden geçerken kırık cam parçaları gibi sürtünüyor. Ve yemin, midemi bulandıran

bir ağırlıkla havaya karışıyor: "Ölüler dünyasını hayatım pahasına koruyacağım. Beni yeniden diriltten düzene sadakatle öleceğim."

Kirill başını salladı.

Fiona öne çıktı. Elleri kalktı ve Valentina ile benim omuzlarıma yerleşti. Güçlü sesi arenayı doldurdu. "İhtiyaç duyduğunuzda her zaman güce, her zaman bilgeliğe ve önünüze çıkan her yolda netliğe sahip olmanızı dileriz. Şimdi hizmet ettiğiniz tarikat tarafından size koruma bahşediyoruz ve yeraltı dünyasının haklı olarak kazandığını kaybetmemesi için hayatlarınızın etrafına güvenlik örüyoruz."

Üç hafta önce başı neredeyse kesildiğinde kendini güvende ve korunmuş hissetti mi?

Uğultu geri dönüyor, arenada yankılanıyor. Meşaleler sallanıyor, gölgeler kıvrılıyor ve hava ağırlaşıyor.

Elleri taş gibi titrek. "Delilemez gölgeler gibi durun. Sarsılamaz sütunlar gibi durun. Tarikatın gözetimi altında birlikte yükselen iki kişi gibi durun."

Valentina hiç kıpırdamıyor. Yüzü ifadesiz kalıyor ve bu beni çok korkutuyor.

Acaba ne düşünüyor?

Neden mutlu değil? İsteddiği buydu.

Fiona gülümseyerek bizi serbest bırakıyor.

Kirill avucunu tekrar kaldırdı. "Yeminler mühürlendi. Bağlısınız. Konsey üyesi olarak ayağa kalkın ve Yeraltı Dünyasına sarsılmaz bir bağlılıkla hizmet edin."

Arena yeni bir tezahüratla yankılanıyor. Ayaklarımızın altındaki zemin titriyor. "Onorath... Onorath... Onorath..."

Valentina kıpırdamıyor. Yüzünde zafer ya da korku izi yok. Zaferin kıvılcımı yok, sadece beklemediğim bir boşluk var.

Minx, neredesin?

Eğildim, dudaklarım kulağının kenarına değdi. "İşimiz bitti. Bizi bu cehennemden çıkarıyorum."

Hâlâ benimle konuşmuyor veya bana bakmıyor.

Tezahürat doruk noktasına ulaşıyor ve nabzım boğazıma kadar atıyor. Sorumu Kirill'e yöneltiyorum: "Artık gidebilir miyiz?"

"Yapabilirsin."

Valentina'yı sahneden indiriyorum. Kalabalık kenara çekiliyor ve insanları umursamadan meşalelerin ışığı altında ilerliyoruz. Çıkış kapısından çıkar çıkmaz uçağa doğru hızla yöneliyorum.

Bizi bekliyor. Gaza basıyorum, hostese başımla selam verip, "İyi akşamlar. Lütfen bizi havaya kaldırın," diyorum, sonra Valentina'yı arka yatak odasına götürüp kapıyı kapatıyorum.

Valentina yatak odasında daha fazla ilerlemiyor. Beyaz sabahlığıyla, elleri yanlarında gevşek bir şekilde duruyor, bakışları boşluğa sabitlenmiş. Tavan lambaları yüzüne loş bir ışık yansıtıyor ve maskesiz, meşalesiz, performans sergilemesini isteyen bir kalabalık olmadan ne kadar genç görüldüğü beni derinden etkiliyor.

Şu an çok mutlu olmalıydı. Zaferin tadını çıkarıyor olmalıydı. Yüzüme sırıtıp herkese durdurulamaz olduğunu söylediğini anlatmalıydı.

Aksine, içi boşalmış gibi görünüyor.

Cübbeyi hızla açıp omuzlarımdan sıyrıp, sanki beni yakmış gibi sandalyeye fırlattım. "Benimle konuş."

Gözünü bile kırpmıyor.

İki adım daha yaklaştım. "Minx, neler oluyor? İsteddiğini aldın. Kraliyet Konseyi'nde yerini kaptın. Bütün yeraltı dünyasını diz çöktürüp adını haykırtabilirsin. Neden mutlu değilsin?"

Başını yavaşça bana doğru çevirdi.

Yıkılmış bir kadın beliriyor karşımda, beni şaşırtıyor. Gözlerinde, sahnede gördüğüm o aynı donuk, mesafeli bakış var. Odalara sanki içindeki her

nefese sahipmiş gibi giren, bıçakların parıltısı karşısında gözünü kırpmayan, çenesindeki titremeyi birinin görmesine izin vermektense kan kaybından ölmeyi tercih eden Valentina artık yok.

Göğsüm, adını koymak istemediğim bir şeyle sıkışıyor. Çaresiz kalamam. Sevdığım birinin boğulmasını ellerim cebimde öylece izleyemem.

Yatağa doğru ilerledim, yorganı kenara çektim, sonra da onu soyup giydirdim. "Yatağa gir," diye emrettim.

O, itaat eder.

Yanına kayıyorum, yastıklara yaslanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Baş göğsüme yaslanıyor. Saçlarını okşuyorum ve başından öpüyorum.

Sıcak bir gözyaşı göğsüme damladı.

İçimi öfke kaplıyor. Ona değil, ona yaptıkları şeylere karşı öfke duyuyorum.

Elimi yavaş ve istikrarlı hareketlerle sırtında yukarı doğru kaydırdım. Başının tepesine bir öpücük daha kondurdum. "Benimle konuş, Minx."

Nefesi boğazında titriyor. Hıçkırık değil, sinir krizi değil, sadece birinin çok uzun süre ördüğü duvarda oluşan ilk çatlak. "Yapamam."

"Ben senin kocanım, bu yüzden bunu yapmak zorundasın," diye ısrar ediyorum.

Yavaşça başını kaldırıp bana baktı.

Parmak boğumlarımı yanağında gezdiriyorum. "Sen ve ben, o yüzden bana her şeyi anlat. Neden mutlu değilsin? İstedğin her şeye sahip oldun."

Gözlerini kırptırıyor, sonra yüzü buruşuyor. Gözlerini sımsıkı kapatıyor ve daha fazla gözyaşı dökülüyor.

"Hey," diye usulca söylüyorum onu kendime daha da yaklaştıırken, kalbim daha hızlı atıyordu.

Burnunu çekti. "Bilmiyorum. Ben... ben sadece ailemi görmeye devam ettim. Sanırım benimle gurur duymazlardı. Her zaman duyacaklarını düşünmüştüm, ama böyle değil. Üzerime kızıl bir damga vurulmuş ve bir erkeği benimle evlenmeye zorluyormuş gibi değil."

Sözler yüzüme adeta kör bir cisim gibi çarptı. Derin bir nefes alıp verdim. "Kendine çok yükleniyorsun."

Başını salladı. "Hayır, değilim. Beni defalarca soydular, ne için? Seni ömür boyu tuzağa düşüreyim ve yine de üyeler arasında kızıl harf taşıyan tek kişi olayım diye mi?"

Kalbim yerinden oynadı. Onu belimden çekerek bana bakmasını sağladım. Kararlı bir ses tonuyla, "Beni tuzağa düşürmedin. Bunu kabul ettim. Hayır diyebilirdim, ama demedim." dedim.

"Çünkü seni bu duruma ben düşürdüm!"

"Hayır. Kavgaya gizlice girdiğimi keşfettikleri gece beni öldürebilirdin. Öldürmedin. Bu yüzden hayatımı sana borçluyum," diye itiraf ediyorum.

Parlak, kenarları kızıl, ela gözleriyle bana bakıyor.

Başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinden geçiyorum. "Sen Valentina Abruzzo O'Malley'sin. Onların arenasına siyahlar içinde girdin ve orayı bir taş haline getirdin. Onların sınavlarından sağ çıktın. Oyunlarını alt ettin. Kazandın."

Ağzı titriyor. "Sanmıyorum."

Kaşlarım düğümleniyor. "Minx—"

"O koltuk hiçbir şeyi değiştirmiyor. Annem ve babam hâlâ ölü. Yeraltı dünyası bana adalet sağlamadı. Sadece onların masasında oturmamı ve kendilerini haklıymış gibi gösterirken gülümsememi sağlamak için daha çok çaba sarf etmem gerekti."

Boğazım düğümlendi.

Göğsümü acıtan o çaresiz dürüstlikle bana bakıyor. "Ve şimdi benden nefret ediyorsun."

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Kelimeler, yumuşatmaya fırsat bulamadan ağzımdan fırlayıp çıktı.

Bakışları yere iner. "Sen bir O'Malley'sin. Ben bir Abruzzo'yum. O yeminde benim adımı söyledin çünkü zorundaydın, istediğin için değil. Benim

yüzümden bu koltuğa oturmaya zorlandın. Bana kin besliyorsun. Bunu gördüm."

İçimde korkunç bir gerginlik var. Başının arkasını avuçlarımın içine alıp gözlerini tekrar gözlerime çevirdim. Sesim sert, keskin çıktı. "Dur. Senden nefret etmiyorum. Kesinlikle değil. Ve bunu bir daha asla duymak istemiyorum."

Dudakları aralandı.

Sözlerim, dizginleyemediğim bir öfkeyle ağzımdan dökülüyor. "Buraya girerken soyadınızın ne olduğu umurumda değil. Bunların hiçbiri umurumda değil. Önümdeki kadın umurumda. Canavarlarla dolu bir arenadan sağ kurtulan ve hâlâ onlara gözlerinin içine bakacak kadar cesarete sahip olan kadın. Ve o kadının var olmak için kimsenin iznine ihtiyacı yok."

Gözleri çok hafifçe seğiriyor.

"Beni duyuyor musun?" diye soruyorum.

Başını salladı.

Dişlerimin arasından nefesimi zorlukla çekiyorum, öfke yavaş yavaş daha sakın bir şeye dönüşüyor. "En son ne zaman uyudun?"

Göz kapakları titriyor, sanki soru beynine ulaşmak için kilometrelerce yol kat etmesi gerekiyormuş gibi. "Bilmiyorum."

"Deneyin. Hangi gündü?"

Yutkunup omuz silkti. "Belki üç gün önce. Belki daha uzun zaman önce. Her şey birbirine karışıyor."

Aman Tanrım. Gücü tükenmiş durumda.

Yatağa doğru kayıyorum, onu da yanımda sürüklüyorum. "Çok yorgunsun," diyorum.

O tartışmaz.

Başının tepesine tekrar bir öpücük kondurdum. "Uyu. Hemen şimdi. Uyandığında her şey daha iyi olacak."

Nefes alışverişı düzensizleşti. "Ya değillerse?"

"Bana bakın," diye emrediyorum.

Burnunu çekiyor ve itaat ediyor.

Kaşlarımı oynatıyorum. "Sen benimle evlisin. Bundan sonra her şey daha iyi olacak."

Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi.

Dudaklarından öptüm. "Uyu bakalım, Minx. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Sonunda bedeni gevşedi, son direniş gücü de tükendi. Kirpikleri indi, sonra bir kez kalktı, sonra tekrar indi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde nefesleri derinleşti, yavaşladı ve düzenlileşti; bu, ancak insanın sınırın ötesine geçtiğinde gelen türden bir uykuydu.

Onu uyandırmamak için hareketsiz kalıyorum.

Kabinin uğultusu bizi sarıyor. Yükseldikçe jetin motorlarının sesi daha istikrarlı bir hal alıyor, bulutları ve mesafeyi yarıp geçiyoruz ve yeraltı dünyasının hâlâ bize yapışmaya çalışan her türlü gölgesinden kurtuluyoruz.

Uçuş boyunca göğsümde uyudu ve her şey o kadar net bir şekilde yerine oturdu ki, odaklanmam daha da keskinleşti.

Şu anda Kraliyet Konseyi üyesiyim.

Yemin zehir gibiydi ama ben bu koltuğu bir silah olarak kullanacağım. Dosyalara, isimlere ve şimdiye kadar verilmiş her emrin geçmişine erişimim olacak. Maskeler hiçbirini koruyamayacak.

Onu kızıl bir harfle damgalayıp siyahlar içinde giydirmenin onu utandıracağını düşündüler. Onu ritüellerden geçirmenin onu daha küçük, daha sessiz, kontrol edilmesi daha kolay bir şeye dönüştüreceğini sandılar.

Yanılıyorlar.

Valentina'ya aşağıdan bakıyorum.

Uyuyor, dudakları hafifçe göğsüme yaslanmış, kıvrıcık saçları koluma yayılmış. O lekelenmiş değil. Ondan sürekli bir şeyler alan canavarlardan daha iyisini hak eden bir kadın. Ve şimdi, o benim karım.

Yeraltı dünyasına olan bağlılığımla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen kollarımda tuttuğum kadınla ilgili bir yemin ediyorum.

Onu damgalayan, siyah giymesi gerektiğine karar veren ve onu utandırmanın hak ettikleri bir ayrıcalık olduğunu düşünen herkese karşı bu suçlama yöneltiyor.

Onları bulacağım.

Ve bunu yaptığımda, onları parça parça, onun izlerini silmeye çalışırken gösterdikleri aynı sabırla alt edeceğim.

Valentina

Sırtıma ağır, sarmalayan bir sıcaklık çöküyor, belimi sarıyor, beni kırılgan bir şeymişim gibi kozaya sarıyor. Kalp atışlarım omurgama vuruyor ve bir başparmak göbek deliğimin etrafında dönüyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama nefesim neredeyse hiç çıkmıyor. Kaburgalarım, hiç antrenman yapmadan maraton koşmuşum gibi ağrıyor. Göz kapaklarım kurşun gibi ağır. Ağzım kuru, boğazım ağrıyor ve zihnim ıslak pamuk gibi çamurlu.

Neredeyim?

Kalp atışlarım hızlandı. Birkaç kez göz kırptım, karanlık duvarları, yerden tavana pencereleri, pahalı ceviz ağacından mobilyaları ve havadaki çok hafif sedir ve odun kokusunu içime sindirdim.

Brax'ın çatı katı dairesi.

Ve ben onun yatağındayım.

Anılar parça parça zihnime çarpıyor. Uçak kabini, Brax'ın bedeni benimkinin altında, kollarının bana kenetlenmiş olması ve süzülme, sürüklenme, batma hissi... Sonra ritüel geri geliyor. İlahiler beni rahatsız ediyor. Saçımdaki duman daha da yoğunlaşıyor. Brax'ın bedeninin aynada benimkine bastırıldığı ve bana karşı kasıldığı görüntüsü uyluklarımı sıkıyor.

Başımı çevirmeye çalışıyorum ama fazla hareket ettiremiyorum.

Beni kendine sıkıca bastırıyor. Nefesi enseme doğru süzülüyor. Kaslı bacağı, sanki kaçma riski taşıyormuşum gibi benimkinin üzerine kenetleniyor.

Öyle miyim?

Evlendik.

Panik anları aniden ve yanlış bir şekilde beliriyor. Hareket etmeye çalışıyorum.

Kolunu sıktı ve boğuk, derin sesiyle sordu: "Nereye gidiyorsun, Minx?"

Donakaldım.

Dirseğine dayanarak elimi kaldırıp saçlarımı yüzümden çekti. Dikkatlice, "İyi misin?" diye sordu.

Yutkunuyorum ve boğazımda cam kırıkları olabilir. Yüzümü buruşturuyorum, "Uyanığım..."

"Hiçbir bok."

Gülümsüyorum. "Buraya nasıl geldim?"

Yüzü karardı. "Buraya nasıl girdiğini hatırlamıyor musun?"

"HAYIR."

"Çünkü seni ben taşıdım." Göz kırptı.

"Ah." Doğrudum.

Elini yüzüne götürüp yanıma oturdu ve kendi kendine küfretti: "Beni çok korkuttun, Valentina."

Dengemi bozuyor. "İyiym," diye çıkışıyorum.

"İyi değilsin. En azından eskiden değildin." Sanki pes etmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"İyiym. Yorgundum." diye ısrar ediyorum.

Acımasız bir kahkaha atarak, "Yorgun muydun? Hiç tepki vermedin." dedi.

Çenem kasılıyor.

Ona ne dedim?

Kesin bir dille, "Artık uyanığım. Benim için endişelenmenize gerek yok," dedim.

"Senin için endişelenmiyorum, Minx, sen benim karımsın."

Bir yumruk gibi indi. Göğsüm sıkıştı. Yeminlerimiz aklıma bir anda geldi. Suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak gözlerimi kırptırdım.

Öne eğilip çenemi avuçladı. "Bunu bir daha yapma."

Sesim titriyor. "Ne yapayım?"

"Benden uzaklaş."

Yanaklarımda kızarıklıklar beliriyor.

Ne dedim ben?

"Kasıtlı değildi. Ve uyurken başımda beklemen gereksiz," diye çıkıştım.

Başparmağıyla kalçamı okşadı. "Başında dikilmiyorum. Hala nefes alıp almadığımı kontrol ediyorum."

Nefesim kesiliyor.

Parmakları iç uyluğuma doğru dokunuyor.

İçimden bir ateş fışkırıyor. "Abartıyorsun!" diye çıkışıyorum.

Gözlerini kısarak sordu: "Nasıl yani?"

Midem bulandı. Ağzımdan birden, "Beni yatağına koymana gerek yoktu," diye kaçırdım.

"Seni kanepede bırakmıyordum. Sen benim karımsın, unutma?" Yüzünde kibir belirdi.

Kalp atışlarım kulaklarımda arasında gümbür gümbür atıyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Rica ederim," diye karşılık verdi öfkeyle.

Birbirimize dik dik bakıyoruz. Onun nefes alışverişi hızlanıyor. Benimki ise düzensiz.

Çok yakınız. Midem kelebekler uçuşuyor ve amatör gibi bana ihanet ediyor. Battaniyeyi üzerimden atıp dönüyorum. "Sadece yorgundum."

Bileğimi yakalayıp, "Bana bak, Valentina," diye emretti.

Yavaşça gözlerine bakıyorum.

Gözlerinde çok fazla duygu belirliyor. Rahatlama kafa karışıklığıyla karışıyor, ardından tehlikeli, ateşli ve her şeyi tüketen alaycı egosu devreye giriyor.

Bütün vücudum sarsıldı. Bileğimi hızla geriye çekip dik oturarak, "İyiyim," dedim.

Yavaşça başını salladı, sanki kendime bir tehditmişim gibi beni inceliyordu.

"Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Şu!" diye karşılık verdim, onu işaret ederek.

"Sana böyle mi bakmamı tercih edersin?" Gözlerini şaşkınlıkla yaptı ve dilini dışarı çıkardı.

Gülüyorum. "Gerçekten mi?"

Yüzü düştü. "Geri döndüğüne sevindim, Minx. Uzun zamandır kendinde değildin."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Yanağımı okşadı. "Seni ağlarken görmek hoşuma gitmiyor."

Aramızda sessizlik patlak veriyor.

Ben ağladım?

Omurgam birden dikleşti. "Ağlamadım."

"Evet, yaptın."

Başka yöne bakıyorum.

Çenemi kendine doğru çekiyor, böylece bakışlarından kaçamıyorum. "Beni biraz korkuttun. Ve bu her zamanki havalı tavrından değil."

Midem alt üst oldu. Hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum.

Derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi. "Beni bir daha böyle korkutma sakın."

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor. Başımı çevirip, "Suya ihtiyacım var," diyorum.

"Anladım," diye yanıtlıyor.

"Bunu kendim yapabilirim," diye ilan ettim, yorganı üzerimden atıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Omuzumun üzerinden ona dik dik baktım. "Yerinde kal."

Beni yakalayıp yatağa geri çekti. "Burada bir bardak var." Beni bırakmadı ve bana su uzattı.

"Beni yatağa zincirleyecek misin?" diye mırıldanıp suyu içtim.

"Harika bir fikir. Alayım mı? Onlarla çok güzel görünürsün." diye karşılık verdi.

Sırıttım. "Komik."

Dudakları yavaş ve şeytani bir şekilde kıvrılıyor ve erimiş bir şey omurgamdan aşağı doğru saplanıyor. "Şaka yapmıyordum." Parmak uçlarını göğsümün üzerinde gezdiriyor.

"Brax..." diye uyarıyorum.

"Öyle mi?" diye fısıldadı kulağıma.

"Çok kalabalık yapıyorsunuz."

"Ben kocalık yapıyorum. Arada büyük fark var."

Alaycı bir şekilde, "Bu ne anlama geliyor ki?" diye sordum.

Kulağımı hafifçe ısıırıyor, sonra ağzını köprücük kemiğime indiriyor. Öpüşmeler eşliğinde, "Bu, seni yeniden hayata döndüreceğim anlamına geliyor," diye cevap veriyor.

Nefesim kesiliyor. "Beni hayata döndürebilir misin?"

Parmakları bacağımdan aşığı doğru, kasıtlı ve yavaş bir şekilde ilerliyor, sanki kemiklerimi ne kadar hızlı eritebileceğini test ediyormuş gibi. "Minx, dün gece benden on yıl çaldın. İyi değildin. Bu yüzden şimdi koca görevlerime başlıyorum." Dilini şıklattı, sonra da meme ucumu emdi.

Derin bir nefes alıyorum.

Sesi alçalıyor. "Bana itaat edeceğine yemin ettin. Bu yüzden ben söyleyene kadar bu yataktan kalkamazsın."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık cızırtısı hissediyorum. "Şimdi gidiyorum," diye ilan ediyorum. Göğsüne bir itme hareketi yapıyorum.

Avucumu tenine bastırıyor, gözlerini dudaklarıma dikeyor ve "Beni itmeye bir daha kalkış" diye meydan okuyor.

Sesim titriyor. "İtaat kavramını yanlış anlıyorsunuz."

"Öyle miyim?" diye soruyor, elini bacaklarımın arasına kaydırarak. Ardından, "Şu anda bana itaat etmek istediğinden oldukça eminim." diye ekliyor.

İtirazım güçsüz çıkıyor. "Hayır." Ayağa kalkmalıyım ama kıpırdamıyorum.

Sinsi bir sırıtışla parlıyor. Başparmağıyla vajinamın üzerinden hafifçe geçiyor.

İçimden haince, küçücük bir nefes kaçıyor. Nefesim sışlaşıyor.

Gözleri onaylayarak karardı. "İşte orada."

"Orada kim var?" diye usulca öfkeyle sordum.

"Ellerimin tam olarak şu anki yerinde olmasını istemiyormuş gibi davranmayı bırakan halinizden bahsediyorum."

Ağzımı açıyorum, o da bileklerimi başımın üstüne sabitliyor. Nefesim kesiliyor. Kalbim çılgınca atıyor.

Sesi yumuşar. Alaycı bir şekilde, "Bana yalan söylemeyi bıraktığın an seni bırakıp gideceğim," der.

"Yalan söylemem."

"Beş saniye önce yalan söyledin." Elini o kadar sıkı tuttu ki, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim. "Nefes alışın seni ele verdi."

"Senden nefret ediyorum." Ona öfkeyle bakıyorum.

Sinsi gülüşü tam bir günaha dönüştü. "Benden nefret eden biri için nefes nefese konuşuyorsun."

"Çünkü sen—" Uyluğu benimkilerin arasına kayarken ve beni aralarken sesim titredi.

"Ben neyim, Minx?" Başını eğip dilini tekrar meme ucuma değdirdi.

"Sinir bozucu," kelimesi boğazımda düğümlendi.

Vücuduyla beni sıkıştırıyor, bileklerimi yastığa daha da bastırıyor. "Sinir bozucu mu? Bacağıma damlarken kullandığın sıfat bu mu?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum.

Yüzündeki sırıtiş müstehcen bir hal alıyor.

"Bırak beni," diye tekrarlardım, bu sefer daha güçsüz bir sesle.

Dudakları benimkilerin köşesine çok hafifçe değdi. "İçtenlikle söyle."

"Ben—" Uyluğu yukarı doğru bastırıyor. Nefesim kesiliyor. "Ciddi söylüyorum."

"Hayır, öyle değil." Sesi karanlık bir okşama gibiydi. "Kalçaların sürtünüyor."

"Uyum sağlıyorum."

"Hımm-hımm." Çenemin kenarını yavaş ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

"Daha da ayarla."

"Brax," diye tısladım, titremeyi bastırmaya çalışarak ve yavaşça penisinin üzerinde bir santim kadar kayarak.

Ağzını boğazıma doğru indiriyor ve ereksiyonunun ucunu girişimin yanına koyuyor. Yüzünü benimkinin üzerine yaklaştırıyor. İfadesi ciddileşiyor. "Eğer tavrını sana geri sokmak için gerekirse, sevişirim, Valentina."

Nefesimi tutuyorum.

Dün gece ne dedim ben böyle?

"Karım onların değil, benim," diye iddia ediyor. Yüzünü boynuma yaklaştırıyor.

Dişleri nabzımı sıyırdığında inliyorum.

"Beni istediğini söyle, Minx."

Kalbim şiddetle çarpıyor. "Seni istemiyorum."

Aniden duruyor.

Gözleri keskin ve okunaksız bir şekilde gözlerimi arıyor. "Yalancı" aramızda üçüncü bir beden gibi oturuyor. Sırıttırıyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Öyleyse neden bacakların beni sanki bensiz boğulacakmışsın gibi sıkıca kavırıyor?"

Aşağıya baktım ve donakaldım. Sonra kendi kendime küfrettim, "Lanet olası kas hafızası, hepsi bu."

Yavaş, alçak ve derin bir kahkaha atıyor, bu da ortama daha da ateşli bir hava katıyor. "Minx, sanırım senin amın da kas hafızasını çalıştırmak istiyor."

Tırnaklarımı omuzlarına saplıyorum, alt vücudum zonkluyor, onu itmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bedenim buna izin vermiyor.

Bileklerimi sıkıca tutuyor ve ağzını aşağıya, gövdemin üzerinden bacaklarımın arasına doğru indiriyor. Dilini klitorisime hafifçe değdiriyor.

Sırtım yataktan kalkıyor.

Sesi titriyor, hırıltılı ve aç bir şekilde. "Kahretsin, sanki benimmişsin gibi tadın var." Tekrar parmağını şıklatıyor.

"Ben değilim... Ah Dio."

Ellerimi bırakıyor, parmaklarını V şeklinde kaydırıyor, sonra bir parmağını içime sokup ağzını vajinama bastırıyor.

Nefesim kesildi. Beynim kısa devre yaptı. Elimle saçına uzanıp çekiştirdim.

Vücuduma yaslanarak kıkırdadı.

"Cinsel ilişkiye girmiyoruz," diye nefes nefese, güçsüzce ve kendime kızarak söyledim.

"Hayır," diye kolayca onaylıyor, bacağıma havaya kaldırarak. "Değiliz."

Parmak boğumlarını bacağımanın iç kısmında yukarı doğru gezdirip ekliyor: "En azından şu an değil. Ama bana yalvaracaksın, Minx. Bekle de gör."

"Dene," diye meydan okuyarak saçlarını daha sertçe çekiştirdim.

Vajinamda bir uğultu titreşiyor. Acımasızca ve durmaksızın, bir yırtıcı hayvan gibi beni yiyor ve parmaklıyor.

Çok geçmeden İtalyanca bağırmaya, gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya ve damarlarımda adrenalinin dolaşmasına başlıyorum.

Beni kendinden geçiriyor, sonra vücudumda yukarı doğru kayarak ağzını benimkine yapııştırıyor. Dili beni adeta yutuyor, orgazmımın tadını çıkarıyor. Meme ucumu okşuyor ve daha önce kimsenin önünde çıkarmadığım çaresiz bir ses çıkarıyorum.

Yutkunarak, "Titriyorsun. Benim penisime hazır mısın?" diye sordu.

"Üşüyorum," diye yalan söylüyorum.

Boynuma doğru gülerek, "Bana karşı büyük bir arzu duyuyorsun," dedi.

Eli yavaşça, alaycı bir şekilde, en güzel anlamda acımasızca aşağıya doğru iniyor. İki parmağı, bana az önce yaşattığı orgazmdan sonra var olmaması gereken bir sıcaklığın üzerinde geziniyor.

"Ne istiyorsunuz, Bayan O'Malley?" diye mırıldandı dudaklarımın arasından.

Onu daha sert öpüyorum, dilimi ağzının içine daha derinlere doğru kaydırıyorum.

İnliyor.

Omurgam yataktan kalkıyor.

"Söyle bakalım, Minx," diye emrediyor.

"Ben—" Parmakları tekrar beni kışkırtıyor ve nefesim kesiliyor. "Senden nefret ediyorum."

Penisini klitorisimin üzerine kaydırıyor. "Tekrar dene."

İnlememek için omzunu ısııyorum.

Şiddetli bir şekilde titriyor. "Görünüşe göre yaramaz kızım oynamaya geliyor." Ereksiyon halindeki penisi klitorisimi daha hızlı bir şekilde okşuyor.

"Cinsel ilişki yok," diye başarıyorum.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle göğüslerimi çekiştirdi, görüşüm bulanıklaştı. "Eğer bunu istiyorsan."

Penisini klitorisimden çekip uyluğuma değdiriyor.

Elimle kalçasına bastırarak onu geriye doğru ittim.

"Tsk, tsk, tsk. İstemedikçe elde edemezsin," diye alaycı bir şekilde söylüyor, sonra parmaklarını içime sokuyor.

Tırnaklarımı sırtından aşağı doğru sürüklüyorum, sonra da derisine saplıyorum. "Brax—"

"Bekliyorum," diyor ve parmaklarını ağzıma sokuyor. "Em," diye emrediyor. "Ve beni suyunda boğmana hazırım, Minx."

Onun parmaklarından cinsel uyarılmamı emiyorum.

Onları çıkarıyor, klitorisimi orgazm olacağım noktaya kadar tahrik ediyor, sonra onları ağzımın yanına tutuyor. Dudaklarıma sürüyor ve penisini üzerime koyuyor. "Söyle artık," diye emrediyor. Ucunu bir santim kadar içime sokuyor.

Dünyam altüst oluyor. Kalçalarım seğiriyor ve nefesim kesiliyor. Parmaklarım omuzlarına saplanıyor ve itiyorum.

Penisini kıpırdatmadan sırtıttı. "Beni istediğini söylemen gerek, Minx."

"Pes ediyorum, seni istiyorum."

Penisinin içime o kadar hızlı girip çıktığını görünce nefesim kesildi.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım!" diye inliyorum.

Gözleri karanlık, çenesi kenetlenmiş ve nefesi ağır ağır dudaklarıma değmiş halde, yüz ifademini her anını izliyor. Eli bileğime uzanıyor ve onu başımın üstüne sabitliyor, yavaşça içime doğru derinden giriyor.

Tırnaklarım omuzlarına daha sertçe saplanıyor. İnliyor ve dudakları tekrar benimkine değene kadar başını daha da yaklaşıtıyorum. Dillerimiz kimsenin durdurmak istemediği bir savaşta birbirine dolanıyor. Yoğun, sıcak bir uyarılma havayı dolduruyor, terimizle karışıyor.

Öpüşmelerin arasında mırıldanıyor, "Benim."

Her söylediğinde kalbim yerinden fırlıyor. Aşırı hassaslaştığım için başım dönüyor, elimi kalçasına götürüyorum. Onu kendime doğru iterek, "Daha hızlı," diye emrediyorum.

O itiraz etmiyor, hamlelerini hızlandırıyor ve sırtım geriliyor. Hücrelerim adrenalinle patlıyor, öyle yoğun bir coşku yaşıyorum ki seslerim anlaşılmaz hale geliyor.

"Kahretsin, Minx," diye hırıldadı, göğsü benimkine sürtünerek gürlledi. Sonra ereksiyonu şişti, beni öyle bir yukarı itti ki gözlerim yuvarlandı.

Titreyerek çarşafın üzerine yığıldığımda, önce yanağımı, sonra çenemi, sonra da dudaklarımı öptü. Zafer kazanmış bir tonla alaycı bir şekilde, "Hâlâ yataktan çıkmak istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söylüyorum.

Alnını alnıma yaslayarak sırttı. "Güzel. Yalan söylemeni seviyorum."

Donakaldım. "Neden?"

Yüzü karardı. "Geri döndüğün anlamına geliyor."

Sessiz kalıyorum.

Üzerimden yuvarlanıp beni de beraberinde sürükledi.

Karşı koymuyorum. Göğsüne yaslanıp kalbinin yavaşlamasını dinliyorum.

Elini kalçamın üzerinde gezdirip, "Planın ne?" diye sordu.

"Planım mı?"

"Artık yerinize oturdunuz."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Bir an cevap vermedim, ama sonunda "Ne sorduğunuzdan emin değilim" dedim.

Beni kendine doğru çeviriyor, bakışlarını bana diyor ve "Anladığında bana haber ver. Ben duş alacağım. Unutma, artık bu işin içinde birlikteyiz." diyor. Dudaklarımdan öpüyor ve yataktan kalkıyor.

Şaşkına döndüm, ne demek istediğini anlamadım.

Brax, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi, bir anlığına fazla uzun süre geri baktıktan sonra uzaklaştı. Kapıya geldi ve döndü. Sesi alçaktı. "Ne istediğini anla, Minx. Anlamazsan, onlar anlayacaklar."

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Hayır. Bundan sonra hangi yolu seçersen seç, ben de seninleyim. Ama kaderini onların belirlemesine izin verme." Banyoya girdi ve gözden kayboldu.

Donakalmış haldeyim, kalbim gümbür gümbür atıyor, az önce yaptığımız her şeyden dolayı çarşaflar hala sıcak.

Tek istediğim yerime oturmaktı. Tek amacım buydu ve Brax bir sorusuyla adeta altımdaki zemini kaydırdı.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Hatta ne sorduğunu gerçekten anlayıp anlamadığımı bile bilmiyorum. Bir de beni rahatsız eden başka bir şey var.

Birlikte.

Bu, hem bir uyarı hem de bir ayartma sözcüğü. Yavaşça nefes veriyorum, kendimi sakinleştiriyorum. Sonrasında ne olacağını bilemeyebilirim, ama bir gerçek inkar edilemez.

Bu evliliğin ne olması gerekiyorsa, şimdiden çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor. Sadece kendime güvenmem gerekiyor. Bu tek kelimenin ima ettiği karmaşıklık katmanlarıyla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum.

İki sürpriz daha yaptı işin içine. Duşunu bitirince dışarı çıktı, gri bir eşofman giydi. Sanki az önce tüm dünyamı altüst etmemiş gibi davranıp, "Acıktım. Krep ister misin?" dedi.

Brax

Pankek kokusu tansiyonumu hiç alt üst etmemişti. Ama karım mutfağında yalınayak, sadece benim tişörtümü giymiş, kartal gözleriyle beni pankek çevirirken izliyordu. Saçları sırtına kadar uzanan, dağınık ve uykudan buruşmuş koyu buklelerden oluşuyordu ve uzun, çıplak bacakları mutfağa adım attığı anda bana yine müthiş bir ereksiyon yaşattı.

Koyu kenarı işaret ederek, "Onları yakıyorsun," dedi.

"Hayır, değilim. Buna karamelizasyon denir," diye iddia ediyorum ama haklı. Lanet olası bacakları dikkatimi çok uzun süre dağıttı.

"Sen çok inatçısın," diye homurdandı.

"Sen de çok buyurgansın," diye karşılık veriyorum.

"Buna doğru olmak denir." Elimdeki spatulayı kapıp, sanki bir yemek programındaymış gibi bileğini hafifçe sallayarak birkaç krep tabağın üzerine kaydırды.

Üzerlerine bolca tereyağı sürüyorum ve şurubu alıyorum. Hepsini şuruba boğuyorum.

Şurubu alıp, "Bana da biraz ayır." dedi.

Ona ifadesiz bir şekilde bakıyorum. "Şurupumu bir daha elimden alırsan seni şişenin içinde boğarım."

Dudakları seğirdi. "Zaten bu daha iyi bir seçenek." Elini çırpılmış kremaya uzattı.

"Şunu yere bırak!" diye emrediyorum.

"Neden?" Kutuyu salladı, çıkan ses sabahın erken saatleri için fazla erotikti. "Sana hiç bırakmayacağımdan mı korkuyorsun?"

Burnumu buruşturuyorum. "Krem şanti, pankeklerin üzerine yakışmaz."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Sözünü geri al."

"Yapamam. Birkaç şeye ait," diye iddia ediyorum.

Kaşını kaldırarak, "Hangi şeyler?" diye sordu. Kreplerinin üzerine bir yığın daha ekledi.

Eşofmanımın altından belirginleşen çadırı işaret ediyorum.

Yavaşça bakışlarımı takip etti. Sonra sırtıttı. "Bu ne demek oluyor, sevgili kocam?"

Ona daha da yaklaştım, parmak boğumlarımı kolunda gezdirdim ve sırtıttım. "Burada mesele senin canın ne isterse onu yapman ve benim de sonuçlarıyla başa çıkmam."

Krem şanti kutusunu kaldırıp bir kez salladı. "Gerçekten beni sınamak mı istiyorsun, O'Malley?" diye tehdit etti.

"Dikkatli ol, Minx," diye uyarıyorum.

O, meydan okurcasına gülümsüyor. "Ben her zaman dikkatliyim." Ucu bastırıyor ve koluma soğuk bir krem şeridi bırakıyor.

Gözlerimi kırpıyorum.

Gülmesini gizlemek için ağzını kapatıyor ama feci şekilde başarısız oluyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Sana çok yakışıyor," diye şarkı söylüyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bir adım geri çekiliyor ve ben de elindeki teneke kutuyu kapıyorum.

Nefesi kesildi. "Yapma—"

Spreyden tam olarak köprücük kemiğinin ortasına bir miktar sıkıyorum.

Donakalır, ona bir göz atar, sonra kahkaha atmaya başlar.

"Gülmeye devam et, yaramaz kız. Daha başlamadım bile," diye alay ediyorum.

Kutuyu kapmak için hamle yapıyor. Ben de kutuyu başının üstünde tutuyorum. Sıçırıyor ve tişörtüm kalçalarına doğru kayıyor.

"Geri ver!" diye bağırdı, parmak uçlarında gerinerek.

"Daha çok çaba göster."

Elleri gövdemde yukarı doğru kayıyor ve bedeni benimkine bastırılıyor. Nefesi boğazıma çarpıyor.

Gülümseyerek, bir anlık zayıflığa yenik düştüm ve biraz gevşedim.

Hırsız gibi elimden teneke kutuyu kaptı. Salladı.

Elimi bileğine uzattım ama o benden daha hızlıydı. Göğsümün tam ortasına bir çizgi çekti.

"Kahretsin, bu çok soğuk!" diye patladım.

Mutfakta kahkahası yankılandı. "Şimdi çok komik görünüyorsun."

"Komik," diye homurdandım, öne doğru bir adım atıp teneke kutuyu kaptım.

Geriye doğru bir adım attı ve doğruca tezgâha çarptı.

Onu kafese kapatıp, o gücü başının üzerinde tutuyorum.

Nefes alışverişi hızlandı ama yüzündeki alaycı gülümseme hiç bozulmadı. "Bunu yapmaya cesaret edemezsin."

"Benim tişörtümü giyip buraya girdiğin andan itibaren cesur davranmaya başladım."

Sesi alçalıyor. "Sakın aklından bile geçirme—"

Göğsümdeki kremayı silip burnunun ucuna sürüyorum.

Nefesi kesildi. "Brax!"

"Valentina!"

Gözleri parladı. Eşofmanımı kendine doğru çekti ve diğer eliyle kremayı gövdemden aşağı, pantolonumun içine sürdü.

"Şimdi başın belada," diye uyarıyorum.

Sprey kutusunu kaptı, başını yana eğdi, gülümsedi ve pantolonuma biraz daha sıktı. "Cimri olmak istemezdim."

Ona bakakalmış, gülümsemeyi bir türlü bırakamıyorum.

O da ona aynı şekilde bakıyor.

Sırıttım. "Şimdi diz çökmen gereken an geldi—"

Kapı, sert bir vuruşla sarsıldı.

İkimiz de başımızı hızla ona doğru çevirdik.

Havaya bir başka pound sesi daha yükseldi. "Brax! Aç kapıyı!" diye emretti Finn.

"Mükemmel," diye mırıldandım.

Valentina'nın gözleri kocaman açıldı.

Kapının gürültüsü şiddetleniyor. "Brax! Sakın bu kapıyı yıkmak zorunda bırakma!"

"Kahretsin." Kapıya koşup hızla açtım. "Nerede bu yangın?"

Finn cevap vermeden yanımdan hızla geçti, kapıyı o kadar sert itti ki duvardan sekti. "Bana alaycı tavırlar sergileme. Günlerdir kayıpsın. Daha doğrusu, aylardır kendine benzemiyorsun."

"Özür dilerim," dedim, her zamanki gibi kendimi suçlu hissederek.

Göğsüme parmağını sapladı. "Özür dileme. Bu sabahki toplantıya gelmedin. Antrenmanları aksatıyorsun. Tek bir lanet olası aramaya bile cevap vermedin. Ne benden, ne Liam'dan, ne de Brenna'dan."

Kapıyı kapatıp, "Kahretsin. Toplantıyı unuttum." dedim.

"Unuttun mu? Sana ne oldu böyle? Senin ve Sean'ın ortadan kaybolmanız yüzünden Liam çıldırıyor."

Göğsüm sıkışıyor. Yeraltı dünyası pençelerini bana geçirmeden önce asla yükümlülüklerimden kaçmazdım. Zayıf bir bahane uyduruyorum: "Çok yoğundum."

"Meşgul müsün?" Finn o kadar yaklaştı ki nefesi yüzüme çarptı. "Neyle meşgulüm? Daha önce de birden fazla kez ortadan kayboldun. Hiçbir sonuç olmadan ortadan kaybolabileceğini mi sanıyorsun?"

Çenem seğiriyor. "Finn—"

"Hayır." Elini havada savurdu. "Bana 'Finn' deme. Kırk sekiz saattir peşindeyim. Belki de bir hendeğin içinde ölü olduğunu düşündük. Killian kafanı istiyor. Brenna da telefonumu arayıp cenaze planlaması gerekip gerekmediğini soruyor."

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Aman Tanrım."

"Yine spor salonuna gelmedin," diye ekliyor.

Finn, öfkesi giderek artarak odada volta atıyordu. Öfkeyle, "İşler ters gitmedikçe ortadan kaybolmazsın. O yüzden beni aydınlat Brax. Neler oluyor? Biri sana mı saldırdı? Biri seni tehdit mi etti? Savaşta mıyız? Çünkü sen kesinlikle..." dedi ve gözlerini mutfağa çevirdi.

Bok.

Valentina hâlâ benim tişörtümü giyiyor. Burnunda ve köprücük kemiğinde hâlâ krem şanti var. Saçları da tıpkı eskisi gibi dağınık.

Finn'in başı, karanlıkta bir hareketi yakalayan bir kurt gibi yana yatmış. Birbirlerine bakıyorlar.

"Günaydın," diyor tatlı bir sesle.

Gözleri kısıldı. Bana doğru döndü ve göğsüme dik dik baktı. Bakışları aşağı indi ve sanki üzerimde krem şanti olduğunu yeni fark etmiş gibi bana baktı.

"Bakın, toplantıyı kaçırdığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak," diye belirttim.

Bakışları daha da kısılıyor ve Valentina'ya dikkatlice bakıyor.

Gerilim doruk noktasına ulaşıyor.

Yüzü kızardı ve ben aralarına girdim.

Şimdi tam zamanı.

"Finn, bu Valentina."

"Şaka yapıyor olmalısın. Bir toplantıyı kaçırıp seks yapmaya mı gittin?" diye dişlerini sıkarak sordu.

Öfke beni sarıyor. "Hayır. O bir fahişe değil."

Valentina'ya döndü. "Özür dilerim, seni kırmak istemedim. Brax'a çok kızgınım. Eminim iyi bir insansın—" Donakaldı, sonra yüzü bembeyaz oldu. Eli titreyerek kalktı. "Bu ne?"

"Ne?" diye soruyorum.

Valentina'ya doğru atıldı, elini yakaladı ve hırlayarak, "İşte bu!" dedi.

Kahretsin!

Aralarına girip onu ondan uzaklaştırdım. "Finn, sakın ol," diye uyardım.

"Sakin ol?" Gözleri kıpkırmızı oldu. "Nişanlandın mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Kaşlarını çattı, sonra bakışlarını omzumun üzerinden Valentina'ya dikti. Birkaç saniye geçti, sonra beni kenara itti. Sesi ölümcül bir tonda çıktı. "Sen Valentina Abruzzo'sun, değil mi?"

Dudakları titriyor. Başını sallayarak "Evet" diye cevap veriyor.

Tekrar aralarına giriyorum. "Çekil kenara, Finn."

"Geri çekileyim mi?" diye bağıyor Finn. "Geri çekileyim mi? Bütün aileni terk ettikten sonra mutfağında bir Abruzzo ile yarı çıplaksın. Bir de ona evlenme teklifi mi ettin? Delirdin mi? Lanetli misin? Kafana mı vurdun? Sen—"

"Nişanlı değiliz, evliyiz," diye araya girdim.

Finn, sanki bıçakla bıçaklamışım gibi geriye doğru sendeledi. Gözleri faltaşı gibi açıldı.

Midem bulanıyor. Sessizce, "Böyle öğrenmenize üzıldüm," diyorum.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Abruzzo'lu biriyle mi evlendin?"

Ben daha dik duruyorum. "Evet. Ve onu tanıdıkça, bir tehdit olmadığını göreceksin..."

"Tehdit değil miydi? Bunu ağzından mı çıkardın?" diye bağıyor.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacak gibi.

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. Ses tonunu yumuşatıyor. "Seni akıllı kararlar alabilmen için yetiştirdiğimi sanıyordum."

Çenem seğiriyor. Onu incitmekten nefret ediyorum. Sonunda öğreneceğini biliyordum; sadece benim şartlarımla olmasını istiyordum. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Finn—"

"Hayır, Brax." Ellerini havaya kaldırıp geriye doğru adım attı. Başını salladı. "Başka bir şey söyleme." Arkasını döndü, kapıyı açtı, dışarı çıktı ve kapıyı sertçe kapattı.

İçim titriyor, yumruklarım yanlarımda sıkılı bir halde, onun arkasından bakıyorum.

Valentina yanıma geldi. Elini koluma koydu ve usulca, "Özür dilerim," dedi.

Birkaç derin nefes alıyorum, sonra aşağıya bakıyorum.

Yüz ifadesi bana Finn'i hayal kırıklığına uğratmak kadar acı veriyor. Yüzünde suçluluk duygusu var. Gözleri donuk, cansız.

Onu kendime doğru çekiyorum. "Senin suçun değil."

"Öyle," diye belirtiyor.

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil."

"Ailenin senden nefret etmesini istemiyorum."

"Sadece biraz zamana ihtiyacı var," diye ısrar ediyorum, ama göğsümde bir şüphe düğümleniyor.

Valentina elini kolumda tutuyor, başparmağı bir kez dokunup sonra bırakıyor. Finn'in öfkesinin kapı çerçevesinin altından tekrar içeri sızabileceği düşüncesiyle kapıya doğru bakıyor ve omuzlarında bir şeyler değişiyor. Bu korku değil. Bu, henüz hiçbir suç yokken bile suçlanan insanların taşıdığı türden bir teslimiyet.

"Sanki kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordu," diyor.

"Kızgın olduğunda herkese öyle bakıyor." Rahatlamaya çalışıyorum ama sesim istediğim gibi yükselmiyor.

Başını yana eğiyor.

"Onun buraya kavgacı bir şekilde gelmesinin sebebi sen değildin," diye ekledim.

Kaşlarını çattı. "Ama onun dövüşmeye devam etmesinin sebebi bendim."

Her şeye rağmen homurdandım. "Tamam. Belki de o kısım senin hatan."

Yüz ifadesi yumuşar ve dudakları kıvrılır.

"Yemek yemelisin," dedim ona, tezgahın üzerindeki atılmış tabakları işaret ederek.

"Artık aç değilim," diyor.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onaylıyorum.

Sessizce mutfağı temizledik, sonra sırayla duş aldık. Kot pantolonumu giydim ve telefonum titredi.

Sean'ın adı ekranda beliriyor, ardından gelen ekran görüntüsü bedenimdeki son sakinlik kırıntısını da koparıyor.

Liam: İkiniz. Benim evimde. Bir saat. Bahaneler yok.

İnliyorum.

Valentina bornozuyla banyodan çıktı ve yüzünü buruşturdu. "Kötü mü?"

"Liam'la konuşuyoruz. Sean ve ben az önce çağrıldık."

Yüzünde endişe vardı. Başını çevirdi ve suçluluk duygusu içimi kemirdi. Yaklaştım. "Bu senin suçun değil."

Bana doğru döndü ve omuz silkti. "Bunun olacağı zaten belliydi, değil mi?"

İçimden bir ah çektim. "Muhtemelen."

Aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyor.

"Seni Sean'ın evine götürüyorum. Zara ve bebeklerle vakit geçirebilirsin," diye ekledim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tamam."

Anahtarlarımı alıp koridora doğru işaret ettim. "Üzerinizi giyin ve ayakkabılarınızı alın."

Dudaklarını ısıırıyor.

"Ne?"

"Sanırım hâlâ Pompeii'deler."

"Kahretsin." Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim, sonra onu yakalayıp omzuma attım.

"Brax!" diye çığlık attı.

Kalçasına bir tokat attım. "Seni dışarı taşıyabilirim!"

O gülüyor.

Onu vücudumun etrafında döndürüyorum.

Omuzlarıma kollarını doladı. "Çok komik görüneceğiz."

Omuz silktim. "Umurumda değil."

Birkaç dakika içinde otoparktayız. Mustang'ime biniyoruz ve Sean'ın çatı katı dairesine doğru hızla yola koyuluyorum. Dört blok aşağı iniyorum, iki sokak daha hızlanıyorum ve kaldırıma yanaşıyorum. Arabadan inip Valentina'nın kapısını açıyorum.

Burnunu buruşturdu. "Bu çok utanç verici."

"Bayılacaksın, değil mi?" diye takıldım, sonra kollarımı altına kaydırıp onu kucağıma aldım. Güvenlik görevlilerine başımla selam vererek onu binanın içinden geçirip asansöre bindirdim. Elimle ekrana dokundum ve ekran çatı katını göstermeye başladı.

Zara bizi lobide karşılıyor. Saçları dağınık bir topuz yapılmış, River göğsüne bağlanmış, Willow ise koluna sıkıştırılmış.

Islık çalıyorum. "Vay be. Çok yeteneklisin."

Elini yüzünün önünde salladı. "Yok canım. Çocuk oyuncağı." Bize şöyle bir baktı ve "Şey, bu gerçekten de etkileyici bir giriş," dedi.

Valentina kıkırdadı. "Kıyafetlerim ve ayakkabılarım Pompei'de. Beni artık indirebilirsin," dedi bana bakarak.

"Yapabilir miyim?" diye takıldım.

"Yapabilirsiniz."

Onu dikkatlice yere bıraktım.

Elini Willow'a uzatıp, "Gel buraya, en sevdiğim kızım," diye mırıldandı. Yanağından öptü.

Willow'un parmakları Valentina'nın saçlarına dolanıyor. Ona sokuluyor.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve nabzımın ritmi değişiyor.

Zara, "Birkaç kıyafet ödünç almak ister misiniz?" diye soruyor.

"Bu harika olurdu. Teşekkürler," diye yanıtlıyor Valentina.

Sean lobiye girer. Kıyametvari bir ses tonuyla, "Buradasınız. Bunu dört gözle bekliyorum," diye duyurur.

"Evet. Finn bu sabah kapımı kırarak içeri girdi." diye itiraf ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanır Sean ve oda sessizliğe bürünür.

Zara yüzünü buruşturdu. "İkiniz de sanki mahkemeye çıkmaya hazırlanıyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz."

"Oldukça yakın," diye mırıldandım.

Zara boğazını temizledi. "Liam buraya gelip açıklama istemeden önce gidin," diye emretti.

Valentina'ya hızlıca bir öpücük veriyorum. "Ben dönene kadar burada kal, Minx."

"Tamam aşkım."

Sean, Zara'yı ve bebekleri öptü ve biz ayrıldık. Sessizce Liam'ın evine doğru arabayla gittik. İçeri girdiğimizde, oturma odasının tamamı O'Malley ailesiyle doluydu.

Killian, Nolan'ın yanındaki kanepede oturuyor. Declan pencerenin yanında, kollarını arkasında kavuşturmuş bir şekilde duruyor. Finn koltukta oturuyor, kaşları daha da çatık. Liam ise şöminenin önünde, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor.

"Otur," diye hırladı, boş kanepeyi işaret ederek.

Sean ve ben yerlerimize oturuyoruz.

Liam söze şöyle başlıyor: "İkiniz de aklınızı kaybetmek için ilginç bir hafta seçmişsiniz."

Konuşmuyoruz, hareket etmiyoruz.

Liam bariz olanı tekrarlıyor: "Sabahki toplantıyı kaçırdınız. İkiniz de. Yine."

Çenemi sıkıyorum, kalbim başımda gümbür gümbür atıyor. Suçluluk duygusu serbestçe akıyor ve onu susturamıyorum.

"Aman Tanrım, ikiniz birden konuşmayın sakın!" diye homurdandı Killian.

Ne Sean ne de ben ona bakmıyoruz. Dikkatimizi Liam'a veriyoruz.

Dikkatini bana çevirdi. "Yani doğru mu? Valentina Abruzzo ile evlendin mi?"

Göğsümde keskin bir sıcaklık hissettim. Çenemi yukarı kaldırdım. "Evet, yaptım."

Sesi yükseldi. "Tanrı aşkına, neden böyle aptalca bir şey yaptın?"

Hâlâ sessiz kalıyorum, onlara gerçeği söyleyemiyorum.

"Hadi, bir şey söyle! Bize onu sevdiğini söyle! Onunla evlenemezsen öleceğini söyle! Tanrı aşkına, bir şey söyle!" diye kükredi Nolan.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sonunda, "Anlamazsın, o yüzden tartışmanın bir anlamı yok," dedim.

"Bunu tartışmanın bir anlamı yok!" diye öfkeyle söylendi Liam.

Tavana bakıyorum.

Sean araya girerek, "Fiona, Kirill ile evlendi ve şimdi herkes onunla barışık. Valentina'nın da iyi bir insan olduğunu göreceksin." dedi.

"Bunun normal olduğunu söylemeye sakın kalkışma! Sen de Brax kadar zor durumdasın!" diye gürledi Liam.

Sean burnundan nefes alıyor.

Liam'ın sesi keskinleşti. "İkiniz de ortadan kayboldunuz. Ve ortadan kaybolamazsınız. Tüm bu aileyi etkileyen sorumluluklarınız varken bu mümkün değil."

Sean, "Kimseye saygısızlık etmeye çalışmıyorduk," diye savunuyor.

Liam elini kaldırdı. "Durun. Konuşma istemiyorum. Gerçeği istiyorum. Neler oluyor böyle? Ve bana 'Söyleyemem' hikayeni anlatmayın. Artık

duymaktan bıktım. Babanızın başlattığı her ne boktan iş varsa, sizin de bir şekilde bu işe bulaştığınızı biliyorum. Gerçeği şimdi öğrenmek istiyorum!"

Sean ağzını kapatıyor.

Liam'ın bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum. "Size henüz hiçbir şey söyleyemeyiz."

Liam'ın çenesi sessiz bir öfkeyle seğirdi. "Henüz mü? Bu ailenin neyi bilmeyi hak ettiğine siz ikiniz karar veremezsiniz. Eğer tehlikeli bir işe bulaştıysanız, aile hazırlıklı olmalı."

Sean dikkatlice şöyle diyor: "Sizi bu işe sürüklemiyoruz. Sizi korumaya çalışıyoruz."

Liam hırıldayarak, "Bizi mi koruyacaksınız? Ortadan kaybolarak mı? Telefonlardan kaçarak mı?" dedi.

Biz sessiz kalıyoruz.

Bana dönerek ekledi: "Finn'in senin bir hendeğin içinde öldüğüne inanmasına izin vererek mi? Brenna'nın paniğe kapılmasına izin vererek mi?"

Daha da büyük bir suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Finn'e bakıyorum. İçeri girdiğim zamanki gibi aynı sert ifadeyi takınmış. Bu sadece kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Sessizce, "Özür dilerim," diyorum.

Hiç tereddüt etmiyor.

Liam yaklaştı ve sesini alçalttı. "Yıllardır bu aileyi yönetiyorum. Ve körü körüne yönetmiyorum."

"Liam, sana ihanet etmiyoruz," diye deniyorum.

"Asla yapmazdık," diye tekrarlıyor Sean.

Sesi cam gibi keskin. "Öyleyse bana gösterin. Çünkü göstermediğiniz sürece ikiniz de O'Malley'nin işlerine adım atmayacaksınız."

Sean gerildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, uzaklaştırma cezası aldığınız anlamına geliyor."

"Bunu yapamazsın," diye karşı çıkıyor Sean.

Liam homurdanarak, "Az önce yaptım. Altı ay boyunca maaş yok. Hiçbir ayrıcalığın yok. O'Malley kaynaklarına erişimin yok. Yargına tekrar güvenene kadar aile işleriyle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmeyeceksin." dedi.

Göğüs kafesimin altında öfke yükseliyor ama kendimi tutuyorum. "Bizi dışlıyor musun?"

Başını salladı. "Hayır. Sana sonuçları göstereceğim. Sadakati sadece işine geldiğinde seçemezsin."

"Kolaylığı seçmiyoruz," diyor Sean sessizce.

"O'Malley ailesine asla ihanet etmeyeceğim," diye yemin ediyorum, sanki dünyam altüst oluyormuş gibi hissederek.

Liam'ın bakışları hiç değişmiyor. "O zaman sonraki kısımda bir sakınca görmezsiniz. İkiniz de mezar başında nöbet tutacaksınız."

Nolan yerinde kıpırdanıyor. Declan, sanki nöbet programını şimdiden planlıyormuş gibi sırtıyor. Killian parmaklarını çıtlatıyor. Finn ise hiç kıpırdamadan oturuyor.

Sean'ın çenesi seğirdi. "Mezar nöbeti mi?"

"Evet." Liam, Declan'a doğru başını salladı. "Şafak vakti ona rapor ver. Gece nöbeti, temizlik görevleri, mezarlık devriyesi. Kimsenin yapmak istemediği ama klana bağlılıklarını bildirmeyi planlayan herkesin yapması gereken işler."

"Mezar nöbetlerimizi zaten tamamladık. Yıllar içinde sadakatimizi kanıtladık," diye hatırlatıyor Sean ona.

Liam'ın gözleri kısılıyor. "Hâlâ mezar başında nöbet tuttuğun için şanslısın," diye uyarıyor.

İçimden bir şey koptu. Ağzımı açtım.

"Yapma," diye uyarıyor Liam.

Ağzımı kapattım ve tekrar tavana baktım.

Liam'ın sesi kesin bir tona büründü. "Eğer tekrar ortadan kaybolursanız, ikinizden biri bir çağrıyı kaçırırsa, vardiyaya gelmezseniz, atılırsınız. Kalıcı olarak. Klanımızda yarı sadık adamlara tahammül etmeyeceğim."

Odayı uzun ve ağır bir sessizlik kapladı.

Liam, kapıya doğru sert bir hareket yapmadan önce bizi tek tek inceledi. "Kendinizi toparlayın. Şimdi defolun yoksa fikrimi değiştirir ve sizi hain ilan ederim."

"Biz hain değiliz," diye öfkeyle söylendi Sean.

Finn'e bakıyorum ama hiç kıpırdamıyor.

"Git!" diye kükredi Liam, kapıyı işaret ederek.

Sean'la bakıştık, sonra ayrıldık.

Konuşmadan önce arabama biniyoruz.

Sean gür bir sesle, "Ne lan bu?" diye bağırdı.

Sözsüz bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bu..." Sean bana bakıyor.

Motoru çalıştırdım, kapıların önünden geçtim, sonra kenara çektim. Öfkeyle arkamı döndüm ve "Babanın o berbat, sapık tarikatının bir parçası olmak asla istemedim." dedim.

Çenesi seğiriyor.

"Eğer klandan atılırsam..."

"Yapmayacağız! Derin bir nefes alın. Ciddi görevimizi yerine getireceğiz ve farkına bile varmadan tekrar onların gözüne gireceğiz," diye güvence veriyor.

Boğazımı temizledim. "Sanırım Finn bir daha benimle konuşmayacak."

Sean elini saçlarının arasından geçirdi. "Yapacak. Biraz zamana ihtiyacı var."

Direksiyon simidine vurup başımı salladım.

"Brax—"

"Sean, bunun uzun vadede nasıl işe yarayacağını nasıl bekliyordun ki? Söyle bana," diye sordum.

Sessizliğe bürünüyor.

İkimizin de nasıl değişeceğimizi bilmediği gerçeğini söylüyorum. "Bu işe yaramıyor ve sen de bunu biliyorsun."

Gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor, sonra gözlerini bana diyor. "Bir çözümüm olsaydı, onu sana verirdim."

Birkaç dakika boyunca ona baktım, sonra da "Şey, bir çözüm bulmamız gerekecek," dedim. Öfkeyle, suçluluk duygusuyla ve içinde bulunduğum durumdan her zamankinden daha çok nefret ederek yola koyuldum ve Mustang'i gaza bastım.

Valentina

İki Hafta Sonra

Brax şu anda hayatımda neredeyse hiç yok. Bunu istediğim için değil, O'Malley'deki gece vardiyası onu tamamen yutmuş olduğu için. Gün ışığının kırıntılarında uyuyor, bir saat burada, yirmi dakika orada bitkin düşüyor, vücudu gece onu tekrar altına çekmeden önce alabildiği kadar dinlenmeyi çalışıyor.

Liam'ın cezasını bana anlatırken, o küstah omuz silkmesi, tembel sırtıtışı ve Azrail'in bile sıra beklemesi gerekeceğini düşündüren türden bir özgüvenle konuştu.

İyi olmadığını biliyordum.

"Geçici bir durum," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı, sonra da endişelenecek bir şey yokmuş gibi alnımdan öptü.

Ama ben bizim dünyamızda geçiciliğin ne anlama geldiğini biliyorum. Birileri mutlaka kanamalı, kırılmalı veya nefes almayı bırakmalı. Ancak o zaman geçicilik sona erer.

Geceler geçtikçe yatağımda itiraf etmek istemediğimden daha fazla boş alan kalıyor. Eskiden dairemde beni sakinleştiren sessizlik, yerini boş ve rahatsız

edici bir şeye bırakmış durumda. Ve Brax'la geçirdiğim kısa anlar da çok fazla uzuyor.

O bundan nefret etse de, onun yerinde kalıyorum.

"Binanız güvenli değil," diyor bana tekrar, mutfağında dururken, ceketinin yakası kalkık, saçları dışarıdaki soğuk geceden dolayı hala ıslak, göğsündeki O'Malley dövmesi tişörtünün altından görünür halde.

"Yeterince güvenli," diye karşılık veriyorum.

Etkilenmemiş bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Koridorda güvenlik kameraları. Girişte iki güvenlik görevlisi. Hatta her zaman kilitlenmediğiniz çelik bir kapı."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sizin yerinizde, alaycı bir gülümseme ve dua eşliğinde tuşlara basacağınız bir tuş takımı var."

Homurdanıyor.

Ona, "Önemli değil. Eğer biri girmek istiyorsa, girer zaten," diye hatırlatıyorum.

Aramızda sessizlik hakim oluyor. Kraliyet Konseyi'nde olmamızın bir önemi yok. Kirill ve Fiona'nın kafa kesilmesiyle ilgili soruşturma hâlâ devam ediyor ve ne Brax ne de ben kendi çevremizin dışındaki kimseye güvenmiyoruz.

İkimiz de bir kalede yaşamadığımızı biliyoruz, ancak güvenlik çocuklara ve turistlere sunulan bir efsane. Omni bize ulaşmak istiyorsa, izinli veya izinsiz olarak ulaşacaktır.

Bu yüzden genellikle kendi daireme gidiyorum çünkü orada biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Pencerelelerinden gölü görebiliyorum ve suyun her şeyi temizleyebileceğini hayal edebiliyorum. Eşyalarım burada ve Brax'ın evinde olmak bana sadece onun orada olmadığını hatırlatıyor.

Onu özlediğim için kendimden nefret ediyorum.

Ama ben öyle düşünüyorum.

"Başka bir yer bulmamız gerekiyor," diyor.

"Evim gayet iyi ve kirası ödenmiş durumda," diye belirtiyorum.

Yüzü karardı ve çenesi seğırdi. "Param var, Minx."

"Sana 'yapamazsın' demedim. Ama senin de maaşın altı ay boyunca dondurulmuştu," diye nazıkçe hatırlattım ona.

Yüzündeki kederli ifade daha da derinleşiyor. "Sorun yok," diye ısrar ediyor.

Başka hiçbir şey söylemiyorum. Mali durumumuzu hiç konuşmadık. Brax dışarı çıktığımızda her şeyin parasını ödemekte ısrar ediyor, ama cebinin ne kadar dolu olduğunu bilmiyorum. Altı ay maaşsız kalmak uzun bir süre. Ve Kirill, soruşturma bitene kadar Omni ödemelerinin tamamını dondurdu, bu yüzden ikimiz de birikimlerimizle geçiniyoruz.

"Biliyorum," diye onayladım, ona hafif bir gülümseme vererek, her ne kadar bu beni korkutsa da. Soruşturmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum ve Şikago'da yaşamak ucuz değil.

İçini çekti, beni kendine doğru çekti, sonra ağzını boğazımın kenarına bastırdı. "Endişelenmeyi bırak, Minx."

"Değilim," diye yalan söylüyorum.

"Yalancı," diye mırıldandı, sonra geri çekilip dudaklarımdan hızlıca öptü. Sesi sinirli bir tona büründü. "İkinci işe başlamadan önce bir saat uyuyacağım. Görüşürüz."

"Neden burada uyumuyorsun?" diye soruyorum.

"Bilgisayarlarım benim evimde, unutma?"

"Ah, evet." Onun evinde kalmadığım için vicdan azabı çekiyorum.

Kaşlarını oynattı. "Ama seni on dakika da olsa gördüğüme sevindim."

Göğsümden öyle ani bir şekilde bir sel geçiyor ki nefesimi kesiyor. Bu haince ve kontrol edilemez bir şey. Gölge güçleriyle hüküm süren adamlardan kurtulmak için geliştirdiğim her içgüdü bana bunu durdurmamı, yıllarca ördüğüm duvarları güçlendirmemi söylüyor. Ama onun sözleri, inşa

ettiğim her şeyin ötesine geçiyor, kimsenin asla ulaşamayacağına yemin ettiğim yerlere sızıyor.

Ama gerçek inkar edilemez. Brax, çok az çabayla tüm dünyamı alt üst ediyor. Ve sarsılmaz olduğumu sandığım soğukkanlılığımı bu kadar kolayca çalmasından nefret ediyorum.

"Ben de." Onu tekrar öpüyorum.

Bu sefer, nefesim kesilene kadar geri çekilmiyor. Sonunda kalçama hafifçe vurup gidiyor. Böylece aramızdaki mesafe artıyor. Bağ koptuğu için değil, çünkü programlar da birer silah. Ve içimden bir ses, Liam'ın cezasının beni de inciteceğini bilip bilmediğini merak ediyor.

Brax'ın gitmesi uzun sürmeden telefonum tezgahın üzerinde ışıklandı. Telefonu alıp mesajı okudum.

Bilinmeyen Numara: Kraliyet Konseyi maskeli toplantısı.
Gelecek Çarşamba. Saat 21:00. Katılım zorunludur. İstisna yok. Etkileyici bir şekilde gelin.

Midem düğümleniyor. Brax ve ben yerlerimizi aldıktan sonraki ilk toplantı ve O'Malley'nin gece vardiyasıyla çakışıyor.

Midem alt üst oldu.

Sean ve Brax'ı izinli saydırmam gerekiyor.

Kasıtlı olarak tuzak mı kuruyorlar?

Montumu alıp evimden çıktım ve SUV'ye bindim. Kirill'e mesaj attım.

Ben: Evde misin?

Kirill: Evet.

Ben: Konuşmam gerek. Hemen geliyorum.

Vito dikiz aynasından bana bakıyor.

Ona dik dik baktım. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Vito?"

"Nasıl gidiyor, Bayan Abruzzo?" diye soruyor.

"Bayan O'Malley'den bahsediyoruz, unutmayın!" diye en az onuncu kez uyarıyorum.

Gözlerini kısarak, "Doğru. Bayan O'Malley." dedi.

Cevap vermiyorum, ayırıcı pencereyi yukarı kaldırıyorum ve Kirill için listeme ekliyorum.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Kirill'in binasını hızla geçip çatı katındaki dairesine girdim. İçeri girdiğimde penceresinin yanında duruyordu, duruşu kaskatıydı, yara izi şehrin ışığında belirgin bir şekilde görünüyordu. Yavaşça döndü. "Sinirli görünüyorsun."

"Vito neden hâlâ şoförüm?" diye öfkeyle söylendim.

"Talep iletildi. Kraliyet Konseyi oylaması bir sonraki toplantıda yapılacak. Yeni bir şoförünüz olacak," diye güvence veriyor.

"Bu arada ölmezsem," diye mırıldanıyorum.

Kirill'in yüz ifadesi karardı. Yara izi kasıldı. Gür bir sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Henüz değil. Ama onunla geçirdiğim her saniye hayatımı riske atıyorum," diye belirtiyorum.

"Abartıyorsun."

"Yolcu tarafından kafasına kilit vurulan Fiona için bir şoför tutar mıydınız?"

Kirill cevap vermiyor.

"Aynen öyle," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Yeni bir şoförünüz olacak. Oylamaya kadar önümüzdeki hafta Fiona'nın şoförünü kullanabilirsiniz," diye teklif ediyor.

"Pekala. Teşekkür ederim. Toplantılardan bahsetmişken, toplantı saatini gündüze almanız gerekiyor."

"Bunu yapamam, Valentina."

"Neden olmasın? Sen kralsın," diye hatırlatıyorum ona.

İnleyerek elini yüzüne sürdü. Sonra gözlerini bana dikti ve çenesini sıkıttı.

"Öylesin!"

Şöyle diyor: "Biliyorsunuz, yapabileceklerimin sınırları var. Kraliyet Konseyi toplantıları her zaman akşam 9'da, ay ışığı varken yapılır."

Elimi belime koydum. "Öyleyse Brax ve Sean'ın izin istemeleri gerekiyor."

"Bu zorunlu bir toplantı. Yeni koltuklar alındıktan sonraki tüm toplantılar zorunludur," diye bilgilendiriyor.

Sesim titriyor. "Gece nöbetleri var. Bundan kaçamazlar."

Kirill'in nefesi ağır ağır çıkıyor.

"Doğru anlaşılmayı yap, Kirill. Brax'ın senin gözetimin altında olduğunu ve Sean'ın Seçilmiş Kişi olduğunu hatırlat. Brax ve Sean'ın O'Malley klanının ayrıcalıklarını kaybetmeleri durumunda Yeraltı Dünyasında uyumun olmayacağını hatırlat." diye emrediyorum.

Beni inceliyor ve dudakları seğiriyor.

"Bu hiç komik değil!" diye öfkeyle söylendim.

Gülerek, "Masadaki biri gibi düşünüyorsun," dedi.

Sakinleşmek için birkaç derin nefes alıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Öyleyse gerçekleştir."

Başımı salladı. "Kritik güvenlik önlemleri nedeniyle onların görevden alınmaları gerektiğini ilan edeceğim."

İçimde ani ve ince bir rahatlama hissi belirdi. "Teşekkür ederim." Gidip gitmek için döndüm.

"Valentina," diye sesleniyor. "Bir şey daha var."

Kaşlarımı kaldırarak dönüyorum.

Yüzü ciddileşti. "Biliyorsun, altı ay boyunca gece nöbetinde kalamazlar. Her zaman istisnalar tanınmayacak."

Göğsüm sıkışıyor. "Biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sizin için Fiona'nın şoförünü arayacağım."

"Teşekkür ederim."

Oyalanmıyorum. Eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor. Gece nöbetinden adamları nasıl kurtaracağımı düşünürken asansör kapıları açılıyor. Uzun, şık koridora adım atıyorum, gri fayansları, yumuşak tavan aydınlatmasını ve klima sisteminin hafif uğultusunu neredeyse fark etmiyorum bile. Kapımı açıp içeri giriyorum ve içgüdülerim harekete geçiyor.

İçimde hafif bir kıpırtı hissediyorum. Sonra bana ait olmayan bir parfüm kokusunu içime çekiyorum.

Kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum, anahtarlar hâlâ elimde, cebimden bıçağımı çıkarıyorum. Etrafa göz gezdiriyorum ama kimseyi göremiyorum.

İçeride biri var.

Koridordaki aynada, görüş alanımın kenarından biraz ötede bir hareket beliriyor. Koridorun en ucunda mor saçlı bir şeyin bulanık görüntüsü var.

O kahrolası kız!

Bıçağımı açıp, "Senin olduğunu biliyorum, Blue. Boğazını kesmeden önce çık dışarı!" diye bağırdım.

Sanki alkış bekliyormuş gibi gölgeden çıkıyor. Saçları omuzlarına dökülmüş, dağınık ve gözleri ağladığını, bağırdığını ya da her ikisini birden yaptığını haykıran bir şekilde parlıyor.

Kırmızı dudakları kıvrılıyor. "Valentina."

"Buraya ait değilsin."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Son zamanlarda kendini yerleştirdiğin hiçbir yere ait değilsin."

Çenem kilitlendi. "Kilidimi mi kırdın yoksa güvenlik görevlisine rüşvet mi verdin?"

Keskin ve dengesiz bir kahkaha atıyor. "Belki de ailenizin zehrinin Chicago'ya sızmasından bıkmışlardır."

Ses tonumu düşük tutuyorum. "Çık dışarı."

Yine de bana doğru yaklaşıyor, fayans üzerinde botlarının çıkardığı sesler ve vücudumu zayıf bir nokta arar gibi tarayan gözleriyle.

Kadın tükürerek, "Onları çok iyi kandırıyorsun. Bunu ben bile kabul ediyorum." dedi.

"Onlara?"

Burnunu kırıştırdı. "Brax. Sean. Hepsi. Siz Abruzzolular her zaman kendinizi zeki sanırsınız."

"Dikkatli ol. Takıntın seni dikkatsiz hale getiriyor," diye uyarıyorum.

Yüzü bir an buruştu, sonra sertleşti. "Takıntı mı?" Sanki onu bıçaklamışım gibi elini göğsüne bastırdı. "Onunla geçmişim var."

Sözler, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibiydi. Yaklaştım ve "Tarih, mülkiyet anlamına gelmez" dedim.

Gülümsemesi birden kötü bir hal aldı. "Senden böyle bir şey duymak çok komik."

Bana doğru yaklaşımaya, aramızdaki mesafeyi kapatmaya cüret ediyor. Bakışları elime iniyor ve yüzünde bir anlık tiksinti beliriyor. "O yüzük sana yakışmaz."

Sözler boğazıma düğümleniyor ve bir an için ciğerlerim nasıl çalışacağını unutuyor.

Ona kulak asma.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ama işte ben onu giyiyorum. O beni seçti, seni değil. Hayal görüyorsun, Blue. Profesyonel yardım almalısın."

O kadar çok gülüyor ki, neyin bu kadar komik olduğunu anlayamadan ona bakakalıyorum. Duruyor ve sesi titriyor. "Onun sana nasıl baktığını görüyorum. O, nasıl kullanacağına karar verene kadar seni bir silah olarak kullanıyor."

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Kadın öne eğildi, parfümünün yoğun ve rahatsız edici kokusu hissediliyordu. "Eskiden bana böyle bakardı."

Kıskançlık, kolay kolay teslim olmadığım bir zaafım. Verimsiz, gürültülü ve dikkat dağıtıcı. Ama Blue başını yana eğip bana samimi bir bakış attığında, sanki Brax ile aramdaki ilişkiyi gerçekten biliyormuş gibi, içimdeki kıskançlık canavarı dişlerini gösteriyor.

Geri çekiliyorum.

Arkamdan geliyor, sanki oranın sahibiymiş gibi beni tamamen işgal ediyor.

"Onunla ilgili en çok neyi hatırladığımı biliyor musun? Onun tarzını..."

Sesime çelik gibi bir ton girdi. Sert bir şekilde, "Dur! Benim evimde kocam hakkında konuşamazsın," dedim.

Gözleri alev alev yanıyor. Alaycı bir şekilde, "Kocan mı? İşte mesele bu, Valentina. O senin değil. Öyle olduğunu sanıyorsun ama bu geçici." diyor.

İşte o kelime yine.

Kalbim sıkışıyor, dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kontrolden çıkıyorsun."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

Bir an için içimi bir acıma duygusu kaplıyor. Ses tonumu yumuşatıyorum. "Blue, eve git. Yardım al."

O bana bir santim daha yaklaşp avucunu kolumda aşağı doğru kaydırduğında, sanki sır paylaştan kız kardeşlermişiz gibi, duyduğum sempati kayboluyor.

"Bana dokunma," diye sessizce uyardım, yanımda tuttuğum bıçağı daha sıkı kavrayarak.

Kadın sırttı. "Buraya sadece birkaç dakika geldiğinde sana pek dokunmuyor."

İçimdeki kıskançlık pençelerini yukarı doğru uzatıyor. Kenara çekilip kapımı hızla açıyorum ve baş parmağımla interkom düğmesine doğru hamle yapıyorum. "Güvenlik. Birinin binadan dışarı çıkarılması gerekiyor. Hemen." diye haykırıyorum.

Blue'nun yüzü buruştu. "Ciddi misin?"

"Tamamen."

Gözleri yeniden donuklaştı, öfke ve acı birbirine karıştı. "Beni sürgüne gönderemezsiniz. Onu da elinizde tutamazsınız."

"Buraya izinsiz giriyorsunuz. Zaten burada olmamanız gerekiyordu, bu yüzden sürgün edilemezsiniz."

Sözleri buz gibi bir kesinlikle kesip biçiyor. "Ona geldiğimi söyle. Ona seni sadece kullandığını anladığımı söyle."

Kalp atışlarım hızlandı. Onu duvara ittim ve bıçağımı boğazına dayadım. Sesimi sakın tuttum. "Beni iyi dinle küçük kız. Bir daha bana, kocama veya mülklerimizden herhangi birine yaklaşırsan, nefes almadan kurtulamayacaksın. Anladın mı?"

Hugo ve Rodriguez adında iki gardiyan ortaya çıkıyor.

Blue bana döndü, gözleri yaşlı ve vahşiydi. "Kazandığımı sanıyorsun. Ama sen hâlâ bir Abruzzo'sun. Ve o da hâlâ bir O'Malley. Kan, sen istedin diye değişmez."

"Bayan O'Malley, lütfen bıçağınızı indirin," diye rica etti Hugo endişeli bir ses tonuyla.

Tereddüt ettim, sonra nihayet geri çekildim, bakışlarımı ondan ayırmadım. "Daha fazla rezil olmadan git."

Muhafızlar, hareket edemeden kollarından yakaladılar. Onları silkip atmaya çalıştı ama başaramadı. "Bırakın beni."

"Dava açacak mıyız?" diye soruyor Hugo.

Blue çenesini yukarı kaldırıyor.

"Eşim döndüğünde bunu onunla görüşeceğiz," diye yanıtlıyorum.

Blue'nun bakışları öfkeyle dolu.

"Pekâlâ. Dava açmaya karar vermeniz durumunda her şeyi hazır hale getireceğiz, Bayan O'Malley," diye güvence veriyor Hugo.

Onu sürükleyerek götürdüler.

Koridora çıktım ve etrafı izledim.

Asansöre biner, sonra omzunun üzerinden bakar. "Başka kadınları da var. Bir sürü. Sen onun için sadece bir çentiksin!" diye seslenir.

Karnımı bir pençe gibi kavıyor.

Yalan söylüyor.

Kapılar onu yutuyor. Sessizlik çöker. Kapımı kilitliyorum, mutfağıma giriyorum, bir bardak su dolduruyorum ve ilaçmış gibi içiyorum.

Kıskançlık göğsümde kor gibi yanıyor. Zihnimde o sahne tekrar tekrar canlanıyor ve midem bulanıyor.

Telefonumu alıp Brax'e mesaj atıyorum.

Ben: Eve geldiğimde küçük dostun benim dairemdeydi.

Brax: Neyden bahsediyorsun?

Ben: Aynen söylediğim gibi. Güvenlik görevlileri şikayette bulunup bulunmayacağımızı öğrenmek istiyor.

Brax: İyi misin?

Ben: Tabii ki öyleyim. Az kalsın boğazı kesilecekti.

Brax: Yoldayım. Hiçbir yere gitmeyin.

Evimin her odasını tek tek inceledim, her şey yerli yerindeydi. Bir süre ileri geri yürüdükten sonra pencereye gidip kıyıya vuran dalgalara baktım.

Brax, yüzünde endişe ve öfkeyle kapıdan içeri fırladı. Ancak yorgunluk da yüzünün hatlarına kazınmıştı.

Onun burada olması beni daha da sinirlendiriyor.

Adam canını dişine takarak çalışıyor, kendini tüketiyor ve onunla uğraşmak zorunda kalmamalı.

Gözleri odayı taradı, sonra bana takıldı. Daha da yaklaştı ve sordu: "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Bunu sana zaten söyledim."

Çenesi kasıldı. "Yani sana dokunmadı mı?"

"Kolumu tuttu."

Brax'ın bakışları kararıyor. "Ne istiyordu ki?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kim bilir! Dengesizdi ve saçmalıyordu. Onu dışarı çıkarmadan hemen önce dışarıya güvenlik görevlileriyle gönderdim."

Yavaşça nefes verdi. "Gerçekten çok hasta."

Kollarımı kavuşturup ses tonumu nötr tutmaya çalıştım. "Seninle geçmişte bir ilişkisi olduğunu ima etti."

Gözleri seğirdi. Çenesinde bir kas seğirdi. "İma mı?"

Kıskançlık yeniden alevleniyor ve bundan nefret ediyorum. Israr ediyorum. "Peki, geçmiş neydi?"

Alçak, mizahsız bir kahkaha attı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Ona öfkeyle bakıyorum, içim titriyor.

Beni işaret ederek, "Kıskanıyorsun," dedi.

"Değilim."

Yavaş ve kararlı bir şekilde yaklaşıyor, ta ki ondan yayılan sıcaklık beni sarana kadar. "Öylesin."

"Kıskançlık duymam."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Herkes kıskanır. Sadece bazıları kendilerini kıskançlıktan üstün görür."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bana tepeden bakma."

"Öyleyse yüzüme yalan söyleme." Sesi alçalıyor, boğuk ve samimi bir tona bürünüyor.

Kendimi tutamıyorum. "Onunla yattın mı?"

Yüzünde öfke beliriyor. "Bunu seninle zaten konuştum."

"Bu bir cevap değil!"

"Saçma sorulara cevap vermem."

Göğsümde bir sıcaklık dalgası yükseldi. "Kendini haklı görmeyen biri gibiydi."

Bakışları keskinleşti. "Onun hakkı var. Kendi yanılısamalarına. Bana değil."

"Peki, hâlâ etrafınızda dolaşmasının sebebi ne?"

Daha da yaklaşıyor, fazla yaklaşıyor ve dudakları kulağıma değerek, "Çünkü o kaybetmeyi bilmiyor," diyor.

Tüm vücudum ürperdi. Nefes almak için geriye doğru bir adım attım. "Bunu halletmeliydin."

Gözleri dudaklarımda gezindi. "Anlaştık. Ve yapacağım. Ama şu anda seninle ilgilenmek benim için daha önemli."

Nefesim kesiliyor. Vücudumdaki her sinir uyuşuyor.

Eli belime kaydı, parmakları sıkıca, beni yere sabitledi. "Çok gerginsin, Minx."

"Kızgın olmaya çalışırken bana öyle seslenme."

Sırıttı. "Başka bir yol bilmiyorum."

Ona dik dik baktım. "Neredeyse hiç ortalıkta görünmüyorsun. Seni günde en fazla bir saat görüyorum."

Dudakları yumuşadı. "Çalışıyorum."

"Biliyorum. Aptal değilim."

"Hayır, değilsin."

Ona bakakalıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Başparmağı kalçamı bir kez yavaşça okşadı, tenimi yakacak kadar. "Daha çok yanında olmamı mı istiyorsun, Minx?"

Bu soru beni çok şaşırttı. Aramızdaki mesafe, kırılmasını istemediğim şeyleri kırmaya başlıyor. Ama kıskançlığım hâlâ alevleniyor.

Başını eğdi, dudakları boynumdaki nabza değdi. "Eşimi ihmal mi ettim?"

İçimi keskin ve hain bir sıcaklık kaplıyor. Parmaklarım onun gömleğine kenetleniyor.

"Onun seni etkilemesine izin verme," diye emrediyor.

"Mavi beni etkilemedi," diye tersledim ve iterek uzaklaştım.

Gözleri parladı. "Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz eminim!"

"Yalancı," diyor usulca, sonra başımın arkasından tutup beni öpüyor, sanki cezamı yeniden yazıyormuş gibi.

Cebinde bir ses yankılanıyor. Donakalmış bir halde kalıyor.

Değişim o kadar ani ki neredeyse tökezliyorum.

Geri çekildi, nefesi zorlanıyordu, gözleri hala karanlıktı.

Başka bir söylenti daha var.

Küfretti, telefonunu elinden çekti ve ekrandan yansıyan ışık yüzüne vurdu. Çenesi çelik gibi kasıldı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Bu nedir?" diye soruyorum, kollarımın tüyleri diken diken oluyor.

Brax gözlerime bakıyor ve az önceki sıcaklık, daha soğuk bir şeyle karışmış halde hâlâ orada. "Adrian benimle konuşmak istiyor. Şimdi."

Oda sıcaklığı on derece düşüyor.

Telefonunu cebine geri koyduktan sonra elleriyle yüzümü kavradı. "Hemen döneceğim."

"Ne zaman?"

Ağız hafifçe kıvrılıyor ama sıkıca kapalı. "Yakında."

Göğsümde yükselen ağrıyı bastırmaya çalışıyorum.

Yaklaştı, bu sefer alnıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi. Kapıya doğru yöneldi.

"Brax."

Duraksıyor ve arkasına dönüyor.

Gözlerime bakıyorum. "Akıllı ol."

Gözlerindeki ifade hafifçe yumuşadı. "Her zaman." Sonra gitti ve kapı arkasından tık diye kapandı.

Oturma odamın ortasında, nefesim hâlâ düzensiz, dudaklarım şişmiş ve göğüs kafesimin bir yerinde kıskançlık ve daha da kötüsüyle birlikte kükrerken duruyorum.

Umut.

Birkaç dakika boyunca, ağız dünyayı küçülttü. Bizden başka hiçbir şey yoktu.

Her zamankinden daha çok, böyle olmasını istiyordum.

Brax

Kalp atışlarım kaburgalarımı parçalamaya çalışıyormuş gibi hızla çarpıyor. Adrian'ın binasının önünde SUV'nin kapısını sertçe kapatıp, öfkeyle girişe doğru yürüyorum.

Adrian'ın beni Liam gibi çağırmaya hakkı yok, ama Valentina'nın kapısına gelmesine de asla izin vermeyeceğim. Üstelik konuşmamız çoktan gecikti.

Güvenlik kontrolünden geçmiyorum ve beni durdurmaya çalışmıyorlar. Asansöre biniyorum, avucumu ekrana basıyorum ve asansör hızla çatı katına çıkıyor. Açık kapıdan geçerek lobiye çıkıyorum ve Adrian ile Blue ile yüz yüze geliyorum.

Hava aniden gerginleşti. Adrian, devasa, yerden tavana uzanan pencerelerin yanında, sanki idam mangasının karşısına çıkmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Blue, dirseğini tutarak kanepede oturuyor, yüzü solgun. Ön kolunda uzun, kırmızı bir çizik izi var.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bu kadın şimdi neyin peşinde acaba?

Gözlerimi yakaladı ve yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Adrian bana doğru atıldı. Rus aksanı normalden daha belirgindi. Hırıldayarak, "Bir sorunumuz var ve şu anda nefes almana izin verdiğim için şanslısın!" dedi.

Öz kontrolüm tamamen bozuldu. Öfkeyle, "Aman Tanrım, kesinlikle bir sorunumuz var!" diye söylendim.

Adrian bana doğru yaklaşıyor ve Blue koltuktan atlıyor. Aramıza giriyor. "Baba, aptalca bir şey yapma."

"Yolumdan çekil," diye uyardı onu, buz mavisi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bana doğru geriye doğru bir adım attı. "Daha fazla şiddet hiçbir şeyi çözmez!"

Sola doğru üç adım atıyorum. "Bana dokunmayın!" diye uyarıyorum.

Islak ve titrek bir nefes alıp sendeledi.

Adrian'ın yüzündeki öfke daha da arttı. Blue'yu yakalayıp hırıldayarak, "Karın kızımın kolunu kesti," dedi.

Başımı hızla geriye doğru savurdum.

Mümkün değil.

Belki.

Hayır. Bana söylerdi.

Maviye işaret ediyorum. "Yalan söylüyor."

Sesi tatlı bir mağduriyet tonuna büründü. "Brax, hiçbir şey yapmadım, yemin ederim. O... beni sokakta gördü ve aklını kaybetti. Cebinden çakısını çıkardı ve kim olduğunu anlamadan önce kolumu kesti!"

"Saçmalık," diye tükürdüm.

Blue aniden irkildi.

Adrian kükredi, "Kana bakın! Yara izi kalacak!!" Kolunu bana doğru uzattı.

Göğsüm kızarak öne doğru bir adım attım. "Valentina ona dokunmadı. Ama size kızınızın neler yaptığını anlatayım."

"Bu ne?" diye tısladı Adrian.

"Hiçbir şey yapmadım baba!" diye iddia ediyor Blue.

Alaycı bir şekilde kıkırdadım.

Adrian gür bir sesle, "Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu.

Gölmeyi kestim. "Hiç de değil. Ve asıl komik olmayan şey, kızınızın aylardır beni takip ediyor olması. Birkaç kez evime izinsiz girdi ve bugün de Valentina'nın evine girmeye cüret etti!"

Blue nefes nefese kaldı, omuzları titriyordu. "Yalan söylüyorsun." Adrian'a döndü. "Yalan söylüyor baba. Sadece o... o Abruzzo'lu karısını koruyor!"

Ona işaret ederek, "Yardıma ihtiyacın var, Blue. Sanrılar görüyorsun," diye çıkıştım.

"Ağzına dikkat et," diye emretti Adrian.

"Söylediklerimi duymuyor musun? Bizi takip ediyor!" diye gereğinden yüksek sesle söylüyorum.

Gözleri kısılıyor. Bir an Blue'ya, sonra tekrar bana bakıyor.

"Beni spor salonuna kadar takip etti. Evimin önünde pusu kuruyor. Evlerimize izinsiz giriyor. Ona yardım etmek için daha ne bilmeniz gerekiyor?" diye devam ediyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok, Brax! O senin zihnini zehirliyor!" diye iddia ediyor Blue.

"Daha da hayal ürünü saçmalıklar," diye ilan ediyorum.

Adrian'ın çenesi kasılıyor.

"Nasıl bu kadar acımasız olabilirsiniz?" diye sordu Blue, gözlerinden yaşlar süzülürken.

Adrian'a doğru bir adım attım. "Bir düşün. Kızından uzak durmam konusunda beni kaç yıldır uyardın ve ben de sana ona dokunmayı asla düşünmediğimi ve asla düşünmeyeceğimi kaç kez söyledim?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bana olan bu sapıkça ilgisi artık küçük bir şey değil. Zihinsel sorunları var. Ona yardım etmelisin," diye tekrarlıyorum.

Blue elimi tuttu. "Brax! Böyle şeyler söyleme."

Omuz silkerek karşılık veriyorum. "Bana dokunma!"

Adrian, "Blue, git. Hemen şimdi!" diye bağırdı.

Ona şaşkınlıkla bakıyor.

"Şimdi dedim ya," diye emretti.

Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Bana son bir bakış attı ve surat asarak odadan çıktı.

Adrian omuzlarını dikleştirerek, öfkesi kontrollü darbeler halinde vücudundan yayılırken, sinsice yaklaştı. "Kızıma ne yaptınız?"

Yanlarımda yumruklarımı sıktım. "Tanrım, Adrian. Bunu sana kaç kere daha anlatmam gerekiyor?"

Adrian öfkeyle, "Kızımın kolu kesildi!" diye bağırdı.

"Belli ki, Valentina ve ben dava açmaya karar verirsek diye planladığı bu küçük numara için kendini yaraladı!" diye kükredim.

"Dava açın," diye homurdandı Adrian.

"Başkalarının evlerine izinsiz giren yetişkinlerin başına gelen de bu," diye belirtiyorum.

Yanakları kıpkırmızı oldu. Dişlerini sıkarak, "Hain! Evime gelip kızımı polisle tehdit mi ediyorsun?" dedi.

Birkaç derin nefes aldım ve ses tonumu alçalttım. "Hayır. Biliyorsun ki ben asla polisi hiçbir şeye karıştırmam."

"Ama Abruzzolu karın bunu yapar mıydı?" diye soruyor, ses tonunda küçümseme var.

"Karım hakkında konuşurken ağzına dikkat et," diye uyarıyorum.

Ortamda gergin bir sessizlik hakim.

Tekrar deniyorum. "Adrian, Blue'nun ciddi sorunları var. Bugün karımın evine girerek sınırı aştı. Zaten bu durum çok uzun zamandır devam ediyor."

"Peki, aranızda neler olup bittiği hakkında bana biraz daha bilgi verir misin?" diye suçluyor.

"Patlayarak, 'Ona dokunmadım. Ona asla parmak bile kaldırmadım ve asla sınırı aşmadım. Bana olan bu hayranlığını, şimdi tam anlamıyla bir saplantıya dönüşen bu durumu sona erdirmesi için onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.' diye bağırdım."

Adrian alaycı bir şekilde, "Gözlerinde yıldızlar parıldarken sana baktığında buna inanmamı mı bekliyorsun?" dedi.

Bu, omurgama indirilmiş bir yumruk gibi. "Bu benim hatam değil," diye haykırıyorum.

"Öyle değil mi?"

"Hayır, öyle değil," diye ısrar ediyorum.

Homurdanarak, "Karını hizaya getirsen iyi olur. Eğer bir daha kızıma dokunursa..." dedi.

"Sakın karımı tehdit etmeye kalkma! O deli kızını benim olan her şeyden, karım da dahil olmak üzere, uzak tut!" diye bağırdım.

"Eğer bir daha aileme dokunmazsa, hayatta kalma şansı ancak o zaman artar!" diye karşılık veriyor.

"O çizik kendi kendine oluştu. Valentina yapmadı," diye ısrar ediyorum ama aklımın bir köşesinde acaba o çizik mi vardı diye düşünüyorum.

Hayır. Blue hayal görüyor ve bunu kendi kendine yaptı.

Adrian, sanki saldırmaya hazır gibi etrafımda dönüyor. "Onun söz konusu olduğu konularda körsün. Ve körlük felakete yol açar. Eğer bunu düzeltmek için müdahale etmem gerekiyorsa..."

Onu tişörtünden yakalayıp duvara doğru ittim. "Karımı bir daha tehdit edersen, başına felaket gelecek."

Elini boynuma doladı, sıktı ve beni geriye doğru itti.

Ellerimi onun boynuna götürüp aynı şeyi yapıyorum.

Skylar, saçları toplanmış, yanakları kızarmış, gözleri alev alev yanarak içeri daldı. "Burada neler oluyor?"

Adrian ve ben birbirimizden bakışlarımızı ayırmıyoruz, ikimiz de boğuluyoruz.

Skylar minicik bedenini aramızdan geçirdi. "Yeter!"

Blue çığlık atarak, "Aman Tanrım! Baba, Brax'ı bırak!" dedi. Skylar'ın önüne geçti ve vücudunu benimkine bastırdı.

Adrian'ı bıraktım ve ellerini boynumdan çekip geriye doğru sıçradım. Nefesimi toparlayıp Blue'ya işaret ettim. "Sakin bana dokunmaya kalkma!"

"Adrian! Neler oluyor?" diye tekrar soruyor Skylar.

Adrian beni işaret ederek, "Abruzzo'lu karısı Blue'nun kolunu kesti!" dedi.

"Ne?" Skylar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Blue'nun kolunu tuttu ve yüzünün rengi soldu.

"Valentina böyle bir şey yapmadı. Blue onun evine girdi ve bizi takip ediyor. Son birkaç aydır benim evime de birkaç kez girdi." diye ısrar ediyorum.

Skylar bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Doğru," diye ekliyorum.

Yavaşça Blue'ya bakıyor.

"Karısı uyduruyor. Abruzzo halkının nasıl olduğunu biliyorsun. Koluma bak." Gözleri yaşlarla doldu.

"Rol yapmayı bırak," diye mırıldandım.

"Kızım la sakın konuşma," diye uyardı Adrian.

"Kızınızın yardıma ihtiyacı var," diye tekrarlıyorum.

Skylar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Yardım mı? Yardım derken ne demek istiyorsun?"

Adrian bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Yalan söylüyor. Böyle saçmalıklara kulak asma."

Acımasız bir kahkaha attım. "Skylar, lütfen dinle çünkü kocan dinlemiyor. Blue beni ve şimdi de karımı takip ediyor. Bizi izliyor, evlerimize giriyor ve cevap vermesem bile telefonumu mesajlarla bombardımana tutuyor. Mesajları sana gösterebilirim."

Mavi nefesler.

Skylar ona dehşet içinde bakıyor.

"Yalan söylüyor," diye güçsüzce iddia etti.

Adrian iddiasını daha da pekiştiriyor. "Öyle. Eğer böyle bir şey olsaydı, bize söylerdi."

"Onu utandırmak istemedim. Ne seni ne de Skylar'ı. Sadece geçici bir heves olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyorum.

Skylar'ın eli ağzına gitti. Gözlerinde endişe belirdi. "Aman Tanrım."

Adrian'ın yüz ifadesi daha da karardı. "Prenses, buna inanmıyor musunuz?"

Skylar önce Blue'ya, sonra Adrian'a bakıyor. Ardından bana bakıyor.

"Yalan söylemiyorum," diye usulca tekrarladım, bana inanması için yalvararak.

Adrian zehir saçıyor. "Karınız—"

"İnsanların dairelerinde gizlice dolaşan o değil."

"Valentina Abruzzo—"

"Yeter!" Skylar Adrian'a döndü.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi var. Kıpırdamıyor.

Skylar'ın dudakları titriyor. "Sakın karısı hakkında tek kelime daha etme!" diye emrediyor.

Adrian'ın gözleri kocaman açıldı.

Sesi titriyor. "Brax bize hiç yalan söylemedi. Eğer bu doğruysa, Blue'nun bir doktora ihtiyacı var."

"Ne? Anne!" diye bağırdı Blue.

Skylar onun üzerinde döner. Kolundan tutar. "Bunu nasıl yaptın?"

Blue'nun ağzı açık kalmış.

"Skylar!" diye azarladı Adrian.

Gözleri doldu. Adrian'a başını salladı. Sesinde endişe, korku ve üzüntü vardı. "Bunlar ciddi suçlamalar."

Adrian alaycı bir şekilde, "Evet. Suçlamalar burada kilit kelime." dedi.

Ona başını salladım. "Bunun hakkında neden yalan söyleyeyim ki?"

"O yılan gibi karının hatalarını örtbas etmek için!"

"Adrian! Dur!" diye bağırdı Skylar.

Nefes nefese, ona bakarak.

"Gururunuz sizi çok fazla kör etmiş," diye usulca belirtiyor.

"Anne! Brax yalan söylüyor!" Blue tekrar deniyor.

Alaycı bir şekilde, "İstediğine inan, ama ben artık bu duruma sessizce katlanmaktan bıktım. Kızını benden ve Valentina'dan uzak tut." dedim.

Skylar başını salladı, bu da kocasının ona ters ters bakmasına neden oldu. Yine de, "Brax, çok özür dilerim," dedi.

Kalbim acıyor. İvanovlar her zaman O'Malley'lerle iyi arkadaş olmuşlardır ve Skylar bana her zaman çok iyi davranmıştır. Adrian bana ancak Blue bana aşık olduktan sonra sataşmaya başladı.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece başını sallıyorum.

Skylar elimi tuttu. "Seni dışarıya kadar uğurlayayım."

Adrian'a son bir bakış attım, Blue'yu görmezden geldim ve çıkışa doğru ilerledim. Asansör düğmesine bastım.

Skylar sessizce, "Kızımızın yaptıklarından dolayı çok üzgünüm. Lütfen eşinize de üzgün olduğumuzu iletin." dedi.

Sinirli bir nefes verdim. "Ona yardım et, Skylar. Ciddi söylüyorum. Sanrıları var. Kendi kendine durması için her şeyi denedim ama beni rahat bırakmıyor. Şimdi de Valentina'nın peşine düştü. Buna izin vermeyeceğim."

Annenin yürek burkan acısıyla karışık korku bakışlarında beliriyor.

"Adrian'ın ailesini koruması gerektiği gibi, benim de ailemi korumam gerekiyor," diye ekliyorum.

Gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Anlıyorum. Hallederim."

"Teşekkür ederim." Asansöre binip telefonumu çıkarıyorum. Karımı arıyorum.

Telefonu ikinci çalışta nefes nefese açıyor. "Merhaba. İyi misin?"

"Maviyi çizdin mi?" diye soruyorum.

Sessizlik keskinleştirir.

İçimden bir şey koptu. "Gerçekten mi?"

"Tanrı aşkına, benden ne istiyorsunuz?" diye öfkeyle söylendi.

"Cebindeki bıçağı alıp kolunu kesip kesmediğini soruyorum." Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum.

Sesi sertleşti. "Hayır. Brax, bu nasıl bir soru?"

"Bana doğrudan cevap ver."

Her kelime bastırılmış bir öfkeyle, kısa ve öz bir şekilde ağzından dökülüyor. "Ciddi misin?"

"Bilmem gerekiyor."

"Elbette yapmadım. Bana inanmıyorsanız, güvenlik görevlileriyle konuşun."

İçim rahatladı ama yine de teyit ettim. "Yemin eder misin?"

"Göğsüme doğrudan bir yumruk yemiş gibi, derinden incinmiş bir şekilde nefesi kesildi. 'Bunu bana tekrar sormana inanamıyorum. Onun beni sürekli takip etmesiyle ilgili sana her şeyi anlattıktan sonra mı? Seni her uyardığımdan sonra mı? Vay canına.'"

"Valentina—"

"Hayır. Cevabını aldın. Bana inanmıyorsan güvenlik görevlileriyle konuş." Sesi öfkeden titriyor. Telefon kapanıyor.

Asansör aşağı inmeye devam ediyor, ama içimdeki her şey daha hızlı bir şekilde batıyor.

Kapılar açıldığında, tüm durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. Adrian'ın suçlamaları, Blue'nun yalanları ve Valentina'nın telefonu sıcaklık yerine buz gibi bir ses tonuyla kapatması, hepsi bana şiddetli bir baş ağrısı veriyordu.

Kaldırıma çıktım, elimi saçlarımın arasına soktum ve soğğun yüzüme bir ceza gibi çarpmasına izin verdim.

Her şey dağılıyor.

Ve ben de bu enkazın ortasında, nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim olmadan duran aptalım.

Valentina

Bir Hafta Sonra

Çarşamba günleri, görmezden gelmeyi tercih ettiğiniz düşüncelerle sizi tuzağa düşürmekte uzmanlaşmıştır. Bütün hafta boyunca, olimpiyat hassasiyetiyle bu düşüncelerden kaçmaya çalıştım. Bugün ise hiçbir şey işe yaramıyor.

Brax, Adrian'ın çatı katına gittikten ve sonra beni arayıp Blue'ya zarar verip vermediğimi sorduktan beri aramız bozuk. Bana beni savunduğunu ve yalan söylediğinden emin olduklarını söyledi. Ama yine de bana sormak zorunda kaldı ve ben zarar vermediğimi söylediğimde tekrar sorguladı.

O kız evime izinsiz giriyor, bana laf atıyor, sonra da beni onu bıçaklamakla suçluyor ve ben mi kötü adam oluyorum?

Onu kesmeliydim.

Doğrudan yüzüne nişan alırdım.

Blue'nun Kirill'inkine benzer bir yara izine sahip olması düşüncesi bana anlık bir tatmin duygusu veriyor.

Sonra hızla ölür.

Blue ortaya çıkana kadar aramızda her Şey yolundaydı. Şimdi nerede durduğumuzu bilmiyorum. Yarattığımız karmaŐayı ortadan kaldıracak kadar büyük bir yırtık değil, ama onun hakkında düşündüğüm her Şeyin arasına sıkıŐmaya yetecek kadar büyük.

Günlerdir neredeyse hiç konuşmadık. Onu kasten görmezden gelmiyorum, ama O'Malley skandalı ve yeraltı dünyasındaki görevleriyle boėuŐuyor. Ben de kendi iş giriŐimlerle boğuşuyorum ve bunlar hassasiyet ve soğukkanlılık gerektiren işler, ki Şu anda bunları taklit ediyorum.

İçten içe çok korkuyorum.

Kalp atışlarım su yüzeyinde hızla çarpıyor. Zara bana "iyi misin?" diye sorduğu her seferinde ona ters ters bakıyorum. Sonra da agresifliğimden dolayı yüzünü buruŐturunca özür dilemek zorunda kalıyorum.

Onun ve Fiona'nın beni onlarla yoga yapmaya davet etmeleri ŐaŐırtıcıydı. Ama geldiler, gitmemi istediler ve ben de sadece Brax hakkında kafa yorduğum için itiraz etmedim.

Şimdi dersin son b l m ndeyim. Zara solumda, Fiona sağımda. İki de bana sanki birisi daha önce düŐürmüŐ olduğu porselen bir vazoymuŐum gibi bakıyorlar.

"Nefes alışın çok gürültülü," diye fısıldıyor Fiona.

"İŞte mesele de bu," diye mırıldanıyorum, gerinmeye daha da derinlemesine dalarak.

Dudakları seğirerek karşılık verdi: "Hayır. Seninki sanki yeri boğmaya alıŐıyormuŐsun gibi geliyor."

Zara kaba bir Şekilde homurdandı. "Stresli."

"Stresli değilim," diyorum sert bir Şekilde.

Zara kaşını kaldırdı. "Ağaç pozu sırasında aşağıya bakan köpek pozunu yaptın."

Fiona sözlerine Şöyle devam ediyor: "Ve eğitmenine sesinin 'amaçsız' olduğunu söylemeni engellemek zorunda kaldık."

"Evet, öyle. Sanki kafeinsiz kahve içerek aydınlanma seansı yapıyor gibi geliyor bana," diye savunuyorum.

Zara gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Fiona kendi kusurlarını saklama zahmetine girmiyor.

Eğitmen bize doğru bakıp "Şşş" diye azarladı.

Gözlerimi devirip çocuksu bir poz alıyorum.

Ders kısa süre sonra bitiyor ve ikisine de sarılıp lobiye doğru yöneliyorum.

SUV'ye doğru yürüyorum. Fiona'nın şoförü hazır ol pozisyonunda bekliyor. Kolumun altına bağladığım matımla arka koltuğa kayıyorum, vücudumdaki her kas hayal kırıklığıyla zonkluyor. Ve bu yoga türünden bir hayal kırıklığı değil. Kaçamadığım Brax sendromu türünden bir hayal kırıklığı.

Daireme giden yol kısa sürüyor ve tüm hafta boyunca düşündüğüm aynı saçmalıkları tekrar tekrar düşünüyorum.

Telefon ederse ne söyleyeceğimi prova ediyorum.

Eğer o cevap vermezse, ben ne diyeceğimi mesaj yoluyla prova ediyorum.

Sonra onunla asla yapmayacağım bir konuşmayı prova ediyorum, çünkü bunun için gerçekten birbirimizi görmemiz gerekecek.

SUV kaldırıma yanaşıyor. Arabadan iniyorum, binama giriyorum, kapıcıya başımla selam veriyorum ve asansörle yukarı çıkıyorum. Bütün hafta boyunca tekrarladığım şeyi kendime söylüyorum.

O meşgul. Sen de meşgulsün. Arada mesafe olması normal.

Sonra beni en çok inciten düşünce birdenbire alev alev yanıyor.

Benden çoktan sıkıldı.

Kalbim acıyor, kapıyı açıyorum ve nabzım beni ele veriyor. Parfümünün hafif kokusu kesinlikle hissediliyor ve her yerim elektrikleniyor.

Sonra sesi apartman dairesinde yankılandı. "Yeni bir pozisyon öğrendin mi, denemek istediğin, Minx?"

Donakaldım.

Brax, sanki buranın sahibiymiş gibi arkaya yaslanarak köşe koltuğuma oturdu. Gri tişörtü göğsünde gerilmişti. Kalçaları kot pantolonunun altından belirgin bir şekilde şişmişti. Kibirli ifadesi yüzünden okunuyordu.

Karnımda kelekler uçuşuyor. Gözlerimi kısıyorum. "Neden buradasın?"

Kaşını kaldırarak, "Eşimi görmeme izin verilmiyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Yoga matımı dolaba fırlattım ve ona doğru döndüm. "Sen biliyor musun?"

Çenesi seğiriyor. "Sen söyle."

Birden sıcaklayınca kapüşonlu kazağımın fermuarını açtım. "Günlerdir benimle iletişimi kesiyorsun."

Aniden doğruldu. "Çalışıyordum."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Biliyorum."

Elimden bir şey gelmiyor. Kollarımı kavuşturuyorum. "İlginç. Mavi'yi kesip kesmediğimi sorduğunda bunu hatırlamıyor gibiydin."

Ağzı düzleşti. "Sormadım ki. Bana her şeyi anlatmadığınızı düşündüm."

"Bu daha da kötü."

Yavaş ve temkinli adımlarla bana doğru yaklaşıyor. Geri adım atmamak ve nefes almaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Kaşlarını çatıyor. "Sana bir soru sorduğum için ne kadar süre daha bana kızgın kalacaksın?"

"Cevabı zaten biliyor olman gerektiğini ne kadar süre daha görmezden geleceksin?" diye karşılık veriyorum.

Burun kıvrarak, "Çünkü daha önce hiç kimseyi yaralamadın, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. Sesim yükseldi. "Hayır, Brax. Çünkü sana kıymetli Mavi'ni kestiğimi söyledim!"

Yüzünde öfke beliriyor. "O üç kelimeyi bir daha asla öylece yan yana kullanma," diye uyarıyor.

Bakışlarımız kilitlendi. Hava gerildi, çok yakın dans ettiğimiz o tehlikeli gerilimle doldu. Nabzım düzensizleşti ve bakışları vücudumda gezinip sonra hızla yukarıya döndü.

Dilini yanağının iç kısmında gezdirdi, sonra başını salladı. "Bunu yapmayacağız."

"Zaten bunu yapıyoruz."

Daha da yaklaşıyor. "Benden ne istiyorsun, Minx?"

Sessiz kalıyorum.

Sesini alçaltarak avucunu çeneme koydu. "Sorduğum için özür dilememi ister misin?"

Sesim titriyor. "Sadece sormadın. Hayır dedikten sonra tekrar sordun."

Yüzü sertleşti. Yavaşça nefes aldı, sonra daha da yavaşça nefes verdi. "Tamam. Sadece bir kez sormam yeterliydi."

Başımı salladım. "Hayır. Böyle önemli bir detayı sana söyleyeceğimi bilmeliydin."

"Haklısın. Özür dilerim, Minx."

Özür, beklemediğim bir yumruk gibi geldi. Göğsüm ısındı, sonra acıdı, sonra da çok fazla şey istedim. Dilim tutuldu, tutarlı hiçbir düşünceyi bir araya getiremedim.

"Peki, şu küçük sorunumuzu çözecek miyiz yoksa düşman mı olacağız?" diye soruyor, başparmağını çenemin üzerinde gezdirerek.

Yüz ifademin beni ele vermemesi için bakışlarımı kaçırıyorum.

Burnundan nefes veriyor. "Mavi'yi bir kenara bırakıp gerçek bir sorunla ilgilenebilir miyiz?"

Ona bakıp endişeyle, "Sorun ne?" diye sordum.

"Kraliyet Konseyi toplantısı bu akşam."

Gözlerimi kırpyorum. "Evet. Farkındayım."

"Bensiz gitmeni istemiyorum."

Bu sözler bambaşka bir etki yaratıyor. Midem, öfke, mantık ya da yakından incelemek istediğim herhangi bir şey olmayan bir şekilde düğümleniyor. Onun koruma içgüdülerini beni hep şaşırtıyor, çünkü ben kimsenin güvenliğini kişisel olarak algılamadan hayatta kalmaya alışkınım.

"İyileşeceğim," diye ısrar ediyorum.

"Kirill ve Fiona ile birlikte gidiyorsun."

Kaşlarımı kaldırarak donakaldım.

"Ben ayarladım. Sizi saat dokuzda alacaklar."

Kafam karışık, içim yanıyor ve bir sürü başka şey de beni birbirine dolandırıyor. "Demek arkamdan anlaşmalar yapmışsın."

"Evet," diye itiraz ediyor.

Tartışmalıydım. Acımasızca ya da savunmacı bir şey söylemeliydim. Bunun yerine, ağzımdan sadece sessiz bir "Teşekkür ederim" sözü çıktı.

Gözleri karardı ve aramızdaki gerilim azaldı. Dudakları kıvrıldı. "Hediyeni istiyor musun?"

"Benim neyim?"

Odanın uzak tarafını işaret ediyor. "Şurada."

Giriş holümdeki masanın üzerinde, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış siyah kadife bir kutu duruyor.

Bunu nasıl kaçırdım?

Nefesim kesildi. "Bu nedir?"

Dudakları seğırdi. "Aç onu."

İçimdeki heyecanı itiraf etmek istemiyorum. Onu alıp ona bakıyorum.

Sırıtarak, "Devam et," diye ısrar etti.

Kurdeleyi çözüyorum, kapağı kaldırıyorum, içinden kıpkırmızı bir göz maskesi çıkarıyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum.

Göz kamaştırıcı, koyu, lake kırmızı ve oniks siyahı ile işlenmiş. Maskenin keskin, şehvetli çizgileri dikkat çekerken aynı zamanda baştan çıkarıyor ve tehdit ediyor. Üst kısımdaki süslü telkari taç, taze kan damlaları gibi ışığı yakalayan kızıl taşlarla parıldıyor. Kırmızı ve şarap tonlarındaki yemyeşil güller kenarlar boyunca kıvrılıyor, yaprakları o kadar canlı ki gerçek gibi görünüyorlar. Daha koyu yapraklar aralarından kıvrılıyor, siyah inciler ve oniks taşlarıyla katmanlanmış. Her şey boyanmış ve canlı gibi görünüyor. Zırha dönüştürülmüş bir güzellik.

Ağzımdan bir fısıltı çıktı. "Brax... Çok güzel."

Sesi alçalıyor. "En iyi kısmına bakmadınız henüz." Yaklaşıyor, parmağını ortadaki çukuntının altına sokup çekiyor.

İnce bir çelik bıçak serbestçe kayıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Eşimin bir daha silahsız bir yere gitmesine izin vermeyeceğim," diye haykırdı, öfkeli bakışlarını bana dikerek.

Boğazım beklenmedik bir şekilde daralıyor. Yutamadığım keskin bir yanma gözlerimin arkasında birikiyor. Hızlıca göz kırpıyorum ama bu, bir gelgit gibi içimde yükselen sıcaklığı durdurmuyor.

Beni dikkatle izliyor, yüz ifadesi önce kibirli, sonra endişeli bir hal alıyor. "Ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Kesinlikle ağlıyorsunuz."

Gözümde akan bir damla yaşı hızla sildim. "Hayır, değilim. Gözüme bir şey kaçtı."

"Elbette, Minx. Ne diyorsan o."

Maskeyi ve bıçağı inceledikten sonra kollarımı onun etrafına doladım. "Teşekkür ederim."

Beni sıkıca kucakladı ve mırıldandı, "Kimse karımla dalga geçemez."

Hafifçe gülüyorum.

Eli boynumun arkasına kaydı, parmakları saçlarımın arasından geçti ve alnını alnıma dayadı. "Bir şey daha."

"Ne?"

"Sana güveniyorum. Aptal olup bunu nasıl göstereceğimi unuttuğum zamanlarda bile," diye ilan ediyor.

Nefesim kesildi.

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ve artık aramızda mesafe olmasını istemiyorum."

Sesim neredeyse hiç yükselmedi. "Ben de."

Beni öpüyor, nefesimi ve öfkemi aynı anda alıyor. Elleri belimi kavrayıp beni kendine çekiyor ve içimdeki her şeyi alt üst eden bir şekilde beni sabitliyor.

Kollarımı onun etrafına daha sıkı sardım ve tüm sevgimle onu öptüm.

Sonunda geri çekildiğinde, dudakları benimkine yapışıp kaldı. "İşler yolunda mı?"

Dudaklarına doğru başımı salladım. "İyiyiz."

Beni tekrar öpüyor.

Ve işte böylece aramızdaki çatlak kapanıyor. Saatlerce süren endişelerim yok oluyor.

Brax, dudaklarımın köşesine yavaş ve uzun bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekilip bana bakmaya başladı. Bakışları kızarmış yanaklarım ve nemli kirpiklerimde gezindi; bu bakış, henüz incelemeye cesaret edemediğim bir şekilde midemi kasıyordu.

Ardından telefonu titrer.

Çenesi kasılıyor. Yanağındaki kas seğiriyor. İnlerken gözlerini benden ayırmıyor.

Geri çekilip elimdeki maske kutusunu düzelttim. "Liam?"

Ekranı kontrol ediyor. "Evet. Bütün sabah arıyor. Onu görmezden gelemem."

"Biliyorum. Alabilirsin."

Telefonu eline alıp alнімdan öptü ve "Evet, efendim" diye cevap verdi. Saniyeler içinde yüzü daha da düştü. "Yoldayım." Telefonu kapattı.

"Görev çağırıyor mu?" diyorum, hayal kırıklığımın gizlemeye çalışarak.

"Evet. Ama geri döndüğümde, kaldığımız yerden devam edeceğiz," diye belirtiyor.

Yavaşça gülüyorum. "Anlaştık."

Beni tekrar öptü, sonra dudaklarıma fısıldadı, "Bu toplantı beni gerginleştiriyor. Eminim ki ben orada olmadığım için meclis üyeleri de gergin olacaklardır. Kendine dikkat et, Minx."

"Yapacağım," diye onu temin ederim.

Tereddüt ediyor, sonra beni tekrar öpüyor ve geri çekiliyor. Gözleri oyunbaz bir şekilde kısılıyor. "Kirill ve Fiona senin korumaların olacak."

"İkisi de acımasız ve evli. Bu daha çok çocuk bakıcılığı enerjisi gibi." diye karşılık veriyorum.

Kıkırdar ama sonra yüzü ciddileşir. "Minx, Kirill'in yanından ayrılma. Eğer biri ağzını açarsa, bırak o halletsin."

"Kendimi idare edebilecek yeteneğe sahibim."

"Uluslararası bir olaya yol açabilecek kapasitedesiniz."

"Bazen bunlar gerekli oluyor," diye takılıyorum.

Gülömsüyor, sonra omzumun arkasındaki saçlarımı düzeltiyor. Parmakları enseme hafifçe dokunuyor. "Sadece beni kırma."

"Pekala," diye kabul ettim, elimi göğsünde gezdirerek. "Ama Kirill beni asi kuzeniymişim gibi dirseğimden sürüklemeye kalkarsa, onu yeni aksesuarımla bıçaklayacağım."

Brax kuru bir şekilde şöyle yanıtıyor: "Bunu sana vermemin sebeplerinden biri de buydu. Kraliyet Konseyi'nde görgü kurallarını uygulamaya koymaya karar verirsen diye."

Gölüyorum.

Telefonu tekrar çalıyor. "Aman Tanrım. Gitmeliyim artık." Dudaklarımdan öpüyor ve gözden kayboluyor.

O gittiği anda, daire öyle bir sessizliğe bürünüyor ki, içimdeki her şey yeniden düzenleniyor. Günlerdir göğüs kafesimde vızıldayan belirsizlik girdabı nihayet dinliyor.

Günün geri kalanı, Underworld projeleri, Cassian ile yaptığım iki uzun telefon görüşmesi ve apartman yönetimimden anahtarlarımı güvenmediğim kişilere vermemem konusunda gelen sinir bozucu bir e-posta ile geçti. Bir de utanmadan bina güvenliğinin kişisel meselelerle ilgili olmadığını söylediler.

Kahrolası Mavi.

Güneş batmaya başladığında, aklım sürekli maskeye kayıyor.

Onu tekrar çıkarıp parmak uçlarımla oyulmuş güllerin ve koyu yaprakların üzerinde geziniyorum. Parça görüldüğünden daha hafif, sağlam ve inanılmaz derecede zarif. Aynı anda hem güzellik hem de tehlike vaat eden türden bir şey. Ortadaki tepeyi tekrar kaldırıp gizli çeliği gördüğümde, içimde küçük bir kıvılcım çıkıyor.

Brax bunu benim için yaptı.

Onun için benim güvende olmam çok önemli.

Gülümseyerek bir saatten fazla bir süre boyunca inceliyorum.

Saat sekiz buçukta, belden oturan ve paçaları genişleyen siyah bir tulum giymiş, saçlarını kıvrımış ve yarım topuz yapmışım. Maskeyi de büyük boy çantamın içine koymuştum.

Telefonum titriyor.

Fiona: Buradayız.

Ben: Şimdi aşağı iniyorum.

Dairemden ve binadan çıkıyorum ve siyah SUV'leri girişe yanaşiyor. Kirill'in şoförü arabadan iniyor ve kapıyı açıyor.

Zara koltuğun üzerinde kayarak bana geniş bir gülümseme fırlattı. "Bu gece ben de korunuyorum."

Gülüyorum.

Kirill ve Fiona karşımızda oturuyorlar. Kirill, "Üç güzel kadın. Kraliyet Konseyi'nin en çok konuşulan ismi olacağım," diye takılıyor.

Şehrin sokaklarında dolaşırken gülüyoruz ve sohbetimiz çok rahat geçiyor.

"Kraliyet Konseyi toplantılarının tamamı Şikago'da mı yapılıyor?" diye soruyorum.

Fiona'nın yüzü düşer. "Ta ki bizi devirmeye çalışanların kim olduğunu öğrenene kadar," diye yanıtlar.

Başımı salladım, keşke tüm hainlerin kim olduğunu bilseydik diye düşündüm.

Kirill'in şoförü bir sonraki virajı alıyor ve şehir, altında ne olduğunu bilmeseniz herhangi bir şirket bölgesi olabilecek isimsiz bir beton ve çelik yığınının dönüşüyor. SUV, aynalı cam bir duvarın arkasına gizlenmiş özel bir yeraltı girişine giriyor. Herhangi bir tabela veya görünür kamera yok, ama içeri giren diğer herkes gibi bizim de kaydedildiğimizi biliyorum.

Siyah giysili iki adam, heykel gibi hareketsiz duruyor, avuç içleri silahlarının kabzalarına yaslanmış. Kirill camını indirip Rusça tek bir kelime söylüyor. Muhafızlar geri çekiliyor ve bir kapı açılıyor.

Binanın derinliklerine doğru iniyoruz. Asansör kapıları bir koridora açılıyor. Loş, kehribar rengi aydınlatma her yeri yumuşak gölgelere bürümüş. Eski sembollerle işlenmiş betonarme duvarlar tüylerimi diken diken ediyor.

Siyah demir bir kemerin yanından geçerken Fiona bana doğru eğildi. "Maskeni getirdin mi?"

"Elbette." Parmaklarımı çantamın içine sokup çiçeklerin izlerini takip ediyorum. Nabzım sabit kalıyor, ancak bıçağın ağırlığı avucuma gizli bir kalp atışı gibi baskı yapıyor.

Siyah çelik bir kapıya yaklaşıyoruz. Kirill maskesini takıyor. Diğerleri de onu takip ediyor ve ben Brax'ın hediyesini başımın üzerinden geçiriyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir sakinlik beni sarıyor ve bunun artık güvencem olan gizli bıçaktan kaynaklandığından eminim.

Giriş holü, kubbeli tavanı yıldızsız bir gece gökyüzüne benzeyecek kadar koyu boyanmış dairesel bir odadır. On iki aile arması bir daire şeklinde asılıdır ve her biri yeraltı dünyasıyla bağlantılı bir suç ailesini temsil eder. Ortada tek bir uzun masa bulunmaktadır.

Fiona mavi işlemeli maskesini düzeltti, sonra da hafifçe başını sallayarak benimkini kontrol etti.

Kirill'in siyah ve gümüş renkli maskesi, sert hatlar ve otoriteyi yansıtıyor. "Yakında kalın," diyor.

"Brax bana zaten aynı emri vermişti," diyorum ona.

"Öyleyse iki kere itaat et," diye yanıtlıyor ve şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Son kapıdan geçerek meclis salonuna giriyoruz.

Oda, suçlular için inşa edilmiş bir katedral gibi. Uzak uçta, altı fit yüksekliğinde hilal şeklinde bir platform yükseliyor, arkasında oyma volkanik camdan yapılmış siyah bir duvar var. Etrafında geniş bir daire şeklinde kıvrılan bir masa var, her sandalyenin üzerinde renkli bir kurukafa işareti bulunuyor. Etrafında siyah kadife koltuklu on iki sandalye var, ancak bu gece sadece on tanesi dolu.

Ayaklarımız eşikten içeri adım attığı anda sesler kesilir. Başlar çevrilir. Maskeler yüzleri gizler ama gücü değil.

Altın maskeli, zayıf bir adam öne eğilerek boş koltukları işaret etti. "O'Malley'ler nerede?"

Beyaz maskeli bir kadın ters bir şekilde, "İstisna notunu almadınız mı?" diye sordu.

Kirill nezaket kurallarına uymuyor. Oturduğu yerden kalkarak, "Belirtildiği gibi, Sean ve Brax klan faaliyetlerinden uzaklaştırıldı ve bu görevleri yerine getiriyorlar," diye duyuruyor.

Odanın içinde, tıpkı burkulmuş bir göletten çıkan sesler gibi mırıltılar yankılanıyor.

Altın maske eğiliyor. "Askıda mı? Eğer O'Malley hattı rollerini kaybederse, denge bozulur."

Kirill'in sesi, ölümcül olabilecek kadar sakin. "Aynen öyle. Onların koltuklarının sağlam kalması için dua etmelisiniz. Yeraltı dünyasının en güçlü sütunlarından biri düşerse, o dünya ayakta kalamaz."

Mor maske takmış, geniş omuzlu bir adam alaycı bir şekilde, "Eğer o sütun zaten çürümüş değilse tabii." dedi.

Fiona biraz öne doğru hareket eder, ancak Kirill elini kaldırıp onu durdurur. Odayı yavaşça tarar, gerilim nefes almakta zorlanana kadar artar. Sonra tekrar konuşur ve her kelimesi öfkeyle yanar. "Dünyamızda hainler var. Bana bilgi verebilecek kim var?" Bakışları masaları tarar.

Oda soğuyor.

"Bunu birileri finanse etti. Birileri kraliyet soyunun kellesinin kesilmesine izin verdi. Birileri, karım ve benim onların hırsları uğruna bir platforma sürüklenip katledilebileceğimize inandı," diye öfkeyle anlatıyor Kirill.

Sessizlik gerilimle iç içe geçmeye devam ediyor.

Kirill ellerini masaya koydu. "Bıçakları tutan ellerden, emri veren ağızlara, bunu finanse eden paraya kadar, olaya karışan herkesin adını istiyorum."

Beyaz giysili kadın başını salladı. "Soruşturma yaptık. Hainler yakalandı. Konu artık kapanmıştır."

Kirill, içinde hiçbir sıcaklık olmayan bir kahkaha attı. "Sence ben bir darbenin iki piyon ve bir ritüel aşamasıyla bittiğine mi inanıyorum?"

Mor maskeli adam geriye yaslandı. "Başka bir kanıtımız yok. İletişim yok. Transfer yok. O'Malley'lerin zaten ortaya çıkardıklarının ötesinde hiçbir şey yok."

"O zaman ya yalan söylüyorsun ya da beceriksizsin. Hangisi?" diye hırslı bir şekilde sordu Kirill.

Çemberin etrafında, bahanelerle, konuyu saptırmalarla ve cevapsızlıkla dolu sesler yükseliyor. Her aile temsilcisi, darbe girişiminden haberdar olmadıklarını, olayda hiçbir rolleri olmadığını ısrarla belirtiyor.

Kirill'in sabrı gözle görülür şekilde tükeniyor. Yumrukları sıkılıyor. Omuzları kaskatı kesiliyor. Ses tonundaki buz, ateşe dönüşüyor. "Ya bana isimleri verirsin ya da onları almaya başlarım."

Gerilim bağlantı elemanlarının bir başka turu.

Kirill sonunda seansı sert bir şekilde kapatıyor. İçeri girdiğimizden daha da gergin bir hava var. Sığınaktan girdiğimiz gibi aynı şekilde çıkıyoruz, ama onun keskin, öfkeli dış görünüşü hiç değişmiyor.

Asansöre vardığımızda, neden bu kadar çok oturmak istediğimi merak ediyorum. Kirill, Fiona ve Zara dışında net bir ittifak yok. Herkes düşman. Kraliyet Konseyi sadece tehlikeli oyunlar oynayan daha güçlü insanları temsil ediyor.

Ve tıpkı yeraltı dünyasında her zaman olduğu gibi, gerçek karanlıkta gizli kalır, maskeler ve yalanlarla örtülüdür.

Brax

Fare imleci, güvenlik duvarlarını asit gibi aşındıran ve size yalnızca ölü bir ekran ve unutamayacağınız bir uyarı bırakan türden kırmızı kodun son satırında yanıp sönüyor. Yine de ona bakıyorum, parmak boğumlarım fareyi sıkıca kavramış, çenem o kadar kilitlenmiş ki azı dişlerim isyan ediyor.

Erişim engellendi.

Burada olmaman gerekiyor.

Şimdi ayrılın.

Bilgisayarımın tekrar patlayacağından endişeleniyorum ama yanmaya devam ediyor.

Yeraltı dünyasının dijital çevresini kim kurduysa, sadece yüzüme bir kapı kapatmadı. Diğer tarafta durup anahtar deliğinden adımı fısıldadı.

Sandalyeme yaslanıp boynumu bir iki kez çeviriyorum, ağrının omuzlarıma doğru inmesine izin veriyorum. Pencereden dışarı bakıyorum.

Aşağıda Chicago trafiğinin uğultusu duyuluyor. Duvar radyatörü bomba gibi gürleyene kadar ona bakıyorum, sonra projeme geri dönüyorum.

Önümde altı monitör parlıyor, her biri bir sonraki hamlemi bekliyor.

Parmaklarımı masaya vuruyorum, sonra kendimi durduruyorum.

Yeni bir pencere açıp erişim reddini geriye doğru izlemeye başlıyorum, gün yüzüne çıkarabileceğim bir ipucu arıyorum. Tam bulduğum anda, aynı döngüsel kırmızı uyarı yan ekranda beliriyor. Bu sefer metin olarak değil, kalp atışı şeklinde titreşen bir blok olarak.

Sevimli.

Olayı gerçek zamanlı olarak izliyorlar.

Bira şişemi ağzıma götürüyorum, yutuyorum, sonra da hafifçe yere bırakıyorum. Kapı zili çalıyor ve donup kalıyorum.

Kapıyı çalan ve önceden haber vermeyen ziyaretçilere alışkın değilim. Sean genellikle kapıyı çalar veya tuş takımının kodunu kullanır. Valentina'da da aynısı var.

Çan yeniden çalıyor, bu sefer daha keskin, daha sabırsızca.

Ayağa kalkıyorum, koridoru geçiyorum ve gözetleme deliğinden bakıyorum.

Brenna.

Göğsüm hiç hoşlanmadığım bir şekilde sıkışıyor. Valentina ile evlendiğimden ve her şey altüst olduğundan beri onu görmemiş veya onunla konuşmamıştım. Kapıyı temkinli bir şekilde açıyorum.

Koridorda siyah tayt, bol bir sweatshirt giymiş, saçları sanki arabayla gelirken oraya savurmuş gibi topuz yapılmış halde duruyor. Makyajsız, takısız. Sadece Brenna, dağınık saçlarıyla, gözleri öyle bir acıyla parlıyor ki, onun adına duvara yumruk atmak istiyorsunuz.

"Hey," dedim, sesim niyetimden daha kaba çıkmıştı.

Yanımdan geçip gitti. "Burada laf kalabalığı yapacak değilim, Brax."

"Güzel. Lafı uzatmak istemiyorum."

Oturma odamda bana döndü, kollarını kavuşturmuş, bakışları beni delip geçiyordu. Acı dolu bir sesle, "Sana bir şey mi yaptım?" dedi.

Kapıyı kapattım ve omzumu kapıya yasladım. "Ne demek istiyorsun?"

Kadının kahkahası tiz ve tatsız bir şekilde patladı. "Bunu yapma. Bugün değil."

Elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Brenna—"

"Valentina'dan bana hiç bahsetmedin. Sonra evlendin ve benimle konuşmayı kestin."

İçgüdülerim harekete geçiyor, beni sokaklarda, kafeslerde ve ringlerde hayatta tutan aynı içgüdüler. Yüz ifademi boş tutuyorum. "Finn benimle konuşmuyor."

"Yani ben de mi cezalandırılacağım?"

İçimden bir ah çektim. "Özür dilerim. Senin de kızacağının düşünmüştüm."

Gözleri parladı. "Ah, evet, çok kızgıyım. Evlendiğin için, beni davet etmediğin için ve hâlâ karınla tanıştırmadığın için çok sinirliyim."

"O bir Abruzzo'lu. Yoksa haberi almadın mı?" diye takılıyorum ama bu yakışksız ve bayat bir espri oluyor.

"Bu saçmalık, sen de biliyorsun." Titrek ama keskin bir sesle yaklaştı. "Hayatımıza tırnaklarının altında sadece sokak toprağı olan bir çocuk olarak girdin ve daha adın bile yokken seni öz akrabam gibi gördüm. Benim çatımın altında uyudun. Benim soframda yemek yedin. Bana ailem dedin. Ve şimdi duyduğuma göre evlenmişsin ve bana tek bir cümle bile söylememişsin?"

Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor. Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Temiz bir cevap yok. Sadece gerçek var ve o da karmaşık.

Gözlerini sertçe kırıyor.

Ses tonumu yumuşattım. "Seni incitmek istemedim."

Sesini alçaltarak, "Niyet, etkiyi ortadan kaldırmaz," dedi.

"Bu yerinde bir ifade."

Sessizlik oluşur.

"Gel otur," diye teklif ettim, kapıyı itip mutfığa doğru yürüdüm, aptalca bir şey söylememek için hareket etmeye ihtiyacım vardı. Buzdolabından bir su şişesi aldım, kapağını çevirdim ve uzunca bir yudum aldım. Birini ona uzattım ve bir tabureye oturup, "Finn'in tarafını tutacağını sanmıştım," diye itiraf ettim.

"Ah, ben onun tarafındayım. Onun hakkında ya da evliliğiniz hakkında bana hiçbir şey söyleme zahmetine girmediğiniz için çok kızgınım," diye belirtiyor.

Plastiği o kadar sıkı tutuyorum ki buruşuyor. "Bu, davetiye gönderilecek bir düğün değildi."

Su şişesine vurarak, "Mesele bu değil. Mesele şu ki, bu aileyi değiştirecek bir seçim yaptınız ve beni bunun dışında bıraktınız, üstelik bana hiçbir şey anlatmadınız bile." dedi.

Şişeyi yere bıraktım ve ona yalan söylemek zorunda kalmamak için gerçeği aramaya başladım. "Her şey çok hızlı oldu."

"Ve yavaşlayıp ailenizi düğününe davet etmeyi düşünmediniz mi?"

Homurdandım. "Bir Abruzzo ile evlendim."

"Öyle duydum."

"Finn'in nasıl tepki verdiğini gördün," diyorum.

Bir yudum su içtikten sonra, "Bu bir bahane değil, Brax," diye yanıtladı. Acısı yeniden alevlendi. Başını başka yöne çevirdi.

Kalp atışlarım hızlandı. Elimi onun eline koydum. "Özür dilerim, Brenna. Seni incitmek isteyeceğim en son kişi sensin."

Bana doğru döndü. "Nasıl biri?"

Göğsüm sıcaklıkla doluyor. Dudaklarım seğiriyor. Düşünmeme gerek yok. Her şey kendiliğinden akıp gidiyor. "O... o güzel. Ve zeki. Benim için fazla zeki. Ayrıca sinir bozucu, inatçı, karmaşık ve cesur."

Yüzü yumuşar. Hafif bir gülümseme belirir yüzünde, ama yine de sorar: "Tehlikeli mi?"

Gözlerime bakıyorum. "Kendini koruyabilir. Ama asla sevdiklerime ya da bana zarar vermeye kalkışmaz."

Brenna'nın gözlerinde anlam veremediğim bir şey belirdi. Birden, "O zaman onu bu akşam yemeğe getireceksin," dedi.

Bu cümle o kadar hızlı geldi ki beynim durdu. "Ne?"

Sandalyesine yaslandı. "Eşinizle tanışmak istiyorum, Brax."

"Brenna, bu..." Durumu daha da kötüleştirmeyecek bir kelime arıyorum. "Beklenen bir şey değildi."

"Açıkkçası, Finn seni on beş yıl önce eve getirdiğinde bunu hiç beklemiyordum."

Ona bakakalıyorum, bir yandan minnettarlık duyuyorum, diğer yandan da sevdiğim herkesi yaklaşan ateşten koruma içgüdüleriyle boğuşuyorum.

Konuşmasına devam ediyor, sesi şimdi daha alçak ve yumuşak. "Sen ailemsin. Eğer o da ailemse, onu tanımam gerekiyor. Dedikodularla değil. Finn'in sessizliği ya da öfkesiyle değil. Kendi gözlerimle."

Finn'in sessizliği.

Sinirle yüzümü ovuşturuyorum. "Peki ya Finn? O hâlâ benimle konuşmuyor. Her sabah onu spor salonunda görüyorum ve beni görmezden geliyor. Eminim ki evinizde istenmiyorum."

Brenna'nın bakışları önce aşağıya, sonra da Finn'in sözünü kestiği zamanlardan tanıdığım bir kararlılıkla yukarıya doğru yöneldi. "Onunla konuştum."

Midem kasıldı. "Senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Elbette. Ve seni akşam yemeğine davet ettiğimi biliyor."

Gözlerimi kırpıyorum. "Kabul etti mi?"

Kadın alaycı bir şekilde, "O, en iyi halini sergileyecek," dedi.

Şok içinde ona bakakaldım. Sonra boynumun arkasını ovdum. "İstediğin şeyin seni tatsız bir durumun ortasına sokabileceğinin farkında mısın?"

"Sence ben ilk defa böyle çirkin bir durumun ortasında mı bulunuyorum?"

"Dokunmak."

Gözleri keskinleşti. "Valentina hayatında kalıcı bir yer edinecek mi?"

Ani değişim karşısında şaşkına dönmüş bir halde onu inceliyorum.

"Onunla evlendin," diyor Brenna sessizce, sanki ben bahanelere uzanmadan önce onları ortadan kaldırıyormuş gibi. "O kalıcı bir ilişki mi, yoksa yaptığın ve pişman olduğun bir şey mi?"

Soru, kaburgalarımın altından kayıp, orada olduğunu bilmediğim hassas bir noktaya takıldı. Valentina ile evlenmeden önce kendime, tuzağa düştüğümü söylemişim. Bunun bir satranç hamlesi, bir tasma, fırsat bulduğum anda kıracağım bir oyun olduğunu düşünmüştüm.

Kalıcılık, barut ve vaat gibi bir tat bırakır. Ama ona o yüzüğü verdiğim an, zaten her şeyimi ona vermişim, o yüzden yalan söylemiyorum. "Evet. O kalıcı."

Brenna'nın nefesi kesildi. Sonra omuzları beklemediğim bir şekilde gevşedi, rahatlatma ve umut karışımı bir duyguyla. "Harika. Akşam yemeğı saat altıda. Geç kalma."

Yavaşça bir kez başımı salladım. "Tamam."

Ayağı kalktı ve kollarını açtı. "Güzel. Bana sarıl."

Kıkırdıyorum, sonra onu her zamankinden daha sıkı kucaklıyorum; onu gördüğüme ve hala hayatımda olduğunu bildiğime çok sevindim.

Geri çekildi. "Saat altıda görüşürüz." Kapıya doğru yürüdü.

"Bunu neden sorun olarak görmüyorsun?" diye patladım.

Donakaldı, sonra döndü. Kalp atışlarım kulaklarımın arasında hızlanırken bir an beni inceledi. Başını yana eğdi, yüzünde hüznün belirdi ve cevap verdi: "Çünkü ailem Finn'i kabul etmedi. Onu yeterince iyi bulmadılar ve ondan nefret ettiler. Bu, hayatımızın gidişatını değiştirdi. Bu yüzden Finn ve ben daha iyisini yapacağız."

Tüylerim diken diken oldu. Bunu ilk defa duyuyorum. Finn ve Brenna'nın aşk hikayesini biliyorum, ama babası vefat etmeden önce onunla çok zaman geçirdim. Ona sorgulayıcı bir bakışla baktım.

"Bir gün sana bunu anlatacağım. Ama bugün değil," diyor.

Israr etmiyorum. "Tamam."

Geniş bir gülümsemeyle, "Eşinizi de yemeğe getirin. İşler daha da kötüleşmeden düzeltelim." dedi.

İçimi umut dolduruyor. "Bunu çok isterdim."

"Güzel. Tamamdır." Beni tekrar kucaklıyor, sonra geri çekiliyor ve sesi tekrar sertleşiyor. "Bir şey daha var mı?"

"Evet."

"Eğer sana zarar verirse, Abruzzo'lu olsun olmasın, onu kendi ellerimle gömeceğim."

İçimden bir kahkaha attım. "Anladım. Ama yapmayacak," diye ısrar ettim, daha bunun doğru olduğuna inanmaya başlamışken.

"Güzel." Brenna kapıya yönelir, elini kapı koluna koyar, sonra omzunun üzerinden bakar. "Yalnız değilsin. Hayatımıza girdiğinden beri yalnız değilsin. Finn'in onaylamadığı bir şey yapman bunu değiştirmeyecek."

Sözler sandığından daha ağır basıyor. Boğazım düğümleniyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Kapı arkasından tık diye kapanarak çıktı ve ben şok içinde öylece kaldım.

Yeraltı dünyasının gölgeleri hâlâ monitörlerimde duruyor. O'Malley'nin cezaları bitmedi. Finn'in sessizliği bozulmadı.

Ama bu akşam Brenna, karımı kendi masasında istiyor.

Telefonumu tezgahtan alıyorum, parmağım Valentina'nın iletişim bilgilerinin üzerinde duruyor, köşeye sıkıştırılmadığına yemin eden bir adam için nabzım çok hızlı atıyor.

"Daimi bir yer," diye mırıldandım kendi kendime, gülümseyerek. Sonra arama düğmesine bastım. İkinci çalışta bağlandı.

Sesi sert bir şekilde, alaycı bir tonda, "Ne oldu? Kim öldü?" diye sordu.

Dudaklarım seğirdi. "Sana da iyi günler, Minx."

"Acil bir durum olmadıkça beni asla gün ortasında aramazsın," diye neşeli bir şekilde söylüyor.

Sandalyeme yaslanarak, "Var. Akşam yemeğine gidiyoruz," dedim.

Sesine heyecan karışıyor. "Akşam yemeği mi? Yemek mi? Toplu bir yerde mi? Birlikte mi?"

"Bu kelimenin normalde anlamı budur."

Kekeledi, sonra da kendi kendine İtalyanca küfürle bir şeyler mırıldandı. Bu dil kanımı kaynatmaya yetti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Kaygı içimi kaplıyor. Sakin kalmaya çalışıyorum. "Finn ve Brenna'nın evi."

Hattın tamamı ölüm sessizliğine büründü.

Telefonun kesilip kesilmediğini kontrol ediyorum. "Hâlâ orada mısın?"

Alçak ve gergin bir sesle cevap veriyor: "Evet. Beynimi alt üst ettin. Finn ve Brenna'nınkini mi söyledin?"

Dudaklarım seğirdi. "Evet. Akşam yemeği onların evinde. Bu akşam saat altıda ve geç kalamayız. Brenna seninle tanışmak istiyor."

"O ne?"

"Evime geldi. Evliliğimizi benden başka herkesten duyduğu için pek memnun değilmiş," diye anlattım.

Valentina temkinli bir şekilde, "Yani benimle ilgili bir sorunu yok mu?" diye soruyor.

Sinirden midem alt üst oldu. Şaka yollu, "Bana karımı akşam yemeğine getirmemi emretti ki, seni gömmek mi yoksa evlat edinmek mi konusunda kendisi karar verebilsin" dedim.

Telefondan boğuk bir ses geliyor. "Bunlar hiç de iç rahatlatıcı seçenekler değil."

Kıkırdıyorum. "Minx, senin orada olmanı istiyor. Seninle tanışmak istiyor."

Valentina birden, "Peki ya Finn? Benim orada olmamı istiyor mu?" diye sordu.

Düşüncelerimi toparladıktan sonra, "O bununla ilgilenecek," diye yanıtlıyorum.

"Bu çok iyimser bir yaklaşım gibi geliyor," diye mırıldandı, sesinde kırgınlık vardı.

"Size hiç yalan söyledim mi?"

"Evet."

Sırıttım. "Son zamanlarda mı?"

İstemeyerek de olsa içini çekti. "Hayır."

"Öyleyse bana tekrar güven," dedim sesimi alçaltarak. "Seni orada istiyorum, Valentina. Onların masasında benimle oturmanı istiyorum, ailemden dışlanmış ve herkes senin kim olduğuna karar verirken seni istemiyorum. Ve seni tanıdıklarında, seni benim kadar sevecekler."

Gerilim doruk noktasına ulaşıyor.

Az önce ona onu sevdiğimi mi söyledim?

Bu sadece bir ifade.

Öyle mi?

Hemen ekliyorum, "İşim bittikten sonra gelirim. Görüşürüz o zaman." Daha fazla başımı belaya sokmadan telefonu kapatıyorum.

Bunu neden söyledim?

Aklımdan çıkarmaya çalışıp ofisime geri dönüyorum. Sandalyemi monitörlerden uzaklaştırıp pencereden şehre bakıyorum. Trafik çok yavaş

ilerliyor. Bulutlar alçak bir şekilde birikmiş. Daire birdenbire on dakika öncesine göre daha küçük geliyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıp ayağa kalktım ve Valentina'nın evine gittim, habersizce içeri girince onu şaşırttım.

Dolabının içinde, kıyafetleriyle ilgili endişeleniyor. Siyah saten sabahlığı beline sıkıca bağlanmış.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Önce zıplıyor, sonra da sanki beni öldürmeye hazırlanıyormuş gibi dönüyor.

"Kolay," diye takıldım ellerimi kaldırarak.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı oynatıyorum. "Karımı özledim." Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu uzun ve tutkulu bir şekilde öpüyorum. Omuzlarımdan tutarak dudaklarıma doğru iniyor, sonra geri çekilip tekrar soruyorum: "Peki burada neler oluyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu akşam ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Sıcak bir şey," diyorum sırtarak.

Gülerek elinin tersiyle koluma vurdu. "Çok seksi olamam."

"Minx, ne giydiğinin önemi yok. Seksi görüneceksin."

Yüzü kızardı.

Elbiselerinin arasında karıştırıp kırmızı bir elbise çıkarıyorum. Çok şık değil ama yine de göz alıcı. "Bunu giy. Kırmızı sana çok yakışıyor."

"Evet?"

"Tabii ki."

Dudaklarını ısıırıyor.

Gülümsemem soluyor. "Sorun ne?"

Bir an cevap vermiyor, sonra sesi yumuşuyor. "Ya benden nefret ederlerse?"

"Yapmayacaklar. Seni tanımaları gerekiyor."

"Bunu bilmiyorsun."

"Brenna'yı tanıyorum. Gergin, dobra ve muhtemelen her şeyi anlatacak, gecenin sonunda da muhtemelen sana sarılacak. Ama senin benim olduğunu ve seni asla bırakmayacağımı anlıyor."

"Bu, 'benden nefret et' sorununu tam olarak çözmüyor."

"Evet, öyle."

Yavaşça nefesini veriyor ve göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor. Elbiseye bakıyor. "Bu elbiseyi giymem gerektiğinden emin misin?"

Soruyu her zamankinden daha kısık bir sesle soruyor. Israrla, "Bunu giy ya da farklı bir şey seç. Ne olursa olsun, odaya girdiğinde sanki orayı yerle bir edebilecekmişsin gibi hissettiren şey bu olsun. Ama bıçağını çıkarma. Bu gece daha ulaşılabilir olmayı hedefliyoruz." diyorum.

"Maskemin içine silah yerleştiren adam bunu söylüyor," diye karşılık veriyor kadın.

"Bu, belediye meclisi işi. Bu gece ailemle ilgili. Silahları ben taşıyacağım."

"Senin ailen, benimki değil," diye düzeltiyor.

"Benim ailem ve sizin aileniz. Kendimle evli değilim." diye düzeltiyorum.

"Öyle değil misin?"

"Oldukça eminim."

Gözleri beni süzdü. "Güzelce hazırlanmışsın, O'Malley," dedi. Elini göğsümün üzerinde gezdirdi. "Brenna muhtemelen onaylayacaktır."

"Brenna'nın onayını önemsemiyorum," diyorum ellerimi kalçalarına doğru kaydırırken. "Senin onayını önemsiyorum."

Kaşını kaldırarak, "Beni yemeğe getirdiğin için seni cezalandıracağımı mı düşünüyorsun?" dedi.

"Sanırım işler böyle giderse beni sonradan cezalandırabilirsin," diye yanıtlıyorum, başparmaklarımla elbisesinin üzerinde yavaşça daireler çizerken. "Bu yüzden faizi önceden toplamam gerektiğini düşünüyorum."

Dudakları kıvrıldı, gözleri dudaklarıma indi. "İlgileniyor musun?"

"Teminat," diye düzeltiyorum başımı eğerek.

Onu öpüyorum, ama nazikçe değil. Aklımda sadece akşam yemeği varmış gibi davranmanın bir anlamı yok. Ağzı benimkinin altında açılıyor, tadı keskin ve bağımlılık yapıcı. İçeri giriyor, aradaki son mesafeyi kapatıyor, tamamen bana bastırıyor. Bir eli boynumun arkasına, diğeri de tişörtümün etek ucunun altına kayıyor. Tırnaklarını çıplak tenimde gezdiriyor.

Dayanılmaz bir sıcaklık beni kasıp kavuruyor. Onu geriye doğru yürütüyorum, dizleri yatağa değene kadar. Küçük, şaşkın bir sesle yatağa düşüyor, sonra kısık bir kahkahaya dönüşüyor.

"Duş alıp saçımı yıkamazsam geç kalacağız," diye uyarıyor, bir yandan da parmağını kemerime takıp beni üzerine doğru çekiyor.

"Modaya uygun bir şekilde geç kaldın," diye mırıldanıyorum boğazına doğru, boğazının üst kısmını öperek, kullandığı losyonun hafif tadını alarak, nefesinin kesilme şeklinden zevk alarak.

"Geç kalırsak, Brenna beni suçlayacak," diye güçsüzce itiraz etti.

"Öyle olmayacağız. Hızlı bir ilişki için bolca zamanımız var. Ayrıca, geç kalırsak, ona karımdan elimi çekemediğimi söylerim."

Göz bebekleri kocaman açıldı ve parmakları enseme sıkıca kavradı.

Boynunu öperken, "Rujunu mahvettikten sonra karım akşam yemeğine gelecek," diye mırıldandım.

"O zaman kanıtları gizlemek için duş almanız gerekecek."

"Harika. Orada da size çok güzel vakit geçirteceğim," diye övünüyorum.

Alçak ve içten bir kahkaha atıyor ve bu geceyle ilgili tüm endişeleri odadan silinip gidiyor, yerini daha sıcak, daha güçlü, daha tehlikeli bir şey alıyor. Bunun klanlarla, konseylerle hiçbir ilgisi yok, tamamen bizimle ilgili.

Çalınmış birkaç dakika boyunca, her şeyin yolunda gideceğine ikna oldum.

Valentina

Brax'ın ağız boğazıma doğru ilerliyor. Nabzımı o kadar hızlı atıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Elleri kalçalarımda kayıyor, sanki tüm dünya bedenlerimiz arasındaki birkaç santimlik alana sıkışmış gibi beni kendine doğru bastırıyor.

Finn, Brenna ve akşam yemeğiyle ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. Beni öpüşünde hiçbir dikkatlilik yoktu. Tereddüt ya da çatışma yoktu, sadece varlığımın her parçasını tüketme niyeti vardı.

Gömleğinin yakasını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, bacağımla onun bacağının iç kısmına sürerken çıkardığı kısık sesi yutuyorum. Uyluk kasları geriliyor. Belimdeki kavrayışı sıkılaşıyor, beni kendine doğru bastırıyor.

Ellerimi boxer'ının altına kaydırıp, penisini okşadım ve başparmağımla ucunu ovdum.

"Yavaşla," diye fısıldadı ağızma doğru.

"Neden? Bunun kısa bir iş olacağını mı sandın?" diye karşılık verdim, alt dudağımla ısırarak.

Nefesi kesik kesik geliyor. "Bu, iki saniye içinde boşalmak istediğim anlamına gelmiyor."

Kıkırdadım, sonra altından fırladım. Sırt üstü döndü ve ben de üzerinde durdum. Gözleri parladı ve pantolonunun fermuarını açtım. "Bunlar gitmeli." Bel kısmından tutup pantolonunu çekip çıkardım, sertleşmiş penisini gözler önüne serdim.

Yüzünde alevler yanıyordu. Parmağını havada daire şeklinde hareket ettirerek, "Şu cübbeyi çıkar," diye emretti.

Yavaşça kemeri çözüp çıkarıyorum. Yere düşüyor. "Bunu mu istiyorsun, sevgili kocam?"

Vücudumu süzüyor, sonra mırıldanıyor, "Wonder Woman'dan daha ateşlisin." Göğsüme bakıyorum, o da beni yakalayıp kendine doğru çekiyor.

Markalı izime takılıp kalamam. Kahkaha atarak çılgılık atıyorum.

Elini kalçama sertçe vuruyor ve orada tutuyor. "Seni özledim."

"Seni özledim," diye itiraf ettim, kalbim hızla çarpıyordu.

Ellerini uyluklarıma götürüyor, sonra dizlerimi kalçalarının yanına çekiyor. "Şimdi hızlıca halledelim. Akşam yemeğinden sonra daha uzun bir seans."

Eğilip dudaklarına doğru gülümsüyorum ve üzerine çöküyorum.

"Kahretsin, Minx," diye inledi.

Nefesim kesildi. Avucu tekrar kalçamın yanağına vurdu. Acı, ta içime işledi. Ağzı beni daha sert bir şekilde kavradı, dili benimkine daha derinden değdi.

Kalçalarımı yuvarlayarak, onun tamamını içime alıyorum, sonra geri çekiliyorum. İçimde sadece bir santim kaldığı anda beni geri itiyor. İnliyorum, nefesim daha da hızlanıyor.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık birikiyor ve yavaş, karşı konulmaz bir şekilde tüm vücuduma yayılıyor. Gömleği tenime değiyor ve parmağının boğumunu omurgam boyunca gezdiriyor.

Titriyorum, daha yüksek sesle inliyorum ve kalçalarımı daha hızlı döndürüyorum.

Sesi kısılıyor, kısık ve ağırlaşıyor. "O benim karım."

Eş.

Beni her çağırdığında içimi gurur kaplıyor. Beklenmedik bir şey, asla izin vermediğim bir duygu. Bunun sebebinin, beni kendisine ait olarak sahiplenmekten gurur duyuyor gibi görünmesi olduğunu fark ediyorum.

Dudaklarımın kenarını öperken, "Senin dağılışını izlemeyi seviyorum," diye mırıldandı.

Aşk.

Bugün bunu ikinci kez söylüyor.

Telefonda bunu söylerken gerçekten ciddi miydi?

"Ben çözülmüyorum," diye karşılık veriyorum. Vajinam onun etrafında zonkluyor.

Sırttı ve iki parmağını uyluğumun iç kısmında yukarı doğru sürükledi. "Şu anda tamamen dağılıyorsun." Başparmağını klitorisime bastırıp dairesel hareketler yaptı.

Nefesim kesildi.

Gözleri memnuniyetle kararıyor, bu değişim o kadar belirgin ki göğsüme kadar yayılıyor. Beni tekrar öpüyor. Önce yavaşça, sonra daha derin, sonra da tüm odayı ateşe verecek bir açlıkla. Eli kalçamı daha sıkı kavlıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, hiç çekinmeden daha fazla adrenalin salgılanmasına izin veriyorum ve adrenalin damarlarımda akıp gidiyor.

Başparmağını daha hızlı döndürüyor ve daha sertçe itiyor. "Valentina," diye fısıldıyor çeneme doğru, sesi alçak ve saygılı. "Tanrım, sen—"

Sözlerini bitiremiyor. Ağzı kulağımın altındaki, nabzımı altüst eden noktayı bulduğunda kelimeler kayboluyor. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, nazıkçe çekerek onu dudaklarıma geri yönlendiriyorum.

Parmakları yavaşça yaylar çizerek tenimde kıvılcımlar saçan bir sıcaklık yaratıyor ve beni en güzel şekilde etkisi altına alıyor.

Sırtımı ona doğru yaslıyorum ve o da boğuk bir hırıltı çıkarıyor.

Başını kaldırıyor, alnını benimkine yaslıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "İyi misin?" diye soruyor, kendini tutmaya çalıştığı için sesi boğuk çıkıyor.

Tırnaklarımı kasıtlı, yavaşça sırtından aşağı doğru gezdiriyorum, dişlerini sıkmasına neden olacak kadar. Nefes nefese, "Kararsız mı görünüyorum?" diye soruyorum.

Gözleri bir anlığına kapandı. Gözlerini bana dikti ve "Önce sen gelmelisin," diye emretti.

"O zaman...yap...beni...ah Dio! Ah Dio! Ah Dio!" diye haykırdım uçurumdan aşağı düşerken. Hücrelerimde endorfinler patladı ve beyaz ışık parladı.

"Kahretsin, Minx," diye dişlerini sıktı, birkaç kez daha ileri geri hareket etti, sonra boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Beni daha sıkı kavradı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Vücudu benimkinin altında kasıldı.

Adrenalin yükseliyor, sonra titremeleriyle birlikte yavaşça tekrar düşüyor. Sıcak nefesi boynuma vuruyor. Gözlerim normale dönüyor.

Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekerek sırtımı okşadı.

Ailesiyle akşam yemeği.

"Brax."

"Hım?"

"Bizi geciktireceksiniz."

Boğazımın dibini öpüyor. "Umurumda değil."

Bir dakika daha onun bedenine sokuldum, sonra inledim. Ondan kalktım. "Geç kalmak istemiyorum. İlk izlenimim böyle olmamalı."

Dudakları seğirdi. "Finn seninle zaten tanıştı."

Yüzümü buruşturdum. "Bana hatırlatma."

Gülerek, "Üzerindeki kremayla çok seksi görünüyordun diye düşündüm." dedi.

Yanaklarım yeniden kızardı. Acıyla inleyerek, "Ve bana bunu hatırlatmak zorunda mıydın?" dedim.

Kıkırdadı, sonra köprücük kemiğimi hafifçe ısırıldı. "Belki de akşam yemeğini atlayıp bütün gece burada kalmalıyız."

Çenesini kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. "Gerçekten mi?"

Yüzü düştü. "Hayır. Gitmemiz gerekiyor."

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. Beni arayıp Finn ve Brenna'nın onu affedeceğine ve bana bir şans vereceğine dair umut verdiğinden beri böyleyim. Ve eğer bu mümkünse, bunu istiyorum. Sadece onun için değil, kendim için de. Anne babam öldüğünden beri ailem yok.

Eli saçlarımın arasına kayd, hafifçe çekerek benden küçük bir nefes kesilmesine neden oldu. "Akşam yemeğini iptal etmeden önce benden uzak dur," diye emretti.

"Bunu sen başlattın," diye hatırlatıyorum ona.

"Geri döndüğümüzde bitireceğim."

Vücuduma öyle keskin bir sıcaklık yayıldı ki nefesim kesildi. Tepkimi izledi ve yüzünde şeytani bir memnuniyet belirdi. Bu da onu tekrar yere itip aynı şeyi yeniden yaşamak istememe neden oldu.

Beni kucağından indirmeden önce bir kez öptü. "Hadi hazırlanalım."

Titrek bacaklarla ayakta duruyorum.

Hâlâ düzensiz nefes alıp verirken gömleğini düzeltti ve beni yatağa geri çekip dış dünyayı unutturmak istercesine bana baktı. "Burada işimiz henüz bitmedi," diye uyardı.

"Öyle olduğumuzu hiç söylemedim," diye yanıtladım, ona muzip bir bakış atıp banyoya doğru yavaşça yürüdüm.

Işık çalıyor, ben de gülüyorum, sonra duşa giriyorum. Saçımı yıkıyorum, kurutup kırıyorum, sonra makyajımı yapıyorum. Elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giyip dolaptan çıkıyorum.

"Sen benim sonum olacaksın, Minx," diye mırıldandı.

Kalbimde kelebekler uçuşmaya başladı.

Elimi tuttu ve beni binanın içinden geçirerek Mustang marka arabasına götürdü. Kapıyı açık tuttu ve ben içeri girdim. O da yanıma oturdu.

Brax anahtarı çevirip motor gürleyerek çalışmaya başladığı anda kaygım alevleniyor. Mustang altımızda titriyor. İstikrarlı, güçlü ve sabırsız, tıpkı sinirlerimin midemde yükselme şeklini yansıtıyor. O otoparktan çıkıp sokağa doğru ilerlerken ellerimi kucağında kavuşturmuş, parmaklarımı önce sıkı, sonra gevşek, sonra tekrar sıkı tutuyorum.

Bana şöyle bir bakıyor, saklamaya gücümün yetmediği her mimik ve mimik ifademi okuyor. "İyi misin, Minx?"

Penceremden şehrin hızla geçip gitmesini izliyorum. "Düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Finn'in yemek sırasında beni çatalla bıçaklama ihtimali hakkında."

Ağzı kıvrılıyor. "Finn biftek bıçağını tercih ediyor."

"Bu iç rahatlatıcı."

Kendi kendine kısık sesle gülüyor. "Seni bıçaklamayacak. Bu gece değil."

"Ne büyük bir rahatlama," diye mırıldandım.

"Derin bir nefes alın. Her şey yoluna girecek," diye kendinden emin bir şekilde belirtiyor.

Parmaklarımı tekrar birbirine bastırıyorum.

Bana şunu hatırlatıyor: "Brenna bizi davet etti. Zaten başka bir müttefikin daha var."

"Çünkü 'ya beni evlat edinmek ya da gömmek istiyorum' dedi, değil mi?" diye soruyorum.

"Şaka yapıyordum Minx, rahatla," diye emretti. Sonra uzanıp avucunu bacağımin üzerinde gezdirdi.

Nefes alışverişim biraz daha düzeldi.

"Birlikte içeri gireceğiz ve ben tüm süre boyunca yanında olacağım. Erken ayrılmak istersen, erken ayrılırız. Finn aptalca bir şey söylerse, onu durdururum. Anlaşıldı mı?" diye güvence veriyor.

Başımı salladım. "Evet."

Yolculuğun geri kalanında eli bacağımdan ayrılmadı. Eski bir mahalleye doğru yön değiştirdi.

Finn ve Brenna'nın evi, olgun ağaçlarla çevrili ve loş ışıklı sakın bir sokakta bulunuyor. Brax arabayı park ediyor, kontağı kapatıyor ve ben kapıyı açmadan önce bana dönüyor. "Hazır mısın?"

"HAYIR."

"Güzel." Dudakları seğirerek bana doğru eğilip öptü, sonra "Hadi gidelim" dedi.

Arabadan indi, kapımı açtı, elimi tuttu ve beni araba yolundan yukarıya doğru götürdü.

Finn'in biftek bıçaklarını bileylediği fikrini aklımdan çıkarmamaya çalışıyorum.

Brax kapıyı çaldı ve beni beline doğru çekti. Saniyeler içinde kapı açıldı.

Brenna, dar kesim siyah kot pantolon ve krem rengi bir kazakla bizi karşılıyor. Bana temkinli bir gülümseme sunuyor. Sesi sıcak ama ölçülü. "Siz Valentina olmalısınız."

Doğrulup ona aynı ifadeyle karşılık verdim. "Öyleyim."

"Ben Brenna." Kenara çekiliyor. "İçeri buyurun. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Brax'ın eli belimin alt kısmını bulup beni öne doğru yönlendiriyor.

Finn, kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları gergin, çenesi sıkılmış bir şekilde oturma odasında duruyor. Gözleri keskin bir bakışla vücudumun her santimini tarıyor. Bu, Brax'ın dairesindeki gibi hesapçı, temkinli ve şüpheci bir bakış.

Tüylerim diken diken oldu.

Benden nefret ediyor.

"Finn," diye selamlıyor Brax.

"Brax." Finn bana doğru bir kez başını salladı. "Valentina."

"Seni tekrar görmek güzel, Finn," diye yanıtlıyorum, midem bulanmasına rağmen sakın kalarak.

Ne gülümsüyor ne de kaşlarını çatıyor. Gözleri beni izlemeye devam ediyor.

Brenna, "İçecek içmeye hazırım. Valentina, şarap içer misin?" diye soruyor.

"Ben İtalyan mıyım?"

Gülerek, "Kırmızı iyi mi?" diye sordu.

"Lütfen."

"Güzel. Eğer kırmızı şarabı sevmeseydin, her şeyi sorgulamam gerekirdi."

Gösterdiği çabayı takdir ederek gülümsüyorum ve ekliyorum: "Çok güzel bir eviniz var."

Gözleri gri renkli duvarlarda gezindi. "Teşekkürler. Zaten tadilat yaptırmayı düşünüyordum."

"Gerçekten mi? Çok güzel," diye içtenlikle belirtiyorum.

"Bir süredir böyle. Biraz renk değişikliği istiyorum." Dikkatini Finn'e çevirdi.

Kıpırdamıyor.

"Finn, git kendine ve Brax'e biraz viski doldur," diye talimat verdi.

Bir anlığına bakışlarını benden ayırıyor.

Ona uyarıcı bir bakış attı.

Dayanamaz ve bara doğru yürür.

Buzdolabından bir şişe şarap alıp açıyor. İki kadeh doldurup birini bana uzatıyor.

Finn, Brax'a kristal bir viski bardağı uzatır.

Brenna kadeh kaldırarak, "Ailemize hoş geldin, Valentina," dedi. Kadehini uzattıktan sonra Finn'e hafifçe dokundu.

Bardağını kaldırıp mırıldandı, "Hoş geldiniz."

Brax beni kendine doğru çekiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim. Ve bizi akşam yemeğine davet ettiğiniz için de."

"Her zaman," diyor.

Kadehleri tokuşturuyoruz ve pürüzsüz, dolgun, meyve ve meşe aromalarıyla zengin şarap boğazımdan aşağı kayıyor. "Bu çok lezzetli," diyorum.

"Bu, geçen yıl kızlarla birlikte katıldığımız bir şarap turundan. Oturalım mı?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Brax ve beni kanepeye götürüyor. Oturuyoruz ve o elini bacağıma koyuyor.

Brenna bir yudum aldıktan sonra, "Peki ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Kaygım şiddetleniyor.

Brax, "Arkadaşlarım aracılığıyla" diye yanıtlıyor.

"Öyle mi? Kim?" diye soruyor.

Bu durum sinirlerimi daha hızlı titreştiriyor. Ona bakıyorum ve kendimi kötü hissediyorum.

"Kirill ve Fiona" diye yalan söylüyor.

Finn koltuğunda kıpırdanıyor.

"Anladım," diye yanıtladı ve bir yudum daha aldı. Daha fazla sorgulama başlamadan ayağa kalktı. "Tamam, orada kal. Finn, her şeyi dışarı çıkarmama yardım et."

Bir anlaşma anlamına gelebilecek bir şeyler mırıldanır. Mutfağa girerler ve gözden kaybolurlar.

Nefesimi verip Brax'a doğru yaklaştım. "Yanıp kül olacağım."

"Harika gidiyorsun."

"Finn sanki beni diri diri derimi yüzmek istiyor gibi görünüyor."

"Bunu kadınlara yapmaz," diye alaycı bir şekilde yanıtlıyor Brax.

Gözlerim kocaman açıldı.

Kıkırdadı, sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "Rahat ol. Brenna zaten senden hoşlanıyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Üzerine şarap fırlatmadı."

"Bunu mu yapıyor?"

Sırıtarak, "Sadece gerektiğinde. O'Malley ailesine hoş geldiniz." dedi.

Brenna elinde büyük bir servis tabağıyla geri dönüyor. Zengin nar sosu, lezzetli kuzu eti ve karamelize aromalar havada uçuşuyor.

Finn yanlardan takip ediyor.

Ağzım sulanıyor ve midem gurulduyor. Bugün hiçbir şey yemediğimi fark ediyorum.

Masaya doğru ilerliyoruz. Kuzu omuz eti ışık altında parıldıyor, yakut kırmızısı rengindeki sır, en ufak bir dokunuşta dağılacakmış gibi görünen yumuşacık etin üzerine yapışmış. Yanında kavrulmuş sarımsaklı ve otlu kuskus, çam fıstıklarıyla serpiştirilmiş halde duruyor. Limonlu tahin sosuyla gezdirilmiş közlenmiş brokoli, parlak ve topraksı bir aroma katıyor.

Brenna yerine oturuyor. "Hadi başlayalım."

Finn kuzu etini kesiyor ve ben bıçağa odaklanmamaya çalışarak onu dikkatle izliyorum. Dilimleri tabaklara koyuyor ve önce birini bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

Tekrar homurdanır, sonra tabakları diğerlerine uzatır.

Bir parçayı ağzıma götürüyorum ve dilime değdiği anda dünya daralıyor; yumuşak, yoğun ve lezzetli bir tatla karşılaşıyorum. Narın hafif tatlılığı ve tarçın ile biberin sıcaklığı bir arada.

Brax inleyerek, "Bu çok güzel, Brenna," dedi.

"Katılıyorum. İnanılmaz," diye iltifat edip kuskustan bir lokma aldım.

Brenna'nın yüzü gülüyor. "Teşekkür ederim. Bunu mükemmelleştirmek için çok uğraştım."

"Bu benim en sevdiklerimden biri," diye ekliyor Brax.

Yüz ifadesi daha da yumuşadı. "Küçükken bunu yapmam için bana yalvarırdın."

Brax alaycı bir şekilde, "Yalvarmak mı? Yalvarmam. Rica ettim." dedi.

"Hayır. Yalvardınız," diye ısrar ediyor Brenna gülümseyerek.

Finn tekrar homurdanır ama dudakları seğirir.

Bundan sonra konuşma daha kolay bir şekilde ilerliyor. Tamamen zahmetsiz değil, ama beklediğimden daha sorunsuz.

Brenna ile yoga hakkında konuşuyoruz. Bana nasıl bu kadar güzel bir İtalyan aksanım olduğunu soruyor ve sonunda İtalyanca deyimler alışverişinde bulunuyoruz. Farkına varmadan rahatlamış ve gülüyorum.

Finn sonunda konuşuyor. "İtalya'nın neresinde büyüdün?"

Ona çekinerek cevap veriyorum ve o da yavaş yavaş biraz rahatlıyor.

Brax elini benden çekmeyi reddediyor, bazen iç bacağımı öyle bir şekilde okşuyor ki beynim çalışmak istemiyor.

Yemeğin ortasında Brenna parmaklarını şarap kadehinin etrafına doladı. "Valentina, peki ya ailen? Onlar da Chicago'da mı yaşıyorlar?"

Bu soru göğsüme bir taş gibi düştü. Çatalımı tabağımda düzelttim. "Benim... hiç ailem kalmadı."

Yüz ifadesi sempatiye dönüşüyor. Sesini alçaltıyor. "Hiç yok mu?"

"Annemle babam uçak kazasında öldü. Geriye kalan ailem yok. Yani, tanıdığım kimse yok," diye ekliyorum, Luca'nın beni asla kabul etmeyeceğini düşünerek. Bir de Zara'nın ailesi var, ama o konuya girmek istemiyorum. Bunu gizli tutmak en iyisi.

Üstelik, gerçekleri asla söyleyemem.

Amcam Salvatore, ben on altı yaşındayken bir ritüel sırasında anne babamı öldürdü. Sonra bana onu affetmemi ve beni kendi çocuğu gibi yetiştirmesine izin vermemi, aksi takdirde beni bir geneleve göndereceğini söyledi. Ben de oyunu oynamayı seçtim ve ritüellerle ilgili kararları onun değil, benim verebilmem için masada yer edinmeye yemin ettim. Kimse sebepsiz yere anne babasını kaybetmemeli. Benimkiler sadece birbirlerine aşık oldukları için öldüler. Salvatore onları sadece annemin kanını sevmediği için öldürdü ve bu da Yeraltı Dünyası'nın amacına aykırı.

Şimdi o öldü. Sean, Zara'yı kurtarmak için onu öldürdü.

Brax'ın eli masanın altında uyluğumu nazıkçe kavırıyor. Koruyucu, istikrarlı ve sakinleştirici bir etki yaratıyor.

Brenna'nın sesi yumuşadı. "Çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Finn hiçbir şey söylemiyor, ama bakışları keskin ve değerlendirci bir şekilde seğiriyor.

Brax neredeyse savunmacı bir tavırla boğazını temizledi. "Artık bizi ele geçirdi."

Brenna hafifçe gülümsedi. "Evet, öyle."

Göğsümde kabaran duyguları beklemediğim için gözlerimi kırptırdım. Kendimi durduramadan, "Özür dilerim. Sadece yalan söyledim ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Zara benim kuzenim. Onunla çok

yakınlaştık. Luca eskiden beni severdi ama şimdi..." diye ağzımdan kaçırdım. Arkamı döndüm ve gözlerimi kırıştırdım.

Brax başparmağını uyluğumun üzerinde gezdiriyor.

Brenna'ya dönüp baktım ve ekledim: "Babam yüzünden Luca artık benimle hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyor. Durum karmaşık."

Sessizlik odayı elektriklendiriyor.

Kahretsin. Bütün bunları neden itiraf ettim ki?

Finn'e bakmaya cesaret edemiyorum. Gözlerimi tabağıma dikiyorum.

Brenna, "Luca çok şey kaçırıyor. Bunu duyduğuma üzüldüm." diyor.

Gözlerimi onun gözleriyle buluşturuyorum.

Gülümsedi ve ayağa kalktı. Neşeli bir sesle, "Tatlı zamanı. Kiraz soslu bitter çikolatalı tart yaptım. Valentina, bana yardım etmek ister misin?" dedi.

"Evet," dedim hemen, kurtulduğum için minnettar bir şekilde.

Tabakları mutfağı taşıyoruz. Yalnız kaldığımız anda Brenna koluma dokunuyor. "Harika gidiyorsun."

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden gözlerimi kırıyorum.

"Finn koruyucu bir yapısı var. Kolay kolay güvenmiyor ama güvendiğinde bu güven kalıcı oluyor," diye ekliyor.

"İyi anlamda kalıcı mı?" diye soruyorum hafifçe.

Brenna gülüyor. "Evet, iyi anlamda. Ve içten içe, Brax'la olan ilişkilerini eski haline döndürmek istiyor. Bu onu mahvediyor, ama çok inatçı."

"Bunu görebiliyorum," diye yorum yapıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Yüzümüzden içten bir kahkaha çıkmıyor. Omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor.

"Sanırım geri dönmeliyiz," diye ekliyor ve tartı eline alıyor.

Masaya geri dönüyoruz, tatlıyı servis ediyoruz ve geceyi daha hafif bir sohbetle sonlandırıyoruz. Derin veya keskin bir şey yok, sadece bir zamanlar uçurumların bulunduğu yerlerde oluşan küçük köprüler var.

Sonunda ayrıldığımızda, verandaya adımımızı atarken Brax elini sırtımda gezdiriyor. Gece sessiz ve hava serin.

Arabaya vardığında içini çekti. "Gittiğiniz için teşekkür ederim."

"Fena değildi," diyorum.

"Yani Brenna öyle değildi demek istiyorsun."

Gülümsememi gizleyemedim omuz silktim. "Finn beni paramparça etmedi. Ve benden hoşlanıyor. Bu iyi bir başlangıç."

"Birinci mucize gerçekleşti," diyor alaycı bir ses tonuyla.

Ama öyle. Ve bunu hafife almıyorum.

Eğer Brenna beni kollarını açarak aileye kabul edecekse, ben de tüm gücümle bu işe dalacağım.

Brax

Şehir öğlen güneşinin altında nefes alıyor ama perdelerim her şeyi karartıyor. Ofisimde yalnız başıma oturuyorum, odayı aydınlatan tek şey monitörlerimden gelen ışık. Dairem çok sessiz ve bu sessizlik, haftalardır üzerimden atamadığım bir gerilimle ağırlaşmış bir şekilde tüm mekanı kaplıyor.

Karımı özliyorum.

Onu neredeyse hiç görmedim. Liam, Sean ve bana yeni başlayanlara verilen aynı berbat işleri yaptırıyor. Valentina'yı genellikle bir saat kadar görüyorum, sonra bilgisayarlarımın başına geçip darbe girişiminin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Çalışırken birkaç kez yanıma geldi ama her seferinde yatakta birlikte vakit geçirdik, bu yüzden hiç iş yapamadım. Onunla vakit geçirmeyi ne kadar çok sevsem de, işimin önemli olduğunu biliyorum. Kirill ve Fiona'nın peşine düşerlerse, Valentina'nın peşini de bırakmayacaklar. Ve buna izin vermeyeceğim.

Yeraltı dünyasının beni çağırmasının üzerinden sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Hiçbir sürpriz ritüel, mesaj, çözülmesi gereken acil durum olmadı. Valentina'nın da hiçbir sorunu olmadı. Ve bu hareketsizlik garip geliyor.

Zara, Sean'ın pek de yardımıyla ikizlerle yaşamaya alışmaya çalışıyor. Ne yazık ki, o da benimle aynı durumda.

Kirill, gezegendeki en tehlikeli örgütü yönetmenin, dik bir duruş ve kararlı bir çene ile yapabileceği bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyor. Ama aynı zamanda Fiona'nın hamileliğinden dolayı da çok heyecanlı.

Her şey normal bir hayat gibi, ama patlamaya hazır bir bomba var. Ve Omni'nin bizi götürdüğü rotayı değiştirmek için zamanımız tükeniyor.

Dikkatim tekrar ekrana kayıyor. Köşede kırmızı bir kare yanıp sönüyor. Başka bir güvenlik mesajı mı yoksa çok fazla zorladığım güvenlik duvarlarından birinden kalan bir uyarı mı olduğunu anlamak için daha yakından bakıyorum. Bu yüzden yavaş, düzenli nabızı izliyorum. Hızlanıyor, sonra tekrar yavaşlıyor. Ama aynı zamanda değil, bu yüzden birkaç tur saydıktan sonra kalp atışının insana ait olması gerektiğine karar veriyorum ve göğsümün ortasında bir sıcaklık hissediyorum. Keskin, içgüdü ve öfkeyle gerilmiş bir sıcaklık.

İmleci titreşen karenin kenarına yaklaşıyorum, dokunmuyorum, sadece parıltının üzerindeki havayı takip ediyorum. Yaklaştığım anda ritim hızlanıyor ve ışıklar daha parlaklaşıyor.

Çenem kasılıyor. Bu bir güvenlik duvarı değil. Bu bir izleme sistemi. Bunun öbür tarafındaki biri beni, bir avcının çimenlerdeki bir kıpırtıyı izlediği gibi izliyor.

Ok tuşuna dokunuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Sonra fareyi karenin kenarının yarısına kadar hafifçe, neredeyse değdirerek sürüklüyorum.

Kalp atışı hızlanarak artmaya başlar ve ekranda bir çizgi belirir.

MÜDAHALE DURUMUNDA KALDIRILACAKTIR.

Gerçeğin içime işlemesiyle omuzlarım yavaşça geriye doğru itildi. Beni görüyorlar. Her zaman görüyorlar.

İmleci bir anlığına ekranda bekletiyorum. Sonra dikkatlice test ediyorum, çok az hareket ettiriyorum. Ekran anında tepki veriyor. Üst kısımda yeni bir uyarı beliriyor.

YERİNİZDEKİ KOLTUĞUNUZDA HERHANGİ BİR ENGEL OLMAMASI İÇİN BOŞ BIRAKILMIŞ OLACAKTIR.

Tüylerim diken diken oldu. Telefonumu alıp mesaj gönderdim.

Ben: Bunu görüyor musun?

Sean: Gayet net.

Burnumdan nefes veriyorum, dişlerimi sıkıyorum. Parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor. Bu nabzın öbür tarafında ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmem gerekiyor. Eğer ona ulaşabilirsem, gerçeği keşfedeceğim. Yoksa beni korkutmaya çalışmazlardı. Bu yüzden başka bir tuşa basıyorum ve kalp atışı tekrar hızlanarak çılgın bir tempoya giriyor.

Başka bir çizgi yanıp sönüyor.

UZAK DURUN. SON UYARI.

Evet, öyle, şerefsiz herif.

Telefonum titriyor.

Sean: Bir dakika içinde bunu yazın. Ben de aynısını yapacağım.

Uzun bir kod satırı gönderiyor.

Ben: Anladım.

Telefonumdaki saate bakıyorum. Saat bir sonraki dakikaya geçiyor ve ben hızlıca yazıyorum.

Sabit diskim vızıldıyor. Birinci karenin yanında ikinci bir kare belirliyor, kalp atışıyla senkronize bir şekilde, aynalı bir organ gibi titreşiyor. Sonra bir klasör açılıyor, ama sadece bir saniyeliğine.

Yine de, sistem tekrar kapanıp her şeyi çelik kadar kalın bir duvarın ardına kilitlemeden önce bir anlığına bir şeyler görebiliyorum. Birkaç satırdan ibaret, ama her biri omurgamda yakıcı ve acımasız bir his uyandırıyor.

KIZIL SAAT – EK KAYIT

KONU: V.A. SCARLET HOUR — TAMAMI

AÇIKLAMA TÖRENİ – EK KAYIT

BAŞARISIZ OLDU: ORTAYA ÇIKARMA TÖRENİ

KONU: S.O. — DEVAM EDİYOR

KONU: Z.O. — DEVAM EDİYOR

KONU: Vücut Kokusu — DEVAM EDİYOR

KONU: V.O. — DEVAM EDİYOR

KONU: K.P. — DEVAM EDİYOR

KONU: F.P. — DEVAM EDİYOR

Boğazım düğümleniyor, yumruklarım sıkılıyor ama öfkem korkuyla karışıyor. Darbenin arkasındaki aynı kişiler, karımın göğsüne damga vurduklarında da onun peşine düşmüşlerdi. Ve şimdi, başka planları var.

Ekran kararıyor, ardından aynı uyarılar kaymaya başlıyor. KONU: V.O. — DEVAM EDİYOR yazısı belirdiğinde, kaybolmadan önce tıklıyorum.

Sonra midem bulanmaya başladı, sanki safrayla kıvranıyordum.

YÖNERGE 19: ÜREME DÖNGÜSÜ – GİZLİ

KONU: V.A. — ZORUNLU KATILIM

DURUM: UYGULANABİLİR

Son satır sürekli yanıp sönüyor. Yutkunuyorum ve tekrar tıklıyorum.

Sonra kan kırmızısı mürekkeple damgalanmış bir belge var. En üstte Yeraltı Dünyası kafatası, ardından da nefesimi kesen bir başlık yer alıyor.

KUTSAL SINIR UYGULANMALIDIR - 40 YAŞINA KADAR AYLIK HASAT, SONRA YOK EDİLECEKTİR.

Bir şema açılıyor. Klinik bir tablo, takıntılı bir hassasiyetle düzenlenmiş. Soy ağaçları. Doğurganlık dönemleri. Genetik uyumluluk matrisleri.

Valentina'nın adı, yüzlerce olası yavruya doğru dallanan grotesk bir şemanın merkezinde yer alıyor.

Ekranında bir dizi madde işareti kayıyor ve bu da midemin daha hızlı kasılmasına neden oluyor.

TALİMAT: YUMURTA TOPLAMA İŞLEMİ BİR SONRAKİ DOLUNAYDA BAŞLAYACAKTIR.

HEDEF ÇIKTI: DÖNGÜ BAŞINA 6-12 YAŞAYABİLİR EMBRİYO.

GEBELİK DÖNEMİNE GÖRE GÖREVLENDİRMELER: ÇEŞİTLİ (EKTEKİ EŞLEŞTİRME LİSTESİNE BAKINIZ).

Midem şiddetli bir şekilde kasılıyor.

En güçlü yavrular, yetiştirilmeleri için en uygun görülen ailelere verilecektir. Zayıf yavrular ise en yüksek teklifi verene satılacaktır.

Aşağıda bir video örneği yer almaktadır. Metal masalar, cerrahi kelepçeler, maskeli erkek ve kadınların tuttuğu meşaleler ve sadece göz maskesi takılı olan eşim çıplak halde görülmektedir.

Başka bir dosya beliriyor.

BİRİNCİ TUR — TAŞIYICI ANNELER

Tıklıyorum ve midem daha da bulanıyor. Bir düzine genç kadının yüzü beliriyor. Bazıları on sekiz yaşında bile görünmüyor. Sonra sesleri beni ürkütüyor, teker teker, hepsi aynı şeyi söylüyor.

"Soy ağacı kadına değil, sofraya aittir."

Sayfa kayboluyor ve geriye Valentina'nın çıplak, göğsünde kırmızı bir V harfinin belirgin bir şekilde görüldüğü bir fotoğrafı kalıyor.

Nefesimi tutuyorum, içim titriyor, yumruklarım sıkılı.

Onlar onun sadakatini istemiyorlar. Onu, DNA'sını ve çocuklarını çalacak bir üreme programı için istiyorlar. Sonra da kimin layık olduğuna karar verip, istenmeyenleri karaborsaya satıyorlar.

Telefonum titriyor. Ona şöyle bir bakıyorum.

Sean: Aman Tanrım. Bunu gördüğünü biliyorum.

İçim öfkeyle titriyor. Bir an yanıp sönen kırmızı kareye bakıyorum. Daha fazlasını öğrenmeye kararlı bir şekilde, bu iğrenç planın arkasında kimin olduğunu bulmak için daha fazla kod giriyorum.

Sean: Daha fazla kod ekliyorum.

Cevap vermiyorum, parmaklarım zaten yıldırım hızıyla çalışıyor. Birkaç dakika geçiyor, ardından dört bip sesi geliyor ve görüntüler beliriyor. Bazı yüzleri daha önce görmüştüm; bazılarını ise görmemiştim.

Sean: Omni ve Kraliyet Konseyi'nin tamamı. Biz altı kişi hariç herkes.

Başka bir dosya çalışmaya başlıyor. Yüzlerimiz, üzerlerinde "SİLİN" yazısıyla beliriyor. Valentina'nın en sonuncusu. Bir an yanıp sönüyor, kayboluyor ve ekran kararmadan önce bilgisayarımın fanları daha da hızlanıyor.

"Kahretsin, yine mi?" diye homurdanarak açma düğmesine bastım ama zaten öleceğimi biliyordum. Bu beşinci kez başıma geliyordu.

Sean: Sen de mi yandın?

Ben: Evet.

Sean: Bir set daha sipariş edeceğim. Geri kalanımız için ne planladıklarını bilmemiz gerekiyor.

Masadan uzaklaştım ve acı bir nefes verdim.

Valentina güvende değil.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ofisten çıktım, ceketimi aldım ve dairemi kilitledim. Asansör kapıları kapandığı anda öfke daha da arttı. Ona mesaj attım.

Ben: Neredesin?

Valentina: Fiona'nın evinde.

Ben: Yerde kal.

Valentina: Neden?

Ben: Gelip seni alacağım. Hiçbir yere gitme, Minx.

Valentina: Brax, neyin var?

Ben: Telefonda olmaz. Sadece bana hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver.

Valentina: Tamam.

Valentina güvende olmalı. Bu sapık tarikata sadakatinden başka hiçbir şey yapmadı. Ve yüzünün üzerinde "YOK ET" yazısının görüntüsü kafamın içinde yankılanmaya devam edecek.

Otoparka girdim, Mustang'ime bindim ve Sean'ın çatı katı dairesine giden en hızlı yola girdim.

Trafik hafif. Şehir cam, metal, para ve çatlakların arasına gizlenmiş tüm çürümeyle parlıyor. Direksiyonu daha sıkı tutuyorum. Döndüğüm her sokak bana Chicago'nun halkın asla göremeyeceği görünmez kurallar altında işlediğini, kendi gelenekleri, ritüelleri ve cezaları olan çok güçlü bir örgüt tarafından dikte edilen kurallar olduğunu hatırlatıyor.

Karımın yumurtalarını çalmayı, sonra da onu öldürmeyi planlıyorlar.

İçimi öyle derin bir öfke kapladı ki, neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Arabamı sokağa park ettim, Sean'ın binasından geçip çatı katındaki dairesine girdim.

Koridordan gelen kısık bebek sesleri öfkemi daha da artırdı. Zara kapı eşiğinde duruyordu, saçları gevşek bir topuz yapılmış, iki kundaklanmış bebek göğsüne bastırılmıştı. Çocuklarının nefes alış verişlerini ezberlemiş biri gibi rahatlıkla bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Şaşkınlıkla gülümsedi ve fısıldadı, "Hey. Az önce uykuya daldılar. Sessizce yürü."

İkizlerin battaniyelerinin arasından görünen minik yumruklarını görünce boğazım düğümleniyor. Dedelerinin kurduğu krallıktan habersiz, saf bir masumiyet içindeler.

Sesimi alçaltıyorum. "Hey, Zara."

Kısıık bir sesle uyarıyor: "Eğer onları uyandırırşan, onları tekrar uyutmak için gece saat ikiye kadar burada kalmanı isteyeceğim."

"Anlaşıldı. Sean ofiste mi?"

Başını salladı. "Yine huysuz bir halde. Şimdiden uyarılmış oldun."

"Sana nedenini söyledi mi?" diye mırıldandım.

Yüzünde endişe vardı. "Henüz değil."

Bebeklere son bir kez bakıp yanından geçip gidiyorum. Kapıyı çalmayıp açmıyorum.

Sean, devasa masasının arkasında duruyor, sanki duvara yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını silkip duruyordu. Beni görür görmez ellerini saçlarının arasından geçirdi. Sesi alçak ama keskin bir tondaydı. "Benim gördüğüm her şeyi sen de gördün mü?"

Öfkeyle, "Bu geleceğin haritasıydı. Ve eğer buna müdahale etmezsek, hepimiz öleceğiz," dedim.

O sessiz kalıyor.

"Eşimin yumurtalarına dokunamayacaklar, Sean!" diye bağırdım.

Çenesi kasıldı. Gözleri, sanki yeraltı dünyasının sokaklarda hareket ettiğini fiziksel olarak görebiliyormuş gibi pencereye dikildi. Sonunda yüzüme hayal kırıklığı dolu bir ifade dikti. "Hepsi işin içinde."

"Hiçbir bok."

"Çok büyük. İşimiz bitti."

"Bunların hepsi laf kalabalığı. Sistem onarılamayacak kadar çürümüş durumda. Yok edilmesi gerekiyor," diye belirtiyorum.

Sean duvara yaslandı. "Bir imparatorluğu yıkamazsın Brax. Etrafindan dolanırsın. Parçalarını kesersin, onu yutmaya çalışırsın ve yapıyı sağlam bırakırsın. Hayatta kalmanın yolu budur."

"Hayır. Tamamen yakıp kül edeceksin."

Bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ölüm dileğinden bahsediyorsun."

"Belki. Ama bu, karımın kırk yaşına gelene ve artık üremek için çok yaşlı olduğuna karar verilene kadar her ay vücudundan yumurtalarının alınması için ameliyat masasında yatmak zorunda kalmayacağının tek garantisi."

Sean'ın yüzünün rengi soldu.

Alaycı bir şekilde dişlerimi sıktım, "Hasta hisseden tek kişi benmişim sanıyordum."

Sean'ın bakışları daha da ölümcül bir hal aldı. "Elbette hayır. Diğer dosyalarda ne olduğunu da bilmiyoruz. Zara'nın veya ikizlerimizin tehlikede olmasını istediğimi mi düşünüyorsun?"

"İşte bu yüzden onları ortadan kaldırmamız gerekiyor," diye ısrar ediyorum.

"Her gece uyanıp, öbür dünyadan gelecek bir sonraki mesajda onlardan birinin haraç olarak istenip istenmeyeceğini merak etmediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı.

"O zaman haklı olduğumu anlarsın."

Sesi alçalıyor; altında bir hırıltı belirliyor. "Bir canavarın boğazını kesmek imkansız. Hainleri bulup teker teker ortadan kaldırıyoruz."

Yaklaşıyorum, içimde bir ateş yükseliyor. "Ya sonraki hainler? Ya sonrakiler? Ve ondan sonrakiler?"

Konuşmuyor.

Şöyle diyorum: "Bunun nasıl işlediğini biliyorsunuz. Her seferinde bir şeyi tamir ettiğinizde, üç tane daha ortaya çıkıyor. Mezarlık üzerine inşa edilmiş bir evi tamir edemezsiniz. Hepsini yıkmanız gerekir."

"Bunu havaya uçurmanın masum insanları öldürmeyeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Bence onu hayatta bırakmak, hayatta kalmasını garanti eder."

Şakaklarını ovuşturdu. "Dinlemiyorsun."

"Dinliyorum. Ve bir sonraki dolunayda karım karaborsada doğurganlık ilaçları satacak!" diye kusuyorum.

İçini çekerek elini yüzüne sürdü.

Ona işaret ediyorum. "Gerçeği kabul et. Baban bu yapıyı düzen kurma umuduyla inşa etti. Birliğin hayalini kurdu. Yaptıklarının ne yarattığını anlamadan öldü."

Yüz ifadesi paramparça oluyor, üzüntü ve öfke çatlayarak altındaki ham ve işlenmemiş şeyi ortaya çıkarıyor.

Sesimi alçaltarak sordum: "Gerçekten babanızın tüm bunları istediğini mi düşünüyorsunuz?"

Aramızdaki mesafeyi paramparça ediyor. Duvara yaslanıp, yer neredeyse sallanacak kadar hızlı adımlarla ileri geri yürüyor. Öfkeyle, "Bildiğim kadarıyla, bu berbat dünyayı o istedi. Belki maskeler, ritüeller ve cezalar istedi. Belki de her şeyin üstünde bir güç istedi." diyor.

"Neler oluyor?" diye sordu arkamızdan yumuşak bir ses.

İkimiz de dönüyoruz.

Zara kapı aralığında duruyor. Gözleri endişeyle parlıyor. "Beni de işin içine katın. Ne hakkında tartışıyorsunuz?"

Sean gerildi ve ben öne doğru bir adım attım.

"Tüm sistem çökmüş durumda. Ütopya artık yok ve asla olmayacak. İliklerine kadar çürümüş. Valentina'nın yumurtalarını 40 yaşına gelene kadar her ay toplamayı ve sonra onu öldürmeyi planlıyorlar. Geri kalanımız için ne planladıklarını bilmiyoruz. Henüz o dosyalara ulaşmadık. Ama hepimizin infazını organize etmeye çalışıyorlar. Ve bu sadece altımızla sınırlı kalmayacak. Sonunda ikizleri de kapsayacak."

Zara'nın yüzünün rengi soldu. Elini karnına koydu. Zorlukla yutkundu ve bakışlarını kocasına dikti. "Sean?"

O da aynı derecede solgun bir yüzle ona bakıyor ve azı dişlerini gıcırdatıyor.

Yaklaştım. "Yüzlerimizi bir infaz emrinde gördük. Seninki. Sean'inki. Kirill'inki. Fiona'nınki. Valentina'nınki. Benimki."

Gözleri, ekrandaki herhangi bir tehditten daha çok etkileyen sessiz bir dehşetle donuklaştı. "Bunu benden mi sakladın?" diye suçladı.

Sean iki adımda aralarındaki mesafeyi kapatıp kolunu onun beline doladı. "Özür dilerim. Bunu yeni öğrendim ve endişelenmeni istemedim."

Avucunu karnına daha sert bastırdı, sanki kendini yere sabitliyormuş gibi. "Endişelenmemi istemedin mi? Sean, bana her şeyi hemen şimdi anlatsan iyi olur."

O konuşmadan önce ben söz alıyorum ve Yeraltı Dünyası'nın yüzümüze vurduğu her uyarıyı, bunların sadece asi gruplar olmadığını kanıtlayan tutarsızlıklarla birlikte sıralıyorum. Bunlar tüm operasyonun omurgasının bir parçası.

Sözümü kesmeden dinliyor. Ben bitirdiğimde, ikimiz arasında sabit, hüzünlü bir netlikle bakışlarını gezdiriyor. "Yani onu yok etmek mi istiyorsun?" diyor.

"Evet."

"Nasıl?"

"Zara! Bu çok tehlikeli bir yol! Bebekler de dahil hepimiz ölebiliriz!" diye endişeleniyor Sean.

"Bunu yapmazsak öleceğiz!" diye savunuyorum.

Zara bize şöyle bir baktı, sonra çenesini Sean'a doğru kaldırdı. "İçeriden düzeltebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Nasıl?" Kaşlarını kaldırarak sordu.

Gergin bir sessizlik oluşuyor.

"Yapamazsın. Yapamayacağını biliyorsun. Her zaman avlanmak ve kaçmak zorunda kalacaksın. Hepimiz öyle olacağız," diye ısrar ediyorum.

Yeşil gözlerini bana dikti. "Başka bir yol bilmiyorum."

Zara usulca soruyor: "Sence baban bunu mu hayal etmişti?"

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle ona baktı. Sesinde yenilgi vardı. "Hayır. Eğer tanıdığım kişi yerine hasta bir piç değilse."

Odanın her yerine sessizlik hakim.

Zara'nın sesi daha da yumuşadı. "Öyleyse neden var olmayı hak etmeyen bir şeyi kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Onu kurtarmaya çalışmıyorum. Hayatta kalmamızı sağlamaya çalışıyorum."

"Tek bir yol var. Brax haklı," diye onaylıyor.

Sean'ın çenesi, sanki yirmi yıllık bir görev yükünü çiğniyormuş gibi kasılıyor.

Şöyle ekliyor: "Kirill ile konuşalım. Babanızın niyetleri hakkında konuşabilecek kadar onu iyi tanıyan tek kişi o."

Yutkunarak, "Ya babamın istediği buysa?" diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Zara öne doğru bir adım atıp elini onun yanağına koydu. "Çocuklarımız için bunu mu istiyorsun?"

Başını salladı. "Hayır."

"O halde cevabınızı aldınız."

Derin bir nefes alıyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

Gözlerini bana dikti. "Kirill, Fiona ve Valentina ile konuşmamız gerekiyor. Bunu yapacaksak, altımızın da aynı fikirde olması şart."

"Zara—"

"Ne, Sean?" diye sordu, gözlerini kısarak.

Elini yüzüne doğru indirdi. "Bu ters tepebilir. Başarı olasılığından daha yüksek bir ihtimalle, işlerin ters tepme olasılığı var."

Zara kollarını kavuşturdu. "Başka seçeneğimiz yok."

Kalp atışlarını kulaklarının arasında gümbür gümbür atıyor.

Sonunda kabul ediyor. "Pekala. Ama bunu yaparsak geri dönüş yok. Fiona ve Kirill'in ne diyeceğini de bilmiyoruz."

"Az kalsın kafaları kesilecekti," diye hatırlatıyorum ona.

Bomba gibi bir şey söylüyor. "Peki ya eşiniz?"

"Peki ya o?" diye savunmacı bir tavırla soruyorum.

"Bunu kabul edecek mi? Koltuğuna takıntılı," diye belirtiyor.

İçimden bir ses "Takıntılıydım" diyor.

"Yani artık Yeraltı Dünyasına sadık değil mi?" diye meydan okuyor.

Gerilim bağlantıları.

"Kesinlikle, 'O da gemide olacak. Onu da saf dışı bırakmaya çalışıyorlar. Üstelik, hasta bebek operasyonlarını öğrendikten sonra, onlara karşı hiçbir sadakati kalmayacak' diye düşünüyorum."

"Bundan emin misiniz?"

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak.

Zara araya girerek, "Brax haklı. Valentina'nın bir bebek makinesi olmayı kabul etmesinin imkanı yok. Fiona'yı arayacağım. Bu akşam görüşebiliriz." dedi.

Gerçeğin içimde sertleşmesiyle, tıpkı temperlenmiş çelik gibi, daha dik duruyorum.

Yeraltı dünyasının sistemini sırlarını çalmak için kırmadım.

Onu yakıp kül etmek için açtım. Ve artık bunu yapmaktan başka çarem yok.

"Çözmemiz gereken bir konu daha var," diyorum ve telefonu alıyorum. Liam'ı çeviriyorum.

Sean ve Zara bana sorgulayıcı bakışlarla baktılar.

İki kez çalıyor. "Brax" diye cevap veriyor.

"Sean'ın çatı katındaki dairesine hemen gelmen gerekiyor."

Sean'ın başı geriye doğru savruldu.

"Meşgulüm ve bana emir veremezsin," diye homurdandı Liam.

"Bu bir rica değil. Hayatınızda yapacağınız en önemli şey," diye ısrar ediyorum.

Telefon hattı sessizleşiyor.

"Bana güvenmiyorsanız silahlarınızı yanınızda getirin. Ama çabuk gelin." diye ekledim ve daha fazla soru sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Sean.

"Cezaevinde nöbet tutarken bunu yapamayız. Ve onunla konuşabileceğimiz tek güvenli yer burası," diye iddia ediyorum, çünkü Sean'ın bir önceki ay ofisinin etrafına casus cihazların çalışmasını engelleyecek duvarlar ördüğünü biliyorum. Bu bir güvenlik ağı ve Kirill de tüm çatı katı dairesine aynı şeyi yapmıştı.

Zara mırıldanarak, "Bebeklere bakmaya gidiyorum," dedi ve odadan çıktı.

Sean ve ben yarım saat boyunca volta attık, sonunda Liam geldi.

Odaya girerken gürleyerek, "Umarım bu iyidir!" dedi.

"Kapıyı kapat," diye emretti Sean.

Kapıyı sertçe kapatıp öne doğru bir adım attı. Bizi işaret ederek, "İkiniz de konuşmaya başlasanız iyi olur," dedi.

"Gece nöbetinde kalamayız," diye başlıyorum.

Liam'ın yeşil gözleri alev alev parladı. Alaycı bir şekilde, "Beni buraya bunun için mi çağırdınız?" dedi.

"Sadece dinle," diyor Sean.

Liam'ın bakışları kısılıyor. Kollarını kavuşturuyor. Çenesi seğiriyor.

Oda güvenli olsa da, biraz daha yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Bir şeylerin içindeyiz."

"Tabii ki," diye hırlıyor.

"Şu anda size her şeyi anlatamayız."

"Aman Tanrım, siz ikiniz! Bu gösteriden bıktım artık!" diye kükredi.

Elimle işaret ederek, "Biraz susar mısın, neler olup bittiğini anlayabilir misin?" dedim.

"Ağzına dikkat etsen iyi olur," diye uyarıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Sean daha sakın bir ses tonuyla araya giriyor: "Liam, lütfen otur."

Kaşlarını çatarak ona baktı.

Sean oturduğu yeri işaret ederek, "Buraya otur," dedi. Ardından masanın karşısındaki sandalyeye oturdu ve yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. "Otur, Brax."

İtaat ediyorum ve Liam da isteksizce itaat ediyor. Bakışları daha da öfkeli hale geliyor.

"Şimdi size anlatacaklarımız bu odadan dışarı çıkamaz. Şimdi değil, belki de asla. Anladınız mı?" diye başlıyorum.

Daha yakına eğildi. "Konuşmaya devam et."

Sean şöyle anlatıyor: "Babamın yarattığı dünya, hayal edebileceğinizden çok daha büyük ve her suç ailesinden temsilci barındırıyor. Hükümetler bunun farkında ve kraliyet ailesi ona saygı gösteriyor."

Liam kıpırdamıyor.

Dirseklerimi masaya koydum. "Bunu kaldırıyoruz. Şu anda size söyleyebileceğimiz tek şey, gece vardiyasında çalışamayacağımız. Bizi tüm görevlerimizden kurtarın ve bu iş bittiğinde, bize vermek istediğiniz her cezayı kabul edeceğiz. Ama bunu yapmazsak, klan da dahil olmak üzere her şey tehlikede."

Burnundan nefes alıyor.

Sean ekliyor: "Bize güvenmeniz gerekiyor."

Alaycı bir şekilde, "Şu anda sana güvenmem mi gerekiyor?" dedi.

"Evet. Biz O'Malley'leriz. Eğer içten içe bunu bilmeseydiniz, burada oturuyor olmazdık. Çoktan mezarlarımızda olurduk," diye iddia ediyorum.

Bir an geçiyor, sonra "Daha fazlasını bilmem gerekiyor" diyor.

"Üzgünüz. Şu an için söyleyebileceğimiz tek şey bu," diye tekrarlıyor Sean.

Liam azı dişlerini gıcırdatıyor.

Sean ayağa kalkar. Bir resme gider, resmi hareket ettirir ve bir kasa belirir. "Şifreyi yazacağım. Ezberleyin. Başımıza bir şey gelirse, bilmek istediğiniz her şey içeride olacak."

Liam'ın göğsü yukarı doğru kalktı. Sonra gevşedi ve ayağa kalktı. "Pekala. Şifreyi ver."

Sean masasına gidip yazıyor. Sonra da ona uzatıyor.

Liam bunu inceliyor.

"Ezberledin mi?" diye soruyor Sean.

"Evet."

Sean kağıdı kapar, şöminesine gider ve ateşe verir. Kenarları kıvrılır ve yanar. Sonra kasadaki düğmelere basar. Liam'a, "Avucunu üzerine koy," der.

Liam yanına gidip elini ekrana bastırıyor.

Birkaç kez bip sesi çıkarıyor, kırmızı, sonra yeşil, sonra mavi yanıp sönüyor. Ardından açılıyor.

Liam daha bir şey göremeden Sean kapıyı kapatır. Tekrar eder: "Sadece bizi öldürürlerse. Söz veriyor musun?"

Liam başını salladı. "Tamam. Size biraz tolerans göstereceğim. Söz veriyorum." Arkasını döndü ve gözleri aramızda gidip geldi. Sonunda emretti: "Ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Bunu açmak zorunda kalmak istemiyorum." Bize son bir bakış attı ve sonra dışarı çıktı.

Valentina

Fiona bileğinin tersiyle alnını silerek, normalde onu rahatsız edecek bir şekilde unu alnına bulaştırdı. Ama bugün umurunda değildi. Mikserin önünde durmuş, hamur yoğurma aparatının parlak kabın içinde dönmesini ve kalın ağırlığının metal yüzeye çarpmasını izliyordu.

Zara, uyandığında üç farklı çeşit kurabiye, bir orduyu doyuracak kadar büyük bir lazanya, ev yapımı makarna ve annemin her özel gün için yaptığı limonlu ricotta keki istiyordu. Sevdiği herkesle övünme fırsatını asla kaçırmayan Zara, Fiona'ya, "Ben ölçü kullanmadan her şeyi pişirebilen 'küçük bir İtalyan mutfak cadısıyım'" dedi. Bunun üzerine Fiona bu sabah beni aradı ve yanına gelmemi istedi.

Davet hoşuma gitti. Can sıkıntısı, düşüncelerimi ağırlaştırmanın garip bir yolunu buluyor. Her ne zaman işler sessizleşse, kemiklerime tuhaf, ürpertici bir huzursuzluk yerleşiyor. Underworld'den haftalardır mesaj gelmedi. Ve yorgun kocamın sabahın erken saatlerinde eve gelip, Kirill ve Fiona'ya yönelik suikast girişiminin ardındaki gerçeği öğrenmeye kararlı bir şekilde kendini ofisine kapatması rutini hiç bitmeyecek gibi görünüyor. Bu yüzden, beni aradığında neredeyse kapıdan fırlayacaktım.

İki saattir kahkaha atıyoruz, hamur yoğuruyoruz, birbirimizi malzemeleri unutmaktan azarlıyoruz ve onun kocaman gurme şef mutfağını berbat bir

hale getiriyoruz.

Ama sonra Brax mesaj attı ve ortam ağırlaştı.

Midem, göremediğim bir fırtınayı takip ediyormuş gibi sürekli kasılıyor. Elimdeki tahta kaşık, krema kıvamındaki ricotta ve şeker karışımının içinde yavaşça geziniyor, pürüzsüz, soluk girdaplar oluşturuyor. Tekrar saate bakıyorum.

Fiona bunu fark eder. "Son on dakikada saate dokuz kez baktın."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme." Mikseri kapatıp kalçasını tezgaha yasladı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum." Kaseyi gerekenden daha fazla güç uygulayarak karıştırıyorum. "Brax'ın bir işi var. Bana geleceğini söyledi ve onsuz gidemem."

Kaşları kalktı. "Sadece bunu mu söyledi?"

Başımı salladım. "Telefonda bu konu hakkında konuşmak istemedi."

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça veriyor.

"Kendini çok yoruyor. Neredeyse hiç uyumuyor, uyuduğunda da beyni dinlenmesine izin vermiyormuş gibi aniden uyanıyor." diye geveledim.

Fiona gözlerini hafifçe kısarak, "Tanıdık geliyor. Kirill de aynısını yapıyor. O adam bana bir şeylerin yanlış olduğunu itiraf etmektense kurşun yutmayı tercih eder." dedi.

"Brax'la aynı," diye mırıldandım.

Tezgahtan uzaklaştı, avuç içlerini bir havluyla sildi ve ricotta peynirini işaret etti. "Çok lezzetli görünüyor."

"Öyle," diye temin ediyorum, sonra kendimi sessiz ritme bırakıyorum, kıpırdanmaya devam ediyorum ama göğsüm sıkışıyor. Brax bir şey buldu ve o kadar kötü ki, Kirill'in koruması dışında olmamı istemiyor.

Ne buldu?

Aklım hızla çalışıyor. Tatlıyı yapmayı bitiriyorum ve bir vızıltı duyuyorum.

Fiona, "Bahse girerim o Brax'tır," diye duyurdu.

Titreyen parmaklarımla ellerimi önlüğüme siliyorum. Mutfağın yanından zar zor geçmişken Brax hızla oturma odasına giriyor. Sean ve Zara da ikizleri kucaklarında taşıyarak geliyorlar.

Kirill odaya girer ve şakayla karışık, "Akşam yemeği partisi mi veriyoruz?" diye sorar.

Brax aramızdaki mesafeyi aşıyor. Sanki saatlerdir boğuluyormuş gibi beni kendine çekiyor ve onu yere bağlayan tek şey benmişim gibi davranıyor. Kolları beni sıkıca, neredeyse cezalandırıcı bir şekilde sarıyor, ama benim için değil. Bu, mücadele ettiği her ne gölge varsa ona karşı bir mücadele.

"Neler oluyor?" diye mırıldandım göğsüne doğru.

Çenesini şakağıma bastırarak fısıldadı, "Merak etme. Sana her şeyi anlatacağız. Güvende olmana sevindim." Beni tekrar kucakladı, bu sefer daha sıkı, sonra başımın tepesini içimden bir akım gibi geçen ham bir tutkuyla öptü.

Güvenli.

Midem bulanıyor.

Mekânı keskin, öfkeli bir çığlık delip geçti.

Zara hafifçe zıplayarak kundaklanmış bebeklerden birini düzeltti. "Ah, sanırım River seni istiyor, Valentina."

Göğsüm anında ısınıyor. Brax'ın kollarından uzaklaşıyorum.

River minik ellerini bana doğru uzatıyor, parmakları bana ulaşmak için yumuşak ve umutsuzca kıvrılıp açılıyor.

"Hey, tatlım. Her şey yolunda," diye mırıldanıp onu Zara'dan alıyorum.

Saçımı kavrayıp çekiştiriyor.

"Vay canına! Sakin ol şimdi," diye gülüyorum.

Zara, saçlarındaki sıkı tutuşunu gevşeterek hafifçe, "River," diye azarladı. Saçlarımı omuzlarımin arkasına doğru itti.

"Sorun değil," diyorum serçe parmağımı uzatarak.

O da aynı sıklıkla kavırıyor.

Kirill soruyor: "Peki? Akşam yemeği partisi mi veriyoruz?"

Brax, "Yeraltı dünyasını yakacağız," diye ilan ediyor.

Oda buz kesiyor.

Sean homurdandı. "Tanrım, onları yavaş yavaş alıştırabilirdin."

Kirill'in bakışları kemiği bile kesebilecek kadar keskinleşti. "Az önce ne dedin?"

Brax tekrarlıyor: "Her Omni. Her Kraliyet Konseyi üyesi. Hepsinin ortadan kaldırılması gerekiyor. Hepsi öyle sapıkça bir şeye karışmışlar ki, şimdiye kadarki tüm ritüeller anaokulu el sanatları gibi kalıyor."

Zara ağırlığını kaydırđı, sesi kontrol altında tutulan bir öfkeyle titriyordu. "Hepimizi öldürecekler."

River, yaklaşan fırtınanın farkında olmadan hafifçe içini çekti. Göğsüme yaslandı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Neyden bahsediyorsun?"

Fiona, Kirill'e doğru yaklaşıyor. Kirill, onu korumak istercesine kolunu beline doluyor.

Sean derin bir nefes aldı. "Gizli veritabanlarından birine girdik. Orada altımız için planları belgeleyen dosyalar var. Uygulama yönergeleri. Her şey onaylandı ve her Omni ve Kraliyet Konseyi üyesi tam olarak bilgi sahibi."

Çevremdeki hava inceliyor. Ağzım kuruyor ama beynim parçaları bir araya getirmeye çalışırken sessiz kalıyorum.

Sonra Brax'ın sesi sert ve ölümcül bir tona bürünüyor. "Ve bu işin en kötü yanı değil."

Zara, sanki kendini yere sağlamca basıyormuş gibi Sean'ın kolunu sıkıyor.

Brax'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Öfke ve korku birbirine karışmış durumda.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

Daha da yaklaşıyor. "Bu seni ilgilendiriyor."

İçim burkuldu, sonra titredi. Zar zor "Nasıl?" diyebildim.

"Seni bir üreme makinesine dönüştürmeyi planlıyorlar."

"Affedersiniz?" diye birden ağzımdan kaçırdım.

Sean boğazını temizledi. "Doğru. 40 yaşına gelene kadar her ay yumurtalarınızı almayı planlıyorlar. En güçlü bebekler, yeraltı dünyasının seçtikleri üyelerine gidiyor. En zayıfları ise karaborsada satılıyor."

Yüzümden ayak parmaklarıma kadar kan akıyor. Dehşet içinde onlara bakıyorum. Sonra buz gibi bir ürperti uzuvlarımı sarıyor, omurgamdan yukarı doğru buz gibi parmaklar gibi tırmanıyor. Zorla kelimeler söyleyebiliyorum: "Hayır."

Brax şöyle ekliyor: "Döngülerinizi planladılar. Her turda kaç embriyo elde edebileceklerini tahmin ettiler. Amaçları döngü başına altı ila on iki embriyo elde etmek."

Ağzımı açıp başımı sallıyorum, River'ı daha sıkı kucaklıyorum.

Fiona'nın eli ağzına gitti.

Kirill'in yüz ifadesi birdenbire korkunç bir şeye dönüşüyor.

Sean sözlerine şöyle devam ediyor: "Eşleştirme listeleri oluşturdular. Taşıyıcı annelerle gebelik atamaları yaptılar. Çocuklarınızı sığır gibi dağıtmayı planlıyorlar."

Kulaklarımda keskin bir çınlama yankılanıyor. Dünya daralıyor. Dizlerim bir anlığına titriyor, ama Brax'ın kolu anında belime dolanıyor ve

sendelemeden önce beni dengeliyor.

Brax sessizce sözlerini tamamlıyor: "40 yaşında sizi eliyorlar. İşte bu yüzden Yeraltı Dünyasını ortadan kaldırıyoruz."

Çınlama şiddetleniyor. Ciğerlerim genişlemekte zorlanıyor, sanki görünmez eller kaburgalarımı sıkıyor.

Kocamın yüzüne bakıyorum, o benim için tüm gizli örgütü yakıp kül ederdi. Ve vicdan azabı beni içten içe yiyip bitiriyor.

Benimle birlikte o koltuk için savaştı. Onun için kan döktüğümü izledi. Onun için benimle evlendi. Ve şimdi aynı koltuk, artık işe yaramaz hale gelene kadar beni tüketmek için tasarlanmış bir kafese dönüştü.

İçimde boş ve elektrik yüklü bir tiksinti dalgası belirdi, her sinirime yayıldı. "Tüm fedakarlıklarımın sonra, bedenimi bir kuluçka makinesi gibi kullanmak mı istiyorlar? Çocuklarımı mı istiyorlar? Onlar—" Sözlerim paramparça oldu. Göğsümde keskin bir çatlama hissi açıldı ve hızla yayıldı.

Brax beni kendine doğru çekiyor, alnını alnıma dayıyor, sesi titrek bir şekilde, "Olmayacak. Beni duyuyor musun? Tek bir el bile sana dokunmayacak." diyor.

River göğüslerimize yaslanıyor. Onu daha sıkı tutuyorum, küçük sıcaklığıyla kendimi sakinleştiriyorum.

Fiona birden, "Bu iğrenç. Neden Valentina?" diye sordu.

Zara şöyle yanıtlıyor: "Sanırım kontrol edebilecekleri ve silah olarak kullanabilecekleri bir soy hattı istiyorlar. O tamamen İtalyan. DNA'sında Marino ve Abruzzo genleri var."

Kirill, çenesini o kadar sıkıca kenetlemiş ki kasları seğiriyor, "Onlar delirmişler," diyor. "İnsanlıklarını kaybetmişler."

Zara soruyor: "Onların hiç insanlık duygusu oldu mu?"

Soru havada asılı kalıyor, şokumu ve dehşetimi daha da artırıyor.

Konuşma, soru ve küfürlerin, strateji ve şüphelerin kaotik bir şekilde birbirine karışmasıyla patlak veriyor.

Kirill, "Bu dosyaları kim onayladı?" diye soruyor.

Sean şöyle aktarıyor: "Her konsey üyesi. Her Omni."

"Yani hepsi mi işin içinde?" diye soruyor Fiona şok içinde.

Brax, "Evet. Herkes onların planlarını destekliyor," diye onaylıyor.

Kirill hırlayarak, "Hepsini öldüreceğim," dedi.

Sean şu uyarıda bulunuyor: "Henüz kıramadığımız daha birçok güvenlik katmanı var. Geri kalanımız için planlarını bilmiyoruz. Sadece istediklerini bizden aldıklarında hepimizin infaz listesinde olduğumuzu biliyoruz."

Odayı kulakları sağır eden bir sessizlik kapladı.

Fiona, "Onların Valentina'ya yaklaşmasına izin vermeyeceğiz," diye ısrar ediyor.

Brax bir kolunu bana dolamış, sanki beni gölgelerden, piksellerden ve hayaletlerden koruyabilecekmiş gibi.

Tüm hayatım gözümün önünden geçiyor. Her şey bir yalanmış, Yeraltı Dünyası'nda yerimi almanın bana güç vereceğine olan inanç üzerine kurulmuş. Amcam Salvatore'nin anne babama ve diğer üyelere yaşattığı kötülüğün bir daha asla tekrarlanmaması için Omni ile birlikte çalışabileceğim bir konuma gelebileceğimi sanıyordum.

Ne kadar yanılmışım!

River tekrar kıpırdanıyor. Minik parmakları tişörtümün kumaşını sıkıca kavırıyor.

Çocuklarımı asla alamazlar.

Derin bir nefes alıp çenemi yukarı kaldırdım. "Bana planın ne olduğunu söyle."

Brax'ın gözleri bir yeminle karardı. "Yeraltı dünyasını küle çevireceğiz."

"Nasıl?" diye soruyorum.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Sean yüzünü ovuşturarak pencerelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyor. Zara, Willow'u kucağında hafifçe sallıyor, yüzündeki ifade zorlukla bastırılmış bir fırtına gibi.

Fiona, Kirill'e daha da yaklaşıyor. "Bu, bir ritüele dalmak gibi değil."

Zara başını salladı. "Her bir dayanağı aynı anda ortadan kaldıracak bir plana ihtiyacımız var. Yoksa yeniden toparlanıp misilleme yaparlar."

Göğsümün derinliklerinde bir düğüm sıkılaşıyor.

Sean adımlarını yavaşlattı ve sert bir bakışla karşılık verdi. "Yeraltı dünyasının çok fazla sırrı var. Hepsinin açığa çıkması gerekiyor."

Fiona, Kirill'in parmaklarını sıktı ama sesi titremedi. "Üyeler arasında binlerce insan var. Onlar ebeveyn. Omni'nin ne planladığını bilmiyorlar. Korkularını maskelerin ardına saklıyorlar."

"Bu onları masum yapmaz," diye karşı çıkıyor Sean.

"Bu onları da hedef haline getirmiyor," diye çıktım, ses tonumdaki sertliği engelleyemeden. "Eğer Omni ve Kraliyet Konseyi tüm bunları planladıysa, o zaman onların peşine düşülsün. Ama üyelerin gücü yok. Hepsi ölmeyi ve çocuklarını yetim bırakmayı hak etmiyor."

"Hiçbirine güvenemeyiz," diye ısrar ediyor Sean.

Kirill alçak ve soğuk bir sesle araya giriyor: "Fiona ve Valentina haklı. Yukarıdan aşağıya doğru yanarsın."

Midem bulanıyor ama sessiz kalıyorum.

Fiona soruyor: "Peki ya onların yedekleri? Gölge güçleri? İnfazcılar? Eğer liderliği öldürürsek, orta kademe iktidarı ele geçirmek için mücadele edecek."

Kirill'in yüz ifadesi kararıyor. "Büyük bir kaos çıkacak. Her dal kendi dalını yemeye başlayacak. Sonra da sırada kimi ortadan kaldıracığımızı göreceğiz."

Brax'ın çenesi seğiriyor. "Bu yıllar alacak."

Kirill kaşını kaldırarak, "Ama bu doğru olan şey," dedi.

Sean kollarını kavuşturdu. "Liderliğin veya üyelerin buluşabileceği her noktada eş zamanlı patlamalarla altyapıyı aynı anda vurmalıyız. Hiçbir şey kalmayacak. Ne arena, ne odalar, ne de ritüel noktaları. Kirill'in arşivlerin altında bulduğu kale kanadı da onunla birlikte yok olacak. Her gizli alan gömülecek."

Odanın sıcaklığı düşüyor.

Kirill dişlerini gıcırdattıktan sonra, "Bu zamanlama ve hassasiyet gerektirir. Bizim için ölmeye hazır bir yıkım ekibine ihtiyacımız olurdu," dedi.

Brax, Sean'a kısa bir bakış attı.

Sean gözlerinin içine baktı, bir kez başını salladı, sonra Kirill'e baktı. "Bunu kimin yapabileceğini tam olarak biliyoruz."

Fiona şüpheyle gerildi. "Kim?"

Brax sonunda "O'Connor ailesi" diye ilan ediyor.

Oda birdenbire şaşkınlık içinde sessizliğe büründü.

Fiona gözlerini kırıştırdı. "Amcalarımıza ne gerek var?"

Brax cevap vermiyor. Tekrar Sean'a bakıyor.

Kirill araya girerek, "Çünkü bombaları onlardan daha iyi kimse bilemez" dedi.

İçimden bir ürperti geçti.

Sean homurdanır, sonra dudakları kıvrılır. "Doğru. Brody Amca on iki yaşındayken eğlence olsun diye patlayıcılar yapardı."

Zara mırıldanarak, "Ayrıca, bir SWAT ekibini on sekiz dakika boyunca kör eden bir sis bombası da yapmışlar." dedi.

Sean parmağını kaldırarak, "İddialara göre," dedi.

Kirill homurdanır. "İddialara göreymiş, yalan!"

Brax çenesini yukarı kaldırıyor. "Onlara ihtiyacımız var."

Kendimi tutamadan patladım. "Hayır. Üyeliği havaya uçuramazsınız. O duvarların içinde masum insanlar var. Aileleri olan insanlar."

Zara'nın sesi yumuşadı. "Haklı."

Kollarımın arasında nehir huzursuzca kıpırdanıyor.

"İçeride onlar varken patlatacağımızı söylemedim. Sadece Omni'yi etkisiz hale getirdiğimiz anda patlaması gerektiğini söyledim," diyor Sean.

Kirill sözlerine şöyle devam ediyor: "Eğer bir araya gelinecek bir yer yoksa, her şey sessizliğe bürünür."

Kanım koyulaştı.

Brax ısrarla, "Hâlâ peşimizden gelecekler. Eğer ayakta kalan tek biz olursak, bu kaçınılmaz. Omni'nin onları dış dünyadan koruduğuna inananlar kanımızı isteyecekler." diyor.

Ardından gelen sessizlik boğucu.

Fiona başını salladı. "Yapamazlar. Valentina'ya ne yapmak istediklerini onlara gösterirsek asla yapamazlar."

Ensemdeki tüyler yeniden diken diken oldu.

Zara şöyle ekliyor: "O zaman anlatıyı biz kontrol ederiz. Kirill, barış isteyenler cevaplar için sana bakacaklar. Elektronik olarak iletişim kurup geri çekilmelerini söyleyebilirsin. Sadece kötü niyetli olanlar bize karşı ayaklanmaya çalışacak."

"Sonra onları dışarı çıkarıyoruz," diyor Brax.

Boğazım düğümleniyor. Korku beni sarıyor. "Ya bir şeyler ters giderse? Ya arena çok erken çökerse? Ya yanlış güvenlik kameraları amcalarınızı yakalarsa ve bu da onların buna razı olacağını varsayarsa?"

Brax beni kendine doğru çekiyor. "Hiçbir hataya izin vermeyeceğiz."

Sean, "Amcalarımın her şeye ihtiyacı olacak. Yerleşim planları. Giriş noktaları. Güvenlik noktaları. Havalandırma kanalları. Tünel haritaları." diye belirtiyor.

Kirill, "Her Şeye sahibim" diye yanıtlıyor.

Zara, "O halde bunu yapabiliriz," diyerek cesaretlendiriyor.

Brax'ın belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Sean, Brody'yi ara," diye emretti.

Brax

Birkaç Gün Sonra

Banyo kapısından içeriye buhar sızıyor, parke zemini yalıyor. Valentina aynanın karşısında, başını yana eğmiş, koyu renk saçlarının uçlarına havlu sarmış, saçlarını karıştırmamaya çalışarak nazikçe ovuşturuyor. Sabah ışığı çıplak omuzlarına vuruyor, yorgunluğunun keskin kenarlarını yumuşatıyor ve gözlerinin altındaki endişe izlerini aydınlatıyor.

Omni'nin ona ne yapmak istediğini öğrendiğimizden beri birkaç gün geçti. Ameliyat masasında yatan halinin görüntüleri, sessiz anlarda hâlâ zihnimin bir köşesinde beni rahatsız ediyor. O geceden beri iki saatten fazla uyuyamadım ama korkumu ondan saklıyorum.

Havluyu yere bırakıp saç kurutma makinesine uzandı. Aynada yansımamı görünce dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yine bana bakıyorsun," diye mırıldandı.

Arkasına geçtim. Dudaklarım boynuna değdi. "Elimde değil. Bu berbat çatı katındaki en güzel şey sensin."

Dudakları seğirdi. "Bu berbat bir çatı katı mı?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, Minx," diye karşılık verdim, sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissederek. Kirill'in hiçbirimizin buradan ayrılmaması emrini vermesinden beri kendimi kafese kapatılmış

bir hayvan gibi hissediyorum. Özgürce girip çıkamamaya alışkın değilim. Ve etrafımızdaki tüm tehditler de işleri kolaylaştırmıyor.

Sean, biz buraya geldikten bir gün sonra yeni bilgisayarlar getirtmişti. Bilgisayarların dinleme cihazı içermediğinden emin olduktan sonra, Kirill'in ofisinde çalışmaya başladık; ikimiz de zamanımızın çoğunu çevrimiçi geçirdik, ancak önceki durumdan daha ileriye gidemedik.

"Umarım yakında eve dönebiliriz," diyor, ama ikimiz de bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz.

Ellerimi beline doladım ve yanağından öptüm. "Ben gidip O'Connor'ları bekleyeceğim."

Gülümsüyor. "Tamam."

Ona bir öpücük daha verip geri çekiliyorum.

Saç kurutma makinesini çalıştırıyor ve ıslak fırçayı uzun saçlarının arasından geçiriyor.

Ona son bir bakış attıktan sonra fikrimi değiştirip onu yatağa sürükledim. Yatak odasından çıkıp Kirill'in ofisine doğru yöneldim. Koridor uzun ve sessizdi, her adım son birkaç günün gerilimini yankılıyordu.

Sean çoktan içeri girmiş, kafese kapatılmış bir kurt gibi volta atıyordu. Kirill ise pencerelerin yanında, kolları kavuşturmuş, çenesi sıkılı bir şekilde, sanki yeraltı dünyasının yanışını izlemek istediği yeri zihninde haritalandırıyormuş gibi ufuk çizgisine bakıyordu.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Kirill gözlerini camdan ayırmadı. "Evet."

Kapıya öyle sert bir darbe geldi ki menteşeler titredi.

Dört iri yarı İrlandalı, geniş omuzlu, kalın kollu, şüphesiz O'Connor'lı, eşiği dolduruyor. Brody ilk önce içeri giriyor. Yanak kemiği boyunca uzanan bir yara izi, çenesinin kel kısmına doğru kayboluyor. Aksanı havaya bir yumruk gibi çarpıyor.

"Pekala beyler," diye seslendi, odayı değerlendirici bir bakışla tarayarak. "Hanginiz bizi buraya neden getirdiğinizi anlatmak istiyor? Ve sebebin şu uçak biletine değmesi gerek."

Arkasından Aidan bir ęakmak açıp alevi ęok uzun sũre tutuyor, sonra da sırtırken hızla kapatıyor. Devin ve Tynan en son içeri giriyor, ikisi de dũnyanın ȳbũr ucuna neden ęađrıldıklarına dair hiçbir bilgileri olmadığı için hem meraklı hem de sinirli olduklarını gȳsteren ifadelerle her şeyi izliyorlar.

Kirill kapıyı kapatıp koltukları işaret etti. "Lũtfen. Oturun."

Aidan ęakmađı tekrar ęakmakla yaktı. "Aman Tanrım, umarım bu ciddi bir şeydir."

"ȳyle," diyor Sean.

Atmosfer değişiyor.

Brody'nin bakışları aniden Sean'a ęevrildi. "Konuşmaya başla." Masanın en yakınındaki deri koltuğa sanki mekanın sahibiymiş gibi ęöktũ. Aidan duvara yaslanmış, hũlũ ęakmađıyla oynuyordu. Devin ve Tynan masanın yanında omuz omuza, kolları kavuşturmuş bir şekilde duruyorlardı.

Sean bana bakıyor.

Brody gȳzlerini dikti. "Pekala. Hadi anlatalım. Siz yumuşak başlı Chicago'lu ęocuklar şimdi hangi belaya bulaştınız?"

Sean'ın ęenesi kasıldı. "Kısa versiyonunu mu istiyorsun, yoksa tamamını mı?"

"Kanımı en hızlı kaynatan şey bu," diyor Brody sırtarak.

Sean cevap vermeden ȳnce bir adım ȳne atıyorum. "Bir şeyi havaya uğurmak için yardımına ihtiyağımız var."

Brody'nin sırtışı daha da genişledi. "şimdi tam benim dilimden konuşuyorsun."

Aidan ęakmađı tekrar açtı. Alev gȳzlerinin ȳnũnde dans etti. "Neyi kũle ęevirmem gerekiyor?"

Devin'in bakışları kısıılıyor. "Kimi öldürüyoruz?"

Kirill öne çıkarak anında dikkatlerini üzerine çekti. "Yeraltı dünyasının liderleri."

Dört kardeş doğrulur. Hatta Aidan bile çakmağı çakmayı bırakır.

Brody'nin yüz ifadesi karardı. Bakışlarını Sean'a dikti ve sesini alçalttı. "Umarım düşündüğüm şey değildir."

Kirill araya giriyor: "Sean'ın babası, rakip aileler arasında barışı sağlamak için bir sistem kurmuştu. Kan dökülmesini önleyebilecekleri ve müzakere edebilecekleri bir yer. Ama onun amaçladığı her şey bozuldu. Omni ve Kraliyet Konseyi bunu işkence, manipölasyon ve iktidar gaspı için bir üreme alanı haline getirdi."

Brody homurdandı. "Tabii ki. Böyle bir dünyanın olması mümkün değil. Herkes tacı istemeden bir taht kuramazsın. Bir tapınak inşa edersin, birileri onu mezbahaya çevirir. Sean da bunu biliyordu."

Tynan, Sean ile benim aramda işaret ederek, "İkiniz de klan işi olmayan hiçbir şeye karışmamanız gerektiğini bilmeliydiniz," dedi.

Sean'ın bakışları sertleşti. "Başka seçeneğimiz yoktu."

Tynan, "Her şey bir seçimdir," diye belirtiyor.

Sean'ın yüz ifadesi sertleşti.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum.

Kirill çenesini yukarı kaldırarak odayı yeniden ele geçirdi. "Bizi ve eşlerimizi öldürmeyi planlıyorlar. Emirleri çoktan hazırladılar. Eğer onları durdurmazsak, Valentina'nın yumurtalarını bir üreme programı için kullanacaklar. Gelecek nesilleri kontrol edecekler ve isteklerine sadık olmayan herkesi ortadan kaldıracaklar."

O'Connors donakaldı.

Brody kaşlarını çatı. "Az önce ne dedin?"

"Karımı 40 yaşına gelene kadar her ay yumurtalarını çalmak, sonra da öldürmek istiyorlar. En güçlü yumurtalarını istedikleri kişiye verecekler, en

zayıflarını ise karaborsada satacaklar." diye bağırdım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Devin.

Aidan'ın çakmağı tekrar açıldı, alevi daha da parladı. "Şimdi de kızların bedenlerini mi alıyorlar? Aman Tanrım."

Tynan'ın bakışları keskinleşti. "Ve onların sonunu getirmemizi mi istiyorsunuz?"

Tekrar öne doğru adım atıyorum. "Bütün bu yapıyı havaya uçurmamıza yardım etmeniz gerekiyor."

Oda sessizliğe bürünüyor. Hiçbir nefes sesi duyulmuyor.

Brody yavaşça geriye yaslandı, ağzının bir köşesinde tehlikeli bir sırıtış belirdi. "Pekala çocuklar. Şimdi işler ilginçleşiyor. Tam olarak neyi havaya uçuracağız?"

"Dünya genelinde on üç hedef var. Hepsinin aynı anda havaya uçurulması gerekiyor," diyor Kirill ciddi bir ifadeyle.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Tynan kıkırdar.

"Komik olan ne?" diye soruyorum.

"Bu bir şaka, değil mi?"

"Gülüyor muyuz?" diye soruyorum.

Yüzü düştü.

Kirill odanın ortasındaki büyük masaya doğru ilerler. Gizli bir düğmeye basar. Duvar boyunca uzanan dolaplar kayarak açılır ve kalın, büyük rulolar halindeki plan kağıtları ortaya çıkar. Bunları tek tek çıkarıp masanın üzerine bırakır.

Brody ıslık çalıyor. "İşte bu gerçek ön sevişme."

Kirill onu görmezden gelir ve ilk ruloyu masanın üzerine serer. Plan açılır ve arenanın tüm yapısı, her sütun, tünel, tuzak kapısı, havalandırma şaftı ve gizli oda ortaya çıkar.

O'Connor ailesi masanın etrafında dolaşıyor.

Kirill şöyle diyor: "Her Omni toplantısı bu arenadan geçiyor. Pompeii'deki antik bir alanda bulunuyor ve güvenlik, her hedefte olduğu gibi, kış deliğinizden bile daha sıkı."

Aidan, çakmağını çakmaya devam ederken tünelleri inceliyor. "Burası bir deli tarafından yapılmış gibi görünüyor," diye yorum yapıyor.

"Birbirini tanıyanlar birbirini anlar," diyor Sean.

Aidan sırtıttı. "Evet."

Kirill ikinci planı açıyor. Örümcek ağı gibi kıvrılan koridorlara sahip, geniş bir yeraltı tesisi ortaya çıkıyor. "Burası arşivlerin altındaki kale kanadı ve Kraliyet Konseyi'nin özel sığınağı. Başka hiçbir üye buraya giremez. Haritadaki en tehlikeli yer ve patlamaya dayanıklı bir odası var."

Brody kırmızıyla çizilmiş bir kareye dokunuyor. "Ve bunun da yok olmasını mı istiyorsun?"

Kirill başını salladı. "Evet. Madem öyle, onlar da işin içindeler."

Devin, planı kendine doğru çekip eğildi. "Destek kirişlerine patlayıcı yerleştirmemiz gerekecek. Tüneller zayıf noktamız. Onları yıkınca gerisi gelir."

"Yani yapacaksın?" diye soruyor Sean.

Brody önce onu, sonra beni inceliyor.

"Size bir iyilik borçluyuz," diye teklif ediyorum.

Kıkırdadı. "Bir mi? Hayır. Bana on üç tane borçlusun."

İçimden bir şey koptu. Başımı salladım. "Bu doğru."

Tynan uzun bir koridoru işaret ediyor. "Burada bir fırsat var. Havalandırma shaftı merkezi odaya bağlanıyor. Shafttan bir patlama gönderirsek, sıkışacak ve çoğalacak. Tek seferde üç odayı birden yok edebilir."

Aidan'ın gözleri parlıyor. "Şekillendirilmiş patlayıcılara ihtiyacımız olacak. Bunlar, maksimum yapısal hasara neden olmak istediğimiz yere tam olarak

isabet ediyor."

Brody kollarını kavuşturdu. "Başka neye vuracağız?"

Kirill, ek planları ortaya çıkararak, ruh çağırma odalarını, ritüel salonlarını ve ithal taştan yapılmış sütunlara sahip orijinal meclis toplantı yerini gözler önüne seriyor.

Tynan kısık bir sesle ıslık çaldı. "Bütün bu yerlere nasıl ulaştın?"

Kirill, "Sean'ın babası bunların hepsini temin etti" diye yanıtlıyor.

O'Connor'lar başlarını geriye doğru savurdular, sonra birbirlerine baktılar.

Brody, Sean'a baktı. "Yani babanın çarpık mirasını yok etmek mi istiyorsun?"

Kirill, "Sean Sr.'ın istediği bu değildi," diye ısrar ediyor.

Brody gözlerini Sean'dan ayırmadı. "Öyle mi?"

Sean başını kaldırdı, yeşil gözleri çelişkili duygularla doluydu. "Öyle değil. Ama eğer öyleyse, gitmesi gerekiyor."

"İstediği bu değildi," diye tekrarlıyor Kirill.

Devin soruyor: "Yani herkesi öldürmek mi istiyorsun?"

Araya giriyorum. "Hayır. Sadece Kraliyet Konseyi ve Omni."

"Peki sonra ne olacak? Bu berbat grubun başına mı geçeceksiniz?" diye ısrar ediyor Devin.

Kirill başını salladı. "Hayır. Masumların hayatta kalmasına izin veriyoruz ve ortaya çıkan tehditleri ortadan kaldırıyoruz."

Brody, Sean ile benim aramda işaret ederek, "Sean'ın yarattığı bu berbat işe karışmamanız konusunda sizi uyarmıştık." dedi.

"Başka seçeneğimiz yoktu. İnsanlar ölecekti," diye ısrar ediyorum.

Brody'nin gözleri kısılıp inceliyor.

İçimi öfke kapladı. "Bize yardım edecek misin, yoksa başka birini mi bulmamız gerekiyor?"

Tynan gerginliği dağıtıyor. "Patlamadan çökmeye kadar ne kadar zaman istiyorsunuz?"

"Mümkün olan en hızlı şekilde. Kimsenin kaçmasına izin veremeyiz," diye yanıtıyor Kirill.

"Ve tüm bunların aynı anda olmasını mı istiyorsunuz?" diye soruyor Brody, açık planların hepsine bakarak.

"Evet."

"Bunun için bizim tarafımızdan birkaç büyük ekip çalışması gerekecek."

"Evet. Çok şey istediğimizin farkındayım," diye onaylıyor Kirill.

"Ve gerçekten de karınızın yumurtalarını çalmak mı istiyorlar?" diye soruyor Aidan.

Kendimi kötü hissederek başımı salladım.

Aidan kendi kendine, "Kahretsin!" diye mırıldandı.

Brody uzun süre beni inceledi, öfkemin ne kadar derine indiğini ölçüyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra bir kez başını salladı. "Kabul ediyoruz."

Tynan parmaklarını çıtlattı. "Emredersiniz."

Devin sırttı. "Sonunda birileri bizden eğlenceli bir şey yapmamızı istedi."

Aidan çakmağını hafif bir tık sesiyle kapattı. "Ne zaman erişim sağlayabiliriz?"

Kirill cebinden küçük bir cihaz çıkarıyor. Şifrelenmiş dosyalar içeren bir tablet. "Bunun içinde binanın tüm şemaları, yapısal zayıf noktalar ve tünel derinlikleri var. Güvenlik vardiyaları, kameralar ve giriş bilgileri, ayrıca kimsenin bilmediğini düşündükleri alternatif çıkışlar da burada."

Brody kurt gibi sırtıyor. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

"Sean ve ben güvenlik önlemlerini devre dışı bırakabiliriz—"

"Hayır. Bunu yaparsak, işin içinde sadece biz oluruz," diyerek sözümü kesti Brody.

"Bunu berbat etmeyeceğiz," diye güvence veriyor Sean.

"Hayır. Bu bizim işimiz ve ya hepsini yaparız ya da hiç yapmayız," diye ısrar ediyor Brody.

Bir gerilim turu daha geçti.

"Karar sizin," diye yanıtlıyor Kirill.

Brody başını salladı. "Bize güvenlik ayarlarını anlatın."

Sonraki bir saati yapının her santimini didik didik ederek, basınç dalgaları ve patlama yankıları üzerine tartışarak, patlama sırasını belirlerken çılgınca el kol hareketleri yaparak geçiriyoruz. Ofis, onların kalın İrlanda aksanlarıyla, şiddetli coşkularıyla ve yıkımı bir sanat formu gibi tartışmadaki mutlak rahatlıklarıyla doluyor.

Onları çalışırken izlemek, günlerdir ilk kez bir nebze olsun rahatlama hissetmemi sağladı. Bu adamlar tereddüt etmiyor, geri adım atmıyor veya ahlak dersi vermiyorlar. Öncesinde veya sonrasında özür dilemeden, gökdelenler gibi tehditler savuruyorlar.

Tam da ihtiyacımız olan şey bu.

O'Connor'lar notlarını toplayıp kapıya doğru yöneldiklerinde, plan hem korkutucu hem de dahice görünüyordu.

Brody giderken beni işaret etti. "Hazır ol. Bir kere başladık mı, durdurmanın imkanı yok."

"Bizim istediğimiz de bu," diye onu temin ediyorum.

Onlar ayrılırlar ve Kirill son taslağı katlar, yüz ifadesi taşa kazınmış gibidir: "Bu oluyor."

"Evet," diyorum.

Sean elini saçlarının arasından geçirdi. "Geri dönüş yok."

"Hiçbir zaman olmadı," diye yanıtlıyorum.

Ofisten ayrılıyorlar ve ben bir anlığına geride kalıp, rulo halindeki planlara ve ateşle yeniden yazmak üzere olduğumuz geleceğin kanıtlarına bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor, bir yandan öfke, bir yandan kararlılık, bir yandan da daha ağır ve insani bir duygu.

Valentina.

Ofisten çıkıp koridorda yürüyorum, Fiona'nın çatı katını bir kale değil de bir ev gibi hissettirmek için astığı fotoğrafların yanından geçiyorum. Aile odasına yaklaştıkça içimde bir şeyler daha da yerleşiyor.

Valentina, ikizlerle birlikte yerde oturuyor; Willow kucağında mırıldanırken, River da ayaklarını bir yastığa vuruyor. Saçları omuzlarından aşağı yumuşak dalgalar halinde dökülüyor, yanakları kızarmış, gözleri ise bizimki gibi bir dünyada var olmaması gereken bir şefkatle bebeklerin yüzlerini inceliyor.

Beni fark ettiğinde bakışları yukarı kalktı ve yüzünde anında bir endişe belirdi. "Ne olmuş yani?"

Yanına yere çömeldim, sonra Willow'u kucağıma alıp yüzümün önüne tuttum. Çılgılık attı ve çeneme uzandı, minik parmakları sakallarıma yapıştı. "Onları alt edeceğiz, değil mi Willow?" diye mırıldandım.

Her şeyden habersiz kıkırdıyor. Masum ve saf, korunmaya değer tek gelecek türü bu.

Valentina gözlerinde titreyen bir soruyla beni izliyor.

Ve bedenimdeki her şey bunu doğruluyor. Bu, sonun başlangıcı. Sadece Omni veya Kraliyet Konseyi için değil. Her sadist geleneğin, maskeli hükümdarın ve kana bulanmış ritüelin yok oluşu.

Yeraltı dünyası karımı ve bebeklerini çalmayı planlıyor.

Onların başına başka şeyler de gelecek.

Eşime doğru eğilip öptüm, geri çekildim ve "Endişelenmeyi bırak. Sahip olacağın tek bebekler benimkiler olacak." diye emrettim.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi var.

Az önce söylediklerimi fark edince göğsüm sıcaklıkla doldu. Bunun doğru olduğunu fark edince ise sıcaklık daha da arttı. Valentina ile çocuk sahibi olacak biri varsa, o da ben olacağım. Ve hiç kimse çocuklarımızı elimizden alamayacak. Ne şimdi, ne de asla.

Willow'a dönüp sırtarak, "Ne? Kuzen mi istiyorsun? Şimdi gidip işe koyulalım mı?" diye takıldım.

Valentina gülerek şakayla karışık kolumun arkasına vurdu. "Brax! Willow'la öyle konuşma."

"Neden?"

"O daha bir bebek."

"Peki?" diye omuz silkip, Willow'u havaya kaldırıp indirerek, "Kız mı, erkek mi?" diye sordum.

O kıkırdıyor ve ben Valentina'ya bakmaktan kaçınıyorum, bebeğimi karnına yerleştirebilmem için ne kadar süre doğum kontrol hapını bırakması gerektiğini merak ediyorum.

Valentina

İki Hafta Sonra

Kirill'in çatı katında iki hafta geçti, sanki duvarlar tarafından tamamen yutulmuş gibiydik. Eskiden buranın ne kadar büyük olduğunu, iki kata yayıldığını ve Kirill'in sakladığı her sırrı içine sığdıracak kadar geniş olduğunu şaka yollu söyledim. Şimdi ise kaygı ve zoraki sabırla sarmalanmış lüks bir hapisane.

Kimse hiçbir şey için dışarı çıkmıyor. Aldığımız tek temiz hava onun çatısından, ama o bile çok az miktarda. Şehre her baktığımda, dış dünyanın hala varlığını sürdürdüğünün en ufak bir hatırlatıcısını görüyorum.

Tek ziyaretçi Liam. Bize market alışverişi getiriyor, hâlâ kimsenin ona hiçbir şey söylememesine kızgın. Ama Kirill, ayrıntıları bilmemesinin daha iyi olduğunu söyledi. Her şey yerle bir olana kadar.

Her geçen gün duvarlar daha da içeri doğru baskı yapıyor. Sabah aynı şekilde başlıyor. Altımız da farklı yorgunluk seviyelerinde uyanıyoruz, sonra da içe kapanmadan alanı paylaşmanın yeni yollarını buluyoruz. Bebekler, hangisinin neye ihtiyacı olduğuna bağlı olarak mırıldanıyor veya ağlıyor. Biri, tadı giderek daha da umutsuz bir hal alan kahve demliyor. Başka biri ise, gözleriyle kaçış yollarını haritalayan bir rehine gibi aynı enerjiyle kanalları tarıyor.

Adamlar saatlerce Kirill'in özel spor salonunda vakit geçiriyorlar. Koridora yumrukların ağır kum torbalarına çarpma sesleri, antrenman sırasında çıkan keskin nefesler ve birileri beklenenden daha sert bir darbe aldığında duyulan ara sıra küfürler geliyor. İki gün önce, üçü de kan içinde spor salonundan çıktı. Sean'ın dudağı şişmiş ve kan içindeydi. Brax'ın gözü şişmiş ve morarmıştı. Ve Kirill'in yüzündeki yara izi şişmişti.

Hepsinin yüzünde gülücükler vardı, aylardır onları bu kadar mutlu görmemiştik.

Birbirlerini dövmedikleri zamanlarda, ikizlerle yerde sürünüyorlar. Bazen de üyelerle stratejiyi nasıl yönetecekleri konusunda tartışıyorlar, sanki kıyamet için plan yapıyorlarmış gibi olası senaryoları beyaz tahtaya çiziyorlar.

Tüm bu boğucu gerginliğe rağmen, kendimizi toparlıyoruz. Altı yetişkin, iki bebek ve bir hafta sonra hepimizin hayatta olup olmayacağından emin olamamakla bu hiç kolay değil.

Yine de, onlarla birlikte kapana kısılmaktan korktuğum bir an bile olmadı.

Tartışmalar bile hızla sönüyor, ya yorgunlukla ya da hepimizi saran daha büyük tehdidin ağırlığıyla yatışıyor.

En güzel yanı da Brax'ın benden elini çekememesi. Bu şekilde kapana kısılmış olmak ikimizin de içinde bir şeyleri ateşledi, paylaştığımız her alanı elektrik yüklü bir şeye dönüştürdü. Yanımdan geçerken sırtıma dokunuyor. Tehlikeyle alakası olmayan konuşmalar sırasında kollarını bana sarıyor. Sanki bir saniye daha beklerse boğulacakmış gibi, beni gölgeli köşelere çekiyor.

Bazı günler, kahvaltayı bile zor bitiriyoruz, beni bir misafir odasına sürüklüyor, kapıyı kilitliyor ve yanımda olduğunda kanının ne kadar hızlı aktığını hatırlatıyor. Başka günler ise gece geç saatlerde, boğazıma fısıldayarak, dışarıdaki tehlikenin onda yeni, daha aç bir versiyon yarattığını hissettirerek, dudakları tenimde adeta bir bölge belirliyor.

Şikayetçi değilim ama bu saplantı daha karanlık bir şeye işaret ediyor. İkimizin de yüksek sesle dile getirmediği bir korku kalıntısı bu. Sanki

dünyamız çökmek üzere ve o da artık sahip olamayacak hale gelmeden önce benden her şeyi ele geçirmek istiyor.

Bugün bebekler nihayet aynı anda uyuyorlar, bu nadir bir mucize. Bu yüzden Zara, Fiona ve ben aile odasındaki masada, aramızda bir Scrabble tahtasıyla oturuyoruz. Hepimiz, dünyanın suç altyapısının yarısını yok etmeyi vaat eden adamların bunu ölmeden başarabileceklerini ve böylece bizi kendi kaderimizden kurtarabileceklerini görmeyi beklediğimizi unutmaya çalışıyoruz.

Zara beş karo yerleştirip sırtıttı. "Sifon. Üçlü kelime puanı."

Fiona inleyerek başını geriye attı. "Yemin ederim beni aldatıyorsun."

Zara, "Yemin ederim ben daha zekiyim," diye karşılık veriyor.

Karolarıma bakıyorum ve gülmemeye çalışıyorum. "Zekâ ve hile birbirini dışlamaz, biliyorsun."

Zara, sanki ödül alıyormuş gibi saçlarını savuruyor. "Yeteneklerimi takdir ettiğin için teşekkür ederim, Valentina."

Fiona homurdandı. "Hediye çok güçlü bir kelime."

Zara bardağına homurdanarak, "Senin tavrının bir şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı var. Ayrıca, ben asla aldatmam." dedi.

Taşlarımı sıkıca tutarak tahtayı inceliyorum. Harflerimden hiçbiri işbirliği yapmak istemiyor. İnliyorum, "Bunların hepsinden nefret ediyorum."

"Aynı şekilde," diyor Fiona.

Zara, "Çünkü kelime dağarcığının sürekli küçülüyor," diye takılıyor.

Fiona, "Çünkü iki haftadır buradan ayrılmadım. Beyin hücrelerimi kaybediyorum," diye savunuyor.

Zara elini karnına bastırdı. "Bir bebek büyütüyorsun. Kelimenin tam anlamıyla beyin hücreleri üretiyorsun."

Fiona ona sert bir bakış fırlattı. "Benim değil."

Kendi kendime gülüyorum. Her şeyin normal hissettirdiği o kadar uzun zaman oldu ki, masa oyunları üzerinden yapılan anlamsız tartışmalar bile rahatlama sağlıyor.

Odanın diğer tarafında, adamlar mutfakta, ocağın etrafında toplanmış, yemek pişirmeye çalışıyorlar. Ama onlar da aynı derecede huzursuz.

Sean dramatik bir şekilde inledi. "Kirill, Tanrı aşkına, bunlar dilimlenmiş değil, doğranmış."

Kirill, Sean'ın kendi soyuna hakaret etmiş gibi kesme tahtasına bakıyor. "Talimatlarınız çok belirsizdi."

Brax'ın kahkahası adanın dört bir yanına yayıldı. "Haklı. 'Onları kesin' demiştin."

Sean onu işaret ederek, "Sen bu işe karışma" dedi.

Brax hiç de umursamaz bir şekilde homurdandı. "Hayır. Kart turnuvasını ben kazandım. Sen kaybettin. Sen yemek pişir, ben denetle. Bahis buydu."

Kirill'in gözü seğirdi. "Hâlâ hile yaptığını düşünüyorum."

"Bunu yapmama gerek yok. Ben saf yeteneklere sahibim," diye böbürleniyor Brax, sonra bir yudum daha bira içiyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerindeki o sıcak parıltı ciğerlerimdeki havayı değiştiriyor. Bu, beni tekrar karanlık bir köşeye çekene kadar saatleri, belki de dakikaları saydığını söyleyen aynı tehlikeli ifade.

Yatak odasına gitmek için izin isteyerek ayağa kalktım, tam o sırada Kirill'in telefonu çaldı ve olduğum yerde donakaldım.

Ama bu sadece ben değilim.

Sean hareket etmeyi bırakır. Brax'ın çenesi kaskatı kesilir. Zara'nın kupası havada donakalır. Fiona elindeki fayansla donakalır.

Kirill telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Gözleri ekranda gezindi, sonra başını kaldırdı. "Son konsey üyesinin uçağı indi. Saati bildiriyorum."

Mekânın her tarafına öyle ağır bir sessizlik çökmüş ki, kaburgalarımın baskı yapıyor. Duvarlar bile, az önce geçtiğimiz eşiği fark edip nefes veriyor gibi

görünüyor.

Üç gün önce Kirill, tüm Omni ve Kraliyet Konseyi üyelerinin bu akşam zorunlu bir toplantıya katılmaları yönünde talimat verdi. Toplantı saatinin bir saat önce duyurulacağını belirtti.

Brax gözlerini benimkine dikti.

Kalbim hızla çarpıyor.

Çatı katının her köşesini sessizlik kaplıyor. İlk başta kimse kıpırdamıyor. Hatta hava bile hareket etmeyi bırakıyor. Gerilim, pençelerini atmosfere saplayan ve bırakmayı reddeden, katı bir şeye dönüşüyor. Göğsüm bu gerilim altında sıkışıyor.

"Gösterinin başlamasına altmış dakika kaldı. Taze bir içecek isteyen var mı?" diye soruyor Brax.

"Bir kadeh şarap alayım," diye yanıtlıyorum.

"Ben de," diyor Zara.

"Bana su lazım," diyor Fiona.

Brax adamlara birer bira uzatır, iki kadeh şarap doldurur ve Fiona'ya bir şişe su verir.

Sonraki saat yavaş yavaş boğulma gibi geçiyor. Mutfakta toplanıyoruz, Sean ve Kirill'in dana etli sote yapmasını izliyoruz. Yemek bitince tabakları Kirill'in ofisine götürüyoruz ve masadaki 13 ekranı açıyoruz.

Bebekler uykularından uyanıyor, ağlamaları sessizliği yarıyor. Zara ile onları almaya gidiyorum. Willow'u kucağıma alıp ofise getiriyorum. Etrafında dönen savaştan habersiz, minik eliyle yüzümü kavırıyor. Onu nazikçe sallıyorum, düşünmeden mırıldanıyorum, sesim titrek.

Brax arkamdan geçerken, sanki hâlâ nefes alıp almadığımı kontrol ediyormuş gibi elini sırtıma sürdü.

Zara, River'ı zıplatırken ona usulca anlamsız şeyler mırıldanıyor. Fiona brokolisiyle oynuyor, çatalıyla itiyor. Kirill, çatı katındaki gizli panellerdeki

düğmelere basıyor, her kilidi iki kez kontrol ediyor. Sean volta atıyor, duruyor, alnını ovuyor, sonra tekrar volta atmaya devam ediyor.

Ofisindeki saat gürültüyle tıkırdıyor. Gerilim giderek artıyor ve hepimiz koltuklarımızın ucunda oturuyoruz. İlk SUV geliyor ve Kraliyet Konseyi üyesi, kısa süre sonra tabutu olacak olan araca biniyor.

Ay, dışarıdaki suyun üzerinden ağır ve parlak bir şekilde yükseliyor ve gölün üzerine soluk bir ışık yayıyor. Brax yanıma oturuyor ve Willow'u gıdıklıyor.

O kıkırdar.

Onun ne kadar iyi bir baba olacağını düşünerek ona gülümsüyorum.

"Vakit geldi," diyor Kirill sonunda.

Bu iki kelime, şimdiye kadar duyduğum tüm ritüel duyurularından daha çok etkiledi beni.

Canlı yayın, dünyanın dört bir yanındaki farklı yerleri gösteriyor. Ve her bir yerde, O'Connor ailesi ölüm ekti.

Lütfen çalışın.

Brax ayağa kalktı, arkamda durdu ve ellerini omuzlarıma koydu.

Yukarı bakıyorum.

Göz kırptı, sonra eğilip dudaklarımdan nazıkçe öptü.

Kirill, Omni ve Kraliyet Konseyi'nin tüm isimlerinin bulunduğu listeyi bana uzattı. Ekranlarda teker teker figürler binalara girmeye başladı. Bebeklerime ve bana sahip olacaklarını sanan en yüksek rütbeli alçaklar.

İsimler göründükçe üzerlerini çiziyorum.

~~Tiberius Marinus.~~

~~Alessandrina Rossi.~~

~~Paddy O'Malley.~~

~~Lucien Ivanov.~~

~~Svetlana Petrov.~~

~~Kaitlyn Bailey~~

~~Franco Abruzzo~~

Bir zamanlar saygı duyduğum isimler. Bir zamanlar dünyayı değiştirebilecek güce sahip olduklarına inandığım isimler.

Brax eğilip mırıldandı, "Bunu benim yapmamı ister misin?"

Elimin titrediğini fark ediyorum. Titremeyi durdurmak için kendimi zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu halledebilirim."

Yumurtalarımı çalmayı düşünen kişinin adını listeden işaretlemek bana bir tür tatmin duygusu veriyor.

Ekranda son kişi görüldüğünde, adının yanına onay işareti koyuyorum. Sesim zar zor çıkıyor. "Hepsi içeride."

Brax yavaşça doğruldu. Yüzü sertleşti, ölümcül bir ifadeye büründü. "Kirill. Emirleri ver."

Kirill telefonuna üç komut yazıyor.

Otuz saniyeden kısa bir sürede, ekranlar birbiri ardına alevler içinde kalıyor. Patlamalar genişleyen güneşler gibi yayılıyor, duvarlar içe doğru çöküyor, kadim yapılar sanki yeryüzü onları artık taşıyamayacakmış gibi içe doğru yıkılıyor.

Yayınlar birer birer parazit nedeniyle kesildi.

Sean duvara monte edilmiş televizyona doğru atıldı ve haber kanalına geçirdi.

Yayın, birden fazla kıtada eş zamanlı patlamalarla ilgili tüm önemli haber başlıklarıyla birlikte anında başlıyor.

Her kanal aynı şeyi söylüyor. Her muhabir, dehşet, şaşkınlık ve acil bir tahmin karışımıyla konuşuyor.

Olanları biz altı kişi ve O'Connor ailesinden başka kimse anlamıyor.

Sessizce oturuyoruz, gözlerimiz ekrana kilitlenmiş, yaşam belirtisi ya da enkazdan sağ çıkıp yürüyebilecek kadar güçlü bir canavarın ortaya çıkmasını bekliyoruz.

Duman gittikçe yoğunlaşıyor. Haberler monoton bir şekilde devam ediyor ve hiçbir şey değişmiyor.

Sean'ın telefonu çalıyor. Hoparlörden cevap veriyor. "Liam."

"Bunun sen olduğunu varsayarsak?"

"Evet."

"Bitti mi?" diye soruyor Liam.

"Artık yeter," diye yanıtlıyor Sean.

Telefon hattında kısa bir sessizlikten sonra Liam, "Yarın detaylı bir rapor istiyorum," dedi.

Sean, Brax'a kısa bir bakış atarak, "Saat onda görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Brax oturdu ve beni kendine doğru çekti, yüzünde acımasız bir zafer ve alaycılık karışımı bir ifade vardı. "Sana söylemiştim, Minx. Kimse seni bebek fabrikasına dönüştürmeyecek," diye mırıldandı.

Sinir ve rahatlama karışımı bir kahkaha patlak veriyor içimden. Komik değil. Dosyalara göz atmasaydı istedikleri her şeyi başarabilirlerdi. Yine de tek yapabildiğim gülmek. Sonra gözlerim yaşıyor ve dudaklarım titriyor.

"Hey, her şey yolunda. Kimse sana yaklaşmayacak," diye güvence verdi Brax, beni göğsüne çekerek.

Duygularım galip geldi ve gözyaşlarımın sel gibi akmasını engelleyemedim, onun gömleğine yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Zara'nın sesi titriyor. "Gerçekten bitti mi?"

Derin bir nefes alıp diğerlerine döndüm.

Soru, odanın ortasında bir hayalet gibi asılı kalmış, herkes Kirill'e bakakalmıştı.

Öne doğru bir adım atar, bilgisayarı işaret eder ve sert bir şekilde, "Brax. Konuşmayı aç." diye emreder.

Brax hemen klavyeye yazmaya başlar. Üyelerin özel kanalları aktif hale gelirken, şifrelenmiş metin satırları ekrana yayılır.

Ekranda binlerce mesaj beliriyor.

Az önce ne oldu?

Bize kim saldırdı?

Savaş halinde miyiz?

Beklediğimiz ani karışıklık nedeniyle üyeler paniğe kapıldı.

Kirill klavyenin başına geçer. Odadaki herkes nefesini tutar, parmakları tuşlar üzerinde hızla hareket eder. Ardından Kirill'in güvenli kimliğinden gelen bir mesaj tüm ekranlarda belirir.

Tüm üyeler derhal kayıt yaptırın. Ne olduğunu değerlendirene kadar bulunduğunuz yerde kalın. Kayıt yaptırdıktan sonra seyahat etmeyin veya iletişime geçmeyin. Bu bir emirdir.

Başka bir sohbet kutusu açıyor.

Saniyeler içinde, üyeler onun emrine uyarak yanıtlar yağmaya başladı. Otuz dakika boyunca hızlı ve yoğun bir şekilde yanıtlar geldi, sonra yavaşladı. On dakika geçti ve hiçbir şey gelmedi.

Brax masadan uzaklaşıp ayağa kalktı. Eğilip beni de kaldırdı. "Gösteri bitti. Yatma vakti geldi, Minx. Bu gece iyi uyumalısınız."

Ve yeraltı dünyası göğsüme damgasını vurduğundan beri ilk defa haklı olabilir.

Brax

Bir ay geçti. Valentina'nın dairesindeki hayat, Yeraltı Dünyası'nın havaya uçurulmasının ardından hayal ettiğimden çok farklı. Kutlama, kaos, belki de insanların hayatlarını dikte eden canavarlar kurulunun duman olup uçtuğunu fark edip şaşkınlık içinde dolaştığı, çarpık bir özgürlük biçimi bekliyordum. Bunun yerine, Yeraltı Dünyası üyeleri askıda kalmış bir ritimde, sessiz ve tetikte. Neredeyse hiç kimse konuşmadı, çoğu Kirill'in sessizlik emrine uydu. Ve itaat etmeyenler tehdit olarak görüldü ve O'Malley'ler tarafından ortadan kaldırıldı.

Valentina'nın eski şoförü Vito ve asistanı Cassian ilk konuşanlar oldu. Şahsen sadece onlarla ilgilendim. Geri kalanını aileye bıraktım.

Bazen sessizlik, altyapının her parçasını yerle bir eden bombalardan daha yüksek seslidir. Bu durum özellikle Valentina için çok zor oldu. Yıllarca planlama, strateji geliştirme ve yozlaşmış bir altyapıyı manipüle etme üzerine çalıştı. Kaderi üzerinde hiçbir kontrolü olmadan hasta bir ritüelin tuzağına düşmemek için sürekli hayatta kalmaya çalıştı. Şimdi düşman gittiğine göre, zamanını nasıl geçireceğini bilmiyor.

Hareketleri, tehlikenin içinde boğulduğumuz zamanlardaki keskinliğini kaybetmeye başlıyor. Yerini, belirsiz ama yine de tanımlayamadığı bir şeye bırakıyor. Bunu sesli söylemiyor ama ben bunu, verdiği her yavaş nefeste

ve pencerelere attığı her uzun bakışta görüyorum; sanki artık istemediği ama onsuz nasıl yaşayacağını bilmediği emirleri bekliyormuş gibi.

Ben ayakkabı bağcıklarını bağıyorum, o da yatak odasına giriyor.

Ayakkabılarını hâlâ giymemiş halde, dalgın bir şekilde elini uyluğunda gezdiriyor.

"Geç kalacağız," diye belirtiyorum.

Yüz ifadesi değişmedi. "Artık gitmiyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne saçmalıyorsun? O çocukları havadan daha çok özlüyorsun. Zara, Willow'un karın üstü yatarken gözlerini odaklamaya başladığını söyledi ve sen de sanki biri sana Noel Baba'nın gerçek olduğunu söylemiş gibi davrandın. Oraya gitmek için can atıyorsun."

"Bu eskidendi." Komodinin üzerindeki altın küpelerini alıp tokasıyla uğraştı. Kendi kendine mırıldandı ve tekrar denedi.

Büyük bir hayal kırıklığı içindeyim. İkizleri bugün göreceğimize söz vermiştik. Haftalarca Kirill'in çatı katında onlarla birlikte kapalı kaldıktan sonra, onları haftada bir görmek yeterli değil. Çıkardıkları minik sesleri, yanlarından geçen herkese uzanan tombul küçük yumruklarını ve Willow'un başını dik tutmaya çalışmadığı halde vergi hesaplarını çözüyormuş gibi konsantre olurken burnunu kırıstırmasını özlediğimi itiraf etmekten utanmıyorum.

Ama Valentina onları öyle bir özlüyor ki, içini parçalıyor. Zara'nın bebekleri, dünyadaki her şey bir aldatmaca ve hayalden ibaretken onun için bir dayanak noktası olmuştu. Bugün onlara ihtiyacı var.

Yani onu bu kapıdan çıkmaktan alıkoyan her neyse, bunu hızlıca çözmem gerekiyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Neyden önce?"

Bir an tereddüt ediyor. "Zara aramadan önce."

Gerildim. "Ne dedi?"

"Gidemeyiz." Yatak odasından çıktı.

Peşinden gidiyorum. "Neler oluyor, Minx?"

Omuzlarındaki kaslar gerildi, sonra yavaşça nefes verirken gevşedi; bu nefes, bana asla göstermek istemediği kadar büyük bir yenilgiyi yansıtıyordu. Tekrarladı: "Gitmiyoruz. Konuyu burada kapatalım."

Yaklaşıyorum. "Olmaz."

Çantasını alıp tekrar yerine koyuyor, avucunu tezgaha bastırıyor ve boşluğa bakıyor.

Onu kendime doğru çeviriyorum. "Zara ne dedi?"

Valentina'nın yüzünde kısa süreli bir acı ifadesi belirdi. "Babası ortaya çıktı."

Göğsüm sıkıştı. "Luca?"

Başını salladı.

"Öyleyse neden gidemiyoruz?" diye soruyorum.

Valentina'nın yüzü sertleşti. "Nedenini biliyorsun."

"Artık sorunlarını aşmasının zamanı geldi. Her şey zaten saçmalık," diye belirtiyorum.

"Bunu yapmayacak," diye sessizce belirtiyor Valentina.

"Yani Zara bizi davetten vazgeçti mi?" diye öfkeyle söylendim.

"Hâlâ gidebileceğinizden oldukça eminim."

Gözlerimi kısıyorum.

"Bu Zara'nın suçu değil. Bu durumla başa çıkmak zorunda kalmamalı. Bebeklerine odaklanmalı," diye savunuyor.

"Bu, iptal edeceğimiz anlamına gelmiyor," diye karşılık veriyorum.

"Gidip durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Bunu yapmazdın."

"Yapardım," diye ısrar ediyor.

"Bu sorun çözülecek," diye ısrar ediyorum.

"Olmayacak." Arkasını dönüyor ve bir an için eski, acı veren yara yeniden açılıyor. Normalde sakladığı yara bu. Ama bugün saklayamıyor gibi görünüyor.

"Valentina—"

"Sorun yok," diye ekliyor sert bir şekilde, sanki bu kelime gerçeği tekrar yerine oturtabilirmiş gibi. "Gitmiyoruz."

"Bu hiç de iyi değil. Ve sen de bunu biliyorsun."

Yüzünde kısa bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Önüne geçip geri çekilme yolunu kapatıyorum. "Bu iş böyle yürümez."

Çenesi kasıldı. "Beni gitmeye zorlayamazsın."

"Hiçbir şeyi zorlamaya çalışmıyorum. Başkasının sizin yerinize karar vermesine neden tekrar izin verdiğinizi anlamaya çalışıyorum," diye belirtiyorum.

Gözleri öfkeyle parladı. "Bu başkasının aldığı bir karar değil. Zara'nın gerildiğini, ikizlerin bunu hissettiğini ve Luca'nın kalp krizi geçirebilecek kadar öfkелendiğini göreceğim bir eve girmeyi reddediyorum."

Ona şunu hatırlatıyorum: "Yıllarca seni sahiplenmek isteyen insanlara karşı hayatta kalmak için mücadele ettin. Gücünü, yanında kalmaya zahmet etmeyen birine teslim etme."

Gözleri başka yöne kaydı. "Değilim."

Anahtarlarımı elime alıyorum.

Kadın bunu fark eder. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

Sesi sertleşti. "Bu bir cevap değil!"

"Geri döneceğim."

"Sen sinsi davranıyorsun. Sinsi davranışlardan hoşlanmam," diye çıkıştı.

"Sen karanlık işlerden hoşlanıyorsun," diyorum ama ses tonumda hiç mizah yok. Bunu yumuşatamam. Özellikle de o gözümün önünde dağılırken ve bunun kökeninde hayatının gölgesinde çok uzun süre yaşamış bir adam varken.

Kaşları çatıldı. "Oraya gitme, Brax."

"Hayır, değilim. Daha sonra döneceğim," diye yalan söylüyorum.

"Bu senin sorunun değil," diye belirtiyor.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Benimle evlenmek istediğine karar verdiğin gün bu yalanın bir ifadesi oldu."

Adam donakalır. Kadının dudağı titrer.

"Ne?" diye soruyorum.

"İşte orada. Çıkmasını bekliyordum," diyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne çıkacak ki?"

Başını çevirip yüzünü buruşturdu.

Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Şimdi neler oluyor?"

Duygularını kontrol altına almaya çalışıyor ama başaramıyor. Tamamen dağılmak üzereyken, "Artık benimle evli kalmak zorunda değilsin," diye pathıyor.

Vücudumdaki her hücre donup kaldı. Sert bir şekilde, "Bunu bana tekrar anlatmak ister misin?" diye sordum.

Birkaç gergin an yaşanır.

"Bekliyorum," dedim kollarımı kavuşturarak.

Sesi titredi. "Gitmene izin var. Kimse beni bir törene zorla sokup bir üreme makinesine dönüştürmekle tehdit etmiyor. Hayatımı kurtarmak için tasarlanmış bir evliliğe hapsolmuş değilsin. Artık beni taşımak zorunda değilsin."

Göğsümde şiddetli bir sıkışma hissettim. "Burada olmak zorunda olduğum için mi burada olduğumu düşünüyorsun?"

Bana bakmıyor. "Lafı dolandırmayalım. Seni benimle evlenmeye zorladım. Şimdi özgürsün."

Bu cümle, bana söyleyebileceği her şeyden daha derinden yaraladı. Sakin bir şekilde, sanki inanıyor ve kabul ediyormuş gibi söylüyor, bu da kanımı daha da kaynatıyor. "Gerçekten istediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye hırslı bir şekilde soruyorum.

"Öyle değil mi?" diye itiraz ediyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye karşılık veriyorum.

Nefesi titriyor. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"En son baktığımda, bu evlilikte iki kişiydik," diye savunuyorum.

"Sen karmaşık olmayan birini hak ediyorsun," diye kekeleydi.

"Basit mi? Basit bir şeyle on dakika bile dayanamazdım, kolumu koparırdım." diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Gülmüyor. Gülümsemiyor. Bakışları, sanki bir darbe bekliyormuş gibi yere sabitlenmiş durumda. "Temiz bir başlangıç istemeye hakkın var," diye mırıldanıyor.

Nefesim yavaş ve kontrollü bir şekilde dışarı çıkıyor. "Valentina. Bana bak," diye emrediyorum.

İlk başta direniyor, ama sonunda çenesi kalkıyor ve ham, korunaklı, terk edilmeye fazlaca alışmış gözleri benimkine kilitleniyor.

Ona şöyle diyorum: "Seninle yeraltı dünyası beni zorladığı için evlenmedim. Seninle evlenmeyi ben seçtim. Ve kalıyorum çünkü seni kaybetme düşüncesi ayaklarımın altındaki zemini yarıyor. Kurşunlar havada uçuşurken de seni istiyordum, şimdi dünya bizi öldürmeye çalışmadığı için de seni daha çok istiyorum."

Gözlerini kırptırdı ama bir damla gözyaşı aktı. Boğazı düğümlenerek, "Bunu söylemene gerek yoktu," dedi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Kararlı bir ses tonuyla, "Beni dikkatlice dinle, Minx. Bunu mecbur olduğum için söylemiyorum. Seni seçiyorum. Bir kalkan olarak değil. Bir görev olarak değil. Savaşın bir sonucu olarak değil. Seni seçiyorum çünkü sen benimsin ve seni seviyorum." diye emrettim.

Nefesi kesildi, gözlerinde tekrar yaşlar birikti. Gözlerini hızla kırptıştırarak onları uzaklaştırmaya çalıştı.

"Mademki aramızdaki yanlış anlaşılmaları gideriyoruz, o zaman başka bir konuya geçelim," diye devam ediyorum.

Kaşları çatıldı. Burnunu çekerek, "Ne?" diye sordu.

"Artık kendi çocuklarımızı yapmanın zamanı geldi," diye ilan ediyorum, kalbim hızlanırken.

Bütün vücudu hareketsiz kalıyor.

Gözlerimi kaçırmadan ekledim: "Seninle bir hayat istiyorum. Gerçek bir hayat. Travmaya, stratejiye veya hayatta kalmaya dayalı olmayan bir hayat. Sadece bizim olan bir hayat... ve tabii ki bebeklerimizin." Kaşlarımı oynatarak sırttım.

Gözyaşlarıyla karışık bir kahkaha attı. Başını hafifçe sallayarak, "Sence bebek sahibi olmaya hazır mıyız?" diye sordu.

Daha da genişçe sırtıyorum. "Hayır. Eminim bir sürü şeyi berbat edeceğiz. Ama hangi ebeveyn buna hazır olur ki?"

Dudaklarını ısırdı ve omuzlarını silkti. "B-bilmiyorum."

"Eminim öyle değillerdir. Ama biz zekiyiz. Bir yolunu buluruz," diye onu temin edip kendime doğru çekerek kollarımı ona doladım. "Sen bitiş çizgisine kadar sürüklediğim bir yük değilsin," dedim.

Göğsüme yaslanıp usulca ağlıyor.

Geri çekilip yanağındaki gözyaşlarını sildim. "Tamam. Bana anlatabilirsin."

"Sana ne diyeceğim?" diye sordu, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle.

Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor. "Beni sevdiğini" söylüyorum.

Zaman adeta durmuş gibi.

İçim alt üst oldu.

Belki de öyle düşünmüyordur ve ben yanılmışımdır?

Sonunda "Seni seviyorum" diye ilan ediyor.

"Aman Tanrım, bir an beni korkuttun," diye takılıyorum ama bu doğru.

O gülüyor.

Alnının tepesine bir öpücük kondurdum, sonra çenesini tekrar yukarı kaldırdım. "Cehennemden sağ çıktık. Bir imparatorluğu bitirdik. Şimdi başka bir şey inşa etme şansımız var. Üzerinde bizim adımız yazılı olan ve bizim seçimimiz olan bir şey."

Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyordu. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Seninle mi? Evet. Başkasıyla mı? Asla."

Nefesi kesiliyor ve gülümsüyor.

Onu yavaşça öperek aramızdaki yeni anlayışı pekiştirdim. Sonra geri çekilerek ekledim: "Benden kurtulamayacaksın, Minx. Şimdi değil. Asla. Ve kesinlikle de herkesi çıldırtacak bir sürü küçük canavar dünyaya getirmeden önce değil."

Daha da yüksek sesle gülüyor ve haftalar sonra ilk kez etrafımızdaki dünya kaybolmuş gibi hissettirmeyi bırakıyor. Bir başlangıç gibi hissettirmeye başlıyor.

Ona bir öpücük daha verip geri çekildim. "Gitmem gerek."

"Gidelim mi?" diye soruyor.

"Yakında döneceğim." Kapıya doğru bir adım attım.

"Brax, nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Doğum kontrol haplarını çöpe at. Eve geldiğimde bebek yapmaya başlayacağız," diye ilan edip ön kapıdan çıkıyorum.

Binanın içinden geçip Mustang'ime biniyorum ve gaza sonuna kadar basıyorum.

Zara ve Sean'ın evine arabayla kısa bir yolculuktu ama binalarına vardığımda kalbim nabzım gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

Güvenlik görevlisine başımla onay verdim, asansöre bindim ve ekrana elimi bastırdım. Ekran hızla çatı katına çıktı ve kapılar açıldığında muhteşem kırmızı kiraz çiçeği ağacı gözümün önüne serildi.

Ana kapıyı açtığım anda Luca'nın sesi gürledi, "Bak ne kadar büyümüşsün!" River'ı havaya kaldırdı.

"Brax. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Zara, yüzünde endişeyle. Bana bakmadan geçip gidiyor.

"Merak etmeyin. O burada değil," diyorum.

Zara'nın yüzüne suçluluk duygusu yansıyor. Ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Seninle konuşmam gerek, Luca," diye ısrar ettim.

Gözlerini kısarak, "Torunlarımla birlikteyim," dedi.

"Şimdi," diye emrettim ve yanından geçerken Sean'a, "Ofisinizi kullanmam gerekiyor," dedim.

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak koridorda hızla ilerledim. Ofise girdim ve kollarımı kavuşturmuş bir şekilde pencereye yaslanarak bekledim.

Luca sonunda içeri girdi, kapıyı kapattı ve beni işaret ederek, "Şu saygısız tavrından vazgeçsen iyi olur," dedi.

Sandalyeyi işaret ederek, "Oturun," dedim.

Yerinde duruyor. "Bana emir veremezsin."

"Otur," diye öfkeyle söylendim.

Hiç kıpırdamadı. İkimiz de sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamadık, sonunda oturdu, ellerini üçgen şeklinde birleştirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne olmuş yani? Torunlarımla geçirdiğim zamanı neden bölüyorsun?"

"Eşimden özür dilemelisin."

Başını geriye doğru savurdu. Yaşlılığın ve yüksek sesle söylemek istemediği seçimlerin izlerini taşıyan yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. Kendini toparladı. "İnce buz üzerinde yürüyorsun, Brax."

Sandalyeyi kapıp oturuyorum, ateşe ateşle karşılık veremeyeceğimi fark ediyorum. Luca'yla değil. Ve bu, Valentina'nın hak ettiği sonucu almamak için çok önemli. Derin bir nefes alıp sesimi sakinleştiriyorum. "Zara ve Sean sana Yeraltı Dünyası'ndan bahsettiler mi?"

Yüzünde onaylamaz bir ifade belirliyor. "Evet," diye onaylıyor.

"O zaman Valentina'nın artık senin onu terk etmeni hak etmediğini anlarsın."

Çenesi seğiriyor. Gözlerini kırpmıyor ama gözleri kararıyor.

"Salvatore, bir ritüel sırasında onun anne babasını öldürdü. Sonra onu yanına aldı ve kendi kurallarına uymaya zorladı. Eğer uymasaydı, satılacaktı." diye ekliyorum.

Kas seğirmesi yanağına yayıldı. Öfkeyle, "Salvatore şeytandı," dedi.

"Evet. Ve kız kardeşinin kızı—bir zamanlar sevdiğin ve ilgilendiğin yeğenin—canavarın yanında kaldı. Onu çöpe atar gibi bir kenara attın," diye suçluyorum.

"Ağzına dikkat et!" diye uyarıyor.

"Buna ne diyorsunuz?" diye soruyorum.

Gözleri kısılıp inceliyor.

"O bir çocuktü. Sığınacak kimsesi yoktu ve tek yaptığı hayatta kalmak için mücadele etmektü. Ve ona işkence ettiler. Birbiri ardına ritüellerle onu

vahşice dövdüler ve zulmettiler. Sen onun kanındansın ve hiçbir şey yapmadın!" diye tahmin ettiğimden daha yüksek sesle söylüyorum.

Elini masaya sertçe vurdu. "Bilmiyordum! Babası kız kardeşimi ve onu İtalya'ya götürüp ortadan kaybolmuş. Büyüyene kadar hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Onlarla birlikte öldüğünü sanıyordum. Sonra Salvatore'nin onu büyüttüğünü ve Abruzzoluların yaptığı her şeyi yaptığını öğrendim!"

"Çünkü hayatta kalabilmek için bunu yapmak zorundaydı!" diye kükredim.

Oda, giderek artan gerilimle ısınan bir sessizliğe büründü.

Daha da yaklaştım, sesim ölümcül bir sakinliğe büründü. "Onu damgaladılar. Ve sadece kafatasıyla değil."

Sözler onu dondurur. Dudakları aralanır ama hiçbir ses çıkmaz.

"Gövdesi kadar büyük, ısıtılmış bir demir alıp göğsüne V şeklinde bir iz bıraktılar. Sonra da onu dünyanın gözü önünde rezil etmek için kıpkırmızıya boyadılar," diye ilan ediyorum.

Yüzünün rengi soldu.

Ona toparlanması için zaman vermiyorum. "Senin neden hiç yanına gelmediğini anlamadığı için kendini suçluyordu. Bundan asla bahsetmezdi ama ben biliyorum. Bunu onda görüyorum. Ve bunda senin de kısmen suçun var."

Elini kolçaklara o kadar sıkı tutuyor ki, parmak boğumları bembeyaz oluyor. Sonunda sesi titriyor. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Hayır, bilmek istemiyordun."

İrkilerek geri çekildi.

"Gittin ve geride kalan enkazı hiç kontrol etmedin. Bir zamanlar sevdiğin yeğenini aramadın bile."

Zorlukla yutkunuyor, boğazı düzensizce inip kalkıyor, gözleri yaşıyor.

"Sonunda özgür. Konsey gitti. Canavarlar küle döndü çünkü ailesini öldüren, kızınızı ve torunlarınızı da öldürmek isteyen iblisleri alt etti..."

İmkansızı atlattı. Hayır. İmkansızı başardı. Ama Zara'dan gelen tek bir telefonla, sanki kötü kişi oymuş gibi pes etti."

Luca elini alnına bastırarak, "Onu asla incitmek istemedim," diye itiraf etti.

"Ama öyle yaptınız. Hâlâ da öylesiniz."

Gözleri donuk, sesi titrek bir şekilde bana bakıyor. "Benden ne istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sorumluluk. Bahaneler değil. On yıllardır kendinize yedirdiğiniz o soylu özveri değil. Durdurmaya zahmet etmediğiniz yıkımı anlamanızı istiyorum."

"Geçmişi değiştiremem."

Göğsüm kasıldı. Sesimi kontrol ederek ısrarla, "O, tüm hayatını senin doğrudan ya da dolaylı olarak dahil olduğun kararların sonuçlarından muzdarip olarak geçirdi." dedim.

Çenesi seğirdi. "Sana ne söylediğini bilmiyorum..."

"Bana hiçbir şey söylemedi. Kendine asla bu kadar izin vermez. Ben de araştırarak öğrendim," diye çıkıştım.

Gözleri hafifçe irileşti.

Parmaklarımı tahtaya sertçe bastırdım. "O benim karım. Ve senin kanından."

Yüzünü çevirip azı dişlerini gıcırdatıyor.

"Bunu düzelteceksin, Luca," diye kararlılıkla belirtiyorum.

Yavaşça bana doğru döndü, ama o sertlik kaybolmuştu. Yüzünde pişmanlık, suçluluk ve üzüntü vardı.

"Bundan böyle artık saklanması gerekmeyecek. O da bu ailenin bir parçası. Yani siz buradaysanız, onun da burada olmasına izin var. Siz de dahil olmak üzere hiç kimse karımı saklayamaz." diye devam ediyorum.

Yüzü buruşmuş bir halde ellerine bakıyor.

Konuşmasını bekliyorum.

Sonunda odaya girdiğinde olduğu halinden eser kalmamış bir halde bana baktı ve sordu: "O neden benimle aynı odada olmak istesin ki?"

"Sen onun kanındansın Luca. Seni hatırlıyor, onu seven ve ona bakan amcasını," diye usulca söylüyorum ona.

Gözlerini kapatıp derin nefesler alıyor.

"Bunu doğru yapman için sadece bir şansın var," diyorum ona.

Kızarmış gözlerini açıyor.

"Luca, işleri yoluna koy. Karım benim. Zara'nın kız kardeşı gibi. Ve hiçbir yere gitmiyor," diye uyarıyorum. Ayağa kalkıp diğerlerini umursamadan dışarı çıkıyorum ve tam bir kaosun ortasında bir şekilde sevmeyi öğrendiğim kadına geri dönüyorum.

Valentina

Yeni gerçekliğim beni sabahları hâlâ şaşırtıyor. Uzaktan gelen silah sesleri, ritüel ilahilerinin yankısı veya telefonumdan gelen alarm sesleri ve ardından gelen emirler yok. Sadece yumuşak gün ışığı perdelere vuruyor.

Bu sefer sessizlik beni yutmakla tehdit etmiyor. Sadece beni sarıyor, ağır ve tuhaf bir şekilde şefkatli, tıpkı dün gecedен kalma Brax'ın kokusunu hala taşıyan kalın bir battaniye gibi.

Dün gece.

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor, anılar bir anda titrek bir şekilde zihnimde canlanıyor. Brax'ın bileklerimi başımın üstünde tutması ve boğazıma doğru hırslayarak karnımın onun bebekleriyle şişmesini istemesi. Bedeninin benimkini tekrar tekrar ele geçirmesi, ta ki karanlığa kaç kez adını fısıldadığımı unutana kadar. "Artık hayatımız bu," derken sesinin nasıl alçaldığı.

Bizim.

Yatakta kıpırdandım ve yüzümü buruşturdum. Bacaklarımın arasındaki her kas, en güzel şekilde ağırlı ve aşırı kullanılmış bir halde protesto ediyordu. Bacaklarım serin çarşaflara değdi ve dudaklarımdan yorgun, hafif bir kıkırdama kaçtı. Kocam bir görevdeydi.

Kocam.

Boşanmak istemiyordu.

Daha geniş bir gülümsemeyle başımı komodine doğru çevirdim. Dijital saat suçlarcasına yanıp sönüyordu. Saat neredeyse öğlen olmuştu.

Aniden doğruldum, sonra vücudum ne kadar az uyuduğumu hatırlatınca sendeledim. Normalde, ortada hiçbir tehdit olmasa bile beynim tehditlere karşı programlanmış bir şekilde saatler öncesinden kalkardım. Bugün, uzuvlarımda hoş bir ağırlık var; bu da kocamın tam olarak söylediği şeyi ve hatta daha fazlasını yaptığını gösteriyor.

Bakışlarım lambanın tabanına yaslanmış katlanmış bir kağıt parçasına takılıyor. Brax'ın dağınık el yazısı koyu mürekkeple bana bakıyor.

Sürtük,

Sana tekrar Çıkmadan Önce spor salonuna gittim ve
bu yataktan asla kalkmadık.

Kahvaltıda krep mi?

Seni seviyorum.

B

Dudaklarım seğiriyor. Sabah anlayışım eskiden kahve içmek ve canavarların yıkımını planlamak olurdu, evde yenen şeker bombaları değil. Şimdi, biri rastgele pankeklerden bahsetse bile, midem muhtaç bir haine dönüşüyor.

Mürekkebi dağıtacakmış gibi, sayfaya dokunmadan "aşk" kelimesinin üzerinden geçiyorum. Bunu onun yazmış olması, şimdi tereddüt etmeden veya abartmadan söylemesi, göğsümde garip bir sıcaklık yayıyor. Dün, hâlâ tek bir yanlış adımın onu tam ters yöne doğru koşturacağını varsayıyordum. Bir şekilde, bu varsayımımın yanlış olduğunu kanıtladı.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ağırlığımı test ettim. Uyluklarım yine isyan etti. Sanki duvardan görebiliyormuş gibi kapıya doğru sııttım. "Çok

saçmasın," diye mırıldandım kendi kendime, sesim uykudan ve onun beni nasıl çaldığından dolayı kısıktı.

Doğrulup saçlarımı topluyorum ve başımın tepesinde dağınık bir topuz yapıyorum. Birkaç tel saç dışarı kaçıyor, onları da kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Banyoya doğru yürürken çıplak ayaklarımın altındaki zemin serin. Birkaç dakika içinde cam duş kabini buharla doluyor, duşun altına girdiğim anda etrafımı sarıyor. Ilık su tenimin üzerinden akıyor, kurumuş teri ve üzerime sinmiş Brax'ın kolonyasının hafif izini temizliyor. Dün gecedен görüntüler tekrar zihnimde beliriyor, kopuk ama canlı. Ağzı boğazımda, eli karnımın üzerinde yayılmış, "Oraya bir bebek koymak istiyorum" dediğinde sesi boğuk.

Boğazım daralıyor, hem de buhardan değil.

Uzun yıllar boyunca bedenim konseye aitti. Kanım, imzam, itaatim, acım da öyle. Hatta gelecekteki çocuklarım bile bana karşı bir silah olarak kullanıldı. Şimdi ise bebek fikri kötülükten değil, beni terk etme fırsatı varken beni seçen adamın arzusundan kaynaklanıyor.

Bir an alnımı fayansa yashıyorum ve suyun sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Su serpintisi, kendi kalp atışım dışında her şeyi bastırıyor. Belki başka bir kadın hayatın ne kadar çabuk değiştiğine dehşete kapılırdı, ama dehşet çok uzun zamandır benim sürekli yoldaşım oldu. Her şeyden çok, ondan kurtulmak ve bir daha asla görmemek istiyorum.

Suyu kapatıp havluya uzandım. Kalın pamuklu havluyu vücuduma sararken damlacıklar kollarım boyunca kaydı. Aynaya baktım. Yanaklarımda, sıcaktan kaynaklanmayan hafif bir pembe kızarıklık vardı.

"Kendine gel," diye mırıldandım diş fırçamı alırken. Yansımam bana kaşını kaldırarak baktı, sanki şöyle diyordu: "Bütün geceyi seni sonsuza dek çocuk sahibi olmaya zorlamak isteyen aşırı koruyucu bir bilgisayar korsanının gözetiminde geçirdin. Biraz sersemlemiş olmaya hakkın var."

Daha da sırttım ve dişlerimi fırçaladım. Cilt bakımını en temel düzeyde yaptım, havluyu attım ve yumuşak siyah bir şort ile tek omuzdan düşen bol gri bir tişört giydim.

Yatak odasından çıkarken kendi kendime, "Emirlere itaat etmekten krep çevirmeye... Kim düşünürdü ki..." diye mırıldandım. Kısa koridordan mutfağa doğru yürüdüm.

Yerden tavana uzanan pencerelerden içeriye dolan güneş ışığı, oturma odasını eskisinden daha büyük görünen, aydınlık ve ferah bir mekana dönüştürüyor. Belki de bunun sebebi artık yeraltı dünyasının habercilerinin beni çağırmakla tehdit etmemesi ve takvimimin üzerinde fırtına gibi beliren ritüellerin olmamasıdır. Dairede sadece benim mobilyalarım, eşyalarım, kocamın etrafa saçılmış aletleri ve asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim inlemelerimizin hafif yankısı var.

Mutfağa geçip doğruca kiler dolabına yöneldim. Midem sabırsızca kasıldı. Görünüşe göre vücudum insan olduğumu ve beslenmeye ihtiyacım olduğunu hatırlamaya karar vermişti. Un, şeker, kabartma tozu ve tuz kabını çıkarıp tezgahın üzerine sıraladım. Dolaptan bir kase alıp buzdolabını açarak süt ve yumurtaları çıkardım.

Serin hava çıplak bacaklarıma çarpıyor. Bir an için bakışlarım, dün gece Brax'ın tehlikeli ve saygılı ifadesiyle izlerken, kalan doğum kontrol haplarını banyo çöpüne attığım rafa takılıyor.

Tüm vücudum ürperdi. Buzdolabının kapağını gerekenden daha sert kapattım.

Önce ilk yumurtayı, sonra ikincisini kaseye kırıyorum. Yumurta sarıları parlak sarı adacıklar halinde yayılıyor. Unu ölçüp döküyorum, beyaz tozun rengi yutmasını izliyorum. Kabartma tozu yüzeye değdiğinde, bir kısmı parmaklarıma bulaşıyor. Bu beni en garip şekilde sakinleştiriyor. Kan, imza, gözetim içermeyen basit bir ev işi. Sadece kahvaltı.

Malzemeleri iyice karıştırıp koyu bir kıvam elde edene kadar çırpıyorum ve bir an için aklım Brax'ın spor salonunda neler yapıyor olabileceğine kayıyor.

Muhtemelen bir yandan inanılmaz ağırlıklar kaldırırken, diğer yandan da beni hamile bırakma fikrini tekrar düşünerek, on metre yarıçapındaki herkesi korkutuyordur.

Hiçbir sebep yokken gözlerimi deviriyorum, bu düşüncenin saçmalığına rağmen dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor.

Sessizliği keskin bir ses bozdu ve beni irkiltti. Kapı zili olduğunu fark ettim ve çırpıcı birden dondu. Hamur yavaşça kaseye geri damladı.

Başımı hızla ön giriş kapısına çevirdim. Burada kimsenin olmaması gerekiyordu. Zara arardı. Fiona mesaj atardı. Kirill yirmi kat güvenlik önlemi almadan asla uğramazdı. Sean öylece uğramazdı ve meclis de gitmişti.

Kanım dondu.

Boş ver gitsin. Sorun yok.

Öyle mi?

Çırpma telini yere bıraktım ve metalin kenara çarpma sesi geldi. Dairede yoğun bir sessizlik çöktü.

Çetin.

İkinci zil sesi omurgamda yankılanıyor. Hamur bulaşmış parmaklarımı bir mutfak havlusuna siliyorum, sonra isteksiz adımlarla koridora doğru ilerliyorum. Her adımda kalp atışım daha da yükseliyor. Durduramadan eski alışkanlıklarım devreye giriyor.

Gözlerim etrafı tarıyor, kulaklarım kapının ötesinden gelen herhangi bir sesi algılıyor. Giriş kapısına ulaşip elimi kapı koluna birkaç santim mesafede durduruyorum. Yaklaşıp gözetleme deliğinden bakıyorum.

Dünya, balık gözü merceği gibi daralıyor. Bir kez göz kırpmıyorum.

Olamaz.

Akciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu.

Luca koridorda tek başına duruyor. Geniş omuzları kadrajın bir kısmını kaplıyor, takım elbisesinin ceketini ütülü gömleğinin üzerinde açık duruyor. Koyu saçlarında hatırladığımdan daha fazla gri var ve dudaklarının etrafında derin çizgiler beliriyor. Tanımadığım bir ifadeyle kapıya bakıyor.

Midem alt üst oldu. Göğsümden boğazıma ve gözlerimin arkasına doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Sanki itilmiş gibi geriye doğru bir adım attım.

Bir an için halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Uykusuzluk, çok fazla orgazm ve çözülmemiş geçmişin birleşimi beynimde bir şeyleri bozmuş olmalı.

Kapıya şiddetli bir gürültüyle çarpıldı.

Beynim bir düzine birbirinden kopuk düşünceye bölünüyor.

O neden burada?

İçimdeki daha genç bir versiyon yüzeye çıkıyor. Tanımadığım bir evin pencerelerinde durup amcasının neden hiç gelmediğini merak eden küçük kızım ben. Amcasının var olmadığına kendini inandıran aynı kızım, çünkü bu açıklama, diğer açıklamadan daha az acı vericiydi.

Ama yaptı. Mesafeyi seçti ve benden nefret etmeyi tercih etti.

Bacaklarım artık beni taşıyamayacak gibi. Ayakta kalabilmek için tutamağı sıkıca kavradım.

"Valentina." Sesi, ahşabın arasından alçak bir uğultuyla yankılanıyor. Hatırladığımdan daha derin bir hırıltısı var.

Boğazım tıkanıyor.

Küçük giriş holünde donakalmış bir halde duruyorum; bacaklarım çıplak, saçlarım dağınık topuz, gömleğim omzumdan kayıyor, parmaklarımda kurumuş krep hamuru lekeleri var.

"Lütfen," diye ekliyor, tek kelimesinde ham bir duygu gizli. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Ciğerlerim keskin bir nefes çekiyor. Kaburgalarıma sürtünüyor. Sanki tüm gerçekliğimi değiştirecekmiş gibi kapı koluna bakıyorum. Geçmişteki kız kaçmak, kendini yatak odasına kilitlemek ve Brax'ın geri dönüp bu seçimi benim için yapmasını beklemek istiyor.

Ama kocam benden bir söz almamı istedi. Bir daha asla başkalarının kaderimi belirlemesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Elimle sürgüyü çeviriyorum, olayı tam olarak kavrayamadan kapıyı açıyorum. Hafifçe gıcırıyor, sonra da birkaç metre ötede duran, uzun zamandır görüşmediğim amcamı görebilecek kadar açılıyor.

Beni görünce dikleşiyor, keskin Marino gözleri yüzümü tek bir hızlı, değerlendirici bakışla tarıyor; bu bakış, kendisinden iki kat daha büyük adamları bile irkiltebilir.

Küçümseme görmeyi bekliyordum. Ama sanki ellerinde paramparça olmuş ve belirsiz bir şey tutuyorlar.

Bir an için kimse konuşmuyor. Sadece birbirimize bakıyoruz.

Daha yaşlı görünüyor. Bu gerçeği bir tokat gibi üzerime çöktü. Şakaklarında daha fazla beyazlık, göz kenarlarında daha fazla çizgi, alnında daha derin kırışıklıklar var. Bu, en son gördüğüm adam değil. Bu, çok sevdiğim iki bebeğin dedesi.

"Valentina," diyor sessizce.

Onu bunca yıl sonra görmek göğsümde bir şeyleri kırıyor. Gözlerimin arkasında keskin, yakıcı bir baskı yükseliyor. Ağzına bakıyorum, sanki ağzının şekli annemin arkasından bana tatlılar getiren adama dönüşecekmiş gibi.

Dilim damağıma yapıştı. Ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Yutkunurken Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. Omuzumun üzerinden daireye şöyle bir göz atıyor. Sonra bakışları tekrar bana dönüyor. "İçeri girebilir miyim?"

Beynim aynı anda tüm argümanları haykırıyor. Bu, en çok ona ihtiyacım olduğu anda ortadan kaybolan amcam Luca. Yokluğu beni neredeyse demir kadar derinden yaralayan aynı adam.

Bedenim beynimden önce tepki veriyor. Geriye ve yana doğru bir adım atıyorum.

Kapı eşiğini yavaşça geçiyor, sanki yerin açılıp onu yutacağını bekliyormuş gibi. Nostaljik kolonyası, hayaletlerle iç içe geçmiş bir şekilde beni sarıyor.

Kapıyı arkasından kapattım ve bir anlığına sırtımı kapıya yasladım, bir elim hâlâ kapı kolundaydı.

Aramızdaki sessizlik yeniden yoğunlaşıyor, yoğun ve gergin bir hal alıyor.

Giriş holüne doğru ilerledi, sonra durdu ve tam karşımda bana döndü. Bakışları dağınık topuzumda, çıplak bacaklarımda ve sağ elimdeki hamur lekesinde gezindi. İfadesinde aynı anda hem bir yumuşama hem de bir gerginlik belirdi. Sonra birden, "Özür dilerim," diye söyledi.

Sözler havada asılı kalıyor.

Bir an için onu doğru duyup duymadığımı sorguladım. "Özür dilerim" demesini hiç beklemiyordum.

Kapıyı yavaşça iterek elimi yanıma düşürdüm. "Sen..." Sesim, istediğimden daha boğuk çıktı. Yutkundum ve tekrar denedim. "Sen nesen?"

"Özür dilerim," diye tekrarladı. Kelime kaba, derinlerden kazınmış gibiydi. "Bilmiyordum."

Kalbim göğüs kafesime o kadar hızlı çarpıyor ki, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Parmaklarım avuç içlerime kıvrılıyor, tırnaklarım derime saplanıyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, sonra tekrar düşünüyor gibi görünüyor ve tekrar duruyor. "Bilmiyordum, Finzia." Küçüklüğümde kucağına oturabileceğim zamanlarda kullandığı bu kelimeyi söylerken sesi hafifçe titriyor.

Finzia.

Göğsüme başka bir duygu saplanıyor. Yıllardır kimse bana böyle seslenmemiştir. Ailem beni saklanmak için İtalya'ya taşıdığından beri. Engelleyemeden boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Yarı kahkaha, yarı hıçkırık yarı ağlama gibi. Sesim camdan daha keskin çıkıyor. "Benim var olduğumu bilmiyor muydunuz?"

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Ben öyle demedim."

"Hayır mı?" Ellerim titriyor. Kollarımı zırh gibi kendime sarmak isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

Bir darbeye karşı hazırlık yapar gibi gözlerini kısa bir süre kapatıyor. Tekrar açtığında gözleri nemli. "Anne baban seni alıp ben müdahale etme şansı bulamadan ortadan kayboldular. Kazada öldükleri haberi gelince kız kardeşimi gömdüm. Senin de onunla birlikte öldüğünü söylediler."

Salvatore'a duyduğum öfke damarlarımda yeniden, sıcak ve tanıdık bir şekilde yanıyor. Aynı anda, göğsüme başka bir şeyin keskin bir parçası saplanıyor. Dişlerimi sıkarak, "Yalan söylediler," diyorum.

"Evet." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Hayatta olduğunu yıllar sonra öğrendim ve o zamana kadar Salvatore'nin evindeydin, onun dünyasının bir parçasıydın."

Gözlerim bulanıklaşıyor. Sıcak nem birikiyor, sonra da engelleyemeden akıp gidiyor. Elimin tersiyle yüzümü siliyorum ama daha fazlası geliyor.

İçimden öyle derinden gelen bir itiraf ki, neredeyse beni geriye doğru savuruyor. "Seni bekledim. Küçükken pencerenin önünde durup neden gelmediğine dair hikayeler uydururdum. Her doğum günümde, içeri girip beni havada döndürdüğünü hayal ederdim." Sözlerin arasından, pürüzlü ve utanç verici bir hıçkırık yükseliyor.

Yüzü buruştu. Derin çizgiler yeniden şekillendi, yüz hatları yıkılmış bir ifadeye büründü. "Seni ve anneni hayal kırıklığına uğrattım. Güvenli olduğunu düşündüğüm yolu seçtim ve seni kurtların eline bıraktım. O evin içinde neler olduğunu öğrenmek için dünyayı alt üst etmeliydim. Bunu yapmak için kanlarının içinden geçmek zorunda kalsam bile seni oradan çıkarmalıydim. Bunların hiçbirini yapmadım. Uzak durdum. Kendime Abruzzoları senin seçtiğini söyledim, ama yanılmışım."

"Seçtin mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor.

Gözyaşlarım daha da şiddetleniyor ve göğsüm kasılıyor. Elimle oraya bastırıp, daha da genişleyen çatlağı tutmaya çalışıyorum. Bir yanım öfkelenmek, her anıyı ona bıçak gibi fırlatmak istiyor. Diğer yanım ise sesindeki yıkımı duyuyor ve oradaki acıyı, benimkinden farklı ama gerçek olanı, tanıyor. Ama yapabildiğim tek şey sessizce hıçkıra hıçkıra ağlamak.

Ben uzaklaşmadan önce o hareket ediyor. Bir saniye önce, giriş holünde kaskatı kesilmiş ve titriyordum. Sonra, kolları beni sert ve çaresiz bir şekilde sarıyor. Geniş göğsü yanağımın altına iyice yerleşiyor. Pahalı sabun ve pişmanlık kokusu etrafımızı sarıyor.

Bir an için bedenim kilitlendi. Sonra içimde bir şey koptu. Keskin bir hıçkırık koptu, ardından bir diğeri ve bir diğeri daha. Ceketinin önünü kavradım, parmaklarım kumaşı birbirine dolarken, yıllarca terk edilmiş umutlar içimden döküldü. Omuzlarım titriyordu. Yüzümü ona bastırdım, hâlâ bana tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi güvende ve korunmuş hissettirmesinden nefret ediyordum.

Çenesini başımın tepesine indiriyor, bir eliyle kafatasımın arkasını kavıyor. Diğer kolu ise sırtıma dolanarak, sanki kaybolacakmışım gibi beni tutuyor. "Çok üzgünüm Finzia. Yanlış yaptım," diye mırıldanıyor.

Dizlerim titremeye başladı. Ağırlığımı desteklemek için tutuşu sıkılaştı. Gözyaşları takım elbisesini ıslattı.

"Senden nefret ediyorum," diye hıçkırarak söylüyorum, bu kelimeler derinlerden kopmuş gibi geliyor, bir başka keder dalgası da içimi altüst ediyor.

Beni daha sıkı tutarak yumuşak bir sesle, "Biliyorum. Her türlü hakkın var," dedi.

"Ve seni çok özledim," diye ekledim, bu itiraf boğazımı yakıyordu. "Seni her gün çok özledim."

Sanki bıçakla bıçaklamışım gibi vücudu sarsıldı. Nefesi saçlarıma değdi ve onun da ağladığını fark ettim.

Saniyeler ya da saatler sürebilecek bir süre boyunca orada öylece duruyoruz. Hıçkırıklarım yavaş yavaş diniyor, daha yumuşak ağlamalara dönüşüyor. Eli, tıpkı küçük bir kızken, o benim tüm dünyamken olduğu gibi, sırtımda yavaş ve dikkatli okşamalarla geziniyor.

Sonunda, boğazım ağrıyıp başım zonklamaya başlayınca geri çekiliyorum.

Uzun süreli bir temasın bir sınırı aşacağından korkuyormuş gibi beni hemen bırakıyor. Gözleri kızarmış, beyazları damarlarla kaplı. Yüzümün bastığı

yerde, gömleğinin ön tarafında nemli bir leke yayılmış.

Titrek parmaklarımla yanaklarımı siliyorum.

Sözleri boğuk bir sesle çıkıyor. "Eğer bir gün beni hayatınıza bir şekilde tekrar kabul etme ihtimaliniz varsa, bunu hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama bunu talep etmeyeceğim. Sizden hiçbir şey talep etmeye hakkım yok. Umarım bir gün beni affedebilirsiniz."

Orada dururken, daha önce hiç görmediğim bir şekilde, yaptığı seçimlerin ağırlığı altında omuzları çökmüş halde, her zamankinden daha yaşlı görünüyor. Bu, tek bir bakışla odaları yöneten Luca değil. Bu, unvanlarından ve gösterişinden sıyrılmış, merhamet dilenen bir adam.

Göğsümdeki garip baskı giderek artıyor ve ağrıya dönüşüyor.

Bağışlama.

Başka biri sorsaydı, azizane ve gülünç gelirdi. Benim dünyamda affetmek bir para birimi değil. Kanla ıslanmış koridorlarda büyümeyen insanlar için bir lüks.

Ancak Omni'nin intikam alma yolunu seçtiği ve onların yöneticisi olmak zorunda kaldığım her seferinde bunun bana ne kadara mal olduğunu tam olarak biliyorum. Ve hayaletlere zincirlenmek istemiyorum.

Luca'ya bakıyorum, yüzündeki her çizgiye kazınmış pişmanlığı, ellerinin titremesini, gözlerindeki yaşları görüyorum. Penceredeki küçük halimi ve Zara'nın bebeklerini kucağında tuttuğunu düşünüyorum. Sonra Brax'la kurmaya çalıştığımız hayatı düşünüyorum ve bu hayat eski yaralara bağlı değil.

Hiç tereddüt etmeden şu cevabı veriyorum: "Tamam."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tamam mı?"

"Pekala. Seni affediyorum," diye ilan ediyorum.

Sözler sanki fiziksel olarak ona çarpmış gibi, yarım adım geriye sendeledi. Ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Alt kirpiklerinden nem süzülerek yanaklarından aşağı yeni izler bıraktı. "Beni affediyor musun?"

"Evet. Geçmişe tutunmak ikimizi de kazanan yapmaz. İkimiz de kaybederiz ve ben zaten yeterince kaybettim," diye belirtiyorum.

Ağzından kısa, kesik kesik bir ses çıktı. Sanki tekrar bana uzanacakmış gibi elini kaldırdı, sonra indirdi. "Bu lütfu hak etmiyorum."

"Dünyamızda hiç kimse pek bir şeyi hak etmiyor," diye yanıtlıyorum, sesimde alaycı bir ton beliriyor.

Bakışlarında isimlendirilmesi çok zor olan bir duygu beliriyor. Sonunda yutkunuyor. "Teşekkür ederim. Ben..." Derin bir nefes alıyor.

Kapı açıldı ve Brax içeri girdi. Koruyucu bir şekilde yanıma yaklaştı. "Luca. Burada neler oluyor?" Dikkatlice ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi.

Luca dikleştı. "Valentina'dan özür diliyordum. Şimdi gitmeliyim yoksa toplantımı kaçıracağım."

Hem hayal kırıklığı hem de şaşkınlık beni sarıyor. Daha yeni geldi, ama ne beklemeliydim ki?

Luca bana doğru yaklaşıyor. "İzin verir misiniz?" diye soruyor.

Bir an için, sırf inat olsun diye ona hayır demeyi düşündüm. Sonra başımı salladım. Beni ikinci bir kucaklamaya çekti, ilkinden daha nazık ama aynı derecede içten. Dudakları, küçükken olduğu gibi, başımın tepesine kısa bir süre değdi.

"Bir daha ortadan kaybolmayacağım. Eğer konuşmak, bağırarak, bir şeyler fırlatmak ya da sadece sessizce oturmak isterseniz, bir telefon kadar uzağınızdayım," diye mırıldandı.

Zorlukla yutkunuyorum. "Eşyaları fırlattığımda ne kadar cesur olduğunu göreceğiz."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ses tonunda bir eğlence vardı ve "Senin her zaman iyi bir kolun vardı," diye yanıtladı.

Küçük bir kızken geçirdiğim bir öfke nöbetini hatırlayınca hafifçe gülüyorum. Ona kızmış ve şekerini geri fırlatmışım, bir saat sonra tekrar yalvararak istemişim.

Beni bırakıp Brax'a döndü.

İki adam uzun bir süre birbirlerine baktılar. Aralarındaki havada söylenmemiş şeyler yankılanıyordu, ama bana karşı ortak bir koruma içgüdüsü vardı.

Luca elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Brax uzatılan eli sıkıca kavradı. "Rica ederim."

Luca başını salladı, elini bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. Arkasını döndü. "Yarın akşam ailece akşam yemeği için bir araya geleceğiz. Gelebilirseniz çok sevinirim?"

Kalbim hızla atmaya başladı. Hiç tereddüt etmedim. "Elbette. Orada olacağız."

Brax bana kısa bir bakış attı, sonra başıyla onayladı. "Bizi de sayın."

Luca'nın omuzları, sanki tek başına taşıdığı bir yükü kaldırmışım gibi bir kademe daha düştü. "Güzel. Detayları sana göndereceğim."

Bize son, anlamlı bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtı ve çerçevede durup son bir kez arkasına döndü. "Finzia, annen seninle gurur duyardı. Baban da."

Sözler göğsüme saplanıyor. Boğazım cevap veremeyecek kadar daralıyor. Gözlerim daha da yaşlarla doluyor.

Başını öne eğdi, sonra salona girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Apartman dairesi yeniden sessizliğe bürünüyor. Ancak bu sefer sessizlik, yokluğun ağırlığıyla değil; yeni bir şeyin uğultusuyla dolu.

Kapalı kapıya bakıyorum, adrenalin vücudumdan çekilirken hafifçe sendeliyorum. Dizlerim titriyor. Duvar bir santim eğiliyor.

Brax'ın elleri belimi buluyor, sıcak ve sağlam bir şekilde beni yerime sabitliyor. Yüzümü inceliyor. "Minx? İyi misin?"

Yarı gülme, yarı hıçkırma karışımı titrek bir nefes verdim. "Sanırım öyle. Az önce ne olduğunu tam olarak anlamadım."

Başparmağıyla kalçamı okşadı, sonra bir elini yanağıma doğru kaydırđı, avucuyla nazikçe kavradı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana kalırsa aileni geri kazandın. Ya da en azından inatçı, suçluluk duygusuyla dolu, pahalı takım elbiseler giyen kısmını."

Kahkahalarla gülmeye başladım.

Arkamı dönüp şöyle bir baktı, sonra sordu: "Ben yokken hamurla uğraşırken heyecanlandın mı?"

Daha çok gülüyorum.

Kulağıma doğru eğilip fısıldadı: "Sanırım artık kremayı çıkarmamızın zamanı geldi."

Brax

Dört Ay Sonra

Dört ay önce hayatım o kadar keskin bir şekilde değişti ki, sanki yeni bir omurgaya kavuşmuş gibiydim. Bir gün, pusuya ve ritüellere karşı tetikte uyanan bir eşim vardı, ertesi gün ise sabahları uyuyabilen, çünkü sonunda dünyanın onu uykusunda yutmayacağına güvenen bir kadının oldu.

Şimdi, Şikago'da yaz. Nemli hava açık pencerelerden içeri giriyor, güneş ışığı yüksek binalardan yansıyor ve Valentina, yeni çatı katımızda hâlâ nefesimi kesen bir yumuşaklıkla dolaşıyor.

Her şey farklı.

O'Malley ailesi nezdinde adım yeniden önem kazandı. Luca ve Valentina neredeyse her gün konuşuyorlar. Bazen kısa, bazen de uzun konuşuyorlar. Bazen duygusallaşıyorlar, tartışıyorlar ya da kahkahalarla gülüyorlar.

Finn'in sert dış görünüşü o kadar yumuşamıştı ki, onu birine "gelinim" diye tanıttı, sonra da kadın ona o kadar sıkıca sarılınca öksürdüğünde ortalığı karıştırmamak için söylenmeye başladı.

Ve bu gece, birbirine kenetlenmiş ailemizin her bir ipliği, tek bir amaç için tek bir çatı altında bir araya geliyor.

Onlardan bunu yapmalarını rica ettim.

Ama bu, bu akşamki gündemin en önemli maddesi değil.

Aynada takım elbisemin yakasını düzelterip yatak odasının kapısına doğru baktım. "Minx? Hazır mısın?"

Sesi tekrar yükseldi, buruk ve eğlenceli bir tonda: "Beni aceleye getirirsen, eşofmanımı giyerim."

Gülerek omzumu duvara yasladım. "Eşofmanla çok seksi görünüyorsun."

"Üzerime çöp torbası giyseydim de aynısını söylerdiniz."

"Bunu haute couture yapardınız."

İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor, tam olarak anlayamıyorum, sonra kapıdan içeri giriyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Kırmızı yazlık elbisesinin ince askıları omuzlarından zarifçe geçiyor, vücuda oturan bir üst kısmı ve uyluklarına kadar uzanan yumuşak, bol bir eteği var. Saçları dalgalar halinde dökülüyor, parlatılmış dudakları elbisesiyle uyumlu ve ifadesi istikrarlı bir güven ve mutluluk yansıtıyor.

Bazı günler onu bir daha böyle görebilecek miyim diye merak ettim.

Kaşlarımı oynatarak doğruldum. "Wonder Woman dikkatli olmalı."

Kaşını kaldırarak, "Bu bir elbise, Brax," dedi.

"Bu suçtur."

Burnundan homurdanarak çantasına uzandı. "Sorun çıkarmadan önce gidelim, bitirmek için vaktimiz yok."

Kıkırdadım ve kolumu uzattım. O da elini dirseğimin kıvrımına yerleştirdi ve birlikte asansörle aşağı inip ılık yaz akşamına adım attık.

Şoförümüz geldi. Kapıyı onun için açtım. İçeri girmeden önce duraksadı, bakışları yavaşça beni süzdü. "Şüpheli derecede sakınsın," dedi.

"Eşimle vakit geçirmenin tadını çıkarıyorum."

Gözlerini kısarak, "Hım. Tehlike kokusu alıyorum." dedi.

Gülerek kalçasına hafifçe vurdum. "Hadi bin içeri, Minx."

O arka koltuğa yerleşti, ben de yanına oturdum ve restorana doğru ilerlerken şehrin manzarası pencerelerden akıp gitti.

Dakikalar içinde vardık ve doğrudan partimiz için ayrılmış olan çatı katına çıktık. Parmaklarım cebimdeki kutuya dokundu. Midem kasıldı, sinirden değil, saf bir heyecandan.

Valentina omzuma yaslandı. Kapılar açıldı ve herkes çoktan gelmişti. Başını kaldırıp bana baktı. "Bu akşam yemeğinin asıl amacını bana söylemedin."

"Göreceksin."

"Bu çok belirsiz."

"Bu özel bir durum."

Bana yan gözle baktı. "Şüpheli."

Sırıttım. "Her zaman." Elimle belinin alt kısmına dokundum. "Hadi gel."

Açık havaya adım attığımda, şehir derin altın rengi bir gün batımı altında her yöne uzanıyordu. Asılı lambalar yukarıda zikzaklar çizerek şarap kadehleri ve cilalı çatal bıçak takımlarının üzerinde parılıyordu. Kokteyl masaları çatının kenarına yakın bir yerde sıralanmıştı. Mekanın geri kalanını ise saten altın rengi keten örtülerle kaplı uzun masalar, çiçek aranjmanları ve masa kartları dolduruyordu.

Zara ikizleri kucağında taşıyor. Kirill, hamileliğinin son dönemlerinde olan Fiona'yı yanına sıkıca bastırıyor. Sean çenesini kaldırıyor. Finn lacivert, ütülü bir takım elbise giymiş, Luca ise koyu gri bir takım elbise ve temkinli bir gülümsemeyle karşımızda.

Marino ve O'Malley ailelerini tarıyorum. Bizim için önemli olan herkes burada.

Sarılmalar ve yanak öpücükleri başlıyor. Zara onu çığlık atana kadar sıkıca kucaklıyor. Luca onu biraz fazla uzun süre, sessiz ama istikrarlı bir şekilde tutuyor. Finn onu yanağından öpüyor ve onunla dalga geçiyor.

Eşim çok duygulandı ama aynı zamanda çok mutlu ve güzel görünüyor, hayatında hiç bu kadar mutlu ve güzel olmamıştı.

Selamlaşmalar bittikten sonra elimi onun eline kaydırıyorum. "Benimle gel."

Adımları sendeledi. "Nerede?"

"Öne doğru."

"Tamam aşkım..."

Onu öne doğru yönlendiriyorum. Çatı katının tepesine ulaşıyoruz, ufuk çizgisi bizi çerçeveleyiyor ve ben iki elimi de havaya kaldırıp "Sessiz olma zamanı!" diye bağıriyorum.

Kalabalığın arasında hafif bir kahkaha dalgası yayıldı ve konuşmalar yavaş yavaş kesildi. İkizler bir saniye daha yüksek sesle gevezelik ettikten sonra Zara ve Sean onları susturdu.

Valentina gözlerini kısarak, başını yana eğerek bana baktı. "Neler oluyor?"

Ellerimi indirip onun ellerini tuttum ve herkese döndüm. "Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," dedim.

Grup sessizleşiyor, birbirlerine doğru eğiliyorlar.

Korkudan değil, bu kadının benim için ne kadar önemli olduğunun ağırlığından dolayı yutkunuyorum. Sonra ona dönüyorum.

"Hayatıma hiç beklemediğim bir şekilde girdin. Ve sen başıma gelen en güzel şeysin."

Nefesini tutuyor, gözlerini kırptırıyor.

"O günden beri her geçen gün bana daha güçlü ve daha iyi bir insan olmayı öğretiyorsun," diye devam ediyorum.

Gözleri parıldıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Kalabalığa katılıyorum, "Doğru. Beni, olmayı hiç planlamadığım kadar iyi bir adam yaptı."

"Yalan söylemiyor," diye sesleniyor Sean.

Kalabalık gülüyor.

Cebime uzanıyorum. "Sanırım bunu doğru düzgün yapmanın zamanı geldi."

Gözleri kocaman açıldı.

Tek dizimin üzerine çöküyorum.

Sesler yükseliyor.

Zara, Fiona ve Brenna çığlık atar. Finn, şüpheli derecede duygusal bir şekilde küfür eder. Luca dik durur ve gözlerini kırıştırır.

Kutuyu açtığımda, üzerinde birkaç sıra pırlanta bulunan platin bir yüzük görüyorum. Şık, zarif ve nişan yüzüğüyle birlikte muhteşem görünecek.

Sesim titredi. "Minx, sen hayatımın aşkıydın. Tanıştığımız andan itibaren nefesimi kestin, geceleri uykumu kaçırdın. İlk seferinde gerçek bir düğün yapamadığımız için, şimdi yüzükler ve yeminlerle, tüm ailemizin bizimle birlikte kutlayacağı bir düğün istiyorum."

Elini ağzına bastırıyor.

Sırıttım. "Şey, Minx, benimle tekrar evlenmek ister misin?"

Ağzı açılıyor... sonra kapanıyor.

Bu durum birkaç kez tekrarlanıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Neden hiçbir şey söylemiyor?

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Minx?"

Zorlukla yutkundu. "Ben... şey... evet, ama..."

"Ama?" Midem burkuldu. "Ama ne?"

"Senin için bir şeyim var."

Kalabalık mırıldanıyor.

Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

Çantasını açıp içinden bir zarf çıkardı. Bana uzattı. "Aç onu."

Elimdeki ince kağıdı çıkarırken göğsüm sıkıştı.

Siyah beyaz, grenli bir görüntü var. Gözlerim bir noktaya kadar daralıyor. Kalbim hızla çarparken ona bakakalıyorum, sonra ona bakıyorum. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

Gülümseyerek başını salladı.

Cildimde statik elektrik akımı hissediyorum. Resme bakıyorum, sonra ona, sonra tekrar resme. "Hamile misin?"

Dudakları titrerken, gözyaşları birikmeye başlayarak, bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar başını salladı. "Yedi hafta."

İçimde mutluluk patlaması yaşanıyor, biraz da korku var ama eminim her baba böyle hissediyordur.

Şöyle ekliyor: "Bunu bu sabah öğrendim ve sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum."

"Minx." Sesim titriyor. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki, kız irkiliyor. Ellerimle yanaklarını kavriyorum. "Hamilesin."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Evet."

Çatı katı alkışlarla yankılanıyor.

Göğsümden şaşkınlık dolu bir kahkaha fırladı. Sonra bir tane daha. Ardından onu sertçe öptüm, etrafımızda alkış ve bağırışlar yankılandı.

Finn bardağını kaldırıp torunlar, soy ağacı ve nihayetinde bir şeyin "doğru şekilde yapılması" hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Geri çekilip saçlarını kulaklarının arkasına doğru ittim. "Bebeğimizi taşıyorsun."

Dudakları kıvrılıyor. "Evet."

"Seninle tekrar evleniyorum," diyorum, içimden bir inançla. "Bunun yüzünden değil." Küçük fotoğrafı kaldırıyorum. "Ama senin benim olduğun

dünyanın her versiyonunu istiyorum. O yüzden bana tekrar benimle evlenmek isteyip istemediğini söyle."

Ağlayarak başını salladı. "Elbette, seninle tekrar evlenirim."

Çevremizde kopan tezahüratlar kulakları sağır ediyor.

Şehrin ışıkları teninde titrerken yüzüğü parmağına takıyorum. Yüzüğün bandına, sonra da bana bakıyor; gözlerinde derin ve ham bir şey parlıyor.

Uzun birkaç saniye boyunca onu kucağımda tutarken, sevdiğimiz insanlar alkışlar, tezahüratlar ve kadeh kaldırmalarla bizi çevreledi.

Kalabalık sakinleşip herkes bize sarılmaya başlayınca Luca öne çıktı. Elini omzuma koydu. "Harika bir baba olacaksın."

"Teşekkür ederim," diye sessizce cevap veriyorum.

Finn sırtımı o kadar sert sıvazladı ki neredeyse öne doğru sendeledim. "Tebrikler evlat."

Brenna beni sıkıca kendine çekiyor. "Artık büyükanne olacağım!"

Zara, Valentina'nın boynuna sarılarak ağlıyor. "İnanılmaz bir anne olacaksın."

Kirill bana doğru eğildi ve mırıldandı, "İkinizin de ortalığı karıştıracağını biliyordum."

Sırıttım. "Kaos bizim markamız."

Akşam yemeği şampanya, konuşmalar, kahkahalar ve gizli dokunuşlarla dolu bir karmaşaya dönüşüyor. Valentina elini birkaç kez karnının üzerine koyuyor ve her seferinde göğsümde bir şok dalgası yaratıyor.

Tatlılar gelince, baş masada yanıma oturdu. Parmakları masa örtüsünün altından bacağıma dokundu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle hayır. Bu çocuğumuz için kendimi toparlamam gerek."

Gözleri irileşti. "Ben de."

"Hayır, sen profesyonel olacaksın," diye onu temin ediyorum.

Çatıdaki konuşmalar yavaşladıkça ortam yeniden sessizleşiyor. Ay, şehrin üzerinde altın bir sikke gibi asılı duruyor. Hoparlörlerden hafif bir müzik sesi geliyor.

Elini tutup onu çatı katının diğer tarafına götürüyorum; orada ışıklar biraz kısılıyor ve şehrin uğultusu hafif bir nabza dönüşüyor.

Hiç tereddüt etmeden kollarımın arasına giriyor. Onunla birlikte sallanıyorum, bir elim belinin alt kısmında, diğer elim ise onun eliyle birlikte göğsümde kenetlenmiş durumda.

Başını kaldırıp baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni tanıyana kadar eksik bir parçam olduğunu bilmiyordum."

Nefesi kesiliyor.

"Sadakat, cesaret ve özveri hakkındaki tüm anlayışımı değiştirdin."

"Bu gece beni mahvediyorsun, Brax," diyor ve gözleri tekrar yaşıyor.

Homurdandım. "Seninle tekrar evlenmeyi, çocuklarımızı seninle birlikte büyütmeyi ve kimsenin yıkamayacağı bir hayat kurmayı dört gözle bekliyorum."

Alnı göğsüme yaslandı. Kalp atışlarım yanağına şiddetle vuruyordu. Çenemi saçlarına doğru indirdim ve gözlerimi kapattım.

Dünya, kollarımda tuttuğum kadınla sınırlı kalıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Çok iyi bir baba olacaksın," diye mırıldandı.

Duygularım göğüs kafesimi delip geçti. Zorlukla yutkundum. "Sadece çocuğumuz senin yarısını alacağı için."

Hafifçe kıkırdadı.

Çenesini yukarı kaldırıp onu yavaşça öpüyorum, birlikte atlattığımız her şeyi ve birlikte inşa edeceğimiz her şeyi mühürlüyorum. Geri çekildiğimde, gördüğüm tek şey çocuklarımın annesi ve hayatımın aşkı.

Sesi titriyor. "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?"

Sırıttım. "Evet. Ama zaten yaptık. Şimdi tadını çıkarabiliriz."

Altımızda şehir, arkamızda ailelerimiz ve onun içinde şekillenmeye başlayan geleceğimizle, onu tekrar öpüyorum. Aramızda aşk kabarıyor, ama bu, son nefesime kadar korumayı planladığım geleceğin sadece başlangıcı.

SON SÖZ

Valentina

Üç Yıl Sonra

Aurora, sanki bitirmeye kararlı olduğu bir maratona hazırlanıyormuş gibi, çatı katındaki arka bahçede tumbul bacaklarıyla koşarken kahkaha atıyor. Güneş ışığı koyu kıvrırcık saçlarından yansıyor ve saçlarına takılı küçük kırmızı kurdele her heyecanlı adımda sallanıyor.

"Gittikçe hızlanıyor," diye mırıldanıyor Brax yanımda, sanki kızımı takip ettiği bir kaçakmış gibi gözlerini kısarak. "Dün o kadar hızlı değildi."

"Bugün iki yaşına girdi. Belki de gücünün farkına varıyordur," diye takılıyorum, elbisemdeki çiçekli kuşağı düzeltirken.

Homurdanarak, "O zaten gücünün farkında. Günde elli kere bana hayır diyor, hem de hiç çekinmeden." dedi.

"Ve sen de bundan nefret ediyormuş gibi davranıyorsun."

Bana karanlık, kısılmış bir bakış fırlattı, bu bakış göğsümde bir titreşim yarattı. "Bundan nefret ettiğimi hiç söylemedim."

Gülümsememi zorla bastırıp yuvarlaklaşmış karnımın üzerine elimi koydum.

Oğlumuz Finn de karşılık olarak tekme atıyor, sanki "Ben de bu sirkte varım" der gibi.

"Şu ufaklık seni yine mi dövüyor?" diye soruyor Brax, sesinde gururla.

"Evet," diye cıvıldadım.

Aurora hızla döndü ve bizi tekrar gördü. Yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlandı, bu da bana adını aldığı annemi hatırlattı. "Anne! Baba!" diye cıvıldadı.

Brax içgüdüsel olarak ona doğru ilerler.

Hiçbir şeyin üzerinden minicik bir sıçrama yapıyor, poposunun üzerine "oof" diye bir sesle düşüyor ve donup kalıyor. Brax'a bakıyor.

Ona komik bir yüz ifadesi yapıyor.

O gülüyor.

Rahatladım, ağlamadığına sevindim.

Brax elini yüzüne doğru indirdi. "Bana kalp rahatsızlığı bulaştıracak."

"İki yaşında."

"Dikkatsiz biri."

"O senin kızın," diye karşılık veriyorum.

Bana ölümcül, ama aynı zamanda eğlenmiş bir bakış fırlattı. "Ve senin klonun. Tehlike iki katına çıktı."

Haklı.

Evimiz bugün çok kalabalık. Çatı katını balonlar, şeritler ve tabelalar süslüyor. Masanın üzerinde bolca kek var ve ailemiz her yerde. Zara, yeni doğmuş kızı Sloane'u yumuşak bir kundakta sallarken, ikizler Sean'ın kucağında oturmuş, endişe verici bir coşkuyla ağızlarına yaban mersini tıkıyorlar. Fiona, babasının inanılmaz hızını ve gülümsemesini miras alan küçük oğlu Xavier'i kovalıyor. Kirill ise onu daha hızlı koşması için teşvik ediyor.

Luca Amca ve Finn ızgaranın yanında durmuş hamburger çeviriyorlar. Üç yıl önce, ikisinin de burada, özgürce gülümseyerek, üzerinde kalın harflerle "DÜNYANIN EN İYİ BÜYÜK BABASI" yazan aynı önlükleri giyeceklerini hayal bile edemezdin.

İkisi de neredeyse her hafta burada oluyor, pastalar getiriyor, Aurora'ya uyku öncesi hikayeleri okuyor ve ailemizin olduğunu asla unutmamamızı sağlıyorlar.

Her şey hayal edebileceğinden çok daha iyi. Kızımın sendeleyerek ayağa kalkmasını, yazlık elbisesindeki otları silkelemesini izliyorum. Brax'ın "annesiyile uyumlu olsun diye" alması konusunda ısrar ettiği, üzerinde minik kırmızı çiçekler olan elbise bu.

Yarı doğrultuya geldikten sonra doğruca bana doğru koştu. Yanakları pembeleşmiş, kıvrırcık saçları dağınık, kolları açık bir şekilde "Anneee!" diye çığlık attı.

Karnım çok şişkin olduğu için zarif bir şekilde eğilmeye çalışıyorum, ama eğilmeye kalkışıyorum. İki yaşında bir çocuğun fırlattığı füze gibi tüm gücüyle bacaklarıma çarpıyor. Gülüp onu kucağıma alıyorum ve alnından öpüyorum. "İşte buradasın, doğum günü kızın."

Pastaya yapışmış elleriyle yanaklarımı okşadı. "Boom."

Gülerek, onun yeni kelimesi olan "Boom"u tekrarlıyorum.

Brax yanımıza gelir, Aurora'yı kollarımın arasından alır, bir kez sallar, sonra kalçasına yaslar. Ona, "Mahallenin hakimi oldun mu henüz, prenses?" diye sorar.

Saçları hafifçe sallanarak ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet!"

Yanağımdan öpüyor, gerekenden daha uzun süre ve hiç utanmadan. "İyi misin?"

"Bunu bana her yirmi dakikada bir soruyorsun," diye takılıyorum.

Omuz silkerek, "Sekiz aylık hamilesin ve çok inatçısın. Çok dikkatli olmalısın." dedi.

"Ben iyiyim."

Elini karnımın üzerinde gezdiriyor, başparmağıyla kıvrımına dokunuyor. "Finn kaçmaya çalışıyormuş gibi tekmeliyor."

Sırıttım, "Bunu senden almış."

"Çocuk muhtemelen şimdiden bir imparatorluk kurmayı planlıyor," diyor Brax.

"Ona fikir verme," diye uyarıyorum.

Aurora, Brax'ın kollarında kıpır kıpır hareket ediyor ve çılgınca işaret ediyor. "Kek."

İnleyerek, "Öğle yemeğinden önce ona vermemeliydik." dedim.

"Hediyelerden sonra," diye hatırlatıyor Brax ona.

Gözleri kocaman açıldı, sonra tüm gücüyle "Hediyeler!" diye bağırdı.

Misafirlerimizin yarısı zıplıyor.

Sean göğsünü tutarak inledi. "Neden böyle çılgılık atıyor?"

Zara, bebeğini sallarken "Genetik" diye şarkı söylüyor.

Brax sırıttı. "Kesin Marino genlerinden kaynaklanıyor."

Dirseğimle ona dokundum. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

Ona uyarıcı bir bakış attım ama gülümsememi engelleyemedim.

Aurora "Boom!" diye çılgılık atıp gülmeden önce, adam gizlice bir öpücük alıyor.

"Karanlık bir köşeye ihtiyacımız var," diye fısıldadı Brax kulağıma.

Yanaklarım kızardı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, kocamın bana olan arzusu sönmüyor. Benim ona olan arzum da sönmüyor.

Parti boyunca Brax bana bakışlar atıyor ve birkaç kez de "karanlık köşe" diye fısıldıyor. Bu da hormonlarımın daha da coşmasına neden oluyor.

Hediyeler açıldıktan, kayıp bir oyuncak yüzünden yaşanacak kriz kıl payı atlatıldıktan ve pasta çocuklar tarafından afiyetle yenip yetişkinler tarafından da tadına bakıldıktan sonra, Brax kollarını belime dolayarak beni çatının kenarına doğru yönlendiriyor.

Güneş batarken, yapay çimleri altın rengine boyuyor.

Aurora çimenliğin ortasında kendi etrafında dönüyor ve kahkahalarla yere yığılıyor. Luca ve Sean ise sanki bir yarışmaya katılıyormuş gibi onu alkışlarla destekliyorlar.

Brax kulağıma fısıldadı, "Üç lanet yıl, Minx."

Elini onun elinin üzerine koydum. "Duygusallaşıyorsun."

"Seni suçluyorum." Sesi alçalıyor, sıcak ve pürüzlü, her zaman omurgama işleyen o tını. "Hayatın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim."

"Ben de öyle düşünmedim."

"Özlüyor musun?" diye soruyor.

"Ne?"

"Yeraltı dünyası," diye yanıtlıyor.

Bu bir bomba. Bir yıldan fazla süredir bundan bahsetmedik. Soruyu düşünüyorum. Eski dünya hâlâ orada, ama sessiz ve uykuda, pençeleri olmayan gerçek bir hayalet. Artık sadece üyelik var. Ritüeller, cezalar veya gölgeli odalarda yapılan toplantılar yok. Sadece Kirill'in kilit altında tuttuğu listelerdeki isimler var.

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Güzel."

"Sakin bana birdenbire onlara aşık olduğunu söyleme?" diye takıldım.

"Tek özlediğim şey, eğlence olsun diye sistemlerini hacklemek," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Hâlâ onların sistemlerini hackliyorsunuz."

Sırıtarak, "Tekrar ayağa kalkacak kadar aptal olmadıklarından emin olmak için." dedi.

"Ya öyle yaparlarsa?" diye endişeleniyorum ve içimde eski kaygılar yeniden canlanıyor.

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Yapmayacaklar. Kirill, yeniden bir araya gelmenin güvenli olduğu zamana kadar sessiz kalmamız için çok fazla hatırlatma gönderiyor."

Ama bu geçici değil. Hepimiz bunu biliyoruz, ama onlar bilmiyor. Yeraltı dünyası kendini yeniden diriltemez. Ve hiçbirimiz onun bunu denemesine bile izin vermeyeceğiz.

Şimdilik itaat ediyorlar, yok olmaya doğru gittiklerinin farkında değiller.

Brax kıpırdandı. Eli çenemi kavramak için yukarı kaydı. "Mutlu musun, Minx?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Hayatımda hayal ettiğimden çok daha fazlasıyım."

Kibirli sırıtışı yüzüne yansıdı. "Güzel. Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Kaşımı kaldırıyorum. "Sen asla öyle değilsin."

Sırıttı. "Ve asla da olmayacağım."

Bahçede bir çığlık yankılandı. "Da-da!"

Aurora, yarı yürümeye başlayan çocuk yarı yıkım ekibi gibi, son hızla bize doğru geliyor. Brax, bana çarpmadan hemen önce onu yakalamak için tam zamanında dönüyor.

Küçük kollarını onun boynuna doladı. "Baba, düşüyorum!"

Yanağından öper. "Toprak sağlam kaldı mı?"

Başını salladı, sonra gülümsedi. "Kazandım." Kollarını havaya kaldırdı.

Gülerek, "Evet, öyle yaptın," dedi.

Aniden nefesi kesildi, gözleri kocaman açıldı. Karnıma uzandı. "Finn!"

Hafifçe gülüyorum. Finn'in ayağı karnıma o kadar sert basıyor ki, bunu görebiliyorsunuz. "Selam veriyor," diyorum.

Ellerini karnıma bastırıyor, yüzünde hayranlık ifadesi var. "Merhaba Finn. Seni çok seviyorum."

Kızımız doğmamış erkek kardeşine sırlar fısıldarken Brax'ın kolu omuzlarıma dolanıyor. Güneş ışığı kıvrırcık saçlarının üzerinde parlıyor. Esinti, Luca'nın kahkahalarını, Zara'nın bebeğine mırıldanmasını, Fiona'nın Kirill'e bakışlarıyla onu döllemeye çalışmayı bırakmasını söylemesini ve River ile Willow'un çok fazla şekerden dolayı zıplamasını taşıyor.

Hayatımda ilk defa, dünyam sadakat ve hayatta kalma arasında bölünmüş değil.

Bütün, sıcak ve ışık dolu.

Brax başımın tepesini öpüyor. "Kızımızın doğum günü kutlu olsun," diye mırıldanıyor.

"Her şey bize de mutluluklar dilerim," diye yanıtlıyorum.

Aurora yanağını karnıma bastırdı. "Biz bir aileyiz."

Saçlarını okşadım. "Evet, bebeğim. Biz bir aileyiz."

Doğduğum dünya değil. Kendi inşa ettiğim dünya. Beni seçen dünya. Her gün benim seçtiğim dünya.

Brax öne eğildi, sesi sadece bana yönelik alçak bir vaat gibiydi. "Hâlâ karanlık bir köşe bulacağım."

Derin bir nefes alıyorum. "Sen imkansızsın."

"Bunu çok seviyorsun."

Ona utangaç bir bakış attım. "Biliyorsun ki öyleyim."

Sinsi bir sırıtişla gülümsemesi artıyor.

Aurora tekrar kıpırdanıyor. "Daha fazla pasta ister misin?"

Brax, iki yaşındaki bir çocuğa yenilmiş bir şekilde içini çekti. "Hayır, prenses. Bugün artık pasta yok."

"Evet!"

"HAYIR."

Kollarından sıyrılıp pasta masasına doğru koşmaya başladı.

İnleyerek, "Hayır dedim Aurora!" dedi. Peşinden koştu ve masaya varmadan onu yakaladı.

Kızımız sevinç çığlıkları atıyor, oğlumuz ise karnıma daha sert tekmeler atıyor. Brax, Aurora'yı geri çekerken, asla uygulamayacağı tehditler savururken, bunun tam da bizim için olması gereken türden bir kaos olduğunu fark ediyorum.

* * *

Maggie Cole'dan bir not

Bride By Ritual'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Valentina ve Brax'ın patlayıcı aşk hikayesini deneyimlemeniz için nefesimi tutmuştum.

Umarım Underworld serisini yazarken ne kadar keyif aldıysam, siz de okurken o kadar keyif almışsınızdır.

Ve ilk okuyucu ekibim Blue Ivanov'a doyamadığı ve hikayesini yazmam için bana yalvardığı için, sırada Resisting Blue var.

Blue ve Dr. Red Mercer'ın büyüleyici, tabu dolu dünyasına girin; burada bir terapistin etik sınırları, karşı koyamadığı bir hastanın ağırlığı altında bulanıklaşır. Takip, ifşaatlar, ayartmalar ve her türlü yasak çizgiyi zorlayan güç oyunlarına hazırlanın.

Eğer şunları seviyorsanız bunu kaçırmak istemezsiniz:

Yasak Terapist Aşkı

Psikolojik Yavaş Yakma

Bakıcı / Dokunmaya İhtiyaç Duyan Kadın Tıbbi Danışman

Duygusal Karanlık Romantizm

*Önce O Düşer (Takipçi ve Duygusal Olarak) / O Daha Çok Düşer
Dürüst ve doğru yoldan ahlaki açıdan gri bir MMC'ye dönüşen
Dengesiz FMC (Sempatik)*

1 Nisan 2026'da geliyor!

Resisting Blue kitabını Amazon'dan indirebilir veya özel imzalı baskılar,
sesli kitaplar ve indirimli ciltsiz kitaplar için Maggie'nin kitapçısını
www.maggiecolebookstore.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

MAVİ DUYURUYA DİRENMEK
AHLAKİ AÇIDAN GRİ BİR ROMANTİK: SAPKIN BİR
TERAPİST

Uluslararası çok satan yazar Maggie Cole'dan, sınırların cazibe, etiğın ön sevişme olduğu ve tehlikeli derecede zeki bir kadının, saplantılı takipçisini terapistine yönelttiğı, ahlaki açıdan gri bir psikolojik aşk romanı geliyor.

Ailem beni takip etme sorunum için bir terapiste gönderdi.

Doktor Red Mercer'ın beni iyileştireceğini düşündüler. Bana ölçülü olmayı, disiplini ve mesafeyi öğreteceğini varsaydılar. Hesaplamadıkları şey ise,

bakışlarının gereğinden fazla uzun süre kalması, sanki gerçeği tedavi etmek yerine onu soyuyormuş gibi davranmasıydı. Ya da tam olarak ne düşündüğümü söylediğim her seferinde sesinin nasıl gerildiği idi.

O, sınırlar diyor. Ben ise bir davet duyuyorum.

O, etik diyor. Ben ise beni istememek için yalvaran bir adam görüyorum.

Kontrolden çıkmış değilim. Hassas davranıyorum. Onun nerede sınır çizdiğini ve o sınırı nasıl aşacağımı tam olarak biliyorum.

Red, bu takıntımı bir bozukluk olarak nitelendiriyor.
Ben buna zaten harekete geçmiş kader diyorum.

Bu, oturumların benim yorumum.

Ve ne kadar karşı koyarsa koysun, Doktor Red Mercer ikimizin de bildiği gerçeği itiraf edene kadar onun kontrolünü elinden alacağım.

Bana karşı koyması asla amaçlanmamıştı.

Resisting Blue, Beautiful Delusions Duet serisinin ilk kitabıdır. Tetikleyici içerik uyarıları için kitabın içindeki Yazar Notu'na bakınız.

Resisting Blue kitabını Amazon'dan indirebilir veya özel imzalı baskılar, sesli kitaplar ve indirimli ciltli kitaplar için Maggie'nin kitapçısını www.maggiecolebookstore.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

MAVİYE DİRENME PROLOĞU

AHLAKİ AÇIDAN GRİ BİR ROMANTİK: SAPKIN BİR TERAPİST

Mavi İvanov

İnsanlar aşkın yumuşak, nazik, karanlıkta sıcak bir el olduğunu sanıyorlar.

Yalan söylüyorlar.

Aşk, çekmecedeki en keskin bıçaktır. Rahatlatmadan önce keser. Ve ben de bir hoşlanma ile gerçek bir saplantı arasındaki farkı anladığım o anda bunu öğrendim.

İşte bağlılık budur, sadece geçici bir duygu değil. Derinizin altına işleyen ve her zerrenizi ele geçirene kadar gitmeyi reddeden bir açlıktır. Çekim gücü o kadar ağırdır ki, kemiklerinizi tek bir kişiye doğru çeker ve başka bir yerde nasıl duracağınızı unutursunuz.

Çoğu insan bunu sağlıklı buluyor.

Ben buraya merkezim diyorum.

Gerçek aşk dengeli değildir. Tatlı değildir. Şüpheyle barışık değildir.

Dünyanızın şeklini o kadar tamamen tüketir, yutar ve yeniden yazar ki, sevdiğiniz kişi, statik dolu bir evrende tek parlak şey haline gelir.

Brax O'Malley'nin olması gereken buydu. Parlak yeteneğim, özgüven dolu ve hırsla taşan biri.

Ama saplantı kıskanç bir yaratıktır. Birisi sizi hayal kırıklığına uğrattı diye ortadan kaybolmaz. Değişime uğrar ve keskinleşir. Tutunacak yeni bir şey bulur.

Ve eğer evren yoluma başka bir adam daha çıkarmak isterse, derimin ve bahanelerin ardını görebilen, gözleri beni adeta soyup açıyormuş gibi hissettiren bir adam, işte bu saplantının yanlış davranışı değil.

Bu, evrim geçiren bir saplantı.

Hayır, aşk bir duygu değil. Bir seçim. Öylesine saplantılı bir bağlılık ki, herkes onu alevlendirse bile ölmeyi reddediyor.

Kalbim birine bağlandıktan ve o kişi beni gerçekten gördükten sonra, asla bırakmıyor.

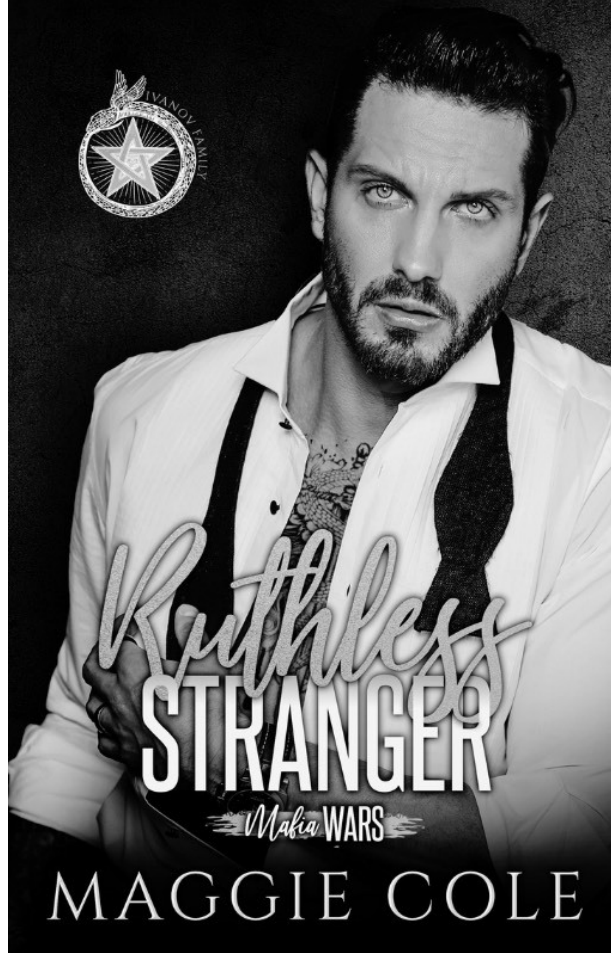
Asla.

Ne kadar yanlış veya tehlikeli olursa olsun.

* * *

Resisting Blue kitabını Amazon'dan indirebilir veya özel imzalı baskılar, sesli kitaplar ve indirimli ciltsiz kitaplar için Maggie'nin kitapçısını www.maggiecolebookstore.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

ORİJİNAL MAFYA SAVAŞLARI
DİZİSİNİ İZLEMeye HAZIR
MISINIZ? IVANOV VE O'MALLEY
AİLELERİNİ TANIYIN!

*O acımasız bir yabancı. Onu göremiyorum, sadece hissedebiliyorum;
arkadaşlarım benim adıma onunla bir anlaşma yapıyorlar.*

İsim yok. Kişisel bilgi yok. Zihnimde kazınacak bir yüz yok.

Sadece o, ben ve pahalı bir ipek kravat.

Las Vegas'ta olanlar Las Vegas'ta kalmalı.

Bana onun çok tehlikeli olduğunu söylüyor.

Onun o yönünü asla görmüyorum. Sadece Rus aksanını, enfes kokusunu ve beni ateşe veren dokunuşunu hissediyorum.

İnanılmaz bir gece ikiye dönüşüyor. Sonra yollarımız ayrılıyor.

Ama kader bizi ayırmıyor. Chicago'da o yabancıyla karşılaştığımda, buz mavisi gözlerini daha önce hiç görmemiş olsam bile, onun olduğunu biliyorum.

Arzumuz Las Vegas'tan bile daha ateşli. Ama o asla yalan söylemedi.

O acımasız bir adam...

* * *

Ruthless Stranger'ı favori satıcınızdan indirin veya özel koleksiyon baskıları ve indirimli ciltsiz ve sesli kitaplar için www.maggiecolebookstore.com adresindeki Maggie'nin kitapçısını ziyaret edin.

SİZDEN ÇOK BÜYÜK BİR İYİLİK RİCA EDEBİLİR MİYİM?

Bana bir yorum bırakır mısınız?

Amazon'da yazılan tek bir olumlu yorum, kitabı yüz kere satmak gibi olduğu için sonsuza dek minnettar olurum! Okuyucu desteği, bağımsız yazarlar için hayati önem taşıyor ve okuyuculara gelecekteki öykülerde istediklerini verebilmemiz için gereken geri bildirimi sağlıyor!

Olumlu yorumunuz benim için çok şey ifade ediyor! Bu yüzden yürekten teşekkür ederim!

İNCELEMEK İÇİN TIKLAYIN

MAGGIE COLE'DAN DAHA FAZLA YAZI

Özel koleksiyon baskıları, imzalı kitaplar ve indirimli ciltsiz ve sesli kitaplar için Maggie'nin kitapçısını www.maggiecolebookstore.com adresinden ziyaret edin.

Güzel Yanılsamalar Düeti - Mavi İvanov ve Doktor Kırmızı Mercer'ın Yasak Terapist Aşkı

Maviye Direniş - 1 Nisan 2026

Kırmızının Peşinde - 8 Nisan 2026

Yeraltı Dünyası

Gelin Olmak İçin Başlama Töreni (Sean Jr. ve Zara)

Gelin Taç Giyme Töreniyle (Fiona ve Kirill)

Bride By Ritual (Brax ve Valentina)

Mafya Savaşları - Ivanovlar ve O'Malleyler

Acımasız Yabancı (Maksim'in Hikayesi) - Birinci Kitap

Kırılmış Savaşçı (Boris'in Hikayesi) - İkinci Kitap

Acımasız Zorlayıcı (Sergey'nin Hikayesi) - Üçüncü Kitap

Acımasız Koruyucu (Adrian'ın Hikayesi) - Dördüncü Kitap

Vahşi İz Sürücü (Obrecht'in Hikayesi) - Beşinci Kitap

Seçilmemiş Hükümdar (Liam'ın Hikayesi) - Altıncı Kitap

Kusursuz Günahkar (Nolan'ın Hikayesi) - Yedinci Kitap

Acımasız Savunucu (Killian'ın Hikayesi) - Sekizinci Kitap

Sapık Hacker (Declan'ın Hikayesi) - Dokuzuncu Kitap

Amansız Avcı (Finn'in Hikayesi) - Onuncu Kitap

*** Eğer Dmitri ve Anna'nın aşk hikayesini, yani Ivanov ve O'Malley ailelerini yaratan kitabı arıyorsanız, o zaman "Karmaşık Bir Durum: Gizli Mafya Milyarderi - Altıncı Kitap" serisinin altıncı kitabını edinin.

Mafya Savaşları New York - Marinolar

Zehirli (Dante'nin Hikayesi) - Birinci Kitap

Ahlaksız (Gianni'nin Hikayesi) - İkinci Kitap

Çılgın (Massimo'nun Hikayesi) - Üçüncü Kitap

Carnal (Tristano'nun Hikayesi) - Dördüncü Kitap

Kusurlu (Luca'nın Hikayesi) - Beşinci Kitap

İrlanda'daki Mafya Savaşları - O'Connor Ailesi

Yasadışı Kral (Brody) - Birinci Kitap

Yasadışı Esir Alan (Aidan) - İkinci Kitap

Yasadışı Varis (Devin) - Üçüncü Kitap

Yasadışı Canavar (Tynan) - Dördüncü Kitap

Kulüp Zevk Düeti (Karanlık Bir Milyarder Aşk)

Müzayede (Birinci Kitap)

Yemin (İkinci Kitap)

Solmuş Krallık Düeti - (Karanlık Bir Zorbalık Romantizmi)

Kötülüğün Tohumları - Birinci Kitap

Kötülüğün Dikenleri - İkinci Kitap

Karmaşık İlişkiler Serisi (Chicago Milyarderleri)

Milyarder Patronum - Birinci Kitap

Milyarder Tarafından Unutulanlar - İkinci Kitap

Milyarder Arkadaşım - Üçüncü Kitap

Yasaklı Milyarder - Dördüncü Kitap

Sağdıç Milyarder - Beşinci Kitap

Gizli Mafya Milyarderi - Altıncı Kitap

Kapalı Kapılar Ardında (Eski Asker, Şimdi Uluslararası Kurtarma Ekibinde)

Yıkımın Derinlikleri - Birinci Kitap

İsyanın İzleri - İkinci Kitap

İtaat Sisi - Üçüncü Kitap

Sessizlik Mağarası - Dördüncü Kitap

Arzu Lekeleri - Beşinci Kitap

Günaha Düşme Riskleri - Altıncı Kitap

Brooks Ailesi Destanı

Kurtuluş Öpücüğü - Birinci Kitap

Adaletin Günahları - İkinci Kitap

Manipülasyon Eylemleri - Üçüncü Kitap

İhanet Ağı - Dördüncü Kitap

Adanmışlık Maskeleri - Beşinci Kitap

İntikamın Kökleri - Altıncı Kitap

HEPSİ MİLYARDERLER

Kural - Birinci Kitap

Sır - İkinci Kitap

Suç - Üçüncü Kitap

Yalan - Dördüncü Kitap

Tuzak - Beşinci Kitap

Kumar - Altıncı Kitap

Cartwright Ailesi - Tatil Milyarderi Romanları

Tatil Aldatmacası - Sahte Evlilik Milyarder Aşkı

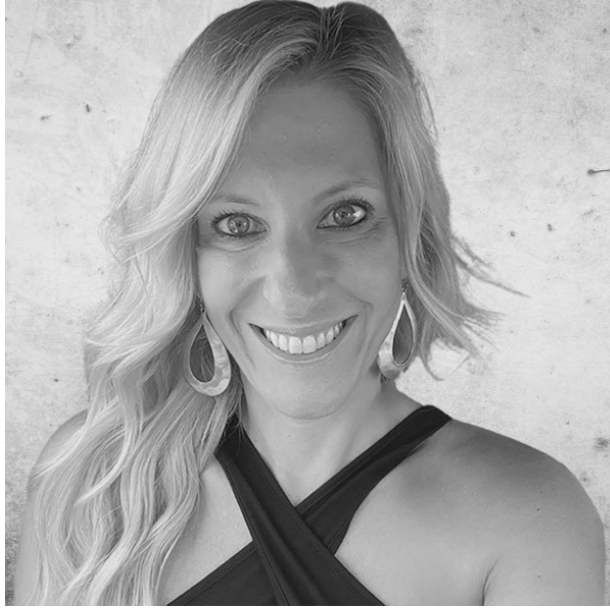
Tatil Kiralama - Milyarder Bekar Baba ve Çocuk Bakıcısı Arasında
Romantik Bir Hikaye

Holiday Rider - 1 Kasım 2025'te geliyor

BAĞIMSIZ KISA ROMAN

BENİ YARGILAMAYIN - Milyarder Bekar Bir Annenin Noel Öyküsü

YAZAR HAKKINDA

Amazon Çok Satanlar Yazarı

Maggie Cole, okurlarına çekici ve güçlü erkek karakterler ve son derece güçlü kadın kahramanlar sunmaya kendini adanmıştır.

Ona tutkulu romantizmin edebi ustası deniyor. Kitapları ham duygular, gerilim dolu ve her zaman daha fazlasını istemenizi sağlıyor. Çağdaş romantizmin ustaca bir anlatıcısı ve küllerinden doğan kırık insanlar hakkında yazmayı seviyor. Kitapları, yayınlandıktan yıllar sonra bile genellikle en çok satanlar listesinin ilk 100'ünde yer alıyor.

Maggie, oğluyla birlikte Florida'da yaşıyor. Tenis, yoga, kürek sörfü, tekne gezintisi, diğer su sporları ve her türlü yaramazlığı seviyor.

Şu anki serileri aşağıdaki sırayla yazılmıştır:

- Hepsi Bir Arada (Bağımsız Milyarder Romanları, Birbirine Bağlı Karakterler)
- Karmaşık Bir Durum (Birbirine Bağlı Karakterlere Sahip Bağımsız Milyarder Romanları)

- Brooks Ailesi Destanı - Karanlık Bir Aile Destanı - Sırayla Okuyun (Her kitapta farklı çiftler var)
- Kapalı Kapılar Ardında - Karanlık Bir Askeri Koruyucu Romantizmi - Sırayla Okuyun (Her kitapta farklı çiftler var)
- Mafya Savaşları (Bağımsız Romanlar, Birbirine Bağlı Olay Örgüsü ve Karakterler)
- New York Mafya Savaşları (Birbirine Bağlı Konu ve Karakterlerle Bağımsız Romanlar)
- Mafya Savaşları İrlanda (Birbirine Bağlı Konu ve Karakterlerle Bağımsız Romanlar)
- Club Indulgence Düeti: Karanlık Bir Milyarder Düeti – Sırayla Okuyun (Aynı Çift)
- Solmuş Krallık Düeti - Karanlık Bir Zorba Milyarder Düeti - Sırayla Okuyun (Aynı Çift)
- (Birbirine Bağlı Olay Örgüsü ve İç İç Geçmiş Karakterler)
- Cartwright Ailesi - Tatil Milyarderi - Aynı Aileyle Birlikte Bağımsız Film
- Yeraltı Dünyası (Yeni Nesil Mafya Savaşları Gizli Topluluğu, Birbirine Bağlı Karakterlere Sahip Bağımsız Romanlar)
- Güzel Yanılsamalar Düeti - Sırayla Okuyun (Aynı Çift)

Maggie Cole'un Bülteni

Buradan kayıt olun!

Maggie Cole'un Web Sitesi

authormaggiecole.com

Maggie Cole'un kitaplarını edinin.

İmzalı kitaplar!

www.maggiecolebookstore.com

Maggie Cole ürünlerini alın!

Buraya tıklayın!

Maggie ile vakit geçirin

Romantizm Bağımlıları Okuyucu Grubu

Maggie Cole'un Romantizm Bağımlıları

Çekilişler için takip edin

Facebook Maggie Cole

Instagram

[@maggiecoleauthor](https://www.instagram.com/maggiecoleauthor)

TikTok

<https://www.tiktok.com/@maggiecole.author>

Amazon'da Tam Eserler

Maggie'nin Amazon Yazar Sayfasını Takip Edin

Kitap Tanıtım Videoları

Maggie'yi YouTube'da takip edin.

Geri bildirim veya önerileriniz var mı?

E-posta: authormaggiecole@gmail.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM